KING OF WRATH

ANA HUANG

PIATKUS

Ana Huang este o autoare de bestselleruri *USA Today, Publishers Weekly, Globe and Mail* și numărul 1 pe Amazon. Ea scrie romane de dragoste New Adult și contemporane cu eroi delicios de alfa, eroine puternice și o mulțime de abur, anxietate și leșin presărat în.

Pasionată de călătorii, îi place să includă destinații frumoase în poveștile sale și nu va refuza niciodată un bun chai latte.

Când nu citește sau nu scrie, Ana este ocupată să viseze cu ochii deschiși, să se uite la Netflix și să caute pe Yelp următorul ei restaurant preferat.

De Ana Huang

<u>REGI AI PĂCATULUI</u>
O serie de standalones interconectate

Regele Mâniei
Regele
Mândriei

<u>SERIILE TWISTED</u>
O serie de standalones interconectate

Dragoste
răsucită Jocuri
răsucite Ură
răsucită
Minciuni
răsucite

<u>DACĂ IUBIREA SERIES</u>

Dacă ne vom mai întâlni vreodată
(Cartea 1) Dacă soarele nu apune
niciodată (Cartea 2) Dacă dragostea
ar avea un preț (Standalone)
Dacă am fi fost perfecți (Standalone)

KING OF WRATH

ANA HUANG

PIATKUS

PIATKUS

Prima ediție în 2022 de Ana Huang

Publicată în Marea Britanie în 2022 la editura Piatkus

Editor: Becca Hensley Mysoor, Amy Briggs
Corector: Britt Tayler
Designer de copertă: Cat Imb, TRC Designs

ISBN 978-0-349-43631-9

Piatkus
Un imprint al
Little, Brown Book Group
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ An Hachette UK Company

www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

Să lupți pentru cei pe care îi iubești - inclusiv pentru tine însuți

Cuprins

Recunoștințe

Playlist

"Empire State of Mind"**-Jay-Z feat. Alicia Keys**
"Luxurious"-Gwen **Stefani**
"*Red"*-Taylor **Swift "** *Teeth*"**-5**
Seconds of Summer *"Partition*"**-**
Beyoncé
*"Pretty Boy"***-Cavale**
"All Mine"**-PLAzA**
"Can't Help Falling in Love"**-Elvis Presley**
*"We Found Love"***-Rihanna**
"Counting Stars"**-One Republic**
"Inima vrea ceea ce vrea"**-Selena Gomez**
"Stay"**-Rihanna**

Ea este soția pe care nu și-a dorit-o niciodată... și slăbiciunea pe care nu a văzut-o venind.

Fără milă. Meticulos. Arogant.

Dante Russo se bucură de control, atât pe plan personal, cât și profesional.

CEO-ul miliardar nu a plănuit niciodată să se căsătorească - până când amenințarea șantajului îl obligă să se logodească cu o femeie pe care abia o cunoaște.

Vivian Lau, moștenitoarea bijuteriilor și fiica celui mai nou dușman al său.

Nu contează cât de frumoasă sau fermecătoare este. El va face tot ce-i stă în putință pentru a distruge dovezile și logodna lor.

Există o singură problemă: acum că o are... nu se poate hotărî să o lase să plece.

***

Elegant. Ambițioasă. Manierată.

Vivian Lau este fiica perfectă și biletul de intrare al familiei sale în cele mai înalte eșaloane ale înaltei societăți.

Căsătoria cu un Russo cu sânge albastru înseamnă deschiderea unor uși care altfel ar rămâne închise pentru familia ei de bani noi.

Deși nepoliticosul și evazivul Dante nu este ideea ei de partener de vis, ea acceptă căsătoria aranjată din datorie.

Dorința de a-i simți atingerea nu făcea parte din plan.

Nici nu era cel mai rău lucru pe care putea să-l facă: să se îndrăgostească de viitorul ei soț.

Note de conținut

Această poveste conține conținut sexual explicit, blasfemie, violență ușoară și subiecte care pot fi sensibile pentru unii cititori.

Pentru o listă detaliată, vă rugăm să vizitați anahuang.com/king-of-wrath-cws.

CAPITOLUL 1

Vivian

"I Nu-mi vine să cred că e aici. El nu vine niciodată la aceste lucruri, decât dacă este găzduit de un prieten..."

"Ați văzut că l-a coborât pe Arno Reinhart cu un loc pe lista miliardarilor *Forbes*? Săracul Arnie aproape că a avut o criză de nervi în mijlocul lui Jean-Georges când a aflat..."

Șușotelile au început la jumătatea drumului spre strângerea anuală de fonduri pentru animalele pe cale de dispariție organizată de Frederick Wildlife Trust.

În acest an, micuțul ploșnițar de culoare nisip a fost presupusa vedetă a spectacolului, dar niciunul dintre cei 200 de invitați la gală nu a discutat despre bunăstarea păsării în timpul galei cu Veuve Clicquot și cannoli cu caviar.

"Am auzit că vila familiei sale de pe lacul Como este în curs de renovare cu o sută de *milioane* de dolari. Locul este vechi de secole, așa că presupun că este timpul..."

Fiecare șoaptă creștea în intensitate, însoțită de priviri furtive și de câte un suspin visător.

Nu m-am întors ca să văd cine îi făcuse să se agite atât de tare pe membrii de obicei reci ca gheața ai înaltei societăți din Manhattan. Nici nu-mi păsa cu adevărat. Eram prea concentrată asupra unei anumite moștenitoare de la un mare magazin, care se îndrepta spre masa cu pantofi cu tocuri foarte înalte. S-a uitat rapid în jur înainte de a lua unul dintre pungile cu cadouri personalizate și de a-l pune în geantă.

În momentul în care a plecat, am vorbit în cască. "Shannon, Code Pink de la masa de cadouri. Află a cui geantă a luat-o și înlocuiește-o."

Pungile din această seară conțineau fiecare câte un cadou în valoare de peste opt mii de dolari, dar a fost mai ușor să includem costul în bugetul evenimentului decât să o confruntăm pe moștenitoarea lui Denman.

Asistentul meu a gemut pe linie. "*Iar* Tilly Denman? Nu are destui bani ca să cumpere tot ce e pe masa aia *și să-i* rămână milioane?"

"Da, dar pentru ea nu e vorba de bani. Este vorba de adrenalină", am spus eu. "Du-te. Voi comanda mâine budincă de pâine de la Magnolia Bakery pentru a compensa sarcina obositoare de a înlocui punga de cadouri. Și, pentru numele lui Dumnezeu,

află unde este Penelope. Trebuia să se ocupe de stația de cadouri."

"Ha, ha, ha", a spus Shannon, evident, înțelegând sarcasmul meu. "Bine. O să verific pungile de cadouri și pe Penelope, dar mă aștept la o cadă *mare de* budincă de pâine mâine."

Am râs și am clătinat din cap când linia s-a întrerupt.

În timp ce ea s-a ocupat de situația cu punga de cadouri, eu am înconjurat camera și am fost atent la alte incendii, mari sau mici.

Când am început să lucrez, mă simțeam ciudat să lucrez la evenimente la care, în mod normal, aș fi fost invitată în calitate de oaspete. Dar m-am obișnuit de-a lungul anilor, iar venitul mi-a permis un mic grad de independență față de părinții mei.

Nu făcea parte din fondul meu fiduciar și nici din moștenirea mea. Erau bani pe care îi câștigasem, corect și cinstit, ca organizator de evenimente de lux în Manhattan.

Îmi plăcea provocarea de a crea evenimente frumoase de la zero, iar oamenii bogați adorau lucrurile frumoase. Era o situație în care toți câștigau.

Verificam de două ori configurația sunetului pentru discursul de deschidere mai târziu în acea seară, când Shannon s-a repezit spre mine. "Vivian! Nu mi-ai spus că e aici!", a șuierat ea.

"Cine?" "*Dante*
Russo."

Toate gândurile legate de pungi de cadouri și controale de sunet mi-au zburat din cap.

Mi-am aruncat privirea spre Shannon, observându-i ochii strălucitori și obrajii

înroșiți. "Dante Russo?" Inima mi-a bătut cu putere fără niciun motiv aparent.

"Dar nu a răspuns la invitație.
da."

"Ei bine, regulile de RSVP nu se aplică în cazul lui." Practic, ea a vibrat de emoție. "Nu-mi vine să cred că a venit. Oamenii vor vorbi despre asta *săptămâni întregi.*"

Șoaptele de mai devreme au căpătat brusc sens.

Dante Russo, enigmaticul director executiv al conglomeratului de bunuri de lux Russo Group, a participat rareori la evenimente publice care nu erau găzduite de el însuși, de unul dintre prietenii săi apropiați sau de unul dintre asociații săi de afaceri importanți. Frederick Wildlife Trust nu se încadra în niciuna dintre aceste categorii.

Era, de asemenea, unul dintre cei mai bogați și, prin urmare, cei mai supravegheați oameni din New York.

Shannon avea dreptate. Oamenii vor vorbi despre prezența lui săptămâni, dacă nu luni întregi.

"Bine", am spus, încercând să-mi stăpânesc bătăile de inimă scăpate brusc de sub control. "Poate că va aduce mai multă conștientizare asupra problemei ploșniței cu ciute".

Și-a dat ochii peste cap. "Vivian, nimănui nu-i *pasă*" - s-a oprit, a privit în jur și și-a coborât vocea - "*nimănui nu-i pasă* de ploșnițele de câmp. Adică, sunt tristă că sunt pe cale de dispariție, dar să fim sinceri. Oamenii sunt aici doar pentru scenă".

Încă o dată, a avut dreptate. Cu toate acestea, indiferent de motivul pentru care participau, oaspeții strângeau bani pentru o cauză bună, iar evenimentele îmi mențineau afacerea în funcțiune.

"Adevăratul subiect al serii", a spus Shannon, "este cât de bine arată Dante. N-am mai văzut niciodată un bărbat care să completeze atât de bine un smoching."

"Ai un iubit, Shan."

"Și? Avem voie să apreciem frumusețea altora."

"Da, ei bine, cred că ați *apreciat* destul. Suntem aici să lucrăm, nu să ne holbăm la oaspeți." Am împins-o ușor spre masa cu deserturi. "Poți să aduci mai multe tarte vieneze? Nu mai avem."

"Zăpăcită", a mormăit ea, dar a făcut cum i-am spus.

Am încercat să mă concentrez asupra instalației de sunet, dar nu m-am putut abține să nu scanez sala pentru a vedea dacă era invitatul surpriză al serii. Privirea mea a trecut pe lângă DJ și pe lângă afișajul 3D cu ploșnițe de baltă și s-a oprit asupra mulțimii de la intrare.

Era atât de groasă încât nu puteam vedea dincolo de marginile exterioare, dar aș fi pariat pe tot contul meu bancar că Dante era în centrul atenției lor.

Suspiciunile mele au fost confirmate atunci când mulțimea s-a deplasat pentru scurt timp pentru a dezvălui o privire de păr negru și umeri largi.

Un val de conștientizare mi-a străbătut toată coloana vertebrală.

Dante și cu mine făceam parte din cercuri sociale tangențiale, dar nu ne întâlnisem niciodată în mod oficial.

Din câte auzisem despre reputația lui, eram fericit să rămână așa.

Cu toate acestea, prezența lui era magnetică și am simțit atracția ei până în cealaltă parte a sălii. Un bâzâit insistent împotriva șoldului meu mi-a spălat furnicăturile care îmi acopereau pielea și mi-a atras atenția de la fan-clubul lui Dante. Stomacul mi s-a scufundat când mi-am pescuit telefonul mobil personal din geantă și am văzut cine mă suna.

Nu ar trebui să răspund la apeluri personale în mijlocul unui eveniment de lucru, dar pur și simplu nu puteam ignora o convocare de la Francis Lau.

Am verificat de două ori pentru a mă asigura că nu existau urgențe care să necesite atenția mea imediată înainte de a mă strecura în cea mai apropiată toaletă.

"Bună ziua, tată." Salutul formal mi-a curs ușor pe limbă după aproape douăzeci de ani de practică.

Obișnuiam să-i spun "tata", dar după ce Lau Jewels a luat avânt și ne-am mutat din camera noastră înghesuită cu două dormitoare într-o vilă din Beacon Hill, a insistat să i se spună "tata". Aparent, suna mai "sofisticat" și mai "de clasă superioară".

"Unde ești?" Vocea lui profundă a răsunat pe linie. "De ce este atât de plin de ecou?" "Sunt la serviciu. M-am furișat în baie ca să răspund la telefon." Mi-am sprijinit șoldul de tejgheaua și s-a simțit obligat să adauge: "Este o strângere de fonduri pentru ploșnița pițigoi, pe cale de dispariție".

Am zâmbit la oftatul lui greu. Tatăl meu nu prea avea răbdare cu cauzele obscure pe care oamenii le foloseau ca scuză pentru a petrece, deși participa oricum la evenimentele donate. Era ceea ce se cuvenea să facă.

"În fiecare zi, aflu despre un nou animal pe cale de dispariție", a bombănit el. "Mama ta face parte dintr-un comitet de strângere de fonduri pentru un pește sau altul, de parcă noi nu mâncăm fructe de mare în fiecare săptămână."

Mama mea, care fusese estetician, era acum o profesionistă mondenă și membră a unui comitet de caritate.

"Din moment ce eşti la serviciu, voi fi scurt", a spus tatăl meu. "Am dori să iei cina cu noi vineri seara. Avem veşti importante."

În ciuda formulării sale, nu era o cerere.

Zâmbetul meu s-a estompat. "Vineri seara *asta*?" Era marţi, iar eu locuiam în New York, în timp ce părinţii mei locuiau în Boston.

A fost o cerere de ultimă oră, chiar şi după standardele lor.

"Da." Tatăl meu nu a dat detalii. "Cina este la şapte fix. Să nu întârzii." A închis.

Telefonul a rămas îngheţat pe ureche pentru încă o bătaie înainte de a-l scoate. A alunecat pe palma mea umedă şi aproape că s-a zdruncinat pe podea înainte de a-l băga înapoi în geantă.

Era ciudat cum o singură propoziţie mă putea trimite într-o spirală de anxietate.

Avem veşti importante.

S-a întâmplat ceva cu compania? Era cineva bolnav sau pe moarte? Părinţii mei îşi vindeau casa şi se mutau la New York, aşa cum ameninţaseră cândva că vor face?

Mintea mea a curs cu o mie de întrebări şi posibilităţi. Nu aveam un răspuns, dar ştiam un lucru.

O convocare de urgenţă la conacul Lau nu era niciodată de bun augur.

CAPITOLUL 2

Vivian

M Sufrageria părinților mei arăta ca ceva dintr-un articol din *Architectural Digest.* Canapele cu pluș erau așezate în unghiuri drepte față de mesele din lemn sculptat; seturile de ceai din porțelan se înghesuiau să ocupe spațiu lângă obiecte de valoare inestimabilă. Chiar și
aerul mirosea rece și impersonal, ca un odorizant generic scump.

Unii oameni aveau case; părinții mei aveau o casă de vacanță.

"Pielea ta pare ternă." Mama m-a examinat cu un ochi critic. "Ai ținut pasul cu tratamentele tale faciale lunare?".

S-a așezat vizavi de mine, cu pielea ei strălucind de o luminozitate perlată.

"Da, mamă." Obrajii mă dureau din cauza politeții forțate a zâmbetului meu.

Pusesem piciorul în casa copilăriei mele cu zece minute în urmă și deja fusesem criticată pentru părul meu (prea dezordonat), unghiile mele (prea lungi) și acum, pentru tenul meu.

Doar o altă noapte la conacul Lau.

"Bine. Ține minte, nu te poți lăsa să pleci", a spus mama mea. "Încă nu ești căsătorită."

Mi-am reținut un oftat. *Și iarăși o luăm de la capăt.*

În ciuda carierei mele înfloritoare în Manhattan, unde piața de organizare a evenimentelor era mai acerbă decât o vânzare de mostre de designer, părinții mei erau obsedați de lipsa unui iubit și, prin urmare, de lipsa perspectivelor de căsătorie.

Îmi tolerau munca, pentru că nu mai era la modă ca moștenitoarele să nu facă nimic, dar *salivau* după un ginere, unul care să le sporească poziția în cercurile elitei bătrânilor cu bani.

Eram bogați, dar nu vom fi niciodată bătrâni. Nu în această generație.

"Sunt încă tânăr", am spus cu răbdare. "Am destul timp să întâlnesc pe cineva."

Aveam doar douăzeci și opt de ani, dar părinții mei se purtau de parcă m-aș fi

transformat în Păstrătorul Criptei în clipa în care ar fi sunat miezul nopții la împlinirea a treizeci de ani.

"Ai aproape treizeci de ani", a replicat mama mea. "Nu mai întinerești și *trebuie să* începi să te gândești la căsătorie și la copii. Cu cât aștepți mai mult, cu atât mai mică devine piscina de întâlniri".

"*Mă* gândesc la asta." Mă *gândesc la anul de libertate care mi-a mai rămas înainte de a fi obligată să mă căsătoresc cu un bancher cu o cifră după numele de familie.* "În ceea ce privește întinerirea, pentru asta există Botox și chirurgie plastică."

Dacă sora mea ar fi fost aici, ar fi râs. Cum nu era, gluma mea a căzut mai prost decât un sufleu prost copt.

Buzele mamei mele s-au subțiat.

Lângă ea, sprâncenele groase, cu vârfuri cărunte, ale tatălui meu formau un V sever peste podul nasului.

În vârstă de 60 de ani, sprinten și în formă, Francis Lau arăta ca un director executiv care s-a făcut singur. A extins Lau Jewels de la un mic magazin de familie la un colos multinațional în decurs de trei decenii, iar o privire tăcută din partea lui era suficientă pentru a mă face să mă retrag pe pernele canapelei.

"De fiecare dată când aducem în discuție căsătoria, tu faci o glumă." Tonul lui era plin de dezaprobare. "Căsătoria *nu* este o glumă, Vivian. Este o chestiune importantă pentru familia noastră. Uită-te la sora ta. Mulțumită ei, suntem acum conectați la familia regală din Eldorra."

Mi-am mușcat limba atât de tare încât gustul de cupru mi-a umplut gura.

Sora mea se căsătorise cu un conte Eldorran, care era văr de-al doilea de două ori îndepărtat de regină. "Legătura" noastră cu familia regală a micului regat european era o exagerare, dar în ochii tatălui meu, un titlu aristocratic era un titlu aristocratic.

"Știu că nu e o glumă", am spus, întinzând mâna după ceaiul meu. Aveam nevoie de ceva de făcut cu mâinile mele. "Dar nici nu este ceva la care trebuie să mă gândesc *acum*. Mă întâlnesc cu cineva. Îmi explorez perspectivele. Sunt o mulțime de bărbați singuri în New York. Trebuie doar să îl găsesc pe cel potrivit".

Am omis să fac o precizare: în New York erau o mulțime de bărbați singuri, dar fondul de bărbați singuri, heterosexuali, fără duioșie, fără flecăreală, fără excentricitate deranjantă era mult mai mic.

Ultima mea întâlnire a încercat să mă atragă într-o ședință de spiritism pentru a o contacta pe mama lui moartă, pentru ca ea "să mă întâlnească și să-și dea aprobarea". Inutil să mai spun că nu l-am mai văzut niciodată.

Dar părinții mei nu trebuiau să știe asta. În ceea ce-i privea, mă întâlneam cu frumoși moștenitori de fonduri fiduciare în stânga și în dreapta.

"Ți-am dat destul timp să găsești o pereche potrivită în ultimii doi ani." Tatăl meu nu părea impresionat de discursul meu. "Nu ai avut niciun iubit serios de la ultima ta... *relație*. Este clar că nu simți aceeași urgență pe care o simțim noi, motiv pentru care am luat problema în propriile mâini."

Ceaiul mi-a înghețat la jumătatea drumului spre buze. "Adică?"

Am crezut că veștile importante la care făcuse aluzie aveau legătură cu sora mea sau cu compania. Dar dacă...

Mi s-a înghețat sângele.

Nu. Nu se poate.

"Înseamnă că ți-am găsit o pereche potrivită." Tatăl meu a aruncat bomba fără niciun avertisment sau emoție vizibilă. "A fost nevoie de multă muncă din partea mea, dar aranjamentul a fost finalizat."

Ți-am găsit o pereche potrivită.

Fragmentele din declarația lui mi-au explodat în piept și aproape că mi-au despicat în două calmul exterior.

Ceașca mea de ceai s-a ciocnit înapoi pe farfurie, ceea ce mi-a atras o privire încruntată din partea mamei. Pentru prima dată, eram prea ocupată să prelucrez pentru a mă îngrijora de dezaprobarea ei.

Căsătoriile aranjate erau o practică obișnuită în lumea noastră a marilor afaceri și a jocurilor de putere, unde căsătoriile nu erau căsătorii de dragoste, ci alianțe. Părinții mei au căsătorit-o pe sora mea pentru un titlu, iar eu știam că îmi va veni rândul. Doar că nu mă așteptam să vină atât de... atât de *repede*.

Un cocktail amar de șoc, teamă și groază mi-a curs pe gât.

Se aștepta ca eu să închei un contract pe viață după "ceva muncă" din partea tatălui meu.

Exact ceea ce orice femeie vrea să audă.

"Te-am lăsat să tragi de timp prea mult timp, iar acest meci va fi extrem de benefic pentru noi", a continuat tatăl meu. "Sunt sigur că vei fi de acord după ce îl vei întâlni l a cină."

Cocktailul s-a transformat în otravă și mi-a mâncat măruntaiele.

"Cina? Adică, cina *din seara asta*?" Vocea mea părea îndepărtată și ciudată, de parcă o auzeam într-un vis urât. "De ce nu mi-ai spus mai devreme?"

Să fii surprins cu vestea unei căsătorii aranjate era deja destul de rău.
Să-mi întâlnesc viitorul logodnic fără nicio pregătire a fost de o sută de ori mai rău.

Nu e de mirare că mama mea era și mai critică decât de obicei. Își aștepta viitorul ginere ca oaspete.

Stomacul meu a tresărit, iar posibilitatea de a-și expulza conținutul pe covorul persan prețios al mamei mele s-a apropiat tot mai mult de realitate.

Totul se întâmpla prea repede. Convocarea la cină, vestea logodnei mele, întâlnirea iminentă - mintea mea se învârtea de la încercarea de a ține pasul.

"Nu a confirmat până astăzi din cauza unor... complicații de program." Tatăl meu și-a netezit o mână peste cămașă. "Va trebui să-l cunoști până la urmă. Nu contează dacă va fi în seara asta, peste o săptămână sau peste o lună."

De fapt, chiar *contează. Există o diferență între a fi pregătită mental pentru a-mi întâlni logodnicul și a mi-l arunca în față fără niciun avertisment.*

Replicile mele au fiert la foc mic, fără să ajungă niciodată la fierbere.

A răspunde era strict interzis în casa Lau. Eram obligat să respect regulile chiar și ca adult, iar nesupunerea era întotdeauna întâmpinată cu o pedeapsă rapidă și cuvinte ascuțite.

"Vrem să ne mișcăm cât mai repede posibil", a intervenit mama mea. "Este nevoie de timp pentru a planifica o nuntă ca lumea, iar logodnicul tău este, ăăă, pretențios în privința detaliilor."

Ciudat cum îl numea deja logodnicul meu, când eu încă nu-l cunoscusem. *"Mode de Vie"* l-a numit anul trecut unul dintre cei mai râvniți burlaci din lume sub 40 de ani. Bogat, chipeș, puternic. Sincer, tatăl tău s-a întrecut pe sine." My mama l-a mângâiat pe tata pe braț, cu fața strălucitoare.

Nu o mai văzusem atât de animată de când a obținut un loc în comitetul de planificare a licitației de vinuri a Societății din Boston, anul trecut.

"Asta e... grozav." Zâmbetul meu s-a clătinat din cauza efortului de a se menține intact.

Cel puțin perechea mea avea probabil toți dinții. N-aș fi crezut că părinții mei m-ar fi căsătorit cu un miliardar decrepit pe patul de moarte.

Banii și statutul erau pe primul loc; restul venea pe locul doi.

Am respirat adânc și mi-am dorit ca mintea mea să nu o ia pe această cale.

Adună-te, Viv.

Oricât de supărată eram pe părinții mei pentru că mi-au făcut asta, puteam să mă sperii mai târziu, *după ce* treceam de seara. Nu era ca și cum aș fi putut refuza meciul. Dacă aș fi făcut-o, părinții mei m-ar fi dezmoștenit.

În plus, viitorul meu soț - stomacul meu a tresărit din nou - urma să fie aici din clipă în clipă și nu puteam să fac o scenă.

Mi-am șters o palmă pe coapsă. Mă simțeam amețită, dar m-am agățat de masca pe care o purtam întotdeauna acasă. *Mișto. Calm. Respectabilă.*

"Deci." Mi-am înghițit bila și am forțat un ton ușor. "Domnul Perfect are un nume, sau este cunoscut doar după valoarea sa netă?".

Nu mi-am amintit de toți cei care au fost pe lista *Mode de Vie,* dar cei pe care îi știam. *nu-mi* amintesc nu inspira prea multă încredere. Dacă el...

"Valoarea netă în funcție de străini. Numele de către prietenii și familia aleasă."

Coloana mea vertebrală s-a înțepenit la vocea profundă și neașteptată din spatele meu. Era atât de aproape încât puteam *simți* zgomotul cuvintelor pe spatele meu. Au alunecat peste mine ca mierea încălzită de soare - bogată și senzuală, cu un ușor accent italian care făcea ca fiecare terminație nervoasă să furnice de plăcere.

Căldura mi-a alunecat sub piele.

"Ah, iată-te." Tatăl meu s-a ridicat, cu o strălucire ciudat de triumfătoare în ochi. "Vă mulțumesc că ați venit atât de repede."

"Cum aș putea rata ocazia de a o cunoaște pe minunata ta fiică?"

O notă de batjocură a pătat cuvântul *minunat* și a spulberat instantaneu orice atracție în devenire pe care o aveam față de o voce, dintre toate lucrurile.

Gheața a stins căldura din venele mele.

Cam atât despre domnul Perfect.

Învățasem să am încredere în instinctul meu când era vorba de oameni, iar instinctul meu îmi spunea că proprietarul vocii era la fel de încântat ca și mine de cină.

"Vivian, salută-l pe oaspetele nostru." Dacă mama mea ar fi radiat mai tare, fața i s-ar fi despicat în două.

Mă așteptam pe jumătate să își sprijine obrazul pe mână și să suspine visător ca o școlăriță îndrăgostită.

Mi-am îndepărtat imaginea tulburătoare din minte înainte de a-mi ridica bărbia. M-am ridicat.

Întoarsă.

Și tot aerul mi-a ieșit din plămâni.

Păr negru și des. Piele măslinie. Un nas ușor strâmb care îi sporea mai degrabă decât îi diminua farmecul masculin și robust.

Viitorul meu soț era devastarea turnată într-un costum. Nu era chipeș în mod convențional, dar era atât de puternic și de convingător încât prezența lui înghițea fiecare moleculă de oxigen din încăpere ca o gaură neagră care consumă o stea nou-născută.

Existau bărbați care arătau bine în general, și mai era și *el*.

Și, spre deosebire de vocea lui, fața lui era eminamente recognoscibilă.

Inima mi s-a scufundat sub greutatea șocului.

Imposibil. Nu se putea ca el să fie logodnicul meu aranjat. Trebuia să fie o glumă. "Vivian." Mama și-a deghizat reproșul în numele meu.

Da. Cina. Logodnica. Întâlnire.

M-am scuturat din stupoare și am adunat un zâmbet încordat, dar politicos. "Vivian Lau. Este o plăcere să vă cunosc."

I-am întins mâna.

A trecut o bătaie până când a luat-o. O forță caldă mi-a cuprins palma și mi-a trimis o tresărire de electricitate pe braț.

"Așa am dedus din multiplele dăți în care mama ta ți-a rostit numele." Lenea cu care vorbea a făcut ca observația să pară o glumă; duritatea ochilor lui mi-a spus că era orice altceva. "Dante Russo. Plăcerea este numai a mea."

A fost din nou batjocura, subtilă, dar tăioasă.

Dante Russo.

CEO al Russo Group, o legendă a Fortune 500 și omul care a creat atâta vâlvă la gala Frederick Wildlife Trust cu trei seri în urmă. Nu era doar un burlac eligibil, ci era burlacul. Miliardarul evaziv pe care toate femeile și-l doreau și pe care nimeni nu-l putea avea.

Avea 36 de ani, era renumit pentru că era căsătorit cu munca sa și, până acum, nu a arătat nicio intenție de a renunța la stilul său de viață de burlac.

Atunci, de ce Dante Russo ar fi fost de acord cu o căsătorie aranjată?

"M-aș prezenta după valoarea mea netă", a spus el. "Dar ar fi nepoliticos să vă cataloghez drept străin, având în vedere scopul cinei din această seară."

Zâmbetul lui nu conținea nici un gram de căldură.

Obrajii mi s-au încins la amintirea că îmi auzise gluma. Nu fusese răutăcioasă, dar a discuta despre banii altora era considerat nepoliticos, chiar dacă toată lumea o făcea în secret.

"E foarte grijuliu din partea ta." Răspunsul meu rece mi-a mascat jena. "Nu vă faceți griji, domnule Russo. Dacă aș fi vrut să vă cunosc valoarea netă, aș fi putut căuta pe Google. Sunt sigur că informația este la fel de ușor de găsit ca și poveștile despre farmecul dvs. legendar."

O scânteie a scânteiat în ochii lui, dar nu a mușcat momeala mea.

În schimb, privirile noastre s-au ținut pentru o clipă încărcate, înainte de a-și alunga palma din a mea și de a-mi trece o privire clinică și detașată peste corp.

Mâna mă furnica de căldură, dar peste tot în rest, răcoarea îmi atingea pielea ca o indiferență a unui zeu în fața unui muritor.

M-am înțepenit din nou sub privirile lui Dante, brusc hiperconștientă de costumul meu cu fustă de tweed aprobat de Cecelia Lau, de cerceii cu perle și de pantofii cu tocuri joase. Îmi schimbasem chiar și rujul roșu preferat în favoarea culorii neutre pe care o prefera ea.

Aceasta era uniforma mea standard pentru a-mi vizita părinții și, judecând după felul în care Dante și-a subțiat buzele, nu a fost deloc impresionat.

Un amestec de neliniște și iritare mi-a răsucit stomacul când acei ochi întunecați, neiertători, mi-au găsit din nou ochii.

Schimbasem doar câteva cuvinte, dar știam deja două lucruri cu certitudine.

Unu, Dante urma să fie logodnicul meu.

Doi, am putea să ne omorâm unul pe celălalt înainte de a ajunge la altar.

CAPITOLUL 3

Dante

"T nunta va avea loc peste șase luni", a spus Francisc. "Este suficient timp pentru a planifica o celebrare adecvată, fără a trage lucrurile prea mult timp. Cu toate acestea, anunțurile publice ar trebui să iasă imediat."

A zâmbit, fără să arate nici o urmă de șarpele încolăcit sub tonul și expresia sa genială.

Ne-am adunat în sufragerie imediat după sosirea mea, iar conversația a virat imediat pe teritoriul planificării nunții.

Dezgustul s-a încolăcit în mine. *Bineînțeles că* ar fi vrut ca lumea să afle că fiica lui se căsătorește cu un Russo cât mai curând posibil.

Bărbați ca Francis ar face orice pentru a-și spori poziția socială, inclusiv să găsească curajul să mă șantajeze în biroul *meu* acum două săptămâni, chiar după moartea bunicului meu.

Furia s-a reaprins în pieptul meu. Dacă ar fi fost după mine, nu ar fi părăsit New York-ul cu oasele intacte. Din nefericire, aveam mâinile legate, metaforic vorbind, și până când găseam o modalitate de a le *dezlega,* trebuia să joc frumos.

În cea mai mare parte.

"Nu, nu se va întâmpla." Mi-am înfășurat degetele în jurul tijei paharului de vin și mi-am imaginat că în loc de gâtul lui Francis îl sugrumam. "Nimeni nu va crede că mă căsătoresc cu cineva cu un preaviz atât de scurt, decât dacă ceva nu a fost în neregulă."

De exemplu, fiica dumneavoastră este însărcinată și este vorba de o nuntă de tip shotgun. Insinuarea i-a făcut pe toți să se miște pe scaune, în timp ce eu mi-am păstrat fața goală și vocea plictisită.

Reținerea nu era ceva natural pentru mine. Dacă nu-mi plăcea cineva, mă asiguram că știe asta, dar circumstanțele extraordinare cereau măsuri extraordinare.

Gura lui Francis s-a subțiat. "Atunci ce sugerezi?" "Un an este un termen mai rezonabil."

Niciodată nu a fost mai bine, dar, din păcate, nu a fost o opțiune. Un an ar fi fost suficient. Era suficient de scurt pentru ca Francis să fie de acord și suficient de

lung pentru ca eu să găsesc și să distrug dovezile de șantaj. Să sperăm.

"Anunțurile ar trebui să iasă și ele mai târziu", am spus eu. "O lună ne dă timp să creăm o poveste adecvată, având în vedere că eu și fiica dumneavoastră nu am mai fost văzuți în public împreună până acum."

"Nu avem nevoie de o lună ca să găsim o poveste", a răbufnit el.

Deși căsătoriile aranjate erau frecvente în înalta societate, părțile implicate făceau tot posibilul pentru a ascunde adevăratul motiv al căsătoriilor. Recunoașterea faptului că o familie s-a alăturat alteia doar din motive de statut era considerată vulgară.

"Două săptămâni", a spus el. "Vom anunța în weekendul în care Vivian se va muta în casa ta".

Maxilarul mi s-a încordat. Lângă mine, Vivian s-a înțepenit, în mod clar prinsă cu garda jos de revelația că va trebui să se mute înainte de nuntă.

Era una dintre condițiile impuse de Francis pentru a-și ține gura închisă, iar eu deja mă temeam de asta. Uram ca oamenii să îmi invadeze spațiul personal.

"Sunt sigur că și familia ta ar dori ca anunțurile să fie făcute cât mai repede", a continuat Francis, punând un accent ușor pe cuvântul *familie*. "Nu sunteți de acord?"

I-am ținut privirea până când s-a mișcat și a

privit în altă parte. "Două săptămâni să fie."

Data anunțului nu a contat. Am vrut pur și simplu să fac planificarea cât mai dificilă pentru el.

Ceea ce a contat a fost data nunții.

Un an.

Un an pentru a distruge fotografiile și a rupe logodna. Ar fi un scandal uriaș, dar reputația mea ar putea suporta lovitura. A familiei Laus nu putea.

Pentru prima dată în acea seară, am zâmbit.

Francis s-a schimbat din nou de loc și și-a curățat gâtul. "Excelent. Vom lucra împreună pentru a redacta..."

"O să-l redactez eu. Următorul."

I-am ignorat privirea și am mai luat o înghițitură de merlot.

Conversația a degenerat într-o înșiruire plictisitoare de invitații, flori și un milion de alte lucruri de care nu-mi păsa deloc.

O furie neliniștită îmi zvâcnea pe sub piele în timp ce îi dădeam afară pe Francis și pe soția lui.

În loc să lucrez la afacerea Santeri sau să mă relaxez la Clubul Valhalla, am fost nevoit să mă distrez cu prostiile lor într-o vineri seara.

Lângă mine, Vivian mânca liniștită, părând pierdută în gânduri.

După câteva minute de tăcere încordată, a vorbit în sfârșit. "Cum a fost zborul?"

"Bine."

"Apreciez că v-ați făcut timp să veniți cu avionul când am fi putut să ne întâlnim la New York. Știu că trebuie să fiți ocupat."

Am tăiat o bucată de carne de vițel și am dus-o la gură.

Privirea lui Vivian îmi ardea o gaură în obraz în timp ce eu mestecam pe îndelete.

"Am auzit, de asemenea, că, cu cât cineva are mai multe zerouri în contul bancar, cu atât mai puține cuvinte este capabil să vorbească." Vocea ei înșelător de plăcută ar fi putut tăia untul. "Dai dreptate zvonului."

"Am crezut că o moștenitoare de societate ca tine ar ști mai bine decât să discute despre bani în companie politicoasă."

"Cuvântul cheie este politețe."

O fantomă de zâmbet mi-a zbârnâit pe gură.

În condiții normale, poate că mi-ar fi plăcut Vivian.

Era frumoasă și surprinzător de spirituală, cu ochi căprui inteligenți și cu o structură osoasă rafinată pe care nici un ban nu o putea cumpăra. Dar cu perlele ei și cu tweed-ul Chanel, arăta ca o copie fidelă a mamei sale și a oricărei alte moștenitoare încrezute, căreia îi păsa doar de statutul social.

În plus, era fiica lui Francis. Nu era vina ei că se născuse din cauza ticălosului, dar mie nu-mi păsa. Nici un grad de frumusețe nu putea șterge acea pată de pe dosarul ei.

"Nu este *politicos* să vorbești așa cu un oaspete", am ironizat eu încet. Am întins mâna după sare. Mâneca mea i-a atins brațul, iar ea s-a încordat vizibil. "Ce ar spune părinții tăi?"

Am observat deja că Vivian se agață de ea la mai puțin de o oră de când ne cunoșteam. Perfecționismul, lipsa de confruntare, o nevoie disperată de aprobarea părinților ei.

Plictisitor, plictisitor, plictisitor, plictisitor.

Ochii ei s-au îngustat. "Ei ar spune că *oaspeții* ar trebui să adere la politețea socială la fel de mult ca și gazda, inclusiv să facă un efort pentru a purta o conversație politicoasă."

"Da? Îngrijirea socială include să te îmbraci ca și cum ai ieșit dintr-o fabrică de "Stepford Wives" de pe Fifth Avenue?". Am aruncat o privire peste costumul și perlele ei.

Nu-mi păsa dacă oameni ca Cecelia purtau o astfel de ținută, dar Vivian arăta la fel de nelalocul ei în hainele acelea demodate ca un diamant într-un sac de pânză de sac. M-a enervat fără niciun motiv întemeiat.

"Nu, dar cu siguranță *nu* includ și stricarea unei cine plăcute cu lipsă de politețe", a spus Vivian cu răceală. "Ar trebui să vă cumpărați un set frumos de maniere care să se potrivească cu costumul dumneavoastră, domnule Russo. În calitate de director executiv în domeniul bunurilor de lux, știți mai bine decât oricine cum un accesoriu urât poate strica o ținută."

Un alt zâmbet, tot slab, dar mai concret.

Nu este atât de plictisitor până la urmă.

Cu toate acestea, amuzamentul meu s-a stins când mama ei a intrat în conversația noastră.

"Dante, e adevărat că toți rușii se căsătoresc la moșia familiei de pe lacul Como? Am auzit că lucrările de renovare vor fi terminate până vara viitoare, înainte de nuntă."

Zâmbetul meu a dispărut în timp ce mușchii mi s-au încordat la această amintire. M-am întors de la Vivian pentru a mă confrunta cu expresia nerăbdătoare a Ceceliei.

"Da", am spus, cu un ton tăios. "Toate nunțile rusoaicelor au avut loc la Vila Serafina încă din secolul al XVIII-lea."

Stră-străbunicul meu de mai multe ori construise vila și o numise după numele soției sale. Familia mea își putea urmări rădăcinile în Sicilia, dar mai târziu a emigrat la Veneția și a făcut o avere din comerțul cu textile de lux. Până când boom-ul comercial din Veneția s-a încheiat, s-au diversificat suficient de mult pentru a-și păstra bogățiile, pe care le-au folosit pentru a achiziționa proprietăți în toată Europa.

Acum, secole mai târziu, rudele mele moderne erau împrăștiate în întreaga lume - New York, Roma, Elveția, Paris - dar Vila Serafina a rămas cea mai iubită dintre toate proprietățile familiei. Mai degrabă m-aș fi înecat în Mediterana decât să o pătez cu o farsă de nuntă.

Furia mea a revenit în forță.

"Minunat!" Cecelia a radiat. "Oh, sunt atât de încântată că vei face parte din familie în curând. Tu și Vivian vă potriviți *perfect.* Știi, ea vorbește șase limbi străine, cântă la pian și la vioară și..."

"Scuzați-mă." Mi-am împins scaunul pe spate, tăindu-i Ceceliei o frază la jumătatea frazei. Picioarele au răzbit de podea cu un țipăt aspru satisfăcător. "Natura mă cheamă."

Tăcerea a bătut în urma grosolăniilor mele șocante.

Nu am așteptat ca cineva să vorbească înainte de a ieși și i-am lăsat în sufragerie pe un Francis furios, pe Cecelia agitată și pe Vivian cu fața roșie.

Furia mea a rămas o arsură neliniștită sub pielea mea, dar se răcea cu fiecare pas mai departe de ei.

În trecut, îi pedepsisem imediat pe cei care mi-au călcat strâmb. La naiba cu răzbunarea, care este un fel de mâncare care se servește cel mai bine rece; motto-ul meu a fost întotdeauna să lovesc repede, tare și adevărat.

Lumea se mișca prea repede pentru ca eu să nu mă mișc odată cu ea. Am rezolvat problema suficient de dur pentru a mă asigura că nu vor mai exista probleme în viitor și am mers mai departe.

Pe de altă parte, rezolvarea situației Lau a necesitat răbdare. Era o virtute pe care nu o cunoșteam și care se întindea pe mine ca un costum prost ajustat.

Ecoul pașilor mei s-a estompat pe măsură ce podelele de marmură au făcut loc covorului. Vizitasem destule conace cu amenajări similare pentru a ghici unde se afla toaleta, dar am ocolit-o în favoarea ușii solide de mahon de la capătul holului.

O răsucire a butonului a scos la iveală un birou în stilul unei biblioteci englezești. Lambriuri de lemn, mobilier din piele, accente de verde pădure.

Sanctuarul intim al lui Francisc.

Măcar nu era prea împodobită cu aur, ca restul casei. Ochii mei începuseră să sângereze de la această monstruozitate.

Am lăsat ușa deschisă și m-am îndreptat spre birou, cu pasul liber. Dacă Francis avea o problemă cu faptul că îi cotrobăiam prin birou, era binevenit să mă

confrunte.

Nu a fost atât de prost încât să lase fotografiile în spatele unei uși descuiate când știa că voi fi aici în seara asta. Chiar dacă fotografiile *erau* aici, ar fi avut copii de rezervă ascunse în altă parte.

M-am așezat pe scaunul lui, am luat un trabuc cubanez din cutia din sertar și l-am aprins în timp ce examinam camera. Furia mea a făcut loc calculului.

Ecranul întunecat al computerului m-a tentat, dar am lăsat hacking-ul în seama lui Christian, care deja căuta copii digitale ale fotografiilor.

Am trecut la o poză înrămată cu Francis și familia sa în Hamptons. Cercetările mi-au spus că aveau o casă de vară în Bridgehampton și aș fi pariat pe Renoirul meu proaspăt achiziționat că a păstrat cel puțin un set de probe acolo.

Unde altundeva...

"Ce faci?"

Fumul de la trabucul meu a ascuns fața lui Vivian, dar dezaprobarea ei s-a auzit tare și clar.

A fost rapid. Mă așteptam să mai treacă cel puțin cinci minute până când părinții ei o vor forța să vină după mine.

"Mă bucur de o pauză de fumat." Am mai tras un fum leneș.

Nu mă atingeam de țigări, dar îmi permiteam să fumez ocazional un Cohiba. Cel puțin Francis avea gusturi bune în materie de tutun.

"În biroul tatălui meu?"

"Evident." O satisfacție întunecată mi-a umplut pieptul când fumul s-a dizolvat pentru a dezvălui încruntarea lui Vivian.

În cele din urmă. O emoție vizibilă.

Începusem să cred că eram blocată cu un robot pentru tot restul logodnei noastre ridicole.

A traversat camera, mi-a smuls țigara din mână și a aruncat-o în paharul de apă pe jumătate gol de pe birou, fără să-și ia ochii de la ai mei.

"Înțeleg că probabil ești obișnuit să faci ce vrei, dar este extrem de nepoliticos să te furișezi în timpul unei cine și să fumezi în biroul gazdei tale." Tensiunea i-a căptușit trăsăturile elegante. "Vă rog să vă alăturați nouă în sala de mese. Mâncarea dumneavoastră se răcește."

"Asta e problema mea, nu a ta." M-am aplecat pe spate. "De ce nu vii cu mine pentru o pauză? Îți promit că va fi mai plăcut decât să te chinui cu mama ta pentru aranjamente florale."

"Bazându-mă pe interacțiunile noastre de până acum, mă îndoiesc", a răbufnit ea.

Am privit-o, amuzat, cum a respirat adânc și a eliberat-o într-o expirație lungă și controlată.

"Nu înțeleg de ce ești aici", a spus Vivian, cu o voce mai calmă. E clar că ești nemulțumit de aranjament, nu ai nevoie de bani sau de legătura cu familia mea și poți avea orice femeie vrei."

"Pot?" Am trasat. "Și dacă te doresc?"

Degetele i s-au încolăcit în pumnii liberi. "Tu nu ai."

"Îți acorzi prea puțin credit." M-am ridicat și am înconjurat biroul până când

am stat suficient de aproape pentru a-i vedea pulsul care îi zvâcnea în gât. Cât de repede ar fi bătut dacă aș fi

i-am înfășurat părul în jurul pumnului meu și i-am tras capul pe spate? Dacă aș fi sărutat-o până când gura ei ar fi fost plină de vânătăi și i-aș fi ridicat fusta până când m-ar fi implorat să i-o trag?

Căldura mi-a fugit în zona inghinală.

Nu eram interesat să i-o trag, dar era atât de elegantă și de corectă, încât se ruga de corupție.

Tăcerea era asurzitoare când mi-am ridicat mâna și mi-am trecut degetul mare peste buza ei de jos. Respirația lui Vivian s-a îngustat, dar nu s-a îndepărtat.

Mă privea fix, cu ochii plini de sfidare, în timp ce eu nu mă grăbeam să explorez curba luxuriantă a gurii ei. Era plină, moale și tulburător de tentantă în comparație cu formalitatea rigidă a restului înfățișării ei.

"Ești o femeie frumoasă", am spus eu leneș. "Poate că te-am văzut la un eveniment și am fost atât de îndrăgostit încât i-am cerut mâna tatălui tău".

"Cumva, mă îndoiesc că asta s-a întâmplat." Respirația ei a trecut pe pielea mea. "Ce fel de înțelegere ai făcut cu tatăl meu?"

Amintirea înțelegerii a ucis senzualitatea momentului la fel de repede cum a venit.

Degetul meu mare s-a oprit pe centrul buzei ei inferioare înainte de a lăsa mâna cu un blestem tăcut. Pielea îmi furnica de căldură din cauza amintirii moliciunii ei.

Îl uram pe Francis pentru șantaj, dar o uram pe Vivian pentru că era pionul lui. Deci ce naiba făceam, mă jucam cu ea în biroul lui?

"Ar trebui să-i pui această întrebare tatălui tău drag." Zâmbetul mi-a tăiat fața, crud și lipsit de umor, în timp ce îmi recăpătam calmul. "Detaliile nu contează. Să știi doar că, dacă aș fi avut de ales, nu m-aș fi căsătorit. Dar afacerile sunt afaceri, iar tu..." Am ridicat din umeri. "Ești pur și simplu o parte din afacere."

Vivian nu știa despre manipularea tatălui ei. Francis mă avertizase să nu-i spun, nu că i-aș fi spus, oricum. Cu cât mai puțini oameni știau despre șantaj, cu atât mai bine.

Mi-a descoperit unul dintre puținele mele puncte slabe, și să fiu al naibii dacă îl voi transmite lumii.

Ochii lui Vivian străluceau de furie. "Ești un nemernic."

"Da, sunt. Ar fi bine să te obișnuiești cu asta, *mia cara*, pentru că sunt și viitorul tău soț. Acum, dacă vrei să mă scuzi..." Mi-am îndreptat sacoul cu o grijă deliberată. "Trebuie să mă întorc la cină. Așa cum ai spus mai devreme, mi se răcește mâncarea."

Am trecut pe lângă ea, bucurându-mă de gustul delicios al indignării ei.

Într-o zi, i se va îndeplini dorința ei nerostită și se va trezi cu logodna ruptă.

Până atunci, îmi așteptam timpul și făceam jocul, pentru că ultimatumul lui Francis fusese clar.

Căsătorește-te cu Vivian, sau fratele meu moare.

CAPITOLUL 4

Dante

Nici Francis, nici Cecelia nu au scos un cuvânt despre absența mea îndelungată de la masa de vineri seara. Vivian nu a menționat mica noastră discuție de la birou, iar eu m-am întors la New York nemulțumit și la limită.

Aș fi putut arde conacul Lau până la temelii cu o singură lovitură de brichetă.

Din nefericire, dacă aș fi făcut asta, aș fi adus autoritățile direct la ușa mea.

Incendiul premeditat nu era bun pentru afaceri, iar eu nu mă coborâsem niciodată la crimă... încă. Dar anumiți oameni mă tentau să trec linia în fiecare zi, unul dintre ei cu care se întâmpla să împart sângele. "Care e urgența?" Luca s-a lăsat înclinat pe scaunul opus celui al meu cu un bâiguială.

"Tocmai am coborât din avion. Lasă-i timp să doarmă."

"Conform paginilor de societate, nu ai dormit în ultima lună."

În schimb, a petrecut în jurul lumii. Mykonos într-o zi, Ibiza în următoarea. Ultima oprire a fost la Monaco, unde a pierdut 50.000 de dolari la masa de poker.

"Exact." A cascadorisit din nou. "De aceea am nevoie de somn." Maxilarul meu s-a întărit.

Luca era cu cinci ani mai tânăr decât mine, dar se purta ca și cum ar fi avut douăzeci și unu de ani în loc de treizeci și unu.

Dacă nu ar fi fost fratele meu, i-aș fi tăiat calea fără ezitare, *mai ales că nu era* fratele meu. având în vedere rahatul în care mă aflu datorită lui. "Nu ești curios de ce te-am chemat aici?"

Luca a ridicat din umeri, fără să țină seama de furtuna care se pregătea sub calmul meu. "Ți-a fost dor de frățiorul tău?"

"Nu chiar." Am recuperat un dosar de manila din sertar și l-am așezat pe biroul dintre noi. "Deschide-l."

Mi-a aruncat o privire ciudată, dar m-a obligat. Mi-am ținut privirea fixată pe fața lui în timp ce răsfoia fotografiile, la început încet, apoi mai repede, pe măsură ce se instala panica.

O satisfacție sumbră m-a străbătut când în sfârșit și-a ridicat privirea, cu fața mai palidă cu câteva nuanțe decât atunci când intrase.

Cel puțin a înțeles care era miza.
"Știți cine este femeia din acele fotografii?" Am întrebat.
Gâtul lui Luca s-a clătinat cu o înghițitură grea.

"Maria Romano." Am bătut fotografia din vârful teancului. "Nepoata mafiotului Gabriele Romano. Are 27 de ani, este văduvă și este în centrul atenției unchiului ei. Numele ar trebui să-ți sune cunoscut, având în vedere că i-o trăgeai înainte de a pleca în Europa, după cum reiese din aceste fotografii."

Mâinile fratelui meu se strângeau. "Cum ai..."

"Nu asta e întrebarea corectă, Luca. Întrebarea corectă este ce fel de sicriu ți-ar plăcea la înmormântarea ta, pentru că asta va trebui să plănuiesc dacă Romano află *vreodată* despre asta!"

Furtuna s-a dezlănțuit la jumătatea frazei mele, alimentată de furia și frustrarea acumulate timp de săptămâni întregi.

Luca s-a retras în scaunul lui, în timp ce eu mi-am împins scaunul înapoi și m-am ridicat în picioare, corpul meu vibrând la *idioțenia* lui pură.

"O prințesă a mafiei? Îți *bați joc de* mine?" Am măturat dosarul de pe birou într-o singură mișcare furioasă, luând cu el un prespapier de sticlă. Sticla s-a spart cu un zgomot asurzitor, în timp ce fotografiile au zburat și au ajuns pe jos.

Luca a tresărit.

"Ai făcut niște prostii în viața ta, dar asta trebuie să fie cea mai tare", am răbufnit. "Știi ce ți-ar face Romano dacă ar afla? Te-ar eviscera ca pe un pește în cel mai lent și dureros mod posibil. Nici o sumă de bani nu te-ar salva. Îți va atârna trupul de un nenorocit de pasaj de autostradă ca *avertisment* - dacă va mai rămâne măcar un cadavru după ce va termina cu tine!"

Ultimul tip care s-a atins de o femeie din familia lui Romano fără permisiunea lui a sfârșit cu scula tăiată și cu creierii zburați în dormitor.

Tipul doar îl sărutase pe vărul lui Romano pe obraz. Se zvonea că mafiotul nici măcar nu-l *plăcea pe* vărul său.

Dacă ar afla că Luca s-a culcat cu nepoata lui iubită? Fratele meu ar implora moartea. Pielea lui Luca a căpătat o nuanță verde bolnăvicios. "Nu poți să nu..."

"La ce *naiba* te-ai gândit? Cum naiba ai întâlnit-o?"

Românii erau renumiți pentru insularitatea lor. Gabriele își ținea oamenii în frâu, iar aceștia se aventurau rareori în afara localurilor controlate de familie.

"Ne-am întâlnit la un bar. Nu am vorbit mult timp, dar ne-am înțeles și am făcut schimb de numere." Luca vorbea repede, de parcă i-ar fi fost teamă că voi ataca dacă se va opri. "Nu mai are atâția ochi pe ea acum că e văduvă, dar jur că nu am știut cine e până după ce ne-am culcat împreună. Mi-a spus că tatăl ei lucrează în construcții."

O venă îmi pulsa în tâmplă. "*Este* în construcție."

Împreună cu cluburi de noapte, restaurante și o duzină de alte fațade pentru afacerile sale murdare.

Dacă ar fi fost altcineva în afară de Romano, aș fi subminat amenințarea lui Francis, plătindu-i sau încheind o înțelegere reciproc avantajoasă.

Dar, spre deosebire de unii oameni de afaceri care au fost suficient de miopi

pentru a se încurca în lumea interlopă, eu nu am făcut afaceri cu mafia. Odată ce ai intrat, singurul

Singura modalitate de a ieși de acolo era într-un sicriu, iar eu preferam să îmi dau foc decât să mă pun de bunăvoie în situația de a răspunde în fața altcuiva.

Francis voia ceea ce îi putea aduce numele meu de familie. Romano? Ar fi vrut până la ultimul dolar și ultima picătură de sânge, chiar și *după ce* i-a tăiat gâtul fratelui meu.

"Știu că pare rău, dar nu înțelegi", a spus Luca, cu o expresie chinuită. "Eu o iubesc."

Un calm teribil s-a abătut asupra mea. "O iubești."

"Da." Fața lui s-a înmuiat. "Este incredibilă. Frumoasă, inteligentă..."

"O iubești, dar în ultimele *două săptămâni te-ai* culcat cu tot ce mișcă."

"*Nu am făcut-o*." Luca s-a făcut roșu aprins. "A fost un act pentru a-mi menține reputația, știi? A trebuit să plec pentru o vreme pentru că vărul ei a fugit și unchiul ei a luat măsuri drastice împotriva întregii familii, dar am fost atenți."

Niciodată nu fusesem mai aproape de uciderea unui membru al familiei.

"Se pare că nu sunt *suficient de* atent", am răcnit, câștigându-mi o altă tresărire.

Am respirat adânc și am așteptat ca furia explozivă să treacă înainte de a mă așeza, încet și deliberat, ca să nu mă întind peste birou și să-l sugrum singurul meu frate. "Vrei să știi cum am făcut rost de acele fotografii, Luca?".

A deschis gura, apoi a închis-o și a clătinat din cap.

"Francis Lau a intrat în biroul meu în urmă cu două săptămâni și le-a aruncat pe biroul meu. Din întâmplare, fusese în oraș mai devreme și te-a văzut cu Maria. V-a recunoscut pe amândoi și a pus să vă urmărească. După ce a obținut ceea ce avea nevoie, a venit să facă o înțelegere." Un zâmbet subțire mi-a atins buzele. "Vrei să ghicești care sunt termenii înțelegerii?".

Luca clătină din nou din cap.

"Mă căsătoresc cu fiica lui, iar el va păstra dovezile pentru el. Dacă nu o fac, îi va trimite fotografiile lui Romano, iar tu vei muri."

Am avut o forță de securitate privată excelentă. Aceștia erau bine pregătiți, profesioniști și suficient de flexibili din punct de vedere moral pentru a se ocupa de intruși într-un mod care să îi descurajeze pe viitorii intruși să se intersecteze cu mine.

Cu toate acestea, exista o diferență între securitate și pedeapsă și război cu nenorocita de mafie.

Luca a făcut ochii mari.

"La *naiba*." Și-a frecat o mână peste față. "Dante, eu..."

"Nu mai spune nimic. Iată ce *vei* face." L-am fixat cu o privire dură. "Vei întrerupe orice contact cu Maria, cu efect imediat. Nu-mi pasă dacă ea este singurul tău suflet pereche adevărat și dacă nu vei mai găsi niciodată dragostea după ea. Din acest moment, ea nu mai există pentru tine. Nu o vei vedea, nu vei vorbi și nu vei comunica în niciun fel cu ea. Dacă o faci, îți voi îngheța toate conturile pe care le ai

și voi pune pe lista neagră orice persoană care te ajută financiar."

Bunicul nostru era conștient de obiceiurile de cheltuieli nebunești ale lui Luca și mi-a lăsat prin testament controlul deplin al companiei și al finanțelor familiei. Să fiu trecut pe lista neagră de mine însemna

să fim trecuți pe lista neagră de toți cei din cercul nostru social, și nici măcar prietenii idioți ai lui Luca nu erau atât de proști încât să riște asta.

"De asemenea, îți reduc alocația lunară la jumătate până când vei dovedi că ești capabil să faci alegeri mai bune."

"Ce?" Luca a explodat. "Nu poți..."

"Mai întrerupeți-mă o dată și va fi redus la zero", am spus cu gheață. El a tăcut, cu o expresie răzvrătită. "Vei *câștiga* restul de jumătate din bani acceptând o slujbă la unul dintre magazinele noastre, unde vei fi tratat ca orice alt angajat. Fără avantaje speciale, fără să bei sau să faci sex la locul de muncă și fără să pleci la prânz și să te întorci două ore mai târziu. Dacă nu te mai străduiești, vei fi concediat complet. Ai înțeles?"

După o tăcere lungă, și-a strâns buzele într-o linie subțire și a dat scurt din cap.

"Bine. Acum ieși *naibii* din biroul meu."

Dacă ar fi trebuit să mă uit la el încă un minut, aș fi putut face ceva ce aș fi regretat.

Probabil că a simțit pericolul iminent, pentru că s-a ridicat și s-a îndreptat spre ieșire fără să mai scoată un cuvânt.

"Și Luca?" L-am oprit înainte să deschidă ușa. "Dacă aflu că mi-ai încălcat regulile și ai contactat-o din nou pe Maria, te omor cu mâna mea."

Pumnul meu s-a trântit în stomacul lui, tare și precis. Prima mea lovitură din această noapte.

Adrenalina m-a străbătut în timp ce Kai a mârâit la impact. Oricine altcineva s-ar fi poticnit și ar fi fost lovit de vânt, dar, în adevărata manieră a lui Kai, s-a oprit doar câteva secunde înainte de a se scutura.

"Pari supărat", a spus el în timp ce a ripostat cu un croșeu de stânga. Am evitat-o cu milimetri înainte. "O zi proastă la serviciu?"

O urmă de amuzament i-a umbrit întrebarea, în ciuda loviturii directe pe care tocmai o primise. "Ceva de genul ăsta."

Sudoarea mi se scurgea pe frunte și îmi acoperea spatele în timp ce îmi exersam frustrările în ring.

Veneam direct la Clubul Valhalla după serviciu. Majoritatea membrilor preferau spa-ul, restaurantele sau clubul de lux pentru domni, ceea ce însemna că sala de box era foarte rar frecventată, cu excepția mea și a lui Kai.

"Am auzit că afacerea cu Santeri avansează, așa că nu poate fi vorba de asta." Kai abia își mai pierduse răsuflarea, în ciuda agresivității primei noastre runde. "Poate că nu e vorba de muncă. Poate că..." Expresia lui a devenit speculativă. "Are legătură cu logodna ta cu o anumită moștenitoare de bijuterii."

A mai scos un mic mârâit când i-am aplicat o lovitură în coastele inferioare, dar asta nu l-a împiedicat să râdă de încruntarea mea.

"Ar trebui să știi mai bine decât să încerci să ții secret ceva atât de important", a spus el. "Tot biroul vorbește despre asta."

"Personalul dumneavoastră ar trebui să petreacă mai mult timp lucrând și mai puțin timp bârfind. Poate că astfel, circulația nu ar fi în scădere."

Anunțul meu de logodnă nu era programat să apară în râvnita secțiune online Style a *Mode de Vie* până la jumătatea lunii septembrie, dar această revistă de modă și stil de viață de lux era bijuteria coroanei imperiului media al familiei Young. Aș fi surprinsă dacă Kai *nu ar* fi știut din timp despre logodnă.

"Nu credeam că voi vedea ziua în care te vei căsători." Mi-a ignorat remarca. "Cu Vivian Lau, nu mai puțin. Cum ai reușit să o ții secretă atât de mult timp?"

"Nu suntem căsătoriți încă." Am blocat o altă tentativă de lovitură. "Și nu am ținut-o ascunsă. Logodna noastră este un aranjament de afaceri. Nu am servit-o cu vin și cină înainte de a încheia afacerea."

Cuvântul *logodnă* mi-a lăsat un gust amar în gură.

Gândul de a mă lega cu lanțuri de cineva pentru tot restul vieții mele era la fel de atrăgător ca și cum aș fi intrat în ocean cu blocuri de beton legate de picioare.

Preferam munca în locul oamenilor, mulți dintre ei nu apreciau să treacă pe locul doi în fața contractelor și a întâlnirilor. Dar afacerile erau profitabile, practice și, în mare parte, previzibile. Relațiile nu erau.

"Asta are mai mult sens", a spus Kai. "Ar fi trebuit să știu că fuziunile și achizițiile vor pune stăpânire chiar și pe viața ta personală."

"Amuzant."

Râsul lui s-a stins când l-am lovit cu un uppercut în maxilar, iar el a ripostat cu un pumn care mi-a scos aerul din plămâni.

Conversația noastră a încetat, fiind înlocuită de mormăieli și înjurături, în timp ce ne băteam cu putere unul pe celălalt.

Kai era cea mai blândă persoană pe care o cunoșteam, dar avea o tendință competitivă vicioasă. Începusem să boxăm împreună anul trecut, iar el devenise partenerul meu de suflet pentru a mă descărca, pentru că nu se abținea niciodată.

Cine avea nevoie de terapie când puteai să-ți pocnești prietenul în față în fiecare săptămână?

Lovește, ferește-te, ferește-te, lovește. Iar și iar până când am încheiat noaptea cu un egal și cu mult mai multe vânătăi decât atunci când am intrat.

Dar, în cele din urmă, mi-am depășit furia și, când m-am întâlnit cu Kai în vestiar după duș, am căpătat destulă luciditate ca să nu-mi pierd din nou cumpătul pe fratele meu.

Fusesem *atât de* aproape de a-l întrerupe după conversația noastră din acea după-amiază, la naiba cu promisiunile și condițiile. I-ar fi fost de folos, dar nu aveam energia necesară pentru a face față inevitabilei sale crize de furie în acest moment.

"Te simți mai bine?" Kai era deja îmbrăcată când am intrat. Cămașă cu nasturi, blazer, rame subțiri de sârmă neagră.

Toate urmele luptătorului letal din ring dispăruseră, fiind înlocuite cu o întruchipare a sofisticării academice.

"Marginal." M-am îmbrăcat și mi-am frecat o mână peste maxilarul dureros. "Ai o lovitură puternică."

"De aceea ai sunat. Nu ți-ar plăcea dacă te-aș lua mai ușor."

Am pufnit în nas. "La fel de mult cum tu ai urî să pierzi."

Am ieșit din sala de sport și am urcat cu liftul până la primul etaj. Clubul Valhalla era o societate globală exclusivistă pentru cei cu o anumită valoare netă și avea filiale în toată lumea. Cu toate acestea, sediul său din New York era cel mai mare și cel mai opulent, acoperind patru etaje și un întreg bloc din partea superioară a Manhattanului.

"M-am întâlnit cu Vivian de câteva ori", a spus Kai cu nonșalanță, în timp ce ușile liftului se deschideau. "Este frumoasă, deșteaptă, fermecătoare. Puteai să te descurci mult mai rău."

Iritarea mi-a pâlpâit în piept. "Poate că ar trebui să te căsătorești cu ea în schimb."

Nu-mi păsa dacă Vivian era un supermodel sfânt care salva cățeluși din clădiri în flăcări în timpul liber. Era pur și simplu o persoană pe care trebuia să o tolerez până când distrugeam toate fotografiile.

Din păcate, ultima actualizare a lui Christian a confirmat că Francis a stocat fotografiile atât în format digital, cât și fizic.

Christian putea să se ocupe cu ușurință de dovezile digitale, dar distrugerea probelor fizice era mai dificilă când nu știam câte copii de rezervă avea Francis. Nu puteam risca să fac o mișcare până când nu eram sută la sută siguri că am dat de urma întregii sale ascunzători.

"Dacă aș putea, aș face-o." Umbrele din ochii lui Kai au dispărut la fel de repede cum ieșiseră la suprafață.

Ca moștenitor al averii Young, viitorul lui era chiar mai bine stabilit decât al meu.

"Tot ce vreau să spun este să nu fii un nemernic." Kai a dat din cap în semn de salut către un membru al clubului care trecea pe lângă el și a așteptat până când au dispărut din raza de acțiune înainte de a adăuga: "Nu este vina ei că este blocată cu o brută ca tine."

Dacă ar fi știut.

"Nu te mai preocupa atât de viața mea personală, ci mai mult de a ta." Am ridicat o sprânceană la butonii lui. Lei aurii cu ochi de ametist - parte a blazonului familiei Young. "Leonora Young nu va aștepta la nesfârșit un nepot."

"Din fericire pentru ea, are deja două, grație surorii mele. Și nu încerca să deviezi." Am traversat intrarea de marmură neagră strălucitoare spre ieșire. "Am vorbit serios în legătură cu Vivian. Fii drăguță."

Dinții mei din spate s-au încleștat.

Fie că o plăcea sau nu, Vivian era logodnica mea și mă săturasem al naibii de mult să-i aud numele ieșind din gura lui.

"Nu-ți face griji", am spus. "O voi trata exact așa cum merită."

CAPITOLUL 5

Vivian

"W Ce vrei să spui, că nu ai mai vorbit cu logodnicul tău de la logodnă?". Isabella și-a încrucișat brațele și m-a fixat cu o privire mustrătoare. "Ce fel de relație ridicolă este asta?"

"Unul aranjat." Barul s-a înclinat înainte de a s e îndrepta. Poate că nu ar fi trebuit să beau două mai multe tais și jumătate la rând, dar happy hour-ul meu săptămânal cu Isabella și Sloane era singurul moment în care puteam să mă relaxez.

Fără ochi care să judece, fără nevoia de a fi perfect și "cum trebuie".

Și ce dacă eram puțin amețită? Barul se numea The Tipsy Goat. Era de așteptat.

"E mai bine că nu am vorbit", am adăugat eu. "Nu este cel mai plăcut de conversație."

Chiar și acum, amintirea primei și, până acum, singurei mele întâlniri cu Dante îmi trimitea un val de indignare pe șira spinării.

Nu a arătat nicio remușcare pentru că a lipsit de la jumătate din cina de prezentare pentru a fuma trabucuri în biroul tatălui meu și a plecat fără să mulțumească sau să spună noapte bună.

Dante era miliardar, dar avea manierele unui trol prost crescut.

"Atunci de ce te căsătorești cu el?" Sloane a ridicat o sprânceană perfect îngrijită. "Spune-le părinților tăi să-ți găsească un partener mai bun."

"Asta e problema. Nu există un meci mai bun în ochii lor. Ei cred că el este perfect."

"Dante Russo, perfect?" Sprânceana ei s-a arcuit și mai mult. "Echipa lui de securitate a spitalizat odată pe cineva care a încercat să intre în casa lui. Tipul a ajuns în comă timp de câteva luni, cu coaste rupte și o rotulă spartă. E impresionant, dar n-aș spune că e perfect."

Doar Sloane ar crede că a băga un tip în comă e impresionant.

"Crede-mă, știu. Nu pe mine trebuie să mă convingi", am mormăit.

Nu că renumita cruzime a lui Dante ar fi contat pentru familia mea. Putea împușca pe cineva în timpul orei de vârf în centrul Manhattanului și ei ar fi spus că acea persoană a meritat-o.

"Nu înțeleg de ce ai fost de acord cu *orice* fel de angajament." Sloane a clătinat din cap. "Nu ai nevoie de banii părinților tăi. Poți să te căsătorești cu cine vrei și ei nu pot face nimic în privința asta."

"Nu este vorba de bani." Chiar dacă părinții mei mi-ar fi tăiat moștenirea, aveam o mulțime de bani de la locul de muncă, de la investiții și de la fondul fiduciar, în care am intrat la 21 de ani. "Este vorba de..." Am căutat cuvântul potrivit. "Familia."

Isabella și Sloane au făcut un schimb de priviri.

Nu era prima dată când discutam despre logodna mea *sau despre* relația mea cu părinții mei, dar de fiecare dată mă simțeam obligată să le iau apărarea.

"În familia mea, căsătoriile aranjate sunt așteptate", am spus eu. "Sora mea a făcut-o și așa voi face și eu. Știam că asta urma să se întâmple încă din adolescență."

"Da, dar ce se vor face dacă spui nu?" a întrebat Isabella. "Te vor dezmoșteni?"

Stomacul meu s-a prăbușit. Mi-am forțat un râs strâns. "Poate." *Absolut.*

Au lăudat-o pe mătușa mea pentru că a renegat-o pe verișoara mea după ce a refuzat o bursă la Princeton pentru a deschide un camion de mâncare. Refuzul de a se căsători cu un Russo a fost de o mie de ori mai rău.

Dacă rupeam logodna, părinții mei nu m-ar mai fi văzut și nu ar mai fi vorbit cu mine niciodată. Nu erau perfecți, dar perspectiva de a fi despărțită de familia mea și de a fi singură făcea ca mai tais să mi se agite periculos în stomac.

Isabella nu ar fi înțeles totuși. Din punct de vedere cultural, eram asemănătoare, deși ea era chinezofilă filipineză în loc de chinezoaică din Hong Kong. Dar provenea dintr-o familie numeroasă și iubitoare, care nu a avut nimic împotrivă ca ea să se mute în cealaltă parte a țării pentru a fi barmaniță și pentru a-și urma visele de scriitoare.

Dacă le-aș fi exprimat părinților mei dorințe similare, fie m-ar fi închis în cameră și ar fi făcut un exorcism, fie m-ar fi aruncat pe străzi fără nimic altceva decât hainele de pe mine, la figurat vorbind.

"Nu vreau să-i dezamăgesc", am spus. "Ei m-au crescut și au sacrificat multe pentru ca eu să am viața pe care o am acum. Căsătoria cu Dante ne-ar ajuta pe *toți.*"

Relațiile familiale nu ar trebui să fie tranzacționale, dar nu puteam scăpa de sentimentul că le datorez părinților mei o datorie imensă pentru tot - oportunitățile, educația, libertatea de a trăi și de a lucra unde vreau fără să mă îngrijorez de bani. Acestea erau luxuri pe care majoritatea oamenilor nu le aveau și nu le luam ca fiind de la sine înțelese.

Părinții aveau grijă de copiii lor. Când copiii au crescut, au avut grijă de părinții lor. În cazul nostru, acest lucru a însemnat că acei copii s-au căsătorit bine și au extins averea și influența familiei.

Așa funcționa lumea noastră.

Isabella a suspinat. Eram prietene de când ne cunoscusem la un curs de yoga, când aveam douăzeci și doi de ani. Lecțiile de yoga nu au durat; prietenia noastră a durat. Știa mai bine decât să se certe cu mine în legătură cu familia mea.

"Bine, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că nu ai vorbit cu el când te vei muta cu el *săptămâna viitoare*".

M-am agitat cu brățara mea de safire. M-aș fi împins să renunț la apartamentul meu din West Village pentru a mă muta în penthouse-ul lui Dante din Upper East Side, dar care ar fi fost rostul? Mi-aș fi irosit răsuflarea certându-mă cu tatăl meu.

Cu toate acestea, în afară de adresa lui Dante, nu aveam alte detalii pentru mutare. Nici chei, nici cerințe de construcție, nimic.

"Trebuie să vorbești cu omul până la urmă", a adăugat Isabella. "Nu fi fricos." "*Nu sunt un* fricos." M-am întors spre Sloane. "Chiar sunt?"

Și-a ridicat privirea de pe telefon. Din punct de vedere tehnic, niciunul dintre noi nu avea voie să își verifice telefoanele în timpul happy hour-ului. Cine încălca regula trebuia să plătească nota de plată pentru seara respectivă. În realitate, Sloane ne-a finanțat orele de distracție în ultimele șase luni. Ea a pus *munca* în workaholic.

"Deși nu sunt de acord cu sfaturile Isabelei în șaptezeci și opt la sută din timp, are dreptate. Trebuie să vorbești cu el înainte de a te muta." O ridicare elegantă din umeri. "Este o expoziție de artă la Dante acasă în seara asta. Ar trebui să participi."

Dante deținea o colecție de artă impresionantă despre care se spune că valora sute de milioane de dolari. Expoziția sa privată anuală, în care își prezenta cele mai recente achiziții, era una dintre cele mai râvnite invitații din Manhattan.

Eram logodiți din punct de vedere tehnic, iar lipsa mea de invitație ar fi fost jenantă dacă nu aș fi fost atât de ușurată.

După ce mă voi muta, va trebui să petrec *fiecare* noapte cu el, așa că mă agățam de libertate cât mai aveam. Perspectiva de a împărți o cameră, un *pat* cu Dante Russo era... neliniștitoare.

Mi-a apărut în minte o imagine cu el stând în spatele biroului tatălui meu, cu ochii întunecați și postura arogantă, cu șuvițe de fum care se încolăceau în jurul acelui chip îndrăzneț și carismatic.

O căldură neașteptată mi-a curs între picioare.

Apăsarea degetului său mare pe buza mea, strălucirea fumurie din ochii lui când se uita la mine... a fost un moment, doar unul singur, când am crezut că mă va săruta. Nu ca să-mi arate afecțiune, ci ca să mă murdărească. Să mă domine și să mă corupă.

Căldura s-a încolăcit până când așteptarea grea a privirilor prietenilor mei m-a tras înapoi în prezent.

Nu am fost în biroul tatălui meu. Eram într-un bar, iar ei așteptau un răspuns.

Expoziția. În dreapta.

Un val de realitate rece a stins căldura.

"Nu pot să mă prezint neinvitată", am spus, sperând că nu mă vor vedea că roșesc sub roșeața indusă de alcool. "Este nepoliticos."

"Nu ești un spărgător de petreceri la întâmplare. Ești *logodnica* lui, chiar dacă nu ai încă un inel", a replicat Isabella. "În plus, oricum te muți în curând. Consideră că este o avanpremieră a noii tale case - în care nu te poți muta decât dacă *vorbești* cu el."

Am suspinat, dorindu-mi să pot derula timpul cu o lună ca să mă pot pregăti mental pentru ceea ce urma să se întâmple.

"Urăsc când ai sens."

Obrajii Isabelei s-au încrețit. "Majoritatea oamenilor o fac. Aș merge cu tine, pentru că îmi place o petrecere bună, mai bine zis, un tur al casei, dar am o tură în seara asta."

În timpul zilei, era o autoare aspirantă de thrillere erotice. Noaptea, servea băuturi prea scumpe unor băieți de frăție prea mari într-un bar din East Village.

Ura barul, clientela și managerul său înfiorător și căuta în mod activ un alt loc de muncă, dar până când nu găsea unul, era blocată.

"Sloane?" Am întrebat cu speranță.

Dacă ar fi să-l confrunt pe Dante în seara asta, aș avea nevoie de întăriri.

"Nu pot. Asher Donovan și-a prăbușit Ferrari-ul în Londra. Este bine", a spus Sloane când eu și Isabella am oftat. Niciuneia dintre noi nu-i păsa de sport, dar faimosul star de fotbal era prea drăguț ca să moară. "Dar trebuie să sting focul mediatic. Este a doua mașină pe care o accidentează în tot atâtea luni."

Sloane conducea o firmă de relații publice de tip boutique, cu o listă de clienți mică, dar de mare putere. *Întotdeauna stingea* incendii.

I-a făcut semn chelnerului nostru să aducă nota de plată, a plătit nota și m-a făcut să promit că o voi suna dacă am nevoie de ceva înainte de a dispărea pe ușă într-un nor de parfum Jo Malone și păr blond platinat.

Isabella a plecat la scurt timp după aceea, dar eu am rămas în cabină, gândindu-mă ce să fac în continuare.

Dacă aș fi fost deștept, m-aș fi dus acasă și aș fi terminat de împachetat pentru mutare. Nimic bun nu ar fi ieșit din faptul că m-aș fi băgat la petrecerea lui Dante, și aș fi putut să-l sun mâine dacă aș fi vrut cu adevărat.

Împachetez, fac un duș și dorm, am decis.

Acesta era planul meu și aveam de gând să mă țin de el.

"Îmi pare rău, doamnă, dar nu sunteți pe listă. Nu contează dacă sunteți mama, sora sau *logodnica* domnului Russo..." Gazda a ridicat o sprânceană la degetul meu inelar gol. "Nu vă pot lăsa să intrați fără o invitație."

Zâmbetul meu nu s-a clintit. "Dacă îl suni pe Dante, el îmi va confirma identitatea", am spus, deși nu eram sigură că o va face. Aveam să mă ocup de acel pod când ajungeam acolo. "Este pur și simplu o scăpare."

M-am dus acasă, așa cum am plănuit, după happy hour și am rezistat în total douăzeci de minute înainte de a ceda la sugestia Isabelei și a lui Sloane.

Au avut dreptate. Nu puteam sta degeaba așteptându-l pe Dante când data

mutării mele era atât de aproape. Trebuia să înghit și să mă întâlnesc cu el, indiferent cât de mult mă enerva sau mă neliniștea.

Bineînțeles, pentru a-l vedea, trebuia să *intru* la petrecere.

Fața gazdei s-a înroșit. "Vă asigur că nu a fost nicio scăpare. Suntem meticuloși..."

"Vivian, aici erai."

Un accent britanic aristocratic a tăiat fără probleme prin impasul nostru.

M-am întors și am fost surprinsă când l-am văzut pe bărbatul asiatic chipeș zâmbindu-mi. Fața sa perfect cizelată și ochii adânci și întunecați ar fi fost aproape *prea* perfecți dacă nu ar fi fost ramele negre simple care îi dădeau o notă de apropiere.

"Dante tocmai mi-a trimis un mesaj. Te caută, dar nu ai răspuns la telefon." A venit lângă mine și a recuperat o invitație elegantă de culoare crem din buzunarul sacoului său. I-a înmânat-o gazdei. "Kai Young plus unul. Pot să o aduc pe doamna Lau, ca să nu-l deranjăm pe Dante în seara lui cea mare."

M-a privit fix, dar i-a oferit lui Kai un zâmbet apăsat.

"Bineînțeles, domnule Young. Bucurați-vă de petrecere." S-a dat la o parte, la fel ca și perechea de gărzi ne zâmbitoare, în costum, din spatele ei.

Spre deosebire de cluburile de noapte sau de baruri, evenimentele exclusiviste de acest gen rareori cereau acte de identitate. Se aștepta ca personalul să memoreze și să împerecheze fețele invitaților cu numele lor la prima vedere.

Am așteptat să nu ne mai audă nimeni înainte de a mă întoarce spre Kai cu un zâmbet recunoscător. "Vă mulțumesc. Nu trebuia să faci asta."

Kai și cu mine nu eram prieteni apropiați, dar mergeam adesea la aceleași petreceri și stăteam de vorbă ori de câte ori ne intersectam. Comportamentul său grijuliu și rezervat era o gură de aer proaspăt în jungla narcisistă a înaltei societăți din Manhattan.

"Cu plăcere." Tonul său formal m-a făcut să zâmbesc.

Născut în Hong Kong, crescut la Londra și educat la Oxford și Cambridge, manierele lui Kai reflectă în mod clar educația sa.

"Sunt sigur că absența ta de pe listă a fost o scăpare din partea lui Dante." A luat două pahare de șampanie de pe tava unui chelner care trecea pe lângă el și mi-a înmânat unul. "Apropo de asta, felicitări pentru logodnă. Sau ar trebui să spun, condoleanțe?"

Zâmbetul meu a înflorit într-un râs. "Juriul încă nu s-a pronunțat."

Din câte am auzit, Kai și Dante erau prieteni. Nu știam sigur ce i-a spus Dante despre logodna noastră, dar am fost prudent.

În ceea ce privește publicul, eram un cuplu fericit și iubitor, care nu putea fi mai încântat de logodnă.

"Inteligent. Majoritatea oamenilor îl tratează pe Dante ca și cum ar merge pe apă." Ochii lui Kai au strălucit. "Are nevoie de cineva care să-i amintească faptul că este muritor, la fel ca noi toți."

"Oh, ai încredere în mine", am spus. "Nu cred că e un zeu."

Mai mult ca diavolul trimis să lucreze pe ultimul meu nerv.

Kai a râs. Am mai stat de vorbă câteva minute înainte ca el să se scuze pentru a vorbi cu un vechi prieten din facultate.

De ce n-am putut să ajung cu cineva ca el? Era politicos, fermecător și suficient de bogat pentru a satisface standardele părinților mei.

În schimb, am rămas blocată cu un italian melancolic care nu ar recunoaște bunele maniere nici dacă l-ar plesni peste față.

Am oftat și mi-am pus paharul gol pe o tavă din apropiere înainte de a mă plimba prin apartament, admirând arhitectura și decorul superb.

Dante a renunțat la minimalismul modern atât de popular printre frații săi burlaci în favoarea mobilierului artizanal și a tonurilor bogate de bijuterii. Covoare de mătase turcească și persană acopereau podelele strălucitoare, iar draperiile de catifea luxuriantă încadrau ferestrele de la podea la tavan, cu vedere panoramică la Central Park și la orizontul emblematic al orașului.

Am trecut pe lângă două saloane, patru camere de toaletă, o sală de proiecție și o sală de jocuri înainte de a intra în galeria lungă, cu luminatoare, unde avea loc expoziția propriu-zisă.

Nu-l zărisem încă pe Dante, dar cel mai probabil era...

Pașii mei au încetinit atunci când un cap familiar de păr negru lucios a intrat în vizor.

Dante stătea la celălalt capăt al holului, vorbind cu o roșcată frumoasă și cu un asiatic cu pomeții suficient de ascuțiți pentru a tăia gheața. A zâmbit la ceva ce au spus, cu o expresie caldă.

Deci, până la urmă, era capabil de emoții umane normale. E *bine de știut.*

Sângele îmi ardea puțin mai tare, fie de la alcool, fie de la vederea zâmbetului lui adevărat. Am ales să cred că era prima variantă.

Dante trebuie să fi simțit greutatea privirii mele, pentru că s-a oprit din vorbit și s-a uitat sus.

Ochii noștri s-au blocat, iar căldura a dispărut de pe fața lui ca soarele de sub orizontul.

Bătăile inimii mele se ciocneau una de alta.

Ne despărțea un spațiu de două lungimi de hol, dar nemulțumirea lui era atât de puternică încât se infiltra în aer și în corpul meu ca o otravă mortală.

Dante s-a scuzat de oaspeții săi și s-a îndreptat spre mine, corpul său puternic și musculos străbătând mulțimea cu siguranța unui prădător care își urmărește prada.

Furnicături de alarmă mi-au coborât pe șira spinării, dar m-am forțat să mă mențin pe loc, chiar dacă fiecare instinct de conservare îmi striga să *fug.*

E în regulă. Nu te va ucide în public. Probabil că da. Poate că da.

"O petrecere minunată. Mă tem că invitația mea s-a pierdut în poștă, dar am reușit să ajung", am spus când s-a apropiat. Am luat un pahar de pe o tavă din apropiere și i l-am întins. "Șampanie?"

"Nu invitația ta este ceea ce s-a pierdut, *mia cara.*" Îndemnul catifelat ar fi fost vrednic de leșin dacă nu ar fi fost întunericul care clocotea sub suprafață. Nu s-a atins de băutura oferită. "Ce cauți aici?"

"Mă bucur de mâncare și de lucrările de artă." Am dus paharul la buze și am

luat o înghițitură. Nimic nu avea un gust la fel de dulce ca curajul lichid. "Ai gusturi rafinate, deși manierele tale ar trebui îmbunătățite."

Un zâmbet dur i-a tăiat gura. "Ce ironie că îmi dai mereu lecții de bune maniere când tu ești cel care a apărut neinvitat la un eveniment privat."

"Suntem logodiți." Am încetat să mai bat câmpii și am trecut direct la miezul problemei. Cu cât rezolvam mai repede această problemă, cu atât mai repede puteam pleca. "Nu am schimbat niciun cuvânt de la cină, chiar dacă ar trebui să mă mut *săptămâna viitoare*. Nu mă aștept la declarații de dragoste și flori în fiecare zi" - deși *ar fi frumos* - "dar mă aștept la politețe și abilități de comunicare de bază. Din moment ce pari incapabil să iei inițiativa, am făcut-o singur."

Mi-am terminat băutura și am pus-o jos. "Oh, și nu considera că am venit neinvitat. Consideră că am acceptat invitația ta mai devreme. La urma urmei, ai fost de acord să mă mut aici, nu-i așa? Am vrut doar să arunc o privire la noua mea casă înainte de a mă angaja."

Pulsul meu era accelerat de nervi, dar am păstrat un ton egal. Nu puteam să creez un precedent de a da înapoi ori de câte ori Dante era supărat. Dacă ar fi simțit vreo slăbiciune, ar fi atacat.

Zâmbetul lui Dante nu-i ajungea la ochi.

"A fost un discurs pe cinste. Cu siguranță nu ai avut atâtea de spus la cina de aseară." Oțelul rece al vocii lui s-a topit în mătase aspră în timp ce privirea lui mă străbătea, adunând căldură pe măsură ce călătorea mai departe. "Aproape că nu te recunosc."

Intimitatea dublului său înțeles îmi pulsa în vene și îmi cădea între picioare.

Tweed-ul și perlele mele erau ascunse în siguranță în fundul dulapului meu acum că mă întorsesem la New York. În schimb, am purtat o rochie de cocktail neagră clasică, tocuri și rujul meu roșu preferat. Diamantele îmi străluceau în jurul gâtului și pe urechi. Nu era nimic revoluționar, dar era tot ce puteam face mai bine când mă grăbeam să mă pregătesc.

Cu toate acestea, intensitatea examinării lui Dante m-a făcut să mă simt de parcă aș fi venit la o reuniune de biserică în bikini cu șnur.

Stomacul mi s-a strâns când privirea lui a coborât de pe fața mea pe pieptul meu până la locul unde rochia îmi îmbrățișa șoldurile. Mi-a trecut pe lungimea goală a picioarelor, perindarea aproape obscenă în lenea ei și erotică în minuțiozitatea ei, ca o mângâiere a unui amant hotărât să cartografieze fiecare centimetru al corpului meu cu atenția lui.

Mi s-a uscat gâtul. O flacără s-a aprins jos, în stomac, și brusc mi-am dorit să fi purtat din nou un costum conservator în seara asta.

Era mai sigur. Mai puțin capabil să-mi încețoșeze mintea cu vorbe aspre și atracție electrică.

Despre ce vorbeam?

"Diferite ocazii necesită abordări diferite." M-am agățat de cuvinte și am sperat că au sens.

Am încruntat o sprânceană, rugându-mă ca Dante să nu audă cât de repede îmi bătea inima. Știam că era imposibil din punct de vedere fizic, dar nu puteam scăpa de sentimentul straniu că putea vedea direct prin mine, de parcă aș fi fost făcută doar din mii de bucăți de sticlă spartă și transparentă.

"S-ar putea să vrei să încerci strategia asta cândva", am adăugat eu, hotărâtă să continui conversația pentru a nu mă scufunda din nou în căldura amețitoare a privirii lui. "S-ar putea ca oamenii să te placă mai mult."

"Aș face-o dacă mi-ar păsa de părerile celorlalți." Și-a târât din nou ochii spre ai mei, imaginea cruzimii batjocoritoare încă o dată. "Spre deosebire de unii dintre stimații mei oaspeți, eu nu-mi trag valoarea de sine din ceea ce cred oamenii despre mine."

Insinuarea m-a lovit în burtă, iar pielea mea a trecut de la prea fierbinte la rece ca gheața într-o clipită.

Nimeni nu a trecut mai repede de la tolerabil la nemernic decât Dante Russo. A fost nevoie de fiecare gram de voință pentru a nu-i arunca cea mai apropiată băutură în față.

Avea ceva tupeu, dar partea cea mai rea era că nu se înșela.

Insultele cu un sâmbure de adevăr au fost întotdeauna cele mai dureroase.

"Bine. Pentru că te asigur că părerea lor despre tine este destul de scăzută", am răbufnit.

Nu-l pălmuiți. Nu faceți o scenă.

Am respirat adânc și am înfășurat-o înainte de a merge împotriva propriului meu sfat. "Oricât de încântătoare mi se pare conversația noastră, trebuie să mă scuz, deoarece am alte locuri în care să fii. Cu toate acestea, aștept toate informațiile logistice legate de mutarea mea în inbox-ul meu până mâine la prânz. Nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să mă prezint în fața clădirii dvs. și să le dezvălui vecinilor incompetența dvs.". Mi-am atins pandantivul cu diamante de la gât. "Imaginează-ți cât de jenant ar fi dacă oamenii ar afla că marele Dante Russo nu a putut coordona ceva atât de simplu precum mutarea logodnicei sale."

Strălucirea lui Dante ar fi putut topi ramele de aur atârnate pe pereți.

"S-ar putea să nu-ți pese ce cred alții despre tine, dar reputația este totul în afaceri. Dacă nu te poți descurca cu viața de familie, cum ai putea să te descurci cu afacerile de la birou?" Am scos o carte de vizită din ambreiajul meu și am băgat-o în buzunarul sacoului de la costum. "Presupun că aveți deja datele mele de contact. În cazul în care nu, iată cartea mea de vizită. Aștept cu nerăbdare e-mailul dumneavoastră".

M-am îndepărtat înainte ca el să poată răspunde.

Căldura mâniei lui mă biciuia pe la spate, dar am detectat o mică sclipire de altceva în ochii lui înainte de a pleca.

Respect.

Am continuat să merg, cu inima în gât și cu picioarele mișcându-se din ce în ce mai repede, până când am ajuns la cea mai apropiată baie de oaspeți. Abia când ușa s-a închis în urma mea m-am prăbușit pe perete și mi-am acoperit fața cu mâinile.

Respiră.

Valul meu de adrenalină se estompa deja, lăsându-mă epuizat și anxios.

Mă luptasem cu Dante și câștigasem... deocamdată. Dar nu am fost suficient de naiv să cred că asta a fost sfârșitul.

Chiar dacă faptul că i-am ținut piept mi-a adus câteva puncte în ochii l u i , nu ar fi lăsat să rămână un scor inegal împotriva lui.

Cumva, intrasem într-un război rece cu logodnicul meu, iar seara asta era doar bătălia de început.

CAPITOLUL 6

Dante

I i-a trimis lui Vivian informațiile de care avea nevoie pentru mutarea ei duminică, exact la prânz. Nu de teamă că va face o scenă în fața clădirii mele, ci din admirație reticentă pentru cascadoria pe care a făcut-o la expoziția mea.

Se pare că micul trandafir delicat avea totuși ceva oțel în spinare.

În weekendul următor, Vivian a apărut din nou la mine acasă, de data aceasta cu o armată de oameni de mutare.

Greta, menajera mea, și Edward, majordomul meu, s-au ocupat de călăuzirea celor de la mutări prin apartament, în timp ce eu am condus-o pe Vivian în camera ei.

Niciunul dintre noi nu vorbea, iar tăcerea se extindea cu fiecare pas până când a devenit o entitate vie, care respira între noi.

Supărarea și-a făcut loc în pieptul meu.

Vivian fusese perfect prietenoasă cu Greta, Edward și cu restul personalului meu, pe care îi întâmpinase cu zâmbete calde și cu prăjituri de la Levain. Dar când ajungea la mine, se închidea ca și cum *eu* eram cea care se muta în casa *ei* și îi întrerupeam viața atent planificată.

De parcă eu eram cea care apăruse neinvitată la petrecerea ei, purtând o ținută care ar fi putut îngenunchea un bărbat.

O săptămână mai târziu, imaginea acelei rochii negre care se agăța de curbele ei era încă întipărită în mintea mea, la fel ca și focul din ochii ei atunci când s-a culcat cu mine.

Acum nu mai era niciunul dintre acele focuri. Vivian era imaginea eleganței cool mergând alături de mine, iar asta mă enerva fără niciun motiv explicabil.

Sau poate că furia mea avea ceva de-a face cu faptul că, chiar și în bluză și fustă casual, prezența ei îmi trezea o căldură nedorită în stomac. Corpul meu nu mai reacționase niciodată atât de visceral la cineva până atunci, și nici măcar nu o plăcea, la naiba.

Ne-am oprit în fața unei uși din lemn sculptat.

"Aceasta este camera ta." O instalasem în apartamentul cel mai îndepărtat de al meu și era încă prea aproape. "Greta îți va despacheta mai târziu."

Vocea mea a sunat anormal de tare după liniștea apăsătoare.

Una dintre sprâncenele ei s-a ridicat. "Camere separate până la căsătorie. Nu mi-am dat seama că ești atât de tradiționalist."

"Nu mi-am dat seama că ești atât de dornic să împarți patul cu mine."

Un mic zâmbet mi-a curbat gura când obrajii lui Vivian s-au înroșit. A fost prima ei pierdere de cumpănă din toată dimineața.

"Nu am spus că vreau să împart patul cu tine", a spus ea cu răceală. "Am subliniat pur și simplu că gândirea ta este învechită. Dormitul în camere separate este pentru cuplurile căsătorite care se ceartă, nu pentru cuplurile proaspăt logodite care ar trebui să fie îndrăgostite. Se va afla. Oamenii vor vorbi".

"Nu se va întâmpla, și nici ei nu o vor face." Personalul meu de menaj era alături de mine de ani de zile și se mândreau cu discreția lor. "Dacă o vor face, mă voi ocupa eu de asta. Dar dacă tot vorbim despre imaginea publică, ar trebui să stabilim limitele relației noastre." "Ah, comunicarea. Cred că, în sfârșit, ai absolvit clasa de Neanderthal.

etapă a vieții tale."

Am ignorat insulta ei ironică și am continuat: "În public, vom juca rolul unui cuplu iubitor. Vom participa împreună la evenimente, vom zâmbi în fața camerelor de luat vederi și ne vom preface că ne plăcem unul pe celălalt. Vei avea, de asemenea, acces deplin la portofoliul de mărci al Grupului Russo. Dacă îți dorești ceva din oricare dintre colecțiile noastre, sun-o pe asistenta mea, Helena, și ea se va ocupa de asta. Pe noptiera ta, vei găsi numărul ei, un card Amex negru și inelul de logodnă. Poartă-l."

Anunțul de logodnă a apărut în acea dimineață. Vivian și cu mine eram oficial legați, ceea ce însemna că și reputația mea era în joc.

Nu-mi păsa dacă oamenii mă plăceau personal, dar percepția publică era importantă în domeniul meu de activitate. O discordie evidentă ar fi ridicat prea multe întrebări, iar ultimul lucru de care aveam nevoie era ca niște editorialiști băgăcioși să se bage în seamă.

"Un inel pe noptieră. Ce romantic." Vivian a atins brățara de safir de la încheietura mâinii. "Știi cu adevărat cum să faci o femeie să se simtă specială."

"Nu sunt aici ca să te fac să te simți specială." Mi-am coborât capul spre al ei. Mirosul dulce, ușor acrișor al merelor mi-a furat în plămâni în timp ce îmi enunțam următoarele cuvinte cu o precizie clară. "Sunt aici pentru că am făcut o înțelegere cu tatăl tău."

Vivian nu s-a dat înapoi, dar surpriza și o urmă de nesiguranță au apărut în ochii ei când am trecut cu degetele pe îndelete peste lanțul de aur din jurul gâtului ei.

Chiar și la o distanță atât de mică, pielea ei era fără cusur, ca o cremă turnată pe mătase. Genele lungi și întunecate încadrau niște ochi căprui, iar un mic semn de frumusețe, atât de mic încât ar fi trebuit să mă aflu atât de aproape ca să-l văd, îi împânzea zona de deasupra buzelor luxuriante.

Ochii mei au coborât spre gura ei. Căldura din intestin mi s-a răspândit în stomac.

A purtat același ruj de la expoziție. Îndrăzneț, roșu și seducător, ca o chemare de sirenă în mijlocul unei mări de calm liniștit.

Voiam să-mi frec degetul mare pe buza ei de jos și să-i mânjesc rujul perfect până când nu mai era decât o mizerie frumoasă. Să dau la o parte masca compusă și să văd urâțenia de dedesubt.

Poate că Vivian era învelită într-un ambalaj frumos, dar un Lau era un Lau. Toate au fost tăiate din aceeași matriță.

"Să nu te aștepți la întâlniri la cină sau la vorbe dulci acasă, *mia cara",* am spus, cuvintele mele fiind la fel de moi și leneșe ca și atingerea mea. "Nu vei primi nici una, nici alta."

În loc să-i ating gura, mi-am trecut dosul mâinii pe claviculă, pe curbura umărului și pe braț până când am ajuns la bătăile frenetice de la încheietura mâinii.

"Scapă de orice noțiune romantică pe care ai putea să o ai despre noi îndrăgostindu-ne și trăind fericiți până la adânci bătrâneți. Nu se va întâmpla." I-am apăsat cu degetul mare pe pulsul ei, cu putere, și am zâmbit când a tresărit la mișcarea bruscă și dură. "Acesta este un aranjament de afaceri. Nimic mai mult. Ne-am înțeles?"

Vivian își strânse buzele într-o linie încăpățânată.

Aerul era animat de pocnetul electricității și al animozității. Îmi sfârâia pe piele, trăgându-mi mușchii încordați și alimentând focul ciudat și înfometat din stomacul meu.

Când a rămas mut, am ridicat mâna și i-am pus-o în jurul gâtului. Ușor, doar cât să îi simt respirația superficială.

Vocea mea a scăzut la un avertisment periculos. "Sunt. Noi. Clar?"

Ochii lui Vivian au sclipit. "Crystal." Promisiunea de răzbunare se ascundea sub răspunsul ei uniform.

"Bine." I-am dat drumul și am făcut un pas înapoi cu un zâmbet batjocoritor. "Bine ai venit acasă, dragă."

Am plecat fără să aștept un răspuns.

Căldura pielii lui Vivian a persistat în palma mea până când mi-am închis mâna în jurul brichetei și am lăsat metalul rece să alunge rămășițele atingerii ei.

"Nu începe", am spus când am trecut pe lângă o Greta încruntată. Ștergea praful în sufragerie, suficient de aproape pentru a auzi cel puțin o parte din conversația mea cu Vivian.

Probabil că au plecat deja cei de la mutări.

"Ai fost prea dură", m-a admonestat ea, confirmându-mi suspiciunea de mai devreme. Greta avea peste șaptezeci de ani, dar auzul ei dădea bătăi de cap liliecilor.

"Nu este dură. Sincer." Mi-am verificat ceasul. Aveam o întâlnire la prânz cu un director general în vizită peste două ore și trebuia să mă pregătesc înainte de a pleca. "Ai prefera să o conduc eu? Să-i satisfac fanteziile ei din copilărie despre Făt-Frumos care vine și o ia pe sus?"

"De unde știi că are aceste fantezii?" Greta și-a măturat praful de păr peste șemineul șemineului cu mai multă forță decât era necesar. "Pare a fi genul practic."

"Ai întâlnit-o acum o jumătate de oră."

Nu-mi venea să cred că mă certam cu menajera mea din cauza logodnicei mele. Trebuie să fie din cauza acelor afurisite de prăjituri cu care Vivian a mituit-o. Greta avea o slăbiciune pentru dulciuri și o predilecție specială pentru cele cu ciocolată.

"Am instincte bune când vine vorba de oameni. Altfel..." Încă o măturare agresivă peste șemineu. "Te-aș fi dat deoparte ca pe o clonă autoritară a bunicului tău cu ani în urmă."

Fața mea s-a închis.

"Amintește-ți pentru cine lucrezi", am avertizat, cu un ton sumbru.

"*Non osare farmi una ramanzina quando sono stata io ha pulirti il culo da piccolo*." *Nu țineți o predică cuiva care v-a schimbat scutecele.* "Dacă vrei să mă concediezi, concediază-mă. Dar știu că există o inimă pe undeva acolo, *ragazzo mio*. Folosește-o și tratează-ți viitoarea soție cu respect."

"I-am dat un Amex negru și un inel cu diamante." Orice femeie ar ucide pentru aceste lucruri, iar Vivian nu merita mai mult decât merita, având în vedere cine era tatăl ei.

Greta m-a privit fix un minut întreg înainte de a scutura din cap și de a murmura furioasă în italiană pe sub respirație. Nu am putut auzi ce spunea, dar mi-am imaginat că nu era prea laudativă.

M-am oprit lângă Greta și i-am pus o mână pe prapur, obligând-o să stea nemișcată. "Ești un membru valoros al gospodăriei mele, dar nu există prea multe libertăți

Voi permite, am spus cu răceală. "Dacă doriți o vacanță pentru a vă limpezi mintea, anunțați-mă și se poate aranja."

Amenințarea a rămas în aer ca o ofertă.

Ochii ei s-au îngustat. "Nu e nevoie de vacanță." "Bine."

Greta lucrase pentru familia mea încă de când eram copil. Ne-a ajutat să ne creștem pe mine și pe Luca de când părinții mei erau niște rahați la locul de muncă și s-a ocupat de gospodăria bunicului meu până când am convins-o să lucreze pentru mine, acum patru ani. În loc să se supere, bunicul meu îmi dăruise o sticlă de vin de zece mii de dolari pentru că reușisem să-l subminez.

Deși aveam o slăbiciune pentru Greta și o consideram bunica pe care nu am avut-o niciodată. -ambele mele bunici biologice au murit înainte de a mă naște - nu aș tolera lipsa de respect flagrantă.

Dacă ar fi fost altcineva, aș fi concediat-o și aș fi pus-o pe lista neagră în secunda în care am auzit cuvântul.

aspră i-a ieșit din gură.

O tuse politicoasă mi-a atras atenția spre ușă, unde Edward stătea cu o expresie neutră.

"Domnule, firma de mutări a părăsit oficial sediul", a spus acesta. "Doriți să îi fac un tur complet dnei Lau?"

Am dus-o pe Vivian direct în camera ei, fără să-i arăt restul casei.

La naiba, văzuse deja jumătate din ea la expoziția de săptămâna trecută.

"Te rog, fă-o." Ar trebui să cunoască întreaga dispunere a apartamentului. Nu voiam să intre din greșeală în camera mea sau în birou.

A înclinat capul și a dispărut pe hol. Greta a trecut pe lângă mine și a dispărut

într-un alt colț al penthouse-ului fără să scoată un cuvânt, dar dezaprobarea ei a persistat ca mirosul detergentului ei preferat cu aromă de lămâie.

Mi-am ciupit podul nasului.

La mai puțin de o oră după ce s-a mutat, Vivian provoca deja haos.

Discordia cu personalul meu a fost doar începutul.

Ea muta lucrurile din loc. Distrugea mediul pe care îl cultivasem cu grijă. Veneam acasă fără să știu ce să văd sau să mă aștept.

Agitația mi-a crescut în piept.

Am ieșit din sufragerie și am intrat în biroul meu, unde am încercat să trec în revistă materialele pentru întâlnirea mea.

Dar chiar dacă închisesem ușa și eram sechestrat în partea opusă a casei față de camera lui Vivian, încă simțeam mirosul slab și înnebunitor de mere.

CAPITOLUL 7

Vivian

Ieram un cetățean care respecta legea, dar dacă cineva putea să mă împingă la mariticid, acela era viitorul meu soț.

Îi uram aroganța, grosolănia și felul batjocoritor în care îmi spunea *mia. Cara*.

Am urât felul în care pulsul meu a început să bată la întinderea aspră a mâinii lui în jurul gâtului meu.

Și uram cum părea mereu mai mare decât viața, ca și cum moleculele oricărui spațiu în care intra trebuiau să se plieze pe ele însele pentru a-l găzdui.

Sunt. Noi. Clar? Vocea lui înnebunitoare îmi răsuna în cap.

A fost clar, în regulă. Era clar că Dante Russo era Satana într-un costum frumos.

Mi-am forțat plămânii să se extindă dincolo de furia mea. *Înăuntru, unu, doi, trei. Afară, unu, doi, trei.*

Abia când tensiunea mea arterială a revenit la niveluri normale am deschis ușa noii mele camere în loc să caut cel mai ascuțit cuțit pe care l-am găsit.

Așa cum promisese, o carte de vizită cu numărul de telefon al asistentului lui Dante și un card Amex negru așteptau pe noptieră, alături de o cutie de apeluri roșie și distinctivă. Când am desfăcut capacul, un diamant de șase carate mi-a făcut cu ochiul.

Mi-am trecut degetele peste bijuteria orbitoare. Cinci carate, o tăietură Asscher rară, cu diamante baghetă mai mici care împodobeau fiecare umăr.

Ar fi trebuit să fiu încântată. Inelul era uimitor și, judecând după culoarea și claritatea diamantului, valora cel puțin o sută de mii de dolari. Era genul de inel pe care majoritatea femeilor ar ucide pentru a-l avea.

Dar când l-am scos din cutie și l-am pus pe deget, nu am simțit... nimic.

Nimic în afară de peria rece a platinei și de o greutate care părea mai degrabă o închisoare decât o promisiune.

Cele mai multe inele de logodnă erau un simbol al iubirii și al angajamentului. Al meu era echivalentul unei semnături pe un contract de fuziune.

O strângere ciudată mi-a cuprins gâtul.

Nu ar fi trebuit să mă aștept la mai mult decât ceea ce mi-a oferit Dante. Unele

căsătorii aranjate, cum a fost cea a surorii mele, s-au transformat în dragoste adevărată, dar șansele generale nu erau prea mari.

M-am scufundat pe pat. Strânsoarea s-a răspândit din gât până în piept.

Era o prostie să te simți trist. Și ce dacă Dante o ceruse în căsătorie în cel mai impersonal mod posibil? Știam încă de la prima noastră întâlnire că nu ne vom potrivi. Cel puțin el fusese sincer în legătură cu intențiile și limitele sale.

Totuși, o parte din mine spera că interacțiunile noastre anterioare au fost întâmplătoare și că ne vom încălzi treptat unul cu celălalt, dar nu. Viitorul meu soț era pur și simplu un ticălos.

Zgomotul unui nou mesaj mi-a întrerupt bălăcăreala.

Mi-am ridicat telefonul, așteptând un alt mesaj de felicitare sau un memento de la Isabella să o invit la mine după ce mă instalez.

În schimb, am văzut un mesaj de la ultima persoană de la care mă așteptam să primesc vești.

Heath: Happy Pumpkin Hot Chocolate Day :)

M-am uitat fix la cuvinte, așteptând să dispară ca și cum le-aș fi invocat din greșeală. Dar nu au dispărut.

Mi s-a răsucit stomacul.

Dintre toate zilele în care ar fi putut să-mi trimită un mesaj din senin, trebuia să fie azi, imediat după ce m-am mutat în casa lui Dante.

Universul avea un simț al umorului bolnav.

Erau un milion de lucruri pe care voiam să le spun, dar am rămas la ceva sigur și neutru.

Eu: Au așa ceva în California?

Heath: Ciocolată caldă cu dovleac?

Nah

Heath: Aici ai voie să bei doar smoothie-uri și sucuri verzi, altfel vei fi eliminat de pe insulă.

Micul meu zâmbet a dispărut la fel de repede cum a apărut.

Nu ar trebui să vorbim, dar nu m-am putut hotărî să-l blochez.

Heath: Am trimis e-mailuri la Bonnie Sue's în fiecare zi, cerându-le să deschidă un magazin în SF, dar până acum nimic.

M-a lovit un fior la menționarea lui Bonnie Sue's.

Era o cafenea populară de lângă Columbia, unde Heath și cu mine am fost la facultate. Era renumită pentru ciocolata caldă cu dovleac de sezon și, chiar dacă mie nu-mi plăcea dovleacul și lui nu-i plăcea ciocolata caldă, ne prezentam în fiecare an la revenirea sa anuală, la mijlocul lunii septembrie.

Uitați de echinocțiul de toamnă; adevărata primă zi de toamnă a fost ziua în care băutura a reapărut în meniul lui Bonnie Sue.

Eu: Se va întâmpla. Persistența învinge întotdeauna

Vinovăția mi s-a umflat în piept, în timp ce eu și Heath schimbam mai multe vorbe mărunte. El m-a întrebat despre slujba mea și despre oraș; eu l-am întrebat despre câinele lui și despre vremea din San Francisco.

A fost cea mai lungă conversație a noastră din ultimii ani. În mod normal, ne

trimiteam mesaje doar de sărbători și zile de naștere și nu vorbeam niciodată la telefon. Era mai ușor să ne prefacem că suntem cunoștințe ocazionale în acest fel, chiar dacă eram orice altceva.

Heath Arnett.

Cea mai bună prietenă a mea din facultate. Fostul meu iubit. Și prima mea dragoste.

Cândva, credeam că ne vom căsători. M-am convins că vom depăși obiecțiile părinților mei și vom trăi fericiți până la adânci bătrânețí, dar despărțirea noastră de acum doi ani a dovedit că speranțele mele au fost doar speranțe. Slabe și nesigure în fața furiei părinților mei.

Mi-am scuturat amintirile din *acea* zi și am încercat să mă concentrez din nou.

Eu: Ce face compania ta?

După despărțirea noastră, Heath s-a mutat în California și și-a extins aplicația de învățare a limbilor străine, transformând-o în puterea de astăzi. Ultima dată când am verificat-o, era una dintre primele cincisprezece cele mai descărcate aplicații din SUA.

Heath: Destul de uimitor. Vom intra în bursă la sfârșitul acestui

an, Heath: Ne așteptăm la un IPO mare. Poate...

Cele trei puncte care indicau că scria au apărut, au dispărut, apoi au apărut din nou.

Heath: Putem reveni asupra lucrurilor după ce se face

Vinovăția mea s-a transformat în teamă.

Nu știa despre logodnă. Nu postasem despre asta pe internet, nu mai aveam prieteni comuni, iar Heath nu urmărea paginile societății, ceea ce însemna că trebuia să-i spun eu. Nu puteam să mint prin omisiune și să-l las să creadă că exista o șansă să ne împăcăm.

Heath: Dacă vrei, desigur.

Practic, îl vedeam cum își trecea mâna prin păr, așa cum făcea întotdeauna când era nervos.

Dinții mi-au săpat în buza de jos.

Știam că o parte din motivul pentru care a muncit atât de mult la înființare a fost acela de a le dovedi părinților mei că se înșelau. Aceștia fuseseră furioși când aflaseră că le ascunsesem relația noastră timp de ani de zile și și mai furioși când descoperiseră că Heath nu provenea dintr-un mediu "adecvat".

La acea vreme, își câștigase bine existența ca inginer de software care lucra la aplicația sa în paralel, dar nu era un Russo sau un Young. Tatăl meu mă amenințase că mă dezmoștenește dacă nu pun capăt relației cu Heath și, în cele din urmă, am ales familia în locul iubirii.

Heath a crezut probabil că părinții mei se vor răzgândi după ce compania lui a devenit publică și el a devenit milionar. Nu am avut curajul să-i spun că nu se vor răzgândi.

Familia mea avea o mulțime de bani, dar eram niște noi bogătași. Indiferent cât de mult am donat în scopuri caritabile sau câte zerouri aveam în conturile bancare, anumite părți ale societății vor rămâne întotdeauna închise pentru noi... cu *excepția cazului în care ne* căsătorim cu oameni cu bani vechi.

Heath nu va fi niciodată un bătrân bogat, ceea ce însemna că părinții mei nu vor fi niciodată de acord cu el ca partener de dragoste.

Spune-i doar.

Am respirat adânc în plămâni înainte de a mușca glonțul.

Eu: Sunt logodită

Nu a fost cea mai ușoară tranziție, dar a fost scurtă, clară și directă.

M-am abținut să nu mă întorc la obiceiul meu din copilărie de a-mi roade unghiile în timp ce așteptam un răspuns.

Nu a venit niciodată.

Eu: S-a întâmplat acum câteva săptămâni. Părinții mei au aranjat totul. Eu: Am vrut să-ți spun mai devreme

Ar trebui să mă opresc, dar nu am putut să-mi rețin versiunea textuală a vomitării de cuvinte.

Eu: Nunta este peste un an.

Greieri.

Au trecut cinci minute, dar telefonul meu a rămas întunecat și tăcut. Am lăsat să iasă un mic gemete și l-am aruncat într-o parte.

Nu ar trebui să mă simt vinovată. Heath și cu mine ne-am despărțit cu mult timp în urmă și, sincer, am fost surprinsă că a vrut o a doua șansă. M-aș fi gândit...

O bătaie ușoară a întrerupt haosul gândurilor mele.

Am mai tras o gură de aer și mi-am netezit expresia într-o neutralitate politicoasă înainte de a răspunde. "Intră."

Ușa s-a deschis, dezvăluind un păr argintiu distins și un costum negru perfect călcat.

Edward, majordomul lui Dante.

"Doamnă Vivian, domnul Dante mi-a cerut să vă fac un tur complet al casei", a spus el, cu un accent britanic la fel de curat ca și hainele sale. "Este acum un moment potrivit, sau doriți să mă întorc la o oră la alegerea dumneavoastră?"

M-am uitat la telefon, apoi la camera rece și frumoasă din jurul meu.

Fie că vă place sau nu, aceasta era acum casa mea. Puteam să mă închid în apartamentul meu, să dau o petrecere de milă și să mă chinui cu trecutul sau puteam să încerc să profit la maximum de situația mea.

M-am ridicat în picioare și am adunat un zâmbet care mi s-a părut doar ușor forțat. "Acum este perfect."

În acea seară, Dante și cu mine am luat prima noastră masă împreună ca și cuplu.

Am vrut să spun asta în sensul cel mai larg al cuvântului.

Am purtat inelul lui și am locuit sub același acoperiș, dar prăpastia dintre noi făcea ca Marele Canion să pară o gaură obișnuită în pământ.

Am făcut o încercare curajoasă de a o închide. "Îmi place colecția ta de artă", am spus. "Tablourile sunt frumoase." Cu *excepția celei care arată ca o vomă de pisică.* Lucrarea, intitulată *Magda*, era atât de nelalocul ei în galeria lui încât am

făcut o dublă impresie când am văzut-o. "Aveți vreo piesă preferată?"

Nu a fost cel mai inspirat subiect, dar m-am agățat de un fir de păr. Până acum, scosesem șase cuvinte din Dante, dintre care trei *trecuseră de sare.* Practic, era la două devoluții distanță de a fi un mim frumos îmbrăcat.

"Nu fac favoritisme." A tăiat în friptura sa. Dinții

mi s-au încleștat, dar mi-am înghițit iritarea.

De la interacțiunea noastră mai puțin strălucită din timpul mutării mele,

trecusem de stadiile de șoc și furie ale logodnei noastre la resemnare.

Am rămas cu Dante, fie că-mi plăcea sau nu. Trebuia să profit la maxim de asta. Dacă nu am fi...

Imagini cu zile reci, nopți singuratice și zâmbete false îmi umpleau capul.

Stomacul mi s-a strâns de neliniște înainte de a lua o înghițitură de apă și am încercat din nou. "Care sunt așteptările tale în particular?"

Cuțitul și furculița lui se opriră deasupra farfuriei.

"Poftim?" O reacție vizibilă. *Progresul.*

"Mai devreme, ai spus că vom juca rolul unui cuplu îndrăgostit în public și m-ai avertizat să, citez, să *scap de orice noțiune romantică pe care aș putea să o am despre faptul că ne îndrăgostim*. Dar nu am discutat niciodată despre cum va arăta viața noastră privată dincolo de dormitoarele separate", am spus. "Luăm cina împreună în fiecare seară? Discutăm problemele noastre de la serviciu? Mergem la cumpărături și ne certăm pe ce marcă de vin să cumpărăm?".

"Nu, nu, și nu", a spus el categoric. "Eu nu fac cumpărături."

Bineînțeles că nu.

"Ne vom trăi viețile separat. Nu sunt prietenul, terapeutul sau confidentul tău, Vivian. Cina din această seară este pur și simplu pentru că este prima ta seară și se întâmplă să fiu acasă." Cuțitul și furculița lui s-au mișcat din nou. "Apropo de asta, urmează o călătorie de afaceri în Europa. Plec peste două zile. Voi fi plecat timp de o lună."

Ar fi putut la fel de bine să-mi dea o palmă peste față.

M-am holbat la el și am așteptat să îmi spună că era o glumă. Când nu a făcut-o, un val de indignare a spulberat încercările mele de a mă purta frumos.

"O lună? Ce fel de călătorie de afaceri îți cere să fii plecat o *lună*?". "Genul

care îmi aduce bani."

Indignarea s-a transformat în furie. Nici măcar nu se *străduia*. Poate călătoria de afaceri era legitimă, dar eu mă mut, iar el pleacă pentru o lună? Sincronizarea era prea convenabilă pentru a fi ignorată.

"Ai deja o mulțime de bani", am răbufnit, prea supărat ca să mă mai gândesc la cuvinte. "Dar e clar că *nu ești* interesat nici măcar să fii civilizat, așa că de ce ești aici?".

Dante a încruntat o sprânceană. "Aceasta este casa mea, Vivian."

"Adică *aici.* Acest angajament." Am făcut un gest între noi. "Mi-ai evitat

întrebarea prima dată, dar ți-o pun din nou. Ce ai putea obține din meciul nostru și nu ai putea obține de unul singur?"

Lau Jewels era o companie mare, dar Grupul Russo a eclipsat-o de zece ori. Nu avea sens.

Tatăl meu mi-a spus că avea ceva de-a face cu accesul pe piața asiatică, care era, desigur, punctul forte al Lau Jewels și punctul slab al Grupului Russo, dar era asta suficient de important pentru ca Dante să își distrugă viața personală?

Expresia lui s-a înăsprit. "Nu contează."

"Având în vedere că este motivul pentru care suntem împreună, cred că da."

"Nu, nu este așa. De ce îți pasă de motivul pentru care suntem împreună?" Vocea lui a devenit rece, batjocoritoare. "Te vei căsători cu mine oricum. Fiica ascultătoare care face tot ce spune tatăl ei. Aș putea să fiu plecat anul viitor până la nunta noastră și *tot* ai merge până la capăt cu ea. Nu-i așa?"

O gheară înghețată de șoc mi-a smuls respirația din plămâni.

Nu știam cum escaladase conversația atât de repede, dar cumva, fără să încerce, Dante mă lovise direct în cea mai urâtă și nedorită parte a mea. Partea pe care o detestam, dar de care nu mă puteam scutura.

"Acum înțeleg." M-am luptat pentru a fi calmă, dar un tremur de furie a pătruns în mine. "O căsătorie aranjată este *singura* modalitate prin care ai putea convinge pe cineva să se căsătorească cu tine. Ești atât de... atât de..." M-am chinuit să găsesc cuvântul potrivit. "*Oribil.*"

Nu e cea mai bună lucrare a mea, dar e bună.

Un amuzament întunecat i-a alunecat prin ochi. "Dacă sunt atât de oribil, atunci spune-i familiei tale că nunta s-a anulat." A dat din cap spre telefonul meu. "Sună-i chiar acum. Te vom muta înapoi în apartamentul tău ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic."

A fost o provocare și o seducție în egală măsură. Nu credea că o voi face, dar vocea lui era atât de bogată și de ademenitoare încât aproape că m-a obligat să mă supun.

Degetele mele s-au încolăcit în jurul furculiței. Metalul mi-a săpat în piele, rece și neiertător.

Nu m-am atins de telefon.

Am vrut să fac asta chiar mai mult decât să arunc vinul meu în fața lui Dante, dar *nu* am *putut*.

Furia tatălui meu. Critica mamei mele. Eșecul dacă nu aș fi mers până la capăt cu nunta...

Nu am putut s-o fac.

Amuzamentul lui Dante a dispărut în atmosfera tensionată. Ceva a scânteiat în ochii lui. Dezamăgire? Dezaprobare? Era imposibil de spus.

"Exact", a spus el încet.

Caracterul definitiv al acelui cuvânt a tăiat mai adânc decât un cuțit proaspăt ascuțit. Am terminat cina în tăcere, dar friptura mea își pierduse gustul.

Am mai băut vin și am lăsat căldura să-mi mănânce rușinea.

CAPITOLUL 8

Dante

Din ciuda a ceea ce credea Vivian, îmi programasem călătoria în Europa înainte ca ea să se mute. Majoritatea mărcilor Grupului Russo aveau sediul pe continent, iar eu mi-am rezervat o lună în fiecare an pentru a avea întâlniri în persoană.
cu directorii filialelor noastre europene.

Anul acesta s-a întâmplat ca momentul să fie extrem de convenabil.

Cu toate acestea, am avut grijă să-i supraveghez pe Luca și Vivian cât timp am fost plecată. Îi repartizasem lui Luca un rol de vânzător la unul dintre magazinele de vânzare cu amănuntul ale filialelor noastre de bijuterii. Era o persoană sociabilă, iar dacă l-aș fi pus undeva într-un birou din spate nu ar fi însemnat decât un dezastru pentru el și pentru magazinul în cauză. Potrivit managerului magazinului, Luca a avut un început dificil.
fratele meu nu fusese niciodată punctual - dar până când m-am întors la New York, părea să se fi acomodat, chiar dacă cu greu, în noul său rol.

Vivian, pe de altă parte, se adaptase la noul ei mediu ca o rață la apă. Greta și Edward se lăudau cu ea în fiecare raport, iar eu am venit acasă și am găsit un nou tablou în galerie, prosoape cu monograma *D&V* în băi și nenorocite de flori peste tot.

"Dante, relaxează-ți expresia", a spus Winona. "Dă-mi un zâmbet... a s t a e! Perfect."

Obturatorul aparatului foto a făcut clic în succesiune rapidă.

Vivian și cu mine ne-am petrecut dimineața făcând fotografii de logodnă în Central Park. A fost la fel de chinuitor pe cât mi-am imaginat, plin de zâmbete false și îmbrățișări false, în timp ce Winona ne ghida în ipostaze menite să arate cât de "îndrăgostiți" eram.

"Vivian, pune-ți brațele în jurul gâtului lui și apropie-te mai mult."

M-am înțepenit când Vivian mi-a făcut pe plac și a făcut un pas timid spre mine.

"Mai aproape. Practic, pot să conduc un tractor între voi acum", a glumit Winona. "Fă cum spune ea, ca să terminăm odată cu asta", am spus eu. Cu cât mai repede aș fi pus mai mult
Cu cât mai multă distanță între noi, cu atât mai bine.

"Ești din ce în ce mai fermecătoare pe zi ce trece." Vocea lui Vivian era atât de

dulce încât aș fi putut să o picur pe clătite. "Europa a făcut cu adevărat minuni pentru personalitatea ta."

"Mai aproape", a încurajat Winona. Dacă a sesizat ostilitatea noastră, nu a recunoscut-o. "Încă un pas..."

Sânii lui Vivian mi-au atins pieptul când a închis distanța rămasă între noi.

Mușchii mei s-au înțepenit.

"Dante, pune-ți brațele în jurul lui Vivian."

Pentru numele lui Dumnezeu.

Cum voiam doar să termin cu tortura, mi-am fixat maxilarul și mi-am pus mâinile pe șoldurile lui Vivian. Căldura a ars prin mătasea rochiei ei, iar mirosul ei blestemat de măr s-a strecurat din nou în plămânii mei.

Niciunul dintre noi nu s-a mișcat, de teamă ca cea mai mică mișcare să nu ne apropie și mai mult, fără să vrem.

"Am primit un telefon interesant de la contabilul meu când eram la Paris", am spus în încercarea de a-mi distrage atenția de la apropierea noastră deranjantă. "O sută de mii de dolari debitați pe Amex-ul meu într-o singură zi, inclusiv zece mii de dolari pe flori. Vrei să-mi explici?"

"Mi-ai dat un Amex negru, l-am folosit", a spus Vivian cu o ridicare elegantă din umeri. "Ce pot să spun? Îmi plac florile. Și pantofii."

Traducere: Ai fost un nemernic înainte de a pleca, iar eu m-am răzbunat pe contul tău bancar.

Un act de răzbunare subtil, dar meschin. Bine pentru ea.

Nimeni nu era mai iritant decât cineva care nu se apăra singur. "În mod clar", am spus, încercând să nu respir prea adânc pentru ca mirosul ei să nu mă învăluie...

complet. "Și prosoapele?"

"Au fost un cadou de la mama

mea." Bineînțeles că au fost.

"Anunță-mă în avans data viitoare când pleci pentru o lună", a spus ea. "Vreau să am timp să planific o petrecere, să redecorez sufrageria, poate să vin cu o listă de cumpărături robustă. Este uimitor cât de multe poți face fără limită de cheltuieli."

Mi-am îngustat ochii.

Nu mi-a păsat de utilizarea cardului de credit. Odată, Luca a cheltuit un milion de dolari pe o cadă ridicolă din aur masiv de douăzeci și patru carate pentru o petrecere în pijama. O sută de mii de dolari nu era nimic.

Ceea ce m-a enervat a fost modul în care Vivian a rearanjat totul cât am fost plecat. Prosoapele și florile au fost doar vârful icebergului. Pe pereți era artă nouă, aromaterapie prin difuzoare ascunse și o cameră de masaj în locul camerei de împachetat cadouri.

Am plecat pentru o lună și m-am întors și mi-am găsit casa transformată într-un nenorocit de Club Med.

"Te-ai simțit bine cât am fost plecat, nu-i așa?" Un curent periculos se învârtea în jurul cuvintelor mele.

"M-am simțit *foarte bine.*" Vivian și-a strecurat degetele prin părul meu și a tras de el suficient de tare încât să mă doară. A zâmbit. "Casa a fost atât de plăcută

fără toate încruntările și mârâielile."

"Și eu care credeam că îți va fi dor de mine." Am spus "da". "Sunt rănit."

"Mi-aș cere scuze, dar a face față sentimentelor tale nu face parte din înțelegerea noastră. Este *doar* o afacere. Îți amintești?"

Un zâmbet reticent mi-a atins gura.

Touché.

"Uitați-vă la voi doi. Atât de drăguți." Winona a suspinat. "Dante, de ce nu-i dai un sărut pe buze? Va fi o fotografie perfectă pentru a încheia ședința foto."

Zâmbetul meu a dispărut.

Vivian a înțepenit în brațele mele. "Nu este necesar", a spus ea repede. "Noi nu... nu ne plac PDA."

"Nu e nimeni aici în afară de noi", a subliniat Winona.

Am tras niște sfori și am rezervat o parte din parc pentru ședința foto. Uram aglomerația în public. Prea gălăgioase, prea imprevizibile, prea *prezente.*

"Da, dar..." Vivian a ezitat. Arăta ca un iepure prins în faruri.

Supărarea a înflorit la expresia ei îngrozită. Nu voiam să o sărut, dar nu apreciam modul în care se purta ca și cum a mă săruta ar fi echivalat cu a fi mușcat de un șarpe veninos.

"Chiar nu ne simțim confortabil să ne sărutăm în fața *unei* terțe părți", a încheiat Vivian în cele din urmă.

A încercat să facă un pas înapoi, dar strânsoarea mea pe șoldurile ei a împiedicat-o să facă acest lucru.

Enervarea mea s-a adâncit. Ne înțelesesem să jucăm rolul unui cuplu iubitor în public, dar ea nu se purta deosebit de iubitoare.

"Dacă nu vrei, e în regulă, dar nu e o ședință foto de logodnă fără un sărut." Winona părea nedumerită de ezitarea noastră. "Promit că nu mă voi scandaliza".

"Bine." Vivian și-a zgâriat dinții pe buza de jos.

Hristos. Dacă ar fi ezitat și mai mult, ar fi avut un loc de frunte în meniul de brunch al lui Sarabeth, cu sirop și toate cele.

În loc să aștept ca ea să ia o decizie cândva în secolul următor, mi-am coborât capul și mi-am apropiat gura de a ei. Ușor, doar atât cât să aud din nou clicul aparatului foto.

Corpul lui Vivian s-a transformat din țeapăn în rigid. Buzele i s-au despicat într-o inspirație ascuțită, iar eu am simțit un gust dulce, cu aromă de mirodenii.

Sângele meu fremăta.

Trebuia să fie doar un sărut rapid pentru cameră. Ar fi trebuit să mă retrag, dar gura ei era atât de caldă și moale încât nu am putut rezista să mai gust încă o dată.

Și încă una.

Înainte să-mi dau seama, mâna mea a alunecat de la sine. Degetele mele s-au scufundat în părul ei și au evocat un impuls copleșitor de a aprofunda sărutul. De a-mi înfășura pumnul în jurul întregii mătase și de a trage până când gura ei se deschidea complet pentru mine, lăsându-mă să o explorez și să o jefuiesc după bunul meu plac.

Sângele meu a bătut mai tare.

Am dat vina pentru acțiunile mele fără sens pe luna de pauză. Absența a făcut ca inima să devină mai iubitoare și toate prostiile astea.

A fost singurul motiv plauzibil pentru care sărutarea fiicei lui Francis Lau nu m-a făcut să vreau să mă spăl cu înălbitor pe mine.

Vivian și-a înclinat puțin bărbia în sus, oferindu-mi un acces mai bun. My-

"Am nimerit-o!" Vocea lui Winona ne-a despărțit la fel de brusc și violent ca și cum cineva ar fi tras cu o armă.

Într-o secundă, ne sărutam. În următoarea, mâinile mele au dispărut de pe șoldul și părul lui Vivian, brațele ei au dispărut din jurul gâtului meu, iar inima îmi bătea de parcă aș fi terminat un triatlon Ironman.

Vivian și cu mine ne-am privit fix una pe cealaltă pentru o secundă înghețată, înainte de a ne întoarce rapid privirea. Sărutul durase mai puțin de un minut, dar gura mea se întoarse cu amprenta buzelor ei. Greutatea s-a așezat pe pielea mea ca o pătură de cașmir în timp ce Winona s-a ridicat din poziția ei ghemuită.

"Voi doi s-ar putea să fiți cel mai fotogenic cuplu cu care am lucrat vreodată." A zâmbit. "Abia aștept să vedeți fotografiile finale."

"Mulțumesc", a spus Vivian, cu fața roz. "Sunt sigură că vor fi minunate".

"Am terminat?" Mi-am scos geaca și i-am ignorat privirea ei mustrătoare. Făcusem nenorocita aia de ședință foto. Ce mai voia?

Și de ce era atât de cald în mijlocul lui octombrie?

"Da, îți voi trimite un e-mail cu un link către galerie în două săptămâni", a spus Winona, fără să fie deranjată de răspunsul meu sec. "Felicitări din nou pentru logodnă".

Vivian i-a mulțumit din nou, în timp ce eu am trecut pe lângă ea spre scările care duceau spre Bethesda Terrace. Trebuia să pun imediat mai multă distanță între noi.

Din nefericire, Vivian a căzut repede din nou în pas cu mine și am mers în tăcere spre una dintre ieșirile din parc, în timp ce eu mă blestema pentru greșeala mea de judecată.

Nu doar sărutul, ci și ședința foto în ansamblu. Ar fi trebuit să angajez pe cineva să ne facă un Photoshop în parc. În felul ăsta, nu ar fi trebuit să am de-a face cu... *asta.*

Zbuciumul neliniștit de sub pielea mea. Încordarea mușchilor mei când mirosul ei îmi ajungea la nas. Amintirea gurii ei pe a mea.

Nu era vorba de sărut, pe care trebuia să-l facem dacă nu voiam să trezim suspiciunile Winonei.

A fost vorba despre faptul că am zăbovit.

Vivian a vorbit în cele din urmă când am trecut de ieșirea spre 79th și Fifth. "În legătură cu sărutul de acolo..."

"A fost pentru fotografie." Nu m-am uitat

la ea. "Știu, dar..."

"Ți-e foame?" Am dat din cap spre căruciorul cu mâncare de la colțul străzii. Mai degrabă m-aș scălda în acid decât să discut despre ce s-a întâmplat.

Vivian a suspinat, dar a renunțat la subiect. "Mi-ar prinde bine niște mâncare", a recunoscut ea. Sprâncenele ei s-au ridicat când m-am oprit în fața căruciorului cu mâncare. "Ce faci?"

"Cumpărând micul dejun." Am scos din portofel o bancnotă de 20 de dolari. "Două cafele și covrigi de firmă. Păstrează restul. Mulțumesc, Omar."

Deși voiam să plec cât mai repede de lângă Vivian, îmi era al naibii de foame. Ne trezisem prea devreme pentru micul dejun, iar eu nu puteam cumpăra mâncare fără să iau și pentru ea.

Am fost un nemernic, nu un bădăran.

M-am întors și am găsit-o uitându-se la mine de parcă mi-ar fi apărut coarne și pene în mijlocul Fifth Avenue.

"Ce?"

"Ești pe numele mic cu proprietarul."

"Evident." Mi-am strecurat portofelul înapoi în buzunar. "Alerg aici dimineața, când am timp, și am încercat toate cărucioarele cu mic dejun din jurul parcului. Omar e cel mai bun."

"Și eu care credeam că mănânci doar caviar și inimi umane."

"Nu fi ridicol. Caviarul are un gust îngrozitor cu inimi umane."

Râsul lui Vivian mi-a evocat o senzație ciudată în piept. *Arsuri la stomac? Investighez mai târziu.*

Am luat mâncarea și i-am înmânat unul dintre paharele de hârtie și covrigii înveliți. "Eu plătesc pentru calitate, nu pentru preț. Scump nu înseamnă întotdeauna bun, mai ales când vine vorba de mâncare."

"Pentru prima dată, suntem de acord." M-a urmat până la o bancă din apropiere și și-a îndesat rochia sub coapse înainte de a se așeza. "Ar trebui să verificăm temperatura în iad."

Colțul gurii mele s-a ridicat, dar l-am aplatizat înainte ca ea să observe.

"Unul dintre restaurantele mele preferate, înainte de a se închide, a fost un local micuț din cartierul chinezesc din Boston", a spus Vivian cu ezitare, de parcă se hotăra dacă să-mi împărtășească sau nu informația chiar în timp ce cuvintele îi ieșeau din gură. "Dacă nu l-ai căuta, l-ai rata. Decorul arăta ca ceva de la începutul anilor '90 și podelele erau suspect de lipicioase, dar aveau cele mai bune găluște pe care le-am gustat vreodată."

Curiozitatea a pus stăpânire pe mine. "De ce s-a închis?"

"Proprietarul a murit, iar fiul său nu a vrut să o preia. A vândut-o cuiva care a transformat-o într-un magazin de reparații electronice." O notă de nostalgie a pătruns în vocea ei. "Eu și familia mea mâncam acolo în fiecare săptămână, dar cred că am fi încetat să mai mergem chiar dacă ar fi rămas deschis. Acum merg doar în locuri cu stele Michelin. Dacă m-ar vedea mâncând dintr-un food truck, ar face infarct."

Am luat o înghițitură lentă de cafea în timp ce procesam ceea ce spusese.

Am presupus că Vivian era pe deplin sub controlul părinților ei, dar, judecând după tonul ei, nu totul era perfect în familia Lau.

"Eu și fratele meu obișnuiam să mergem în acest loc din centru când eram copii", am spus. "Moondust Diner". Cartierul era o capcană pentru turiști, dar restaurantul avea cele mai bune milkshake-uri din oraș. Doi dolari, pahare aproape cât capul nostru. Ne-am dus

acolo în fiecare săptămână după școală, până când bunicul nostru a aflat. A fost furios. A spus că rușii nu frecventează restaurantele ieftine și a desemnat pe cineva să ne conducă acasă imediat după școală. Nu ne-am mai întors niciodată după aceea."

Nu am spus nimănui despre restaurant, dar din moment ce ea mi-a povestit despre magazinul de găluște, m-am simțit obligat să fac același lucru.

Sărutul chiar îmi dăduse peste cap.

"Milkshake-uri de doi dolari? Aș fi fost un coșmar pentru un dentist", a glumit

Vivian. "Nici al meu nu era cel mai mare fan al meu."

Moondust Diner exista încă, dar eu nu mai eram copil. Pofta de dulciuri se stinsese și nu mai aveam timp să fac excursii pe calea nostalgiei.

Am mai mâncat în liniște încă un minut înainte de a spune: "Lucrurile trebuie să se fi schimbat destul de mult după ce afacerea tatălui tău a luat avânt".

Mi-ar prinde bine mai multe informații despre familia Laus, iar dacă cineva îl cunoștea bine pe Francis, aceea era fiica lui.

Cel puțin, acesta a fost motivul pe care mi l-am dat pentru a nu pleca, deși îmi terminasem mâncarea.

"Asta e puțin spus." Vivian și-a trasat cu degetul marginea ceștii de cafea. "Când aveam paisprezece ani, mama m-a așezat la discuție. Nu era vorba despre sex; era vorba despre așteptările cu privire la cine ar trebui și cu cine aș putea să mă întâlnesc. Eram liberă să fiu cu oricine îmi doream, *atâta timp cât* îndeplinea anumite criterii. Aceea a fost și ziua în care am aflat că era de așteptat să am o căsătorie aranjată dacă nu găseam pe cineva "potrivit" într-un anumit interval de timp."

Bănuiam eu asta. Familiile cu bani noi, precum familia Laus, încercau de obicei să-și îmbunătățească statutul social prin căsătorie. Familiile cu bani vechi au făcut-o și ele, dar au fost mai subtile în această privință.

"Să înțeleg că părinții tăi nu erau fani ai foștilor tăi." Dacă ar fi fost, eu și Vivian nu ne-am fi logodit.

"Nu." O umbră a trecut peste fața ei. "Dar tu ce părere ai? Te-ai gândit să te căsătorești cu vreun fost iubit?".

"Nu eram interesat de căsătorie."

"Hmm. Nu sunt surprins."

I-am aruncat o privire oblică. "Adică?"

"Înseamnă că ești un obsedat de control. Probabil că ai urât - și *încă* urăști - ideea ca cineva să vină și să-ți distrugă viața. Cu cât sunt mai multe persoane în gospodărie, cu atât este mai greu să-ți controlezi mediul înconjurător."

Șocul meu trebuie să fi fost evident, pentru că Vivian a râs și mi-a oferit un zâmbet pe jumătate tachinos, pe jumătate zâmbitor.

"Este destul de evident în modul în care îți conduci gospodăria", a spus ea. "În

plus, în timpul meselor, eşti analist cu privire la faptul că alimentele tale nu se ating. Pui carnea în partea superioară stângă a farfuriei, legumele în partea superioară dreaptă, iar carbohidraţii şi cerealele în partea de jos.

Ai făcut-o acasă la părinții mei și în prima mea noapte la tine, înainte de a pleca în Europa."

Își sorbea cafeaua, reușind să aibă un aer regal chiar dacă bea dintr-o ceașcă de hârtie. "Obsedată de control", a rezumat ea.

M-a cuprins o admirație reticentă. "Impresionant."

Încă de când eram copil am fost foarte atent la mâncarea pe care o atingeam. Nu știam de ce; vederea și textura alimentelor amestecate îmi făceau pielea de găină.

"Vine odată cu slujba", a spus Vivian. "Planificarea de evenimente necesită o atenție sporită la detalii, mai ales când ai de-a face cu tipurile de clienți pe care îi am."

Bogat. Intitulat. Nevoiași.

Nu a fost nevoie să o spună pentru ca eu să știu la ce se referea.

"De ce planificarea de evenimente în loc de afacerea de familie?" Eram cu adevărat curios.

Vivian a ridicat din umeri. "Îmi plac bijuteriile în calitate de consumator, dar nu mă interesează partea corporatistă a afacerii", a spus ea. "A conduce Lau Jewels nu ar fi un efort creativ. Ar fi vorba despre acționari, rapoarte financiare și o mie de alte lucruri care nu mă interesează. Urăsc cifrele și nu mă pricep la ele. Sora mea, Agnes, este cea căreia îi plac lucrurile astea. Ea este șefa de vânzări și marketing a companiei, iar când tatăl meu se va pensiona, ea va prelua funcția de director general."

Nu va mai exista o companie care să preia conducerea după ce voi termina.

Un mic fior de neliniște m-a cuprins, înainte de a-l respinge.

Tatăl ei a meritat ceea ce i se cuvenea. Vivian și sora ei nu meritau, dar ruina și daunele colaterale mergeau mână în mână. Acesta era costul afacerilor.

"Dar tu? Ți-ai dorit vreodată să faci altceva?" a întrebat Vivian. "Nu."

Mi-am petrecut întreaga viață pregătindu-mă să preiau conducerea Grupului Russo. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să urmez o altă carieră.

"Tatăl meu a refuzat să preia compania, așa că a fost de datoria mea să duc mai departe tradiția Russo", am spus. "Abnegația nu a fost niciodată o opțiune".

"Tatăl tău a putut, dar tu nu ai putut? Pare nedrept."

"Nu există echitate în lumea afacerilor. În plus, tatăl meu ar fi fost un rahat ca director general. Este genul de om căruia îi pasă mai mult să fie plăcut decât să-și facă treaba. Ar fi dus compania la faliment în câțiva ani, iar bunicul meu știa asta. De aceea nu l-a împins să preia un rol executiv."

Cuvintele au ieșit de la sine.

Nu știam sigur de ce îi spuneam lui Vivian despre familia mea. Cu o oră în urmă, mai degrabă m-aș fi aruncat de pe Empire State Building decât să mai pierd un minut jucând frumos cu ea.

Poate că sărutul mi-a scurtcircuitat creierul, sau poate pentru că era primul meu moment de semi-pacea de la moartea bunicului meu.

Ultimele câteva luni fuseseră o durere de cap după durere de cap. Pregătirile pentru înmormântare, șantajul lui Francis, rahaturile lui Luca, logodna și călătoria în Europa și obligațiile obișnuite de afaceri și sociale cu care trebuia să țin pasul.

A fost plăcut să stau și să respir pentru un minut.

"Apropo de părinții mei, ei ar vrea să te cunoască", am spus. Să le-o prezint pe Vivian era o bătaie de cap pe care speram să o evit, deși știam că șansele de a-i respinge timp de un an sau cât timp era nevoie pentru a rupe logodna erau mici. "Ne petrecem Ziua Recunoștinței cu ei."

Potrivit raportului lui Christian, familia Laus nu era prea mare de Ziua Recunoștinței, așa că Vivian nu ar trebui să fie prea supărată că a ratat sărbătoarea cu familia ei.

Nu că mi-ar fi păsat dacă era.

"Bine." A făcut o pauză, așteptând evident mai multe informații. Când nu i-am oferit niciuna, a întrebat: "Părinții tăi locuiesc în New York?".

"Un pic mai departe." Mi-am aruncat ceașca de cafea goală într-un coș de gunoi din apropiere. "Bali."

Deocamdată. Părinții mei nu mai petrecuseră mai mult de trei luni consecutive în același loc de zeci de ani.

Gura lui Vivian se întredeschise. "Vrei să zburăm în *Bali* pentru a ne întâlni cu părinții tăi de Ziua Recunoștinței?"

"Vom sta acolo o săptămână. Plecăm cu o duminică înainte și ne întoarcem lunea următoare."

"Dante." Părea că se străduiește să-și păstreze calmul. "Nu pot pleca în Bali pentru o săptămână cu un preaviz de mai puțin de două luni. Am o slujbă, planuri..."

"Este un weekend de vacanță", am spus nerăbdător. "Ce ai de gând să faci? Parada Macy's de Ziua Recunoștinței?".

Și-a mototolit ambalajul covrigului cu o mână cu degetele albe. "Trebuie să mă întorc luni dimineață pentru o întâlnire cu un client. Voi fi obosită, cu jet-lag..."

"Atunci vom pleca sâmbătă." Părinții mei au fost cei care au insistat să rămânem o săptămână. Munca lui Vivian mi-a oferit o scuză bună pentru a pleca mai devreme. "Vom lua avionul meu și vom sta la vila părinților mei. Nu e mare lucru. Mergem în Bali, pentru numele lui Dumnezeu. Toată lumea vrea să meargă în Bali."

"Nu asta e ideea. Ar trebui să ne consultăm reciproc în legătură cu acest tip de lucruri. Ești logodnicul meu, nu șeful meu. Nu poți să-mi spui pur și simplu să sar și să te aștepți ca eu să sar."

Doamne, ce plictisitor a fost. "Având în vedere că eu sunt cel care ți-a plătit pantofii și florile, cred că pot face exact asta."

Am știut că am spus un lucru greșit în secunda în care cuvintele au ieșit din

gură, dar era prea târziu să le retrag.

Vivian s-a ridicat brusc în picioare. O briză i-a suflat fusta în jurul coapselor, iar un trecător care făcea jogging s-a holbat la ea până când l-am alungat cu o privire.

"Slavă Domnului că ți-ai arătat din nou adevărata față", a spus ea, cu obrajii înroșiți. "Începusem să cred că ești om." Și-a aruncat ceașca și ambalajul. "Îți mulțumesc pentru micul dejun. Să nu mai facem asta niciodată."

S-a îndepărtat, cu umerii înțepeniți.

În spatele căruciorului său, Omar a clătinat din cap și s-a încruntat la mine.

L-am ignorat. Cui îi păsa dacă ar fi fost un lucru nesimțit? Deja lăsasem garda jos mai mult decât ar fi trebuit în dimineața aceea.

Vivian era fiica inamicului și aș face bine să țin minte asta.

Am mai rămas pe bancă o vreme, încercând să recapăt magia de mai devreme, dar liniștea dispăruse.

Când m-am întors acasă, am găsit pe noptieră un cec de exact o sută de mii de dolari.

CAPITOLUL 9

Vivian

Ta piață de vechituri era animată de zgomotele târguielilor și de claxoanele slabe ale taxiurilor de pe străzile vecine. Mirosul de churros se învârtea în aer și, oriunde mă uitam, vedeam o explozie de culori diferite, texturi și țesături.

De ani de zile vizitam aceeași piață în fiecare sâmbătă. Era o comoară de inspirație și de articole unicat pe care nu le puteam găsi în magazinele de lux atent selecționate și nu reușea niciodată să mă scoată din rutina creativă. Era, de asemenea, locul meu preferat pe care îl vizitam atunci când aveam nevoie să-mi limpezesc mintea.

Astăzi, însă, nu a făcut niciunul dintre aceste lucruri.

Oricât de mult aș fi încercat, nu puteam scăpa de amintirea gurii lui Dante pe a mea.

Fermitatea buzelor sale. Căldura trupului său. Mirosul subtil și scump al apei de colonie și greutatea sigură de sine a mâinilor sale pe șoldurile mele.

Zile mai târziu, încă mai *simțeam* intensitatea momentului la fel de clar ca și cum abia se întâmplase.

A fost exasperant.

Aproape la fel de exasperant ca și cum mă deschisesem cu el la micul dejun, doar pentru ca el să revină la statutul de nemernic după o scurtă și șocantă demonstrație de umanitate.

A fost un moment în care mi-a *plăcut* Dante, deși poate că era vorba de singurătatea mea.

Contrar a ceea ce îi spusesem la ședința foto, era ceva neliniștitor să vii acasă în fiecare zi într-o casă tăcută și imaculată. Luna în care ne despărțisem atenuase usturimea cuvintelor lui înainte de a pleca în Europa, iar eu nu realizasem cât de mult prezența lui Dante electrizase spațiul până când nu plecase.

"Am fost deja la această tarabă", a spus Isabella.

"Hmm?" M-am jucat cu franjurii de la o eșarfă cu model mov.

"Această tarabă. Am mai fost aici", a repetat ea. "Ați cumpărat pashmina?" Am clipit, în timp ce restul conținutului tarabei a devenit clar. Avea dreptate.

A fost unul dintre primii vânzători pe care i-am vizitat când am ajuns.

"Îmi pare rău." Am eliberat eșarfa cu un oftat. "Sunt un pic cam în afara programului astăzi."

Sunt prea ocupată să mă gândesc la nemernicul de logodnicul meu.

"Serios? Nu mi-am dat seama." Zâmbetul tachinos al Isabelei s-a estompat când nu i l-am întors. "Ce s-a întâmplat? În mod normal, tu treci prin acest loc ca și cum ne-ar urmări niște câini ai iadului."

Isabella adora să facă cumpărături și se alătura excursiilor mele de sâmbătă ori de câte ori putea. Încercasem să o conving pe Sloane să vină o dată, dar șansele ca ea să pună piciorul într-o piață de vechituri erau mai mici decât un toc stiletto Jimmy Choo.

"Am multe pe cap."

Am vrut să-i spun Isabelei despre ședința foto, dar nu era nimic *de* spus. Dante și cu mine ne-am atins buzele timp de treizeci de secunde pentru o fotografie. Orice altceva în afară de asta erau hormonii și vorbăria mea uscată.

În plus, nu am mințit. Între slujba mea, relația mea încordată cu Dante, noile mele obligații sociale ca viitoare doamnă Russo și lista mea lungă de kilometri de făcut pentru nuntă, eram pe val.

"Aproape am terminat", am adăugat eu. "Trebuie doar să găsesc o oglindă aurită pentru petrecerea de 16 ani a nepoatei lui Buffy Darlington."

"Nu-mi vine să cred că trăim într-o lume în care există oameni pe nume Buffy Darlington." Isabella a tresărit. "Părinții ei trebuie să o fi urât."

"Buffy Darlington al III-lea, mai exact. Este un nume de familie." "Asta e chiar mai rău."

Am râs. "Ei bine, lăsând numele la o parte, Buffy este marea doamnă a societății newyorkeze *și* șefa comitetului Balului Moștenirii. Trebuie să o impresionez, altfel pot să-mi iau adio de la afacerea mea."

Legacy Ball a fost cel mai exclusivist eveniment din circuitul internațional. În fiecare an, locațiile se schimbau, iar următorul bal din luna mai avea loc chiar aici, în New York.

Găzduirea ei a fost considerată o mare onoare. Am sperat să am o șansă la acest post, dar în schimb a fost atribuit soției unui magnat al fondurilor de investiții.

"Apropo de înalta societate, cum e noua ta slujbă?" Am întrebat.

Isabella a părăsit barul săptămâna trecută, după ce a obținut o slujbă foarte râvnită la Clubul Valhalla, o societate rezervată exclusiv membrilor celor mai bogați și mai puternici din lume. Tatăl meu încerca de ani de zile să obțină admiterea, dar filiala din Boston era închisă pentru noi candidați, iar familia noastră nu avea suficiente legături pentru a se strecura pe ușa din spate.

Fața Isabelei s-a luminat. "Este *uimitor. Un* salariu mai mare, beneficii mai bune *și* mai puține ore decât orice altceva aș găsi în oraș. E mai bine decât să lucrezi ca barman cu Colin cel înfiorător respirând peste mine cu o milă. Poate chiar voi avea timp să-mi termin cartea..." S-a oprit în timp ce se uita peste umărul meu. "Um, Viv?"

"Hmm?" Am zărit o oglindă aurie pe o masă din apropiere. Petrecerea nepoatei

lui Buffy avea ca temă Frumoasa și Bestia și, deși finalizasem deja decorul, am vrut o piesă unică pentru a lega totul.

"Ar fi bine să te uiți în spatele tău." O notă ciudată i-a umezit vocea.

Curiozitatea s-a aprins când m-am întors să văd la ce se holba Isabella. Nu prea multe lucruri o zdruncinau.

La început, am văzut doar trecători cu churros în mână și vânzători care își vindeau marfa. Apoi, am observat persoana care stătea în spatele nostru.

Păr blond și nisipos. Ochi albaștri. Un corp cândva slăbuț care s-a umplut de mușchi de-a lungul anilor.

Pungile mele de cumpărături au căzut pe jos, în timp ce șocul mi-a alungat aerul din plămâni.

Heath.

"Îmi pare rău că v-am întins o ambuscadă. Eram în trecere și mi-am amintit că îți plăcea să vii aici în fiecare sâmbătă." Heath a lăsat să iasă un mic râs. "Cred că încă îți place."

I-am întors zâmbetul cu un zâmbet precaut al meu. "Vechile obiceiuri mor greu."

După ce mi-am depășit șocul și după ce Isabella s-a scuzat să "tragă un pui de somn și să scrie", Heath și cu mine am părăsit piața pentru a lua o cafea la o cafenea mică în aer liber, în josul străzii.

Nu mai erau alți clienți, așa că am rămas doar noi doi vorbind la un cappuccino ca și cum nu trecuseră doi ani de când nu ne văzusem ultima dată.

A fost suprarealist.

"Ești aici în vacanță?" Am întrebat.

Heath îmi trimisese la întâmplare o fotografie cu ciocolata caldă cu dovleac de la Bonnie Sue's zilele trecute, așa că știam că este în oraș. A fost primul mesaj pe care l-a trimis de când i-am spus că m-am logodit.

Nu mi-a spus nimic despre logodnă, iar eu nu-mi făcusem planuri să mă întâlnesc cu el. "Munca. Am o întâlnire cu investitorii luni și m-am gândit să zbor mai devreme.

să se bucure de oraș. A trecut ceva timp." Și-a frecat o mână pe ceafă. "Te-aș fi sunat, dar..."

"Nu trebuie să-mi explici."

Ziua de astăzi a fost o anomalie. În mod normal, nu ne spuneam unul altuia când eram în oraș și nici nu ne întâlneam la un pahar. Nu mai aveam acest tip de relație.

"Bine." Heath și-a curățat gâtul. "Arăți bine, Viv. Foarte bine." Fața mea s-a înmuiat. "Și tu la fel."

Heath cu care mă întâlnisem fusese un băiat de poster pentru pregătirea din New England. Cel care stătea în fața mea arăta de parcă ar fi trebuit să apară pe afișul unui film cu surferi din California. Tanner, mai sănătos, mai musculos.

M-am întrebat adesea ce s-ar întâmpla dacă m-aș întâlni din nou cu Heath. Mă așteptam să simt tristețe, regret și poate dorință. Am fost prieteni și ne-am întâlnit

ani de zile; sentimentele nu dispăreau doar pentru că oamenii se despărțeau.

Cu toate acestea, au devenit plictisitoare cu timpul, pentru că tot ce simțeam acum era briza rece pe pielea mea și o neliniște ciudată în stomac.

"Cum merge pregătirea IPO?" Am întrebat din lipsă de ceva mai bun de spus.

Obișnuiam să vorbim despre orice sub soare. Acum, eram mai ezitanți decât niște străini forțați să împartă o masă la un restaurant prea aglomerat.

"Este grozav. Stresant, dar facem progrese bune." IPO-urile companiilor, sau ofertele publice inițiale, necesită pregătiri extinse, așa că Heath dormea probabil doar câteva ore pe noapte până la finalizarea lui. "Cum merge cu... planificarea evenimentelor?"

"Bine. Am angajat pe cineva care să se ocupe de social media acum câteva luni, așa că am ajuns la o echipă de patru persoane."

"Bine."

Trebuia să nu mai folosim cuvântul

bun. Tăcerea incomodă s-a extins.

Heath și cu mine ne-am privit stânjenit unul la altul încă un minut, înainte ca privirea lui să coboare spre inelul meu de logodnă.

O furtună de emoții i-a întunecat ochii, iar eu am rezistat impulsului de a-mi lua mâna de pe masă și de a o trage în poala mea.

"Nu glumeai în legătură cu logodna."

Un junghi mi-a lovit pieptul la prima lui recunoaștere directă a noului meu statut de relație.

"Eu nu aș glumi cu așa ceva", am spus încet.

"Știu. Mă gândeam doar că..." Și-a înclinat capul pe spate și a suflat o lungă respirație. "Când e nunta?"

"Anul viitor. La începutul lunii august." Mi-am frecat un deget nervos peste inel. Era rece și tare la atingere.

"La moșia rușilor de la Lacul Como?"

Cred că s-a uitat la știri după ce i-am spus. "Da."

"Tu și Dante Russo. Părinții tăi trebuie să fie încântați." Heath mi-a întâlnit din nou ochii cu un zâmbet sardonic. "Cât valorează el? Cam un miliard de dolari?"

Doi.

"Ceva de genul ăsta."

"Cum v-ați cunoscut?"

"La un eveniment", am răspuns vag. Nu voiam să-l mint pe Heath, dar nici nu voiam să-i spun că era o căsătorie aranjată. Aprobarea părinților mei era un subiect dureros pentru amândoi.

Din nefericire, mă cunoștea suficient de bine pentru a sesiza nuanțele non-răspunsului meu.

Ochii lui s-au îngustat. Neliniștea din stomacul meu se învârtea mai repede, pe măsură ce pe chipul lui se zărea o realizare lentă și îngrozită.

"Așteaptă. Te căsătorești cu el pentru că așa vrei tu sau pentru că așa vor *părinții* tăi?"

M-am clătinat pe scaun, dorindu-mi brusc să fi sărit peste piață astăzi. Nu am răspuns, dar tăcerea mea i-a spus tot ce trebuia să știe.

"La naiba, Viv." Frustrarea i s-a strecurat în voce. "*Știam* că nu vei alege niciodată de bună voie pe cineva ca Dante. L-am căutat după mesajul tău. Toate acele zvonuri despre el și despre cum e... niciun ban din lume nu merită. La ce naiba s-au gândit părinții tăi? În afară de faptul că e miliardar." O margine de amărăciune neobișnuită i-a otrăvit cuvintele.

"Nu e *chiar atât de* rău", am spus, în mod ciudat în apărarea lui Dante, chiar dacă fusese un nemernic în timpul a nouăzeci la sută din interacțiunile noastre.

Dar... sărutul. Micul dejun. Povestea restaurantului Moondust Diner.

Erau lucruri mărunte în marea schemă a relației noastre, dar mi-au dat speranță.

Dante Russo avea o latură umană. Doar că nu o arăta prea des.

"Asta vrea el să crezi. Chiar dacă nu este atât de rău pe cât spun zvonurile, vrei să te căsătorești cu cineva care este deja căsătorit cu munca lui?"

Gândul mi-a zburat la călătoria de o lună a lui Dante în Europa.

Mi-am frecat din nou inelul, cu măruntaiele răsucite de frustrare. Mă simțeam ca o pasăre prinsă într-o colivie a unor circumstanțe care mă depășeau, incapabilă să fac altceva decât să cânt și să arăt frumos.

Heath s-a aplecat în față, cu o expresie intensă. "Nu *trebuie să te* căsătorești cu el, Viv."

"Heath..."

"Vorbesc serios." Înverșunarea tonului său m-a surprins. "Întotdeauna ai făcut ceea ce ți-au spus părinții tăi să faci, dar aici nu este vorba despre o slujbă sau despre locul unde vei merge la facultate. Este vorba despre restul vieții tale. Nu mai ești o adolescentă și ai banii tăi. Poți să te împotrivești."

Mai avusesem această conversație și înainte și se terminase la fel de fiecare dată.

"Nu este vorba de a respinge", am spus. "Ei sunt *familia* mea, Heath. Nu pot să le întorc spatele."

Râsul lui era lipsit de umor. "Ar fi trebuit să știu că vei spune asta." S-a aplecat pe spate, cu privirea lui apăsată pe a mea. "Nu m-am mai întâlnit cu nimeni de când ne-am despărțit, să știi. Nu în mod serios. Cea mai lungă relație a mea după tine a durat o lună."

Un alt junghi și-a făcut loc în pieptul meu la mărturisirea lui joasă.

"Nici eu", am spus eu liniștit. "Dar acum sunt logodită, iar această conversație este nepotrivită."

Nu-mi plăcea Dante, dar nu l-aș fi înșelat niciodată și nici nu aș fi nesocotit promisiunea implicită pe care o făcusem când i-am acceptat inelul.

Heath a zugrăvit o imagine tentantă a unei lumi în care eram liber să fac ce vreau, dar nu era decât o imagine. Fantezie, nu realitate.

În lumea reală, aveam îndatoriri și obligații de îndeplinit. Indiferent cât de nepoliticos sau de autoritar era Dante, trebuia să fac ca angajamentul meu să funcționeze, într-un fel sau altul.

Nu exista altă opțiune.

"Ar trebui să pleci", am spus. "Sunt sigur că ai multe de făcut înainte de întâlnirea de luni."

Heath s-a uitat la mine o secundă înainte de a scutura din cap.

"Bine." Și-a împins scaunul înapoi și s-a ridicat în picioare. Expresia lui amară a revenit, dar vocea lui era blândă când a plecat. "Mi-a făcut plăcere să te văd, Viv. Dacă te răzgândești vreodată, știi unde să mă găsești."

L-am privit cum se îndepărta, cu inima grea și cu gândurile alergând într-o duzină de direcții diferite.

Se întâmplaseră atât de multe în ultima săptămână încât părea un vis

febril. Dante se întorcea din Europa.

Sărutul nostru și prima noastră conversație adevărată împreună.

Heath a apărut din senin și mi-a cerut să rup logodna.

Dante și cu mine nu am discutat despre trecutul nostru amoros, dar ce ar fi spus dacă ar fi aflat ce s-a întâmplat astăzi cu Heath?

Indiferent de sentimentele lui față de mine, nu mi se părea genul de om care să reacționeze bine când alte persoane se amestecă în relațiile sale.

Echipa sa de securitate a spitalizat odată o persoană care a încercat să intre în casa sa. Tipul a ajuns în comă timp de câteva luni, cu coaste rupte și o rotulă distrusă.

Vocea lui Sloane a răsunat în capul meu, urmată de o imagine cu ochi negri ca de cărbune și mâini calofile.

Un fior mi-a patinat pe șira spinării.

Dintr-o dată m-am bucurat că Dante nu se interesa de mersul și venirea mea.

Dacă ar fi făcut-o... aveam o presimțire puternică că Heath nu ar fi ajuns să vadă IPO-ul companiei sale.

CAPITOLUL 10

Dante

"A încă unul mușcă praful. Ceva trebuie să fie în apă, la modul în care toată lumea din jurul meu se căsătorește brusc", a tras de păr Christian. "Cum *stau* lucrurile cu mireasa ta înroșită? Fericit, cred. speranță."

"Termină cu prostiile, Harper, sau te dau eu însumi afară", am mârâit. Petrecerea mea de logodnă era destul de insuportabilă și fără să mai am de-a face cu el.

Eram încă neliniștit de la sărutul cu Vivian de săptămâna trecută, iar acum trebuia să fac conversație cu o grămadă de oameni de care nu-mi păsa în mod deosebit.

Un zâmbet răutăcios s-a strecurat pe fața lui Christian. "Nu e fericită, atunci."

În cei paisprezece ani de când îl cunoșteam pe Christian Harper, nu trecuse nici măcar unul fără ca el să mă incite la o crimă. Era aproape impresionant din partea lui.

În loc să îl sugrum cum aș fi vrut, mi-am trecut o mână dezinvoltă peste cravată. "În comparație cu tânguirea ta? E un nenorocit de paradis."

Ochii lui s-au îngustat. "Nu mă pinez."

"Nu. Pur și simplu le tai chiria tuturor celor care vor să locuiască în clădirea ta, fără niciun motiv întemeiat."

Nu era singurul care îi urmărea pe cei din cercul său.

În calitate de geniu al computerelor, proprietar al unei clădiri de lux din Washington și director executiv al Harper Security, o firmă privată de securitate de elită, Christian avea ochi și urechi peste tot.

Știa despre șantajul lui Francis. La naiba, el a fost cel pe care l-am însărcinat cu urmărirea și distrugerea dovezilor.

Era, de asemenea, un nemernic care se bucura să vadă cât de departe poate împinge oamenii. Unii au ripostat. Cei mai mulți nu au făcut-o.

Din nefericire pentru el, am fost unul dintre cei câțiva care i-au spus fără ezitare că este un rahat.

"Nu sunt aici ca să discut cu tine despre deciziile mele de afaceri", a spus el cu

răceală. Dacă ceva îl putea enerva pe creștinul de obicei liniștit, era menționarea, oricât de indirectă, a unui anumit chiriaș din clădirea sa. "Sunt aici pentru a sărbători acest nou capitol *interesant* al vieții tale." Și-a ridicat paharul. "Un toast pentru tine și pentru Vivian. Să aveți o viață lungă și fericită împreună."

"Du-te dracului."

Nenorocitul a râs în replică, dar menționarea lui Vivian mi-a adus involuntar privirea spre locul unde stătea de vorbă cu un cuplu elegant și mai în vârstă. Fusese gazda desăvârșită toată ziua, amestecându-se și fermecându-i pe invitați până când nu mai puteam face doi pași fără ca cineva să-mi vorbească despre cât de drăguță era.

A fost jignitor.

Ochii mei au zăbovit pe părul care îi cădea în cascadă pe umăr și pe vârtejul de mătase din jurul genunchilor. Părinții ei erau aici, dar ea nu purta tweed, slavă Domnului. În schimb, purta o rochie de fildeș care îi curgea peste curbe și care mi-a făcut pulsul să bată cu putere.

Mâneci scurte, gât modest, croială elegantă.

Rochia nu era în nici un caz picantă, dar felul în care strălucea în ea - felul în care pielea ei părea mai fină decât mătasea și felul în care fusta se zburlea în vânt - îmi făcea sângele să ardă puțin mai tare.

Vivian a râs la ceva ce a spus cuplul. Toată fața i s-a luminat și mi-am dat seama că nu-i mai văzusem niciodată un zâmbet sincer și lipsit de griji. Fără sarcasm sau fațadă primordială, doar ochi sclipitori, obraji roz și o ușurință aerisită care o transforma din frumoasă în uimitoare.

Conștiința mi s-a aprins în piept, fierbinte și nedorită.

"Ar trebui să mă întorc după ce ai terminat de privit-o?" Christian a învârtit gheața în paharul său. "Nu vreau să deranjez un moment privat."

"Nu mă holbez la ea." Mi-am tras ochii de la Vivian, dar prezența ei a rămas o căldură tangibilă pe pielea mea. Am încercat să mă scutur de ea, dar fără succes. "Ajunge cu prostiile. Dă-mi o actualizare a proiectului."

S-a dezmeticit. "Operațiunile comerciale decurg conform planului. Cealaltă situație avansează, dar nu atât de repede pe cât am fi sperat."

Piesele se așezau la locul lor pentru a fi demontată afacerea lui Francis, dar eram încă în impas în ceea ce privește probele.

La naiba.

"Fă-o înainte de nuntă. Ține-mă la curent."

"Întotdeauna o fac." Sclipirea amuzată din ochii lui Christian a revenit când s-a uitat peste umărul meu. "Se apropie."

Am simțit-o înainte de a o vedea. Sunetul tocurilor ei, mirosul parfumului ei, foșnetul moale al țesăturii pe piele.

Mi-am golit băutura dintr-o singură tragere lungă, în timp ce Vivian a venit lângă mine.

"Îmi cer scuze că v-am întrerupt." M-a atins pe braț și i-a zâmbit lui Christian, jucând perfect rolul de logodnică apologetică. Pielea mea a vibrat sub mâna ei și aproape că am scuturat-o înainte de a-mi aminti unde ne aflam. *Petrecerea de logodnă. Un cuplu îndrăgostit. Prefăcută.* "Trebuie să ți-l fur pe Dante pentru un

moment. *Mode de Vie* ar vrea o fotografie pentru reportajul lor de nuntă."
"Bineînțeles", a trasat Christian. "Distracție plăcută."

Într-o zi, îi voi plăti pentru toate prostiile pe care mi le-a spus despre Vivian.

Am urmat-o până la locul unde se făceau fotografiile, unde Francis aștepta împreună cu Cecelia, sora lui Vivian, Agnes, și soțul lui Agnes. Fratele meu stătea într-o parte, cu ochii lipiți de telefon, în timp ce fotograful se juca cu aparatul foto.

Ceva periculos s-a derulat în pieptul meu.

Îl evitasem pe Francis toată ziua. Nu merita atenția mea în public, ceea ce nu ar fi făcut decât să-i ridice statutul, iar eu nu aveam nevoie de o tentație în plus de a comite o crimă.

Se pare că alergarea mea se încheiase.

"Nu mi-ai spus că e o fotografie de familie." Cuvântul *familie a* ieșit cu o mușcătură acerbă.

"Nu mi-am dat seama că asta contează." Vivian a alunecat o privire în lateral spre mine. "Am rugat *Mode de Vie* să aștepte până când toată lumea era împreună, dar ei au vrut în mod special o fotografie de la petrecere. Cu toate acestea, au fost de acord să facă o alta cu părinții tăi ori de câte ori vor fi în State."

Aproape că am râs la insinuarea că eram supărată din cauza absenței părinților mei. Nu-mi puteam aminti ultima dată când Giovanni și Janis Russo au apărut la una dintre etapele importante ale copiilor lor.

"Voi supraviețui și fără o fotografie a familiei noastre mari și fericite", am spus, cu un ton sec.

Mi-am ocupat locul în fața camerei, cât mai departe de Francis. Când fotograful ne-a dat undă verde, mi-am înfășurat brațul în jurul taliei lui Vivian și am forțat un zâmbet apăsat.

Doamne, uram ședințele foto.

Din fericire, aceasta nu a necesitat un sărut și am realizat fotografia în mai puțin de cinci minute. Prietenii lui Vivian au îndepărtat-o după aceea dintr-un motiv sau altul, în timp ce Luca s-a întors spre mine.

"Hei, vroiam doar să spun... felicitări? Pentru logodnă." Strălucirea

mea ar fi putut da foc la cameră.

A ridicat mâinile. "Whoa, încerc să mă port frumos, bine? Sunt..." Și-a coborât mâinile și a aruncat o privire în jurul camerei înainte de a se întoarce cu fața spre mine. Vinovăția i-a tăiat expresia. "Îmi pare rău că a căzut pe tine."

Vocea lui abia se auzea peste pălăvrăgeala celorlalți invitați, dar îmi tăia direct în piept.

"Este ceea ce este." Eram obișnuită să curăț după fratele meu. La naiba, având în vedere unele dintre alegerile sale din trecut, ar trebui să mă bucur că nu s-a *alăturat* mafiei.

Lucrurile erau de rahat, dar întotdeauna puteau fi mai rele.

Luca își șterse o mână pe față. "Știu, dar eu... la naiba. Știu că nu ai vrut niciodată să te căsătorești. E o chestie importantă, Dante, și știu că te străduiești să găsești..."

"Luca." Numele lui era un avertisment. "Nu acum."

Christian a fost discret, fratele meu nu a fost. Nu voiam să ne audă nimeni la propria mea petrecere.

"Corect. Ei bine, am vrut doar să vă felicit, adică să-mi cer scuze. Și să vă mulțumesc." Expresia lui a devenit stânjenită. "Știu că nu spun asta des, dar ești un frate bun. Întotdeauna ai fost."

O strângere de inimă mi-a înghesuit pieptul înainte de a-i recunoaște afirmația cu o mișcare de cap sec. "Du-te și bucură-te de petrecere. Ne vedem la cina de săptămâna viitoare."

Am vrut să văd cum merg lucrurile la Lohman & Sons și să mă asigur că stă departe de Maria. În ciuda aparentei sale remușcări, nu aveam suficientă încredere în el ca să stau perioade lungi fără să verific ce face.

După ce Luca a plecat, m-am îndreptat spre bar, doar că am fost oprită de Francis, care până acum fusese ocupat să vorbească cu Kai.

"Excelentă participare", a spus el în timp ce Kai mi-a aruncat o privire indescifrabilă înainte de a se îndepărta. "Se pare că toți membrii Valhalla de pe Coasta de Est sunt aici." O pauză, apoi: "Ai o prezență destul de mare în club, nu-i așa?".

L-am privit cu răceală, încordarea din conversația mea cu Luca scufundându-se sub un puț de dezgust.

Străbunicul meu fusese unul dintre cei doisprezece membri fondatori ai clubului. Dacă nominalizam pe cineva pentru admitere, acesta avea un loc garantat, cu condiția să îndeplinească criteriile de eligibilitate de bază.

"Nici mai mult, nici mai puțin decât alți membri", am spus.

"Bine." Zâmbetul lui Francis a prins viață ca un rechin care simte sângele în apă. "Am auzit că în curând va fi un post liber în filiala din Boston. Niște afaceri urâte cu falimentul lui Peltzer."

Este ironic că ar trebui să pară atât de încântat de acest lucru când în curând va fi în aceeași barcă cu Peltzer.

Nu mai puteam să aștept. Până atunci...

"Așa am auzit." Am înclinat capul. "Ai fost refuzată ultima dată când ai aplicat, nu? Poate vei avea mai mult noroc de data aceasta."

Fața lui Francis s-a întunecat înainte de a se relaxa într-un alt zâmbet. "Sunt sigur că o voi face cu sprijinul tău. Suntem practic o familie acum, iar familia se ajută reciproc. Nu-i așa?" A aruncat o privire semnificativă în direcția lui Luca.

Furia mi-a încleștat maxilarul la amenințarea lui evidentă.

Membrii Legacy Valhalla au primit cinci nominalizări în timpul vieții lor. Am folosit deja două - una pentru Christian și una pentru Dominic. Mai degrabă mi-aș tăia scula decât să mai irosesc o a treia pentru Francis.

"Nu am prea multe informații despre capitolul Boston." A fost doar o minciună pe jumătate. Aveam relații acolo, dar fiecare capitol acționa destul de independent, în conformitate cu cultura, politica și tradițiile locale. "Comitetul de membri al Valhalla este sârguincios în procesul de selecție. Dacă cineva este demn de a fi

admis, va fi admis."

Roșu s-a stropit pe obrajii lui Francis la subtilitatea mea.

"Deși sunt de acord să ajut familia..." Zâmbetul meu s-a înăsprit într-un avertisment. "Ar trebui să știe că nu trebuie să forțeze prea mult. Niciodată nu se termină bine pentru părțile implicate."

Francis a avut destul curaj să mă șantajeze, dar nu și să pretindă că sunt proprietatea lui. Îmi testa punctul meu de rupere pentru a vedea cât de departe poate duce lucrurile.

Nu știa că a trecut de ea în momentul în care a intrat în biroul meu și a pus acele fotografii pe birou.

Înainte ca el să poată răspunde, Vivian s-a întors, cu obrajii vizibil mai înroșiți decât înainte. M-am întrebat câte băuturi a băut cu prietenii ei.

"Ce am ratat?", a întrebat ea.

"Eu și tatăl tău tocmai discutam despre logistica nunții." Nu mi-am luat ochii de la Francis. "Nu-i așa?"

Resentimentul i-a umplut ochii, dar nu mi-a contestat spusele. "Bine."

Ochii lui Vivian se plimbau între noi. Probabil că a sesizat ostilitatea subiacentă, pentru că l-a împins rapid pe tatăl ei spre editorialistul de lifestyle de la *Mode de Vie* înainte de a mă trage deoparte.

"Nu știu despre ce vorbeați cu adevărat, dar nu ar trebui să-l provocați pe tatăl meu", a spus ea. "E ca și cum ai provoca un tigru rănit."

O urmă de amuzament mi-a răcorit furia. "Nu mi-e frică de tatăl tău, *mia cara.* Dacă nu-i place ceea ce spun, poate să se certe cu mine." "Nu-mi

spune așa. *Mia cara*", a precizat ea. "Este jignitor." Am

crestat o sprânceană. "Cum așa?"

"Nu vorbești serios."

"Oamenii spun lucruri pe care nu le gândesc tot timpul." Am dat din cap către un oaspete cu părul argintiu care stătea lângă bar. "De exemplu, conversația ta captivantă cu Thomas Dreyer de mai devreme. Să nu-mi spui că erai de fapt interesat de amănuntele legate de scutirile de taxe." "Cum ai auzit... nu contează. Nu contează." Vivian a clătinat din cap. "Uite, știu că pentru tine e vorba de afaceri. Nici tu nu ești în fruntea listei mele de visuri de oameni cu care să mă căsătoresc, dar asta nu schimbă faptul că trebuie să trăim unul cu celălalt. Noi ar trebui cel puțin să *încercăm* să profităm la maximum de situație."

Ce naiba?

Un val de iritare mi-a curs pe șira spinării. "Cine, mai exact, se *află* pe lista ta de oameni cu care visezi să te căsătorești?"

"Serios?" Exasperarea i s-a strecurat în voce. "*Asta e* concluzia ta din ceea ce tocmai am spus?"

"Cât de lungă este lista?"

Nu a contat că am fost forțată să mă angajez. Logodnica mea nu ar trebui să aibă o listă cu alți bărbați cu care ar prefera să se căsătorească. Punct.

"Nu contează."

"Sigur că da."

"Eu nu..." Propoziția lui Vivian s-a întrerupt când un oaspete beat a trecut pe lângă ea și a lovit-o din greșeală.

S-a împiedicat, iar mâna mea a ieșit instinctiv înainte să se izbească de o masă de șampanie din apropiere.

Amândoi am încremenit, cu ochii fixați pe locul unde corpurile noastre se atingeau.

Zgomotul din jur s-a transformat într-un zgomot surd, copleșit de bătăile puternice ale inimii mele și de zumzetul brusc al electricității din aer.

Chiar și pe tocuri, Vivian era cu 15 centimetri mai scundă decât mine, iar eu puteam să văd cum îi alunecau genele în jos în timp ce privirea ei se concentra pe locul unde degetele mele îi înconjurau încheietura mâinii.

Era atât de delicată încât aș fi putut să o rup fără să încerc.

Pulsul ei s-a accelerat, ispitindu-mă să prelungesc strânsoarea, înainte de a-mi veni în fire și de a-i scăpa mâna ca pe un cărbune încins.

Vraja s-a sfărâmat la pierderea contactului, iar sunetele celorlalți membri ai petrecerii au izbucnit prin crăpături până când s-a sfărâmat în neant.

Vivian s-a retras și și-a frecat încheietura mâinii, cu obrajii roz.

"Ceea ce încercam să spun înainte de a ne abate de la drum este că ar trebui să încercăm să ne înțelegem", a spus ea fără suflare. "Să ne cunoaștem unul pe celălalt. Poate să mergem la o întâlnire sau două."

O parte din tensiunea de mai devreme s-a disipat.

"Mă inviți în oraș, *mia cara*?" Un zâmbet mi-a atins buzele la privirea ei.

"Ți-am spus să nu-mi mai spui așa."

"Da, ai făcut-o."

Aveam de gând să-i spun *mia cara de* fiecare dată când aveam ocazia.

Vivian a închis ochii și părea că se roagă pentru răbdare, înainte de a-i deschide din nou câteva secunde mai târziu.

"Bine, hai să facem un compromis. Poți să-mi spui *mia cara*, *cu moderație,* dacă ești de acord c u a r m i s t i ț i u l . "

"Nu știam că suntem în război", am trasat eu.

Mi-am frecat un deget peste buza de jos, contemplând oferta ei. Inițial, plănuisem să o ignor pe Vivian până când aș fi pus capăt logodnei. Departe de ochi, departe de minte.

Dar micile ei sclipiri de sfidare m-au intrigat, la fel ca și informațiile pe care le-a împărtășit fără să vrea despre familia ei.

Poate că păstrarea ei la distanță a fost o strategie greșită.

Ține-ți prietenii aproape, iar dușmanii mai aproape.

Am luat decizia finală într-o fracțiune de secundă. "Ne-am înțeles." Am întins mâna.

Vivian a privit-o cu un licăr de surpriză, apoi cu precauție, înainte de a o lua.

Respirația ei a scăpat într-o mică gâfâială când am apucat-o mai strâns și am

tras-o spre mine. "Trebuie să păstrez aparențele", am murmurat.

Mi-am înclinat capul spre dreapta noastră, unde cel puțin o duzină de invitați se uitau pe furiș la noi.

Căsuța mea de e-mail a explodat după ce s-a aflat de logodna mea. Nimeni nu a crezut că m-am logodit până când nu a văzut cu ochii lor, și am pariat că zeci de fotografii sincere cu mine și Vivian vor ajunge pe internet mai târziu în acea noapte, dacă nu au ajuns deja.

Mi-am urmărit mâna liberă pe coloana ei vertebrală și i-am încolăcit-o în jurul cefei înainte de a-mi coborî gura la urechea ei. "Bine ai venit la armistițiu, *mia cara.*"

Respirația mea îi flutura pe obraz.

Ea s-a înțepenit, propriile ei respirații luând un ritm neregulat. Am zâmbit.

Avea să fie distractiv.

CAPITOLUL 11

Vivian

I nu a putut dormi.

Mă prăbușisem în pat cu trei ore în urmă, cu trupul epuizat, dar cu mintea mea care alerga de parcă aș fi injectat o duzină de espresso.

Am încercat să număr oile, să am fantezii cu Asher Donovan și să ascult zgomotul alb încorporat în ceasul meu deșteptător, dar nimic nu a funcționat.

De fiecare dată când închideam ochii, imaginile de la petrecerea de logodnă se derulau într-o buclă întreruptă.

Mâna lui Dante în jurul încheieturii mele.

Degetele lui care îmi ating coloana vertebrală. Zgomotul scăzut al vocii lui în urechea mea. *Bine ai venit la armistițiu,* mia cara.

Furnicături au erupt pe fiecare centimetru al corpului meu.

Am gemut și m-am întors pe o parte, sperând că schimbarea de poziție îmi va alunga amintirea persistentă a atingerii lui Dante și a vocii aspre și catifelate a acestuia.

Nu a fost așa.

Sincer, am fost surprins că a acceptat atât de ușor armistițiul. Nu schimbasem mai mult de o duzină de cuvinte de când îl lăsasem pe banca de pe trotuar după ședința foto de logodnă, dar ignorarea activă a fost mai obositoare decât mă așteptam.

Penthouse-ul era imens, și totuși ne întâlneam de mai multe ori pe zi - el ieșea din dormitorul lui în timp ce eu mă îndreptam spre al meu, eu luam o gură de aer proaspăt în timp ce el dădea un telefon pe balcon, ne strecuram în sala de proiecție pentru un film la o oră târzie în același timp.

Unul dintre noi pleca întotdeauna când îl vedeam pe celălalt, dar nu puteam să dau colțul fără ca ritmul cardiac să îmi sară în sus în așteptarea ciocnirii cu Dante.

Armistițiul a fost cea mai bună opțiune pentru sănătatea mea mintală și pentru tensiunea mea arterială.

În plus, singura conversație neprotejată pe care am avut-o până acum a fost...

drăguță. Neașteptată, dar drăguță. Exista o inimă undeva sub exteriorul morocănos și încruntat al lui Dante. Poate că era neagră și zbârcită, dar era acolo.

Numerele de pe ceasul meu au trecut de la 12:02 la 12:03. În același timp, stomacul meu a scos un mârâit furios.

După ce toată ziua nu se hrănise decât cu un pumn de aperitive și șampanie, în sfârșit se răzvrătea.

Am gemut din nou.

Tehnic, era prea târziu pentru a mânca, dar...

Ce naiba. Oricum nu puteam să dorm.

După o clipă de ezitare, mi-am dat jos pătura și am ieșit în vârful picioarelor din camera mea și am coborât pe hol.

Nu mai mâncasem o gustare la miezul nopții de ani de zile, dar deodată mi s-a făcut poftă de o combinație de alimente preferate.

Am aprins luminile din bucătărie, am deschis frigiderul și am scanat conținutul până când am găsit un borcan de murături feliate și un bol de budincă de ciocolată pe raftul de jos.

A-ha!

Mi-am așezat prada pe insula din bucătărie înainte de a vâna ultimul ingredient.

Paste uscate, condimente, biscuiți, chipsuri de alge... Am deschis și am închis șirul nesfârșit de dulapuri, căutând un tub de carton distinctiv.

Dulapurile erau atât de înalte încât trebuia să stau în vârful picioarelor pentru a vedea în spate, iar brațele și coapsele începuseră să mă doară. De ce avea Dante atât de mult spațiu de depozitare? Cine avea nevoie de un dulap întreg de *uleiuri de gătit*?

Dacă n-aș fi făcut-o...

"Ce faci?"

Am sărit și mi-am înăbușit un țipăt la vocea neașteptată. Șoldul meu s-a lovit de tejghea când m-am răsucit, stârnind o tresărire de durere ale cărei reverberații se potriveau cu bătăile brusc frenetice ale inimii mele.

Dante stătea în pragul ușii, privirea lui uimită călătorind între mine și dulapul deschis.

Pentru prima dată, nu purta costum și cravată. În schimb, un tricou alb i se întindea pe umeri, subliniind planurile sculptate ale mușchilor săi și bronzul profund al pielii sale. Pantalonii negri de trening atârnau suficient de jos pentru a provoca gânduri murdare înainte de a le înăbuși.

"M-ai speriat." Vocea mea a ieșit mai răsuflată decât intenționam. "Ce faci treaz?"

A fost o întrebare stupidă. Evident, el era treaz din același motiv ca și mine, dar nu puteam gândi limpede prin ceața de adrenalină.

"Nu am putut dormi." Traducerea aspră s-a îndreptat spre mine și s-a așezat jos, între picioarele mele. "Cred că nu sunt singurul."

Ochii lui i-au ținut pe ai mei pentru o clipă, înainte de a trece peste mine.

O senzație de deja-vu mi s-a revărsat pe toată lungimea coloanei vertebrale, dar, spre deosebire de prima noastră întâlnire, am detectat o fisură în indiferența lui

Dante.

Era micuță, doar o umbră de flacără, dar era suficientă pentru a-mi umple stomacul de fâlfâiri.

Examinarea lui s-a oprit la mijlocul corpului meu. Umbra s-a extins, întunecându-i ochii de la maro bogat la aproape obsidian.

M-am uitat în jos, iar inima mi-a tresărit când am văzut ce i-a atras atenția.

Dormeam fierbinte, așa că de obicei purtam o variantă de bluză de mătase și pantaloni scurți de băiat în pat. Era în regulă pentru intimitatea dormitorului meu, dar era complet nepotrivit când aveam companie.

Pantalonii scurți se opreau la un centimetru deasupra jumătății coapsei, iar bluza mi se ridicase cândva în timpul căutărilor din dulap, dezvăluind o întindere generoasă de piele goală.

Când mi-am ridicat din nou privirea, privirea lui Dante se întorsese la fața mea.

Am rămas nemișcată, temându-mă să respir, în timp ce el se îndrepta spre mine cu grația lâncedă și puternică a unui prădător care își urmărește prada.

Fiecare pas moale era o altă flacără aprinsă în spațiul dintre noi.

S-a oprit când căldura corpului său l-a învăluit pe al meu. La câțiva centimetri distanță, atât de aproape încât puteam număra fiecare fir de barbă care-i umbrea maxilarul. "Ce cauți?"

Tonul său dezinvolt se ciocnea cu tensiunea care plutea în aer, dar am spus pur și simplu primul lucru care mi-a venit în minte.

"Pringles. Clasic."

Nu exista un răspuns mai bun decât adevărul.

Mi-am tras discret bluza în jos, în timp ce Dante a băgat mâna în dulapul de deasupra capului meu. Mica briză din mișcarea lui mi-a atins pielea.

Mi s-a făcut pielea de găină și ceva fierbinte s-a încolăcit în stomac.

A recuperat o cutie de chipsuri nedeschisă și mi-a dat-o fără să scoată un cuvânt. "Mulțumesc." Am strâns tubul, neștiind ce să fac în continuare.

O parte din mine voia să fugă în siguranță în camera mea. Cealaltă parte voia să rămână și să vadă cât timp mă pot juca cu focul fără să mă ard.

"Pringles, murături și budincă." Dante m-a salvat de la o decizie. "Interesantă combinație."

Ușurarea mi-a dezlegat nodul din piept. Respirația îmi ieșea mai ușor acum că aveam ceva la care să mă concentrez, în afară de reacția involuntară a corpului meu la a lui.

"Au un gust bun împreună. Nu le criticați până nu le încercați." Mi-am preluat din nou controlul asupra membrelor și l-am ocolit în drumul meu spre insulă.

Atingerea privirii sale m-a urmărit, o presiune insistentă pe partea mică a spatelui meu. Am deschis cutia de Pringles. *Să nu te întorci.*

"Îmi cer scuze. Departe de mine gândul de a pune la îndoială alegerea gustărilor tale." O urmă de amuzament sec i-a străbătut vocea.

Am auzit frigiderul deschizându-se în spatele meu, urmat de clinchetul tacâmurilor de argintărie și de *clic* al unei uși de dulap care se închide.

Un minut mai târziu, Dante a alunecat pe scaunul de lângă mine. Mi s-a deschis gura când a început să-și pregătească gustarea.

"Faci mișto de mine pentru alegerile mele alimentare, dar tu torni *sos de soia* peste înghețată?"

Tensiunea de mai devreme s-a retras în fața șocului meu.

Uită de felul în care mușchii lui se flexau cu fiecare mișcare sau de felul în care cămașa îi îmbrățișa trunchiul.

A comis o crimă împotriva umanității chiar sub ochii mei.

"Plouă, nu plouă. Și nu o critica până nu o încerci", a ironizat Dante, aruncându-mi înapoi cuvintele mele anterioare. "Pun pariu că are un gust mai bun decât abominația pe care ai pus-o la cale."

Fruntea lui s-a încruntat la chipul din mâna mea, pe care îl înmuiasem în budincă și îl acoperisem cu o murătură.

Ochii mi s-au îngustat la provocarea tăcută.

"Mă îndoiesc." I-am ridicat mâna și i-am scăpat în palma deschisă gustarea mea asamblată cu drag. S-a holbat la ea ca la o bucată de gumă veche lipită de pantof. "Hai să facem schimb și să vedem cine greșește și cine are dreptate."

I-am tras bolul spre mine cu o mică grimasă.

Îmi plăcea înghețata și îmi plăcea sosul de soia... *separat.* Unele lucruri nu sunt menite să se amestece, dar eram dispusă să înghit pentru a-mi expune punctul de vedere.

Și anume, eu am avut dreptate, iar el s-a înșelat.

"Eu am întotdeauna dreptate", a spus Dante. M-a privit pe mine și apoi gustarea mea cu o urmă de intrigă. "Bine. O să mușc. Când ajung la trei."

Aproape că l-am întrebat dacă jocul de cuvinte a fost făcut intenționat, înainte de a-mi aminti că simțul său de umor era mai subdezvoltat decât vocabularul unui copil mic.

"Unul", am spus.

"Două." Grimasa lui s-a potrivit cu a mea. "Trei."

Mi-am băgat în gură o porție de înghețată în același timp în care el a mușcat din cipul meu.

Liniștea a umplut camera, întreruptă doar de pocnetul mâncării și de zumzetul frigiderului.

Mă pregătisem pentru un val de repulsie, dar combinația de vanilie franțuzească și sos de soia a fost...

Nu se poate să fie corect. Poate că papilele mele gustative erau stricate. M-am mai servit cu încă o lingură, doar ca să mă asigur.

Gura lui Dante s-a curbat într-un rânjet complice. "Te întorci deja pentru a doua oară?" "Nu te preface atât de îngâmfat. Nu e *chiar atât de* bună", am mințit.

"În cazul ăsta, iau înghețata înapoi..."

"Nu!" Am tras castronul mai aproape de pieptul meu. "Am mâncat deja din el. Este... neigienic să împarți mâncarea. Ia-ți propriul bol."

Zâmbetul lui Dante s-a lărgit.

Am lăsat să iasă un oftat. "Bine. Are un gust bun. Ești mulțumită?" Am aruncat o privire ascuțită spre vârful insulei. "Nu sunt singurul care s-a înșelat. Ai terminat jumătate din chipsuri în ultimele cinci minute."

"E o exagerare." A mai înmuiat o combinație de murături și chipsuri în budincă. "Dar nu este atât de groaznic pe cât am crezut."

"Vezi? Niciodată nu te voi înșela când vine vorba de mâncare." Mi-am înfipt lingura într-o lingură proaspătă de vanilie și m-am relaxat în ușurința nefamiliară, dar nu neplăcută, dintre noi. Poate că armistițiul fusese o idee bună până la urmă. "Cum ți-a venit ideea cu combinația asta, oricum?"

Nu mi-l puteam imagina pe Dante încercând diferite combinații de alimente în timpul său liber până când a găsit un câștigător, așa cum am găsit eu. Din câte am văzut, abia dacă avea timp să mănânce.

A tăcut o clipă lungă înainte de a spune: "Luca și cu mine am stat mult în bucătărie când eram copii. Aveam o sală de jocuri, biliard, toate jucăriile de ultimă generație... cam tot ce își putea dori cineva sub 12 ani. Dar, uneori, ne doream și altă companie în afară de noi înșine, iar bucătarul era unul dintre puținii oameni din gospodărie care ne trata ca pe niște oameni adevărați. Ne lăsa să ne jucăm acolo când nu gătea." Dante a ridicat din umeri. "Eram niște copii. Am experimentat."

Interiorul mi s-a încălzit la imaginea mentală a micului Dante alergând prin bucătărie cu fratele său.

"Voi doi trebuie să fiți apropiați."

Îl cunoscusem pe Luca la petrecerea de logodnă. Fusese destul de politicos, deși aveam senzația că nu era încântat de căsătoria mea cu fratele său. Am vorbit doar câteva minute înainte de a se scuza brusc.

Fața lui Dante se închise. "Nu mai suntem la fel de apropiați ca înainte."

M-am oprit la nota ciudată din vocea lui. Dintr-un motiv oarecare, fratele său era un subiect dureros.

"Lucrează pentru companie?" am îndrăznit să întreb când nu mi-a oferit mai multe informații.

Nu voiam să-l forțez prea tare pe Dante și să-l fac să se închidă când în sfârșit făceam progrese, dar nu-mi puteam stăpâni curiozitatea. Nu știam prea multe despre el în afară de ceea ce era de notorietate publică.

El provine dintr-o familie foarte veche și foarte bogată, care a făcut avere în domeniul textilelor înainte ca bunicul său să fondeze Grupul Russo și să extindă imperiul familiei până la ceea ce este astăzi. A absolvit ca cel mai bun din clasa sa la Harvard Business School și a crescut valoarea de piață a companiei sale de cinci ori de când a preluat funcția de director general. Își elimina concurența cu o eficiență șocantă, fie prin zdrobirea, fie prin achiziția acesteia, iar cruzimea echipei sale de securitate îl propulsase la statutul de mit.

S-ar putea să fi citit despre Dante în timp ce se afla în Europa.

"Acum are." Tonul lui Dante sugera că schimbarea nu fusese alegerea lui Luca. "A fost stagiar la companie în timpul facultății. A fost un dezastru, așa că bunicul nostru i-a permis să își "urmeze pasiunile" în loc să preia un rol în cadrul companiei.

Mă avea deja pe mine ca moștenitor; nu avea nevoie de Luca. Dar să-i dau fratelui meu prea multă libertate a fost o greșeală. Luca a sărit de la un loc de muncă la altul timp de un deceniu. Într-o zi a fost DJ, în cealaltă zi actor.

următor. Și-a băgat jumătate din fondul său de investiții într-un club de noapte care a falimentat la opt luni de la deschidere. Are nevoie de stabilitate și de structură, nu de mai mult timp și bani pe care să-i ardă."

Erau cele mai multe cuvinte pe care le auzisem ieșind din gura lui Dante de când ne cunoșteam. "Deci i-ai dat o slujbă", am presupus eu. "Ce face acum?"

"Agent de vânzări." Colțul gurii lui Dante s-a ridicat când i-am aruncat o privire sceptică. "Nu are parte de un tratament special pentru că este fratele meu. Când am început să lucrez la Russo Group, am lucrat ca funcționar la depozit. A fost una dintre cele mai mari lecții pe care m-a învățat bunicul meu. Pentru a conduce o companie, trebuie să *cunoști* compania. Fiecare fațetă, fiecare poziție, fiecare detaliu. Liderii care nu sunt la curent cu situația sunt lideri care eșuează."

Cumva, Dante reușea să mă surprindă de fiecare dată când vorbeam.

Mă așteptam ca el să își conducă compania de sus în jos, fără nicio grijă pentru angajați și abuzând în mod flagrant de nepotism, așa cum făceau mulți dintre colegii săi, dar filozofia lui avea sens.

Cum nu puteam să spun asta fără să-l jignesc, am rămas la subiectul fratelui său.

"Am impresia că Luca nu mă place", am recunoscut. "De fiecare dată când am încercat să vorbesc cu el la petrecere, a inventat o scuză și a plecat."

Dante a făcut o pauză. Tensiunea a umezit aerul pentru o secundă, înainte ca umerii lui să se relaxeze și norii să dispară.

"Nu o luați personal. Devine capricios în astfel de situații." A schimbat ușor subiectul. "Apropo de petrecere, nu mi-ai spus niciodată cine se află pe lista soțului tău de vis."

Oh, pentru numele lui Dumnezeu.

Am menționat lista ca pe o glumă. Nu știam de ce era atât de obsedat de ea. Dar din moment ce *era*... puteam la fel de bine să mă distrez puțin.

"Îți voi spune dacă promiți să nu ai un complex de inferioritate", am spus eu cu dulceață. Am bifat numele celebrităților mele preferate. "Nate Reynolds, Asher Donovan, Rafael Pessoa..."

Dante părea neimpresionat. "Nu mi-am dat seama că ești un mare fan al fotbalului." Asher Donovan și Rafael Pessoa au jucat amândoi pentru Holchester United în Marea Britanie. "Sunt un fan al jucătorilor de fotbal", am corectat eu. "Există o diferență."

În viața mea mă uitasem în total la trei meciuri sportive. Îi pomenisem pe Asher și Rafael doar pentru că îi văzusem ieri într-o campanie publicitară și îmi erau proaspăt în minte.

"Reynolds este căsătorit, iar Donovan și Pessoa locuiesc în Europa", a spus Dante cu mătase. "Mă tem că nu ai noroc, *mia cara.*"

"Adevărat." Am scos un suspin îndelung răbdător. "În acest caz, cred că va trebui să te descurci." Un râs mi-a bolborosit în gât când el și-a îngustat ochii.

"Mă momești." "Doar un pic."

Râsul meu s-a revărsat în cele din urmă la încruntarea lui. Practic, puteam să văd vânătăile care i se formau pe ego-ul lui.

Nu aveam nicio noțiune romantică despre faptul că era interesat de listă pentru că mă plăcea. Probabil că ura ideea de a nu fi numărul unu pe lista *nimănui.*

Nu am vorbit prea mult după aceea, dar tăcerea dintre noi era mai puțin zimțată decât cele din primele zile ale logodnei noastre.

I-am aruncat o privire lui Dante în timp ce întindea metodic un strat de budincă pe ultimul chips, cu fruntea încrețită de concentrare. Era ciudat de adorabil.

Aproape că am râs din nou când mi-am imaginat cum ar fi reacționat dacă ar fi aflat că cineva îl descria ca fiind *adorabil*.

Mi-am ascuns zâmbetul în timp ce îmi învârteam lingura prin înghețata care se topea. Dintr-o dată m-am bucurat că nu am putut dormi mai devreme.

CAPITOLUL 12

Vivian

"M Poate că, în sfârșit, o să faceți sex în seara asta." Vocea Isabelei a răsunat prin telefonul meu, pe care îl proptisem de perete ca să o pot vedea în timp ce mă pregăteam. "Nu este un armistițiu fără un orgasm pentru a...

să încheiem afacerea."

"*Isa*."

"Ce?" E adevărat. Meriți puțină distracție după ce ai muncit pe brânci în ultimele săptămâni." Clicurile de pe tastatură s-au oprit, iar o expresie distrasă i-a traversat fața. "Apropo de distracție, care crezi că ar trebui să fie metoda de crimă caracteristică personajului meu? Otrava, strangularea sau un cuțit de măcelar?".

"Otravă." A fost singurul care nu mi-a întors stomacul pe dos când mi l-am imaginat. "Hacking să fie. Mulțumesc, Viv. Ești cea mai bună."

Am suspinat.

Isabella stătea în camera ei, cu șarpele Monty, animalul ei de companie, așezat pe umeri, în timp ce scria cu furie la laptop. În spatele ei, un munte de haine îi acoperea patul și îi ascundea pe jumătate portretul în ulei al lui Monty pe care Sloane și cu mine îl comandasem în glumă pentru ziua ei de naștere de anul trecut.

Majoritatea scriitorilor preferau liniștea și singurătatea, dar Isabella lucra cel mai bine înconjurată de haos. Ea a spus că faptul că a crescut cu patru frați mai mari a condiționat-o să se dezvolte în haos.

"Oricum", a spus ea după câteva minute în care și-a ciopârțit bietele personaje pe pagină. "Să revenim la subiectul de față. Trebuie să testezi sexul înainte de a te angaja. Nu vrei să rămâi blocată cu cineva prost la pat. Nu că aș crede că Dante ar avea această problemă", a adăugat ea. "Pun pariu că și-o trage ca..."

"Oprește-te." Am ridicat o mână. "*Nu* discutăm la telefon despre isprăvile sexuale ale logodnicului meu. Sau vreodată."

"Nu este nimic *de* discutat. Nu ați făcut sex încă." Obrajii Isabelei s-au umflat, în timp ce Monty a bifurcat din limbă ca și cum ar fi fost de acord. "Va trebui să o faci până la urmă. Dacă nu înainte de nuntă, atunci în noaptea nunții și în luna de

miere... dacă nu cumva plănuiți amândoi să fiți celibatari pentru tot restul vieții."
Ea a strâmbat din nas.

Mi-am pus cerceii în liniște, dar o fluturare de nervi mi-a trecut în cascadă prin stomac.

A avut dreptate. Eram atât de concentrată pe planificarea nunții propriu-zise, încât nu m-am gândit prea mult la ce se va întâmpla *după*.

Patul conjugal. Luna de miere. Căldura trunchiului gol al lui Dante pe al meu și gura lui...

Gâtul mi s-a uscat și am alungat imaginea mentală de tip X în cele mai întunecate colțuri ale minții mele înainte ca aceasta să prindă rădăcini.

"O să trecem peste acest pod când ajungem acolo", am spus pe un ton convingător și plin de speranță. "Abia ne cunoaștem".

Armistițiul meu cu Dante rezistase surprinzător de bine de la întâlnirea noastră de săptămâna trecută, când ne-am întâlnit la o gustare târzie, dar în ciuda conversației ocazionale când eram amândoi acasă - un eveniment rar, având în vedere programul nostru încărcat - viitorul meu soț rămăsese o enigmă.

"Nu există o seară mai bună pentru a ne cunoaște mai bine decât aceasta." Isabella s-a aplecat pe spate și și-a întins brațele deasupra capului. O sclipire răutăcioasă i-a luminat ochii. "Sunt o mulțime de colțuri sexy la club."

"Să nu-mi spui că ai profitat deja de ele. A trecut doar..." Am calculat mental de cât timp lucra la Valhalla. "Trei săptămâni."

"Bineînțeles că nu." Și-a lăsat brațele jos. "Este împotriva regulilor să fraternizezi cu membrii. Sunt de acord cu încălcarea regulilor, dar aceasta este cea mai bună slujbă pe care am avut-o în ultimii ani. Nu am de gând să o pierd pentru a fi o crestătură în patul unui bogătaș, oricât de sexy ar fi el."

Expresia ei a pâlpâit înainte de a se lumina din nou. "Cu sau fără sex, abia aștept să vezi locul ăsta. Este absolut nebunesc. Podeaua holului de la intrare este încrustată cu aur masiv de douăzeci și patru de carate, iar pe acoperiș există un heliport cu un serviciu de închiriere de elicoptere care te duce oriunde în zona celor trei state pentru prânz..."

Ea a continuat să descrie în detaliu facilitățile din Valhalla.

Am zâmbit la entuziasmul Isabelei, chiar dacă nervii îmi invadau stomacul. În seara asta era debutul meu oficial în societate ca logodnică a lui Dante Russo.

Petrecerea noastră de logodnă nu se număra; fusese o petrecere privată la care participaseră prietenii și familia. Pe de altă parte, gala anuală a costumelor de toamnă de la Clubul Valhalla a fost o chestiune diferită.

Participasem la zeci de evenimente ale înaltei societăți înainte, dar nu fusesem niciodată invitat la Valhalla, deoarece familia mea nu era membră.

Eram mai nervos decât voiam să recunosc, dar cel puțin Isabella ar fi fost acolo. Lucra în a doua jumătate a galei, ceea ce însemna o față prietenoasă garantată.

Am mai stat câteva minute la telefon cu ea, până când a plecat la serviciu.

După ce am închis, am respirat adânc, mi-am verificat de două ori reflexia și am

aplicat un al doilea strat de ruj roșu pentru un plus de încredere înainte de a ieși din cameră.

Sunetele slabe ale emisiunii italiene preferate de Greta se auzeau din bucătărie în timp ce mă îndreptam spre hol. Îi plăcea să se uite la televizor în timp ce gătea și spunea că Dante avea

i-a instalat micul ecran plat din bucătărie atunci când a început să lucreze pentru el. A amenințat că îl va scoate dacă vreuna dintre mesele ei nu va fi la înălțime, dar nimeni nu i-a luat în serios amenințările.

Era necruțător cu cei din afară, dar își trata personalul ca pe o familie, deși o familie pe care o ținea la distanță și de la care avea așteptări extrem de mari.

Stomacul mi s-a scufundat când a apărut la vedere.

Dante aștepta în hol, cu capul aplecat asupra telefonului. Aderise la tematica anilor 1920 a galei cu precizia care îl caracterizează: costum elegant din trei piese din tweed de cărbune, șapcă de ziarist asortată, încruntare caracteristică.

"Dacă vei continua să te încrunți, fața ta va îngheța în acest fel." Am încercat un ton ușor, dar a ieșit jenant de răsuflat.

Ochii lui s-au ridicat. "Foarte f..." Întreruperea bruscă a frazei sale a încărcat aerul, la fel de bruscă și devastatoare ca un fulger.

Pașii mei s-au clătinat, apoi s-au oprit cu totul.

Fiecare terminație nervoasă a scânteiat de conștientizare, trimițându-mi pielea de găină pe șira spinării și oxigenul din plămâni când privirile noastre s-au întâlnit.

Dante nu-și lua ochii de pe ai mei, dar atenția lui atingea cumva fiecare centimetru al corpului meu până când acesta a prins viață, ca un film alb-negru aruncat în tehnicolor.

"Arăți..." A făcut o pauză, o emoție neidentificabilă trecându-i pe față. "Drăguță." Tonul întunecat și catifelat al cuvântului "*drăguț"* mi-a trimis un fior prin vene.

Oglinda de lângă el a reflectat ceea ce a văzut el - o rochie din dantelă cu mărgele de fildeș, care îmi lăsa spatele și umerii la vedere și cădea până la coapse într-o linie grațioasă. Modelele complicate, țesute grosier pe zone strategice au salvat rochia de la a fi complet transparentă, dar tot ar fi fost la limita scandalosului dacă nu ar fi fost vorba de croiala elegantă.

Ținuta lăsa la vedere kilometri întregi de piele și mă făcea să par aproape goală de la distanță, dar nu te îmbraci ca să te integrezi în mediul înconjurător din Valhalla.

S-au îmbrăcat pentru a ieși în evidență.

"M u l ț u m e s c . " Mi-am înghițit răgușeala și am încercat din nou. "Și tu la fel. Ți se potrivesc anii douăzeci."

Colțul gurii i s-a înclinat în sus. "Mulțumesc."

A întins brațul. După o scurtă ezitare, l-am luat.

Ne-a învăluit liniștea în timp ce am luat liftul spre hol și ne-am strecurat pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului care ne aștepta.

Mi-am netezit o mână peste fustă, neștiind ce altceva să fac.

"Cum merge treaba?" Am întrebat când tăcerea s-a întins pe un teritoriu incomod. "Abia te-am văzut toată săptămâna".

"Ți-a fost dor de mine?" Amuzamentul i-a prelungit vocea. "La fel de mult cum unui marinar îi lipsește scorbutul."

Surpriza a izbucnit în mine la râsul lui. Nu un chicotit, nu o batjocură, ci un râs sincer.

Sunetul bogat a umplut mașina și s-a infiltrat sub pielea mea, unde s-a transformat într-o floare de plăcere.

"Chiar vii cu cele mai măgulitoare comparații." Tonul său sec contrasta cu strălucirea din ochii lui.

Stomacul mi s-a înclinat de parcă tocmai plonjasem pe panta unui rollercoaster.

Priveliștea unui Dante râzând, nepăzit, era absolut catastrofală pentru ovarele mele. "Este un talent pe care mi l-am perfecționat în copilărie." Am încercat să mă concentrez trecând peste reacțiile involuntare ale corpului meu și, sincer, o reacție enervantă la un simplu râs. "În timpul unor evenimente sociale plictisitoare, eu și sora mea jucam un joc în care trebuia să găsim o comparație bună cu un animal pentru fiecare invitat. Alice Fong era un iepure pentru că mânca doar salate și își strâmbă constant din nas. Bryce Collins era un măgar pentru că, ei bine, era un măgar încăpățânat. Și așa mai departe."

Obrajii mi s-au încins. "Pare o prostie, dar ne-a ajutat să trecem timpul."

"Nu mă îndoiesc de asta." Dante s-a lăsat pe spate, imaginea unei nesimțiri dezinvolte. "Cu ce m-ai asemăna?"

Un dragon.

Glorios în puterea sa, înfricoșător în mânia sa și magnific chiar și în repaus.

"Dacă m-ai fi întrebat înainte de armistițiul nostru, aș fi spus că e un mistreț prost crescut", am spus.

în schimb. "Dacă tot suntem drăguți, te voi transforma într-un bursuc de miere." "Cel mai neînfricat animal din lume. Îl accept."

Am clipit la cât de bine a reacționat. Majoritatea oamenilor nu ar aprecia să fie comparați cu un bursuc de miere.

"Ca să vă răspund la întrebarea de mai devreme, munca a fost... agravantă." Butoni de manșetă ai lui Dante au strălucit în lumina unui felinar care trecea pe stradă. Argintii, eleganți, ștampilați cu litera *V*. "Afacerea la care lucrez este o pacoste, dar marți zbor în California pentru a spera să o închei."

"Afacerea Santeri?" Am citit despre asta la știri. O sprânceană s-a ridicat. "Da."

"Vei reuși să o faci. Nu ai mai pierdut niciodată o achiziție până acum."

Zâmbetul lui de răspuns ar fi putut topi untul. "Apreciez încrederea ta în mine, *mia cara.*"

Căldura s-a răspândit în mine ca un foc de paie.

Vocea lui Dante și folosirea termenului *mia cara* ar trebui să fie interzise. Erau prea letale pentru a fi dezlănțuite asupra unei populații feminine neștiutoare.

"Cum a fost ziua de naștere a lui Tippy Darlington?", a întrebat el cu dezinvoltură. "Buffy s-a bucurat?"

Un alt fir de surpriză mi-a șerpuit prin piept. Îi pomenisem de petrecere în treacăt doar o singură dată, cu câteva săptămâni în urmă. Nu-mi venea să cred că-și amintea.

"A mers bine. Buffy este încântată."

"Bine."

Mi-am reprimat un zâmbet în timp ce mă întorceam și mă uitam pe fereastră. Întrebarea despre familia Darlington m-a făcut ciudat de fericită.

Traficul de vineri seară din Manhattan era un coșmar, dar în cele din urmă am reușit să ieșim din blocaj și am ajuns la o pereche de porți uriașe de fier negru, flancate de gărdulețe de piatră.

Dante i-a arătat invitația și cardul de membru cu cip încorporat unuia dintre gardienii cu fața stoică. Paznicul a tastat ceva pe computerul său și au trecut 30 de secunde până când porțile s-au deschis cu un vâjâit electronic lin.

"Scanări auto și biometrice", a spus Dante ca răspuns la privirea mea întrebătoare. "Fiecare persoană și vehicul care dorește să aibă acces la proprietate este înregistrat în sistemul intern al clubului, inclusiv personalul și contractorii. Dacă cineva încearcă o singură dată să intre fără autorizația corespunzătoare, va fi respins cu un avertisment sever. Dacă încearcă de două ori..." O ridicare elegantă din umeri. "Nu va mai fi a treia oară."

Am ales să nu-l întreb ce a vrut
să spună. Uneori, ignoranța era o
binecuvântare.

Am condus pe un drum șerpuit, luminat de sute de felinare strălucitoare în copaci. Mă simțeam ca și cum am fi fost la o moșie de la țară, în loc să ne aflăm în partea superioară a Manhattanului.

Cum putea exista un astfel de loc în mijlocul orașului?

Cel care a construit-o trebuie să fi cheltuit o avere pentru a cumpăra toate terenurile și autorizațiile necesare pentru a crea o adevărată oază privată pe unele dintre cele mai râvnite proprietăți imobiliare din țară.

Am crescut înconjurată de bogăție, dar asta era la un alt nivel.

"Nu fi nervos." Vocea aspră a lui Dante mi-a întrerupt meditațiile. "E doar o petrecere."

"Nu sunt nervos."

"Ai articulațiile albe."

M-am uitat în jos, la locul unde îmi strângeam genunchiul într-o strânsoare mortală. Articulațiile mele erau, într-adevăr, albe.

Le-am relaxat, doar că în schimb genunchiul meu a sărit cu anticipație.

Dante și-a închis mâna peste a mea și a apăsat-o pe coapsa mea, forțându-mă să stau nemișcată.

Un val de conștientizare m-a străbătut și s-a restrâns la vederea mâinii lui înghițind-o pe a mea. Strânsoarea lui era fermă, dar surprinzător de blândă și, după un moment de surpriză înghețată, am aruncat o privire la el.

Dante privea drept înainte, cu profilul său ca de granit. Părea plictisit, aproape distras, dar tăria liniștitoare a atingerii sale a topit marginile anxietății mele în creștere.

Bătăile inimii mele au încetinit treptat, pe măsură ce copacii se curățau și clubul Valhalla însuși a devenit vizibil.

Respirația mea s-a scurs într-un oftat moale.

Wow.

Nu m-aș fi așteptat la mai puțin, dar Valhalla era o capodoperă absolută de arhitectură. Clădirea principală, elegantă, neoclasică, se întindea pe patru etaje și o

întregul bloc. Proiectoare blânde îi luminau exteriorul alb și măreț, iar un covor opulent purpuriu acoperea scările care duceau la intrarea cu înălțime dublă.

Un șir de mașini de lux șerpuia în josul aleii, subiectul unei priviri de vultur din partea paznicilor de serviciu fără expresie.

Al nostru s-a oprit în spatele unui Mercedes blindat.

Dante și cu mine am coborât din mașină și am mers spre intrare, unde un flux constant de invitați în costume pe măsură și rochii rafinate urcau scările.

În ciuda covorului roșu la propriu și a entuziasmului din aer, nu a fost prezent niciun fotograf. Oamenii nu participau la un eveniment Valhalla pentru a se etala în fața publicului, ci pentru a se etala unii pe alții.

Dante mi-a pus o mână pe spate și m-a condus în holul de intrare, unde am văzut imediat despre ce vorbea Isabella - un *V* magnific de aur încrustat în podea, cu cele trei vârfuri atingând cercul din jur și strălucind puternic pe o întindere de marmură neagră strălucitoare.

Gala a avut loc în sala de bal a clubului, dar nu ne puteam mișca doi pași fără ca cineva să ne oprească pentru a-l saluta pe Dante.

"De cât timp ești membru?" am întrebat după ce am scăpat de încă o conversație despre bursă. "Se pare că îi cunoști pe toți. Sau toată lumea pare să te cunoască pe tine."

"De când aveam 21 de ani. Este vârsta minimă pentru membri." Un zâmbet ironic a apărut pe gura lui Dante. "Asta nu l-a împiedicat pe bunicul meu să încerce să se strecoare pe la spate pentru a deveni membru pentru mine când aveam optsprezece ani, dar sunt lucruri pe care nici măcar Enzo Russo nu le-a putut face."

Era doar a doua oară când își menționa bunicul, prima dată fiind după ședința foto de logodnă.

Enzo Russo, legendarul om de afaceri și fondator al Russo Group, a murit în vară în urma unui atac de cord. Moartea sa a dominat titlurile ziarelor timp de mai bine de o lună.

Dante preluase funcția de director general cu ani înainte de moartea lui Enzo, dar bunicul său rămăsese în funcția de președinte și președinte al consiliului de administrație. Acum, Dante deținea toate cele trei poziții.

"Ți-e dor de el?" Am întrebat-o încet.

"*Domnișoară* nu este cuvântul potrivit." Am trecut prin foaier și am coborât pe un hol lung spre ceea ce am presupus că era sala de bal. Vocea lui Dante era lipsită de emoție. "El m-a crescut și m-a învățat tot ce știu despre afaceri și despre lume. L-am respectat, dar nu am fost niciodată apropiați. Nu așa cum ar trebui să fie apropiați bunicii și nepoții."

"Dar părinții tăi?" Nu știam prea multe despre Giovanni și Janis Russo, în afară de faptul că Giovanni trecuse la conducerea companiei.

"Fac ceea ce fac întotdeauna", a spus Dante în mod criptic. "O să vedeți."

Da. Ne-am petrecut Ziua Recunoștinței cu ei în Bali.

Am mai trecut printr-un alt control de securitate lângă sala de bal înainte ca ușile să se deschidă și să mă transpună instantaneu într-o lume de decadență strălucitoare a anilor 1920.

Un bar Art Deco se întindea pe toată lungimea peretelui estic, cu un lac negru și accente aurii care străluceau la fel de mult ca și sticlele de lichior de top din spatele lui. Pentru cei care nu doreau să aștepte la bar, servere îmbrăcate impecabil circulau cu ginuri și tonice, cărucioare de martini și cărucioare de șampanie pline de șampanie.

Muzica vioaie a trupei de jazz dansa peste clinchetul moale al paharelor și râsetele elegante, iar spațiile intime erau împrăștiate prin toată sala ca niște oaze de catifea bogată și scaune de pluș. Într-un colț, dealerii stăpâneau o jumătate de duzină de mese de poker; în altul, un film mut rula printr-un proiector de școală veche.

Sala de bal în sine se înălța cu patru etaje spre o cupolă de sticlă, unde o proiecție uluitoare a cerului nopții a pictat-o cu constelații atât de vii încât aproape am crezut că pot vedea Orion și Cassiopeia din Manhattan.

"Să se ridice la înălțimea așteptărilor tale?" Mâna lui Dante a zăbovit pe partea inferioară a spatelui meu.

Am dat din cap, prea distrasă de opulența din jur și de aluzia de posesivitate din atingerea lui pentru a găsi un răspuns spiritual.

Dante și cu mine am petrecut prima oră în mijlocul celorlalți membri ai clubului. Spre deosebire de petrecerea noastră de logodnă, am fost perfect sincronizați, intervenind atunci când celălalt nu răspundea și scuzându-ne atunci când conversația își urma cursul.

Spre sfârșitul orei, Dominic Davenport, pe care mi-l aminteam de la petrecerea noastră, l-a tras deoparte pentru a discuta afaceri. Am profitat de ocazie pentru o scurtă pauză la baie cu Alessandra, soția lui Dominic.

"Îmi place rochia ta", a spus ea în timp ce ne retușam machiajul. "Este Lilah Amiri?" "Da", am spus eu, impresionată. Lilah era o designer talentată, dar în plină ascensiune; nu mulți oameni i-au recunoscut munca la prima vedere. "Am văzut-o la Săptămâna Modei de la New York și m-am gândit că ar fi perfectă pentru această seară."

"Ai avut dreptate. Dante nu-și poate lua ochii de la tine." Alessandra a zâmbit, o urmă de tristețe traversându-i fața. "Ești foarte norocoasă să ai un partener atât de atent."

Cu părul ei des, șaten caramelizat și ochii gri-albaștri, era extraordinar de frumoasă, dar părea și profund nefericită. Schimbul nostru de replici despre rochie fusese cel mai animat pe care îl văzusem toată seara.

"Nu este totul numai soare și trandafiri. Dante și cu mine avem diferențele noastre. Crede-mă." "Diferențele sunt mai bune decât nimic", a murmurat ea.

Am ieșit din baie,
dar s-a oprit la intrarea în sala de bal. "Îmi pare rău, am o durere de cap îngrozitoare. Poți, te rog, să-i spui lui Dominic că am plecat acasă?"

O încruntare mi-a atins fruntea. "Bineînțeles, dar nu ai prefera să-i spui chiar tu? Sunt sigur că va dori să știe dacă nu te simți bine."

"Nu. Odată ce intră în modul de afaceri, e imposibil să-l mai îndepărtezi." Un zâmbet mic și amar a apărut pe fața Alessandrei. "Îl voi lăsa să se ocupe de munca lui. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Vivian."

"Și tu. Sper să te simți mai bine în curând."

Am așteptat până când a dispărut după colț înainte de a mă apropia de Dominic și Dante.

Privirea lui Dominic a alunecat spre spațiul gol de lângă mine.

"Alessandra mi-a spus să-ți spun că o doare capul și că trebuie să plece acasă", i-am explicat.

O emoție neidentificabilă i-a trecut prin ochi înainte de a dispărea sub piscuri de un albastru insesizabil. "Mulțumesc că m-ai anunțat."

Am făcut o pauză, așteptând mai multe reacții. Nu a venit niciuna.

Bărbați. Erau neștiutori jumătate din timp și insensibili în cealaltă jumătate.

Dante și Dominic nu terminaseră de vorbit, așa că m-am scuzat din nou și m-am îndreptat spre bar. Să discutăm despre suișurile și coborâșurile S&P 500 nu era ideea mea de vineri seară distractivă.

Un zâmbet mi-a apărut pe față când am zărit o strălucire familiară de păr negru-violet în spatele tejghelei.

"Ce trebuie să facă o fată ca să primească o băutură pe aici?" Am glumit, luând scaunul cel mai apropiat de ea.

Isabella și-a ridicat privirea de la băutura pe care o pregătea. "În sfârșit, VIP-ul se învrednicește să treacă pe aici." A garnisit paharul cu o felie de lămâie verde și l-a strecurat spre mine. "Gin și tonic, așa cum îți place ție."

"Sincronizare perfectă." Am luat o înghițitură. "Ți-am spus cât de uimitoare ești?"

"Da, dar nu mă deranjează să o aud din nou." Ochii ei au strălucit. "Te-am văzut venind de la un kilometru distanță. Bănuiesc că oamenii nu sunt interesați să caute băuturi când li se pot aduce băuturile la ei." Barul era gol, cu excepția unui cuplu care stătea la capătul celălalt, dar cărucioarele cu alcool tematice aveau un succes uriaș.

"Sunt plătită integral, indiferent de numărul de băuturi pe care le servesc, așa că nu mă deranjează." Isabella și-a mângâiat buzunarul. "Am, totuși, un cadou pentru tine. Spune un cuvânt și este al tău."

Am suspinat, știind deja încotro se îndrepta conversația. Odată ce se agăța de o idee, era necruțătoare. "Păstrează-ți respirația. Nu fac sex cu el."

"De ce?" "El este sexy, tu ești sexy, sexul este garantat că va fi fierbinte", a argumentat ea. "Haide, Viv. Lasă-mă să trăiesc indirect prin tine. Viața mea e atât de plictisitoare zilele astea."

În ciuda personalității sale cochete din fire și a înclinației sale naturale de a scrie despre sex și crime, Isabella nu se întâlnea cu nimeni de peste un an. Nu am învinovățit-o după cele întâmplate. Dacă aș fi în locul ei, și eu m-aș jura să renunț la băieți în viitorul apropiat.

"Poți trăi indirect și prin intermediul cărților. Rămâi la ele, pentru că sexul cu Dante în seara asta? Nu se va întâmpla."

Indiferent cât de bine arăta sau cât de bine răspundea corpul meu la această idee.

Buzele Isabelei se strâmbară de dezamăgire. "Bine, dar dacă te răzgândești, am

prezervative cu aromă de căpșuni. Magnum size, cu nervuri pentru tine..."

O tuse ușoară o întrerupse.

Zâmbetul Isabelei a căzut ca un zmeu de beton, iar eu m-am întors și l-am văzut pe Kai privindu-ne cu uimire.

"Îmi cer scuze că vă întrerup, dar aș dori să comand o altă băutură." Și-a așezat paharul gol pe tejghea. "Mi-e teamă că nu pot să trec printr-o altă conversație despre ultimul scandal monden fără mai mult alcool."

Ironia i-a atins ultima frază.

"Bineînțeles." Isabella și-a recăpătat calmul cu o rapiditate admirabilă. "Ce p o t să vă aduc?"

"Gin și tonic. Cu aromă de căpșuni."

Aproape că m-am înecat cu băutura mea, în timp ce fața Isabelei a căpătat o nuanță alarmantă de roșu. Se holba la Kai, evident încercând să-și dea seama dacă își bătea joc de ea.

S-a uitat în urmă, cu fața lui, imaginea unei impasibilități politicoase.

"Un gin tonic cu căpșuni, vine imediat", a spus ea. S-a ocupat de băutură, jena ei fiind o greutate tangibilă în aer.

"Ar trebui să mă îngrijorez că o să-mi scuipe în băutură?" Kai s-a așezat pe scaunul de lângă al meu, arătând de parcă tocmai ieșise de pe platoul de filmare al unei reluări din "*Marele Gatsby".*

Între el și Dante, eram convinsă că o ținută în stilul anilor '20 sporea de zece ori atractivitatea unui bărbat.

"Nu este atât de răzbunătoare... de cele mai multe ori. Și dacă o face, o vei vedea." Am ezitat, apoi am întrebat: "Cât de mult ai auzit din conversația noastră?".

"Nu știu despre ce vorbiți", a spus el cu blândețe.

Ușurarea s-a instalat în pieptul meu. Nu credeam că Kai era genul care să bârfească, dar era plăcut să am o confirmare.

"Kai Young, meriți toată bunătatea din lume."

A râs. "O să țin minte asta pentru zilele în care mă simt prost." Și-a acceptat băutura de la Isabella, care i-a oferit un zâmbet strâns înainte de a o duce de două ori la celălalt capăt al barului.

Privirea lui amuzată a zăbovit asupra ei o fracțiune de secundă, înainte de a-și muta din nou atenția spre mine.

"Cum e să trăiești cu Dante? Te-a înnebunit cu insistența lui de a-și distanța toate lumânările la exact 15 centimetri una de alta?"

"Nu mă face să încep." Tendințele de control ale lui Dante se extindeau dincolo de ciudățeniile sale alimentare și în fiecare domeniu al gospodăriei. Uneori, era ciudat de fermecător. Alteori, mă făcea să-mi doresc să-i înfing un cuțit de friptură în coapsă. "Zilele trecute, menajera noastră, Greta, a mutat lumânările din sufragerie..."

Kai și cu mine am stat de vorbă o vreme, conversația noastră trecând de la Dante la gală și la planurile noastre de vacanță, până când a primit un e-mail urgent și s-a scuzat pentru a răspunde la el.

În timp ce el tasta la telefon, eu am scanat camera, fără suflare din cauza

alcoolului și a zumzetului electric din aer.

Privirea mea distrasă s-a oprit asupra unei perechi de ochi reci și întunecați, iar respirația mi s-a oprit în plămâni.

Dante m-a privit, cu chipul său indescifrabil, dar sub privirea lui împietrită pâlpâia căldură. Părea să-l ignore complet pe Dominic.

Secundele s-au întins într-un lung frământ de tensiune. Mici scântei se aprindeau în tot corpul meu, iar inima îmi zvâcnea cu un ritm sălbatic de care eram sigură că nu putea fi sănătos.

Un mușchi a tresărit în maxilarul lui Dante când și-a alunecat privirea spre Kai pentru o scurtă secundă înainte de a o aduce înapoi la mine.

"Îmi cer scuze." Vocea calmă a lui Kai a spulberat tensiunea și a alungat scânteile. "Știrile nu se opresc nici măcar pentru un eveniment din Valhalla."

Și-a așezat telefonul pe tejghea, lângă pahar.

Dominic a spus ceva care i-a întors capul lui Dante, iar eu mi-am retras privirea de la el cu un efort considerabil.

"Nu vă faceți griji." Am adunat un zâmbet peste bătăile frenetice ale inimii mele. Mă simțeam de parcă aș fi alergat un maraton stând jos în ultimul minut. "Lumea încă se învârte, sper."

"Depinde pe cine întrebi..."

Mi-am propus să nu-l mai privesc pe Dante în timp ce îl ascultam pe Kai discutând ultimele știri de ultimă oră.

Dacă voia să vorbească cu mine, știa unde sunt.

Dar oricât de mult aș fi încercat, nu puteam să scap de căldura atenției lui Dante sau să înghesui fluturii pe care îi eliberase.

CAPITOLUL 13

Dante

"A Piețele bursiere siane au crescut, iar contractele futures pe Dow Jones sunt în creștere, dar apetitul pentru risc..."

L-am ignorat pe Dominic.

Era un savant al piețelor care își transformase compania tânără într-o putere de pe Wall Street în mai puțin de două decenii. L-am respectat și am ascultat tot ce avea de spus despre acțiuni, bani și finanțe.

Cu excepția acestei seri.

Falca mi s-a strâns când un alt hohot de râs argintiu a plutit dinspre bar. Vivian vorbise cu Kai în ultimele șapte minute. Nu doar vorbea - zâmbea și râdea de parcă el ar fi fost un comediant premiat, când eu știam de la sine de fapt, nu era chiar atât de amuzant.

Iritarea mi-a străpuns pieptul când ea s-a aplecat mai aproape pentru a-i arăta telefonul. El a spus ceva, iar ea a râs din nou.

Niciodată nu râsese atât de mult cu mine, iar eu eram logodnicul ei nenorocit.

"Hai să terminăm asta la prânz." L-am tăiat pe Dominic înainte ca el să intre în detalii.
cu privire la impactul ultimului anunț al Rezervei Federale. "Trebuie să vorbesc cu Vivian."

El a luat întreruperea cu calm. "Îl voi pune pe asistentul meu să aranjeze ceva." Eram deja la jumătatea drumului prin cameră înainte ca ultimul cuvânt să iasă din gură.

"Îmi pare rău că a durat atât de mult." Mi-am așezat mâna pe spatele gol al lui Vivian și l-am fixat pe Kai cu o privire dură. "Îți mulțumesc că i-ai ținut companie logodnicei mele în timp ce vorbeam cu Dom, dar mă tem că trebuie să ți-o răpesc." Am pus un mic accent pe cuvântul *logodnică*. "Încă nu am avut ocazia să-i fac un tur propriu-zis al clubului."

"Bineînțeles." Kai s-a ridicat în picioare, imaginea politeții britanice. O șoaptă de veselie îi pândea colțurile gurii. "Vivian, a fost o plăcere, ca întotdeauna. Dante, ne mai vedem, sunt sigur."

Ca de obicei? Ce a vrut să spună cu "*ca întotdeauna"?*

"Data viitoare când vrei să-ți marchezi "teritoriul", ai putea la fel de bine să

urinezi în cerc în jurul meu", a spus Vivian după ce Kai a plecat. "Va fi mai subtil".

"Nu *îmi* "*marcam teritoriul*"." Ideea era absurdă. Nu eram un nenorocit de câine. "Te-am salvat de Kai. Ai grijă în preajma lui. Nu e atât de gentilom pe cât pare."

"În comparație cu tine, care ai intrat în mijlocul conversației noastre ca un taur într-un magazin de porțelanuri?"

"Subtilitatea este supraestimată."

"Pentru tine? Categoric." Vivian s-a ridicat, rochia ei strălucind ca niște stele pictate pe curbele ei.

Întregul meu corp s-a încordat.

Rochia aia nenorocită. Imaginea ei apărând în hol, cu buze roșii, piele fină și dantelă nude, mi-a rămas întipărită pentru totdeauna în memorie și o uram pentru asta.

"Cred că ați oferit un tur al clubului?" A ridicat o sprânceană neagră și elegantă. "De aceea l-ai trimis pe Kai departe, nu-i așa?"

I-am oferit un zâmbet subțire ca răspuns și i-am întins brațul. Ea l-a luat.

"Despre ce vorbeați tu și Kai?" I-am ignorat pe oaspeții care încercau să-mi atragă atenția în timp ce ieșeam pe ușă.

Îmi atinsesem cota de conversație pentru seara asta.

"Andromeda. Constelația", a precizat Vivian. Ea a arătat cu un gest spre proiecția hiperrealistă care era împrăștiată pe cupola de sticlă. Diferite constelații străluceau spre noi, inclusiv Andromeda.

Proiecția era inexactă din punct de vedere științific, deoarece multe dintre constelațiile reprezentate nu ar fi apărut împreună în același loc, dar fantezia a învins realitatea la Valhalla.

"Kai este un fan al mitologiei grecești, iar discuția noastră despre mitul Andromeda s-a transformat într-una despre astronomie."

"Kai se preface că îi place mitologia greacă pentru a agăța femei", am spus eu cu rigiditate. Am condus-o afară din sala de bal și am condus-o spre scara principală. "Nu te lăsa păcălită."

Nu știam dacă era adevărat, dar *putea* fi adevărat. N-aș fi făcut ce trebuia dacă nu i-aș fi împărtășit lui Vivian această posibilitate, nu-i așa?

"E bine de știut." Vivian părea că-și reține un râs. "Nu există o excitare mai mare pentru o femeie decât povestea unei alte femei care a fost înlănțuită de o stâncă ca sacrificiu."

Ecoul sarcasmului ei s-a stins în tăcere în timp ce am urcat scările spre etajul doi.

I-am arătat salonul în stil parizian, sala de biliard și salonul de înfrumusețare, dar atenția mea era împărțită între tur și femeia de lângă mine.

Trecusem pe holurile Valhalla de nenumărate ori, dar fiecare interacțiune cu Vivian era ca prima noastră. În fiecare zi observam ceva nou la ea - micul semn de frumusețe de deasupra buzei superioare, felul în care își aluneca pandantivul de-a

lungul lanțului atunci când se simțea inconfortabil și înclinația ușor strâmbă a zâmbetului ei atunci când era cu adevărat amuzată.

A fost exasperant. Nu am *vrut* să observ aceste lucruri la ea, dar, fără să vreau, le-am acumulat așa cum dragonii adună bijuterii.

"Ultima noastră oprire din această noapte." M-am oprit în fața unei perechi de uși uriașe din lemn. S-au deschis fără niciun sunet, dar s-a auzit inspirația ascuțită a lui Vivian.

Fiecare capitol al Clubului Valhalla avea un element unic care îl deosebea. Cape Town era cunoscut pentru acvariul său înfășurat, Tokyo pentru priveliștea de trei sute șaizeci de grade din vârful uneia dintre cele mai înalte clădiri din oraș. New York-ul avea heliportul său și sistemul secret de tuneluri subterane.

Dar biblioteca a fost inima și sufletul aproape fiecărei filiale. Era locul în care se negociau înțelegeri, se împărtășeau confidențe și se făceau sau se rupeau alianțe.

În această seară, pentru prima dată, era goală.

"Wow." Șoapta reverențioasă a lui Vivian a plutit în aerul liniștit când am intrat înăuntru.

Am închis ușile în urma noastră, învăluindu-ne într-o tăcere tăcută.

Mii de cărți se întindeau de-a lungul a trei pereți spre tavanul catedralei ca o pădure legată în piele, cu scări rulante și balustrade de lemn. Cinci vitralii mai mari decât natura stăteau de veghe deasupra unor zone de ședere și birouri asortate, luminate cu lămpi de epocă din alamă și smarald. Tavanul însuși era sculptat cu blazoanele familiilor fondatoare ale clubului, inclusiv cu dragoni gemeni Russo.

"Locul ăsta este incredibil." Vivian și-a trecut degetele peste un glob antic.

Un mic zâmbet mi-a atins gura.

Vivian a crescut într-o lume a bogăției și a galei de lux asemănătoare celei din această seară. Cei mai mulți oameni în poziția ei ar fi preferat să mănânce sticlă decât să își exprime admirația vizibilă pentru ceva atât de comun precum o bibliotecă frumoasă, dar ea nu se temea niciodată să arate cât de mult îi plăcea ceva, fie că era vorba de una dintre mesele gătite în casă de Greta sau de un glob din secolul al XIX-lea.

Era unul dintre lucrurile mele preferate la ea, chiar dacă nu ar trebui să am un favorit. nimic despre ea.

Era încă fiica inamicului. Dar, în acel moment, mi-a fost greu să-mi pese.

"Există o întreagă secție de astronomie la al doilea nivel." Mi-am sprijinit umărul de perete și mi-am băgat o mână în buzunar, urmărind-o cum examina o pictură în ulei a Veneției. "Întâmplător, este chiar lângă secțiunea de mitologie."

"Da", a murmurat ea, părând distrasă. "Kai a menționat asta."

Supărarea a izbucnit, brusc și de neînțeles, în pieptul meu. "A făcut-o? Despre ce altceva ați mai vorbit?"

"Nu din nou asta." Și-a lăsat mâna de pe o statuetă de bronz a Atenei și s-a întors cu fața spre mine, cu exasperarea mâzgălită pe toate trăsăturile ei. "Am vorbit

despre lucruri normale. Despre muncă, despre vreme, despre știri. De ce ești atât de obsedată de conversația noastră?".

"Nu sunt închisă", am spus. "Sunt pur și simplu curios să aflu ce a spus de a fost atât de amuzant. Ultima dată când am verificat, nici munca, nici vremea, nici știrile nu sunt deosebit de amuzante."

Vivian m-a examinat o clipă înainte ca o strălucire blândă de amuzament să-i umple ochii. "Dante Russo, ești... gelos?"

Un mârâit moale mi-a răsunat în piept. "E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată."

"Poate." Și-a înclinat capul, părul îi flutura pe umeri într-un nor de mătase de culoarea corbului. "Nu te-aș învinovăți dacă ai fi. Nu se întâmplă nimic între mine și Kai, dar el este destul de chipeș. Și *accentul* acela. E ceva la un accent britanic care mă atrage. Dau vina pe..."

Vivian a șovăit când m-am dat jos de pe perete și m-am îndreptat spre ea, cu pașii mei lenți și metodici.

"Obsesia mea cu..."

S-a dat înapoi, iar strălucirea tachinătoare din ochii ei a fost înlocuită cu o teamă și o așteptare în egală măsură.

"*Mândrie și prejudecată,* când eram mai tânără", a încheiat ea fără

suflare. Spatele ei s-a lovit de unul dintre rafturile de cărți.

M-am oprit la un fir de păr de ea, atât de aproape încât mărgelele rochiei ei îmi atingeau partea din față a costumului.

"Mă ispitești, *mia cara*?" Sub întrebarea blândă se ascundea o margine

periculoasă. Uram sunetul numelui lui Kai pe limba ei.

Uram felul în care râdea atât de ușor în prezența lui.

Și uram cât de mult îmi păsa de oricare dintre aceste lucruri.

Gâtul lui Vivian s-a ondulat cu o înghițitură. "Pur și simplu făceam o observație."

Liniștea tăcută a bibliotecii s-a îndoit sub greutatea tensiunii care se aduna. Șuiera și scânteia ca niște scântei de electricitate, coborându-mi pe șira spinării și aprinzându-mi sângele.

I-am pus o șuviță de păr după ureche, mișcarea fiind blândă, aproape tandră, înainte ca mâna mea să coboare pe partea laterală a gâtului ei și să se încolăcească pe spate.

"Ai uitat." Mi-am apăsat degetele pe ceafa ei, forțând-o să se uite la mine. "Ești logodnica *mea.* Nu a lui Kai. Nici a altcuiva. Nu-mi pasă cât de *chipeși* sunt sau ce fel de accent au. Ești a mea și nimeni..." Mi-am coborât capul, buzele mele atingând-o pe a ei cu fiecare cuvânt. "Nu se atinge de ceea ce e al meu."

Respirația lui Vivian s-a mai domolit, dar o urmă de foc a revenit în vocea ei când a vorbit din nou. "Eu *nu* sunt a ta. Logodna noastră este, așa cum mi-ai spus de multe ori, doar o afacere. Sau tu ești cea care a uitat?".

"Nu am uitat nimic." Mi-am trecut degetele pe coapsa ei goală, centimetru cu centimetru, până când am atins tivul rochiei ei.

Trupul ei s-a întins, căldura ei era o tentație sălbatică care mi-a intrat în oase și m-a îndemnat să închid spațiul rămas, infinitezimal, dintre noi. Să-mi lipesc gura de a ei

și să-și ungă rujul perfect atât de bine încât nimeni nu s-ar fi îndoit nici măcar o secundă cui aparținea.

"Dacă vrei să mă opresc, spune doar un cuvânt." Mi-am împins piciorul între genunchii ei, îndepărtându-i.

Vivian a deschis gura, apoi a închis-o când degetul meu mare a trasat un mic cerc pe pielea ei moale. Roșeața de pe obraji i s-a răspândit pe gât și pe piept.

"Spune-o." Mi-am urmărit degetele pe interiorul coapsei ei într-o mângâiere leneșă. Penisul meu se încorda de fermoar, cerșind atenție, dar l-am ignorat. "Nu poți, nu-i așa?" Am luat-o în derâdere.

Dinții i s-au înfipt în buza de jos. Pofta și sfidarea se luptau pentru dominație în ochii ei. "Ești un nemernic."

Degetele mele s-au frecat de mătasea îmbibată.

M-a apucat de umeri, cu unghiile înfipte în spatele meu când i-am dat lenjeria intimă la o parte și mi-am frecat degetul mare peste clitorisul ei umflat.

Corpul ei a tresărit. Mici tremurături o străbăteau în timp ce dinții îi săpau mai adânc în ea buze.

"Sunt un dobitoc, dar tu îmi picuri pe toată mâna." Mi-am ținut degetul mare pe ea clitoris în timp ce eu îi strecuram un deget înăuntru. "Ce spune asta despre tine?"

Am strecurat un al doilea deget înăuntru, umplând-o. Întinzând-o. Mângâind-o și răsucind-o până când am atins punctul ei cel mai sensibil.

Tremuratul a făcut loc unui tremur de tot corpul. Sudoarea i se prelingea pe frunte, dar a rămas încăpățânată să tacă.

"Răspunde-mi." Comanda mi-a întărit vocea în oțel.

Vivian a clătinat din cap.

"Dacă tu nu o spui, o spun eu." Mi-am retras încet ambele degete, apoi le-am introdus din nou în ea. "Scrie că ești a mea. *Poți nega cât vrei, dar este adevărul.*"

"Nici măcar nu mă placi", a oftat ea.

"A *plăcea* nu are nimic de-a face cu asta."

Mi-am apăsat călcâiul palmei pe clitorisul ei până când un geamăt gâfâitor s-a eliberat. Ea s-a zbătut împotriva mâinii mele, forțându-mă să mă adâncesc.

"Asta e." Murmurul meu catifelat a alunecat între noi. "Cedează, iubito. Lasă-mă să te simt cum te ejaculezi pe mâna mea."

"Du-te dracului."

Am lăsat să iasă un râs ușor. "Asta e ideea."

Vivian a opus o rezistență bună, dar rezistența ei s-a topit treptat și s-a agățat mai tare de umerii mei, scrâșnindu-se fără rușine de mâna mea, în timp ce eu îmi măream ritmul. Micile ei gemete și pantaloni se amestecau cu sunetele alunecoase ale degetelor mele care îi trăgeau în păsărica ei și, în curând, degetele mele erau îmbibate cu sucurile ei.

Nu mi-am atins penisul, deși era atât de tare încât mă durea. Eram prea încântat

de priveliștea excitației lui Vivian - obrajii înroșiți, buzele întredeschise, ochii cu pleoape grele.

A fost cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ritmul meu a continuat. Intram și ieșeam, mai repede și mai adânc, până când, în cele din urmă, s-a despărțit cu un strigăt ascuțit.

Mi-am păstrat degetele în interiorul ei și mi-am apăsat din nou degetul mare pe clitorisul ei, lăsând-o să treacă prin valurile orgasmului până când tremuratul ei s-a domolit.

Abia atunci mi-am retras mâna, în timp ce ea se prăbușea pe bibliotecă, cu pieptul bombat.

"Să nu faci nicio greșeală, *mia cara.*" I-am apucat bărbia și i-am ridicat-o în sus. I-am tras buza de jos în jos cu degetul mare, lăsând-o să-și guste propria excitare. "Aceasta *este o* afacere. Și dacă există un lucru pe care îl iau în serios, sunt investițiile mele."

CAPITOLUL 14

Vivian

I l-a visat pe Dante trei nopți la rând.

Nu-mi puteam aminti ce se întâmpla în vise, dar mă trezeam în fiecare dimineață cu atingerea fantomatică a mâinilor lui între coapsele mele și cu o minge strânsă de nevoie...
în stomacul meu.

Dușurile reci nu au ajutat decât temporar, iar absența lui Dante cât timp a fost în California a fost atât o binecuvântare, cât și un blestem.

O binecuvântare, pentru că nu a trebuit să-l înfrunt cu amintirile amorfe ale unor vise sexuale care îmi treceau prin cap.

Un blestem pentru că, fără noi interacțiuni care să mă distragă, nu mă puteam gândi decât la noaptea noastră din biblioteca Valhalla.

Strângerea lui de gâtul meu. Degetele lui mă umpleau în timp ce îi călăream fără rușine mâna până la orgasm. Dorința din ochii lui în timp ce mă privea cum mă dezmembram în brațele lui, atât de fierbinte și de puternică încât aproape că m-a dus din nou la vârf.

Un fior care nu avea nimic de-a face cu vremea mi-a cuprins tot corpul.

Ziua se ivise cenușie și ploioasă și, deși de obicei îmi plăcea ploaia doar atunci când eram învelită la căldură în patul meu, astăzi am savurat răcoarea. Îmi limpezea gândurile - atât cât puteau fi limpeziți oricum.

Mi-am verificat ceasul în timp ce treceam pe lângă bălțile care se adunau pe trotuar, cu umbrela în mână. Terminasem prânzul în timp record, deoarece voiam să mă uit prin Lohman & Sons înainte de următoarea mea întâlnire de la ora două.

A fost cea mai mare filială de bijuterii a Grupului Russo. Până acum, am purtat mai ales bijuteriile mărcii familiei mele, cu excepția inelului meu de logodnă, dar, din moment ce mă căsătoream cu un Russo, era logic să adaug mai multe produse ale acestora la colecția mea.

Ploaie și terapie cu amănuntul. Două lucruri care mă fac să nu mă mai gândesc la Dante.

Sunetul telefonului m-a scos din gândurile mele înainte ca acestea să mă ducă pe o cale nedorită.

Un apelant necunoscut pe telefonul meu de serviciu. Neobișnuit, dar nu nemaiauzit.

"Ea este Vivian." Am intrat în vocea mea profesională și m-am oprit în fața intrării Lohman & Sons. O femeie în vârstă și elegantă a trecut pe lângă mine cu un pudel alb îngrijit impecabil. Ambele purtau jachete Chanel matlasate asortate.

Doar în Upper East Side.

"Vivian, dragă, ce mai faci?" Vocea guturală a lui Buffy s-a revărsat peste telefon. "Sunt Buffy Darlington."

Inima mea a sărit o bătaie. Nu mai vorbisem cu Buffy de la ziua de naștere a nepoatei ei, cu două săptămâni în urmă. Plățile erau achitate, contractele îndeplinite. Familia Darlington părea mulțumită de eveniment, dar atunci de ce m-ar fi sunat Buffy într-o marți după-amiază oarecare?

Amândoi eram activi pe scena socială din Manhattan, dar ne aflam în cercuri foarte diferite. Nu ne sunam unul pe altul doar pentru a sta la taclale.

"Sunt bine, mulțumesc. Tu ce mai faci?"

"Minunat. Am auzit că ai fost la gala de la Clubul Valhalla în weekend. Am fost destul de supărat că am ratat-o, dar bietul Balenciaga a avut probleme cu stomacul și a trebuit să îl ducem de urgență la veterinar."

Balenciaga a fost una dintre cele cinci Maltezii prețuite de Buffy, alături de Prada, Givenchy, Chanel și Dior. Fiecare câine purta doar haine ale designerului corespunzător numelui său. În urmă cu doi ani, în *Mode de Vie a apărut un* articol întreg despre ei.

"Îmi pare rău să aud asta", am spus politicos. "Sper că Balenciaga se simte mai bine." "Vă mulțumesc. Se simte mult mai bine acum." Am auzit zgomotul de porțelanuri în

fundal înainte ca Buffy să vorbească din nou. "Deși pot discuta toată ziua despre prețioșii mei copii, trebuie să recunosc că am un motiv ascuns pentru care am sunat."

Mi-am dat seama de asta. Oameni ca Buffy nu te contactau din senin decât dacă puteai face ceva pentru ei.

"După cum probabil știți, anul acesta sunt președinta comitetului pentru Balul Moștenirii. Mă ocup de întreaga producție, inclusiv de alegerea gazdei sau a gazdei și de îndrumarea lor în procesul de planificare."

Pulsul meu a crescut la auzul mențiunii despre minge.

"Arabella Creighton *a* fost gazda", a spus Buffy. "Dar, din păcate, a trebuit să demisioneze din funcție din cauza unor circumstanțe neprevăzute."

Circumstanțe neprevăzute a fost un eufemism. Soțul Arabellei fusese acuzat de deturnare de fonduri și fraudă corporativă în weekend. Fotografiile cu FBI-ul scoțându-l în pijamale din casa sa din Park Avenue au apărut pe toate paginile de prima pagină încă de sâmbătă.

Trei zile.

Buffy și comitetul au lucrat rapid. Ultimul lucru pe care îl doreau era ca orice urmă de scandal să păteze balul sub ochii lor.

"După cum vă puteți imagina, am fost frenetici, având în vedere că mai sunt doar șase luni până la bal. Procesul de planificare a evenimentului necesită o pregătire *amplă,* iar noi trebuie să o luăm de la zero din nou, deoarece munca

Arabellei nu mai este... sustenabilă."

Traducere: aveau de gând să se prefacă că Arabella nu a fost niciodată atașată la eveniment, pentru că ar fi arătat rău pentru ei.

"Eu și doamnele am discutat despre posibilitățile unei noi gazde și te-am prezentat pe tine ca o opțiune, deoarece ai făcut o treabă minunată la petrecerea lui Tippy."

"Mulțumesc." Pulsul meu era acum la cote maxime.

Nu am vrut să-mi fac mari speranțe, dar găzduirea Balului Moștenirii ar fi o schimbare de joc. Era cea mai bună ștampilă de aprobare socială.

"Unii dintre ceilalți membri au fost reticenți la început, deoarece Balul Moștenirii a fost organizat în mod tradițional de cei care provin dintr-o anumită familie." *Adică două sau mai multe generații de bogăție*. Zâmbetul meu s-a atenuat. "Totuși, *ești* logodită cu Dante Russo. Avem un mare respect pentru familia Russo, atât pentru membrii actuali, cât și pentru viitorii membri, și după multe deliberări, am dori să vă invităm în mod oficial să fiți noua gazdă a Balului Moștenirii."

Un fir de neliniște mi-a tras de stomac, dar l-am dat la o parte. Să găzduiești balul era să găzduiești balul, indiferent de motivele din spatele lui.

"Aș fi onorat și încântat să accept. Vă mulțumesc că v-ați gândit la mine."

"Minunat! Îți voi trimite detaliile mai târziu în această după-amiază. Aștept cu nerăbdare să

să lucrez din nou cu tine, Vivian. Oh, și te rog să-l saluți pe Dante din

partea mea." Buffy a închis.

Mi-am închis umbrela și am intrat în Lohman & Sons, cu pielea vibrând de nerăbdare. Decor, catering, divertisment... erau atât de multe posibilități, având în vedere cât de mare era bugetul balului.

Plănuiam să iau apelul de la ora două acasă, dar ar trebui să mă întorc la birou...

"Vivian?"

Surpriza m-a străbătut la vederea ochilor căprui familiari care mă priveau din spatele tejghelei.

"Luca? Ce faci..." Întrebarea mea s-a întrerupt când o bucată dintr-o conversație anterioară cu Dante mi-a răsărit în prim plan.

Ce face el acum?

Vânzătorul.

Bineînțeles că da. Era logic că Luca lucra la unul dintre magazinele filiale ale Grupului Russo, dar tot a fost un șoc să-l văd lucrând chiar în magazinul în care am trecut.

"Muncesc din greu." O urmă de uscăciune a ieșit la suprafață înainte de a se netezi într-un zâmbet generic de vânzări. "Cu ce vă pot ajuta?"

Mă simțeam ciudat să fiu servit de viitorul meu cumnat, dar nu voiam să fac totul ciudat, tratându-l diferit.

"Caut două piese noi", am spus. "O piesă care să mă atragă atenția și ceva versatil pe care să îl pot purta în fiecare zi."

În următoarele patruzeci și cinci de minute, Luca m-a condus prin cele mai bune

oferte ale magazinului. A fost de fapt un vânzător excelent - cunoscător al produselor și convingător fără a fi insistent.

"Aceasta este una dintre cele mai noi piese ale noastre." A scos din vitrină o brățară strălucitoare cu rubin și diamant cu dragon. "Este formată din patruzeci de rubine rotunde și în formă de pară care cântăresc aproximativ patru virgulă cinci carate și treizeci de diamante în formă de marchiză, rotunde și în formă de pară care cântăresc aproximativ patru carate. Face parte din colecția noastră Exclusive, ceea ce înseamnă că există doar zece exemplare. Regina Bridget de Eldorra deține versiunea cu safire."

Mi s-a tăiat respirația. Crescusem în preajma bijuteriilor toată viața mea și am recunoscut o piesă de excepție când am văzut-o. Rubinele erau de un roșu pur, vibrant, fără nuanțe portocalii sau purpurii, iar măiestria generală a brățării era rafinată.

"Îl iau eu."

Zâmbetul lui Luca se încălzi o fracțiune de grad. "Excelent."

Costul brățării și al discretului cercei de smarald pe care îl alesesem ca piesă de zi cu zi se ridica la două sute cinci sute de dolari.

Am înmânat cardul meu negru Amex.

"Ar trebui să vii la cină în curând", am spus în timp ce Luca procesa plata. "Lui Dante și mie ne-ar plăcea să te vedem."

O pauză lungă, urmată de un vag: "Ne vedem la Ziua Recunoștinței".

Frustrarea m-a împuns. Nu-l mai văzusem și nu mai vorbisem cu Luca de la petrecerea de logodnă. Nu puteam scăpa de sentimentul că nu mă plăcea din anumite motive, iar răspunsul lui rece mi-a confirmat acest lucru.

"Te-am jignit cumva?" Aveam o jumătate de oră înainte de întâlnire și nu aveam timp să mă învârt în jurul cozii. "Am impresia că nu mă placi prea mult."

Luca a strecurat chitanța de vânzare peste tejghea. Am semnat-o și am așteptat un răspuns. Locul lui de muncă nu era cel mai bun loc pentru a purta această conversație, dar restul clienților plecaseră, iar ceilalți membri ai personalului nu erau la îndemână. Aceasta era cea mai bună șansă pe care o aveam de a obține un răspuns direct. Aș fi pariat pe bijuteriile mele noi că ar fi ieșit din felul lui de a mă evita dacă nu eram obligați să vorbim față în față.

"Nu-mi displace de tine", a spus el în cele din urmă. "Dar sunt protector cu fratele meu. Întotdeauna am fost doar noi doi, chiar și atunci când bunicul nostru era în viață." Vocea lui Luca a scăzut. "Îl cunosc pe Dante. El nu a vrut niciodată să se căsătorească. Apoi, într-o zi, din senin, anunță că s-a logodit? Nu-i stă în fire."

Un curent ciudat îi trecea pe sub cuvinte, ca și cum acestea ar fi fost o simplă acoperire pentru ceea ce voia să spună cu adevărat.

Avea totuși sens, chiar dacă am fost surprinsă de cât de repede mi-a răspuns. Mă așteptam ca el să se abată.

"Și da, sunt conștient de partea de afaceri a aranjamentului", a spus el. "Dar familia ta obține mult mai mult din această afacere decât a noastră, nu-i așa?".

Căldura mi s-a strecurat pe ceafă. Toată lumea știa că Dante se "căsătorește în jos", dar nimeni nu îndrăznea să mi-o spună în față.

Cu excepția fratelui său.

"Îți înțeleg îngrijorarea", am spus calm. Dacă Luca încerca să mă scoată din sărite, nu avea să reușească. "Nu sunt aici pentru a perturba relația ta cu Dante. El va fi întotdeauna, în primul rând și mai presus de toate, fratele tău. Dar în curând voi fi și cumnata ta și sper să putem stabili măcar o relație civilizată, atât pentru binele nostru, cât și al lui Dante. Ne vom vedea des la evenimentele de familie în viitor, *inclusiv de* Ziua Recunoștinței, și nu mi-ar plăcea ca animozitatea să strice o masă bună."

Luca se holba la mine, cu surprinderea lui tangibilă. După un moment lung și prelungit, fața i s-a înmuiat într-un zâmbet mic, dar oarecum sincer.

"Dante a avut noroc", a mormăit el. "Ar fi putut fi mult mai rău."

Sprâncenele mi s-au strâns la răspunsul ciudat. Înainte de a putea să-l interoghez, o explozie de zgomot mi-a atras atenția asupra intrării.

Mi s-a înghețat sângele.

Trei bărbați mascați stăteau lângă ușă, doi dintre ei având în mână puști de asalt, iar unul un ciocan și o geantă. Un agent de securitate zăcea inconștient pe podea lângă ei; celălalt era cu fața la țeava unei arme, cu mâinile în aer.

"Toată lumea la pământ!" Unul dintre bărbați și-a fluturat arma, în timp ce complicele său a spart geamul celui mai apropiat vitrină. "La pământ!"

Luca și ceilalți doi angajați s-au conformat, cu fețele leșinate de

culoare. "Vivian", a șuierat Luca. "*Stai jos*."

Am vrut să o fac. Toate instinctele îmi strigau să mă târăsc într-un colț și să mă ghemuiesc până când pericolul trecea, dar mușchii mei refuzau să se supună comenzilor creierului meu.

Locuiam în New York de ani de zile, dar nu am avut niciodată parte de un jaf sau de o agresiune. Uneori, mă uitam la știri și mă întrebam cum aș fi reacționat dacă aș fi fost prinsă într-o astfel de situație.

Acum știam.

Nu prea bine.

Într-o secundă, semnam chitanțe și vorbeam cu Luca. În următoarea, priveliștea bărbaților mascați a pus *pauză* pe caseta vieții mele și tot ce am putut face a fost să privesc, amorțit, cum cel care strigase instrucțiunile mă vedea încă în picioare.

Furia i-a aprins ochii.

Frica mi-a ricoșat prin corp în timp ce el se îndrepta spre mine, dar picioarele mele au rămas înrădăcinate în podea. Oricât de mult m-aș fi luptat cu paralizia, nu mă puteam mișca.

Totul părea suprarealist. Magazinul, hoții, *eu*.

Era ca și cum aș fi plutit în afara corpului meu și urmăream scena ca o terță parte invizibilă.

Bărbatul mascat s-a

apropiat. Mai aproape.

Mai aproape.

Mai aproape.

Pulsul meu a atins niveluri asurzitoare și a înecat totul, cu excepția zgomotului puternic și amenințător al cizmelor lui.

Ar fi trebuit să mă concentrez asupra modului în care să scap de situația în care mă aflam, dar timpul se întorcea înapoi cu fiecare pas.

Prima mea excursie cu cortul cu familia mea. Trecerea pe scena de absolvire la Columbia. Întâlnirea cu Dante.

Evenimentele din viață, mari și mici, care m-au transformat în ceea ce eram și unde eram astăzi. Câte mai aveam de trăit, dacă mai aveam vreunul?

Presiunea îmi stoarce oxigenul din plămâni.

Dă-te jos. Dar nu am putut.

Thud. Thud. Thud.

A fost aici.

Ultimul zgomot a făcut să mă lupt sau să fug în viteză.

Corpul meu a tresărit, un oftat de viață în fața morții, dar era prea târziu. Metalul rece al unui pistol mi-a apăsat sub bărbie.

"Nu m-ai auzit de prima dată?" Respirația fierbinte și umedă a bărbatului mi-a vânturat fața. Mi s-a întors stomacul. "Am spus să *te pui pe podea,* târfă."

Ochii lui negri străluceau de răutate.

Unii infractori erau numai bravură. Voiau doar să ia bunurile și să plece fără să ucidă pe nimeni.

Dar bărbatul din fața mea? Nu ar ezita să ucidă pe cineva cu sânge rece. Arăta de parcă ar fi vrut să o facă.

Tobele inimii mele au atins un nivel febril.

Cu mai puțin de o oră în urmă, mă chinuiam cu Dante și eram în culmea fericirii în legătură cu organizarea Balului Moștenirii.

Acum...

Exista posibilitatea să nu mai ajung până a doua zi dimineață, cu atât mai puțin la bal sau la nunta mea.

CAPITOLUL 15

Dante & Vivian

D*ANTE*

"Ar fi bine să fie ceva important." Mi-am pus telefonul pe speaker și mi-am dat jos geaca. "Este prima pauză nenorocită pe care o am de când am aterizat."

Călătoria mea la San Francisco a fost un vârtej de întâlniri, de ședințe foto și de discuții cu oameni care aveau capul atât de mult în fund încât ar fi avut nevoie de o operație pentru a vedea lumina zilei.

Abia dacă dormisem în ultimele 48 de ore, dar în două ore urma să încheiem afacerea cu Franco Santeri.

Până atunci, voiam să fac un duș, să mănânc și, dacă aveam noroc, să închid ochii pentru cinci minute.

"Este. A avut loc o tentativă de jaf la magazinul emblematic Lohman & Sons din New York." Giulio, șeful meu de securitate corporativă din America de Nord, a trecut direct la subiect. Era unul dintre oamenii lui Christian, dar lucra pentru mine de atât de mult timp încât răspundea direct în fața mea, nu a lui Christian. "I-am prins pe făptași înainte ca aceștia să scape. În prezent sunt în custodia noastră."

"A fost cineva rănit?"

"Unul dintre agenții de pază a fost lăsat inconștient și are o contuzie. În afară de asta, nu, domnule."

"Bine. Ocupă-te de ea așa cum o facem de obicei. Fă-o curată."

De doi ani nu mai fusese o tentativă de jaf la o proprietate a Grupului Russo, dar proștii se nasc în fiecare zi.

M-am ținut de partea bună a legii când a fost vorba de finanțe și de afacerile din sala de consiliu. Dar când venea vorba de oameni care încercau să fure de la mine? nu aveam nicio reținere în a le da un exemplu.

Oase sfărâmate și sânge. Erau un limbaj universal înțeles. "Bineînțeles",

a spus Giulio. "Dar, ah, asta nu e tot."

Am verificat ora, răbdarea mi se terminase după o ședință de rahat de trei ore despre proiecții care ar fi putut fi un e-mail. "Treci la subiect, Giulio."

A fost o scurtă pauză înainte de a spune: "Logodnica dvs. se afla în magazin în momentul tentativei de jaf".

Mâna mea s-a oprit pe catarama ceasului meu. "Vivian a fost în magazin?"

"Da, domnule. Era la cumpărături și s-a întâmplat să fie în locul nepotrivit la momentul nepotrivit."

Sângele mi-a zbârnâit în urechi, iar în stomac mi s-a format un sentiment de greață. "Cum se simte?"

"Este zdruncinată. Unul dintre tâlhari a amenințat-o cu pistolul când s-a pus prea încet la pământ, dar oamenii noștri au neutralizat situația înainte ca ea să fie rănită." Giulio a tușit. "Fratele tău era și el acolo. A fost în tură astăzi și el a fost cel care a chemat în secret întăriri."

Toți angajații noștri din locațiile cu risc ridicat, cum ar fi magazinele de bijuterii, purtau ceasuri personalizate cu butoane de panică mascate. A fost ideea lui Christian. Infractorii se așteptau la butoane de panică sub un birou sau lângă casa de marcat; nu se așteptau la butoane de panică pe un ceas, care era atât discret, cât și mai ușor de accesat.

Dar nu mă gândeam la eficiența protocolului nostru de securitate în acest moment.

Unul dintre tâlhari a amenințat-o cu arma.

Întunericul mi-a știrbit vederea. Când a revenit o fracțiune de secundă mai târziu, furia a îmbibat camera în purpură.

"Unde sunt ei acum?" Aveam vocea strânsă. Controlată. În total dezacord cu imaginile sângeroase de răzbunare care se derulau în mintea mea.

"Doamna Vivian este la apartament, iar domnul Luca este la casa sa din Greenwich Villa." Mi-a căscat falca. Fratele meu era ca Teflonul când venea vorba de situații de viață și de moarte. Odată a fost jefuit în L.A., a tras un pui de somn și și-a petrecut aceeași noapte la o petrecere cu jumătate din Young Hollywood.

Vivian, pe de altă parte...

Senzația de rău s-a răspândit, zgâriindu-mă pe dinăuntru ca și cum ar fi căutat să scape.

"Voi avea raportul complet în căsuța dvs. de e-mail în următoarea oră", a spus Giulio. "Mai aveți nevoie de ceva de la mine în acest moment?"

"Cel care a ținut-o pe Vivian sub amenințarea armei? Lasă-l pentru mine." Încă o pauză. "Bineînțeles."

Am închis, epuizarea și foamea de mai devreme transformându-se într-o minge de energie neliniștită.

Mi-aș fi dorit să existe un ring de box la hotel. Dacă nu mă eliberam de furia care mă sufoca, făceam implozie.

O imagine cu chipul lui Vivian mi-a apărut în minte.

Piele palidă. Ochii negri, mari de frică. Sângele roșu aprins îi pătează hainele. Dacă întăririle nu ar fi sosit la timp...

Gâtul mi s-a răsucit într-un nod dureros.

Era în siguranță. Giulio nu ar fi mințit în legătură cu asta. Dar până nu am văzut-o cu ochii mei...

M-am plimbat prin cameră și mi-am frecat o mână pe față. Mi-am petrecut ultimul an punând la cale afacerea Santeri. Nu puteam să o dau în bară. În plus, oricum, mâine dimineață plecam acasă. O jumătate de zi nu ar fi contat.

Vivian era acasă. Ea era *bine.*

Am continuat să mă plimb. Ceasul ticăia spre sfertul de oră.

La naiba.

Un șir de înjurături mi-a zburat pe buze în timp ce îmi luam geaca cu o mână și cu cealaltă îmi sunam asistenta în timp ce ieșeam pe ușă.

"Este o urgență în New York. Sună echipa Santeri și spune-le să se întâlnească cu mine în sala de conferințe a hotelului în 30 de minute. Spune-le că restul șederii lor este din partea Grupului Russo și trimite-i lui Franco ceasul Lohman & Sons în ediție limitată ca scuză. Cel care nu va ieși pe piață până anul viitor."

Directorul general al Santeri Wines era un ceasornicar notoriu care colecționa ceasuri de 40.000 de dolari așa cum colecționează copiii cartonașe de baseball.

Helena nu a pierdut niciun moment. "Consideră că am terminat."

Franco avea un ego mai mare decât ferma sa din Napa Valley. După cum era de așteptat, a fost supărat din cauza convocării de ultim moment, dar cadourile de scuze l-au liniștit suficient pentru a semna contractul de achiziție fără prea multe plângeri.

Santeri Wines, una dintre cele mai valoroase mărci de vin de pe piață, a devenit oficial o filială a Grupului Russo.

În loc să sărbătoresc, mi-am luat la revedere și am tăiat drumul drept din sala de conferințe până la mașina care mă aștepta afară.

"Încotro, domnule?", a întrebat șoferul.

"SFO." Aeroportul San Francisco. Plecasem fără bagaje, dar Helena avea să se ocupe de asta pentru mine. "Trebuie să mă întorc la New York imediat."

VIVIAN

Nu mă puteam opri din tremurat.

Am ieșit din baie, cu pielea rece ca gheața, în ciuda halatului de baie, a podelei încălzite și a băii fierbinți în care mă înmuiasem în ultima oră.

Era seară târziu, la câteva ore după tentativa de jaf de la Lohman & Sons, dar eu eram încă blocat pe podeaua sălii de expoziție, cu un pistol sub bărbie și cu răul care se uita la mine.

Întregul incident a durat mai puțin de zece minute până când au sosit întăriri de securitate și au neutralizat situația.

Nimeni nu a fost rănit, dar nu mă puteam opri să nu mă gândesc la ce-ar *fi fost dacă.*

Dacă întăririle ar fi sosit cu un minut prea târziu?

Dacă tâlharul ar fi tras primul și ar fi pus întrebări mai târziu?

Dacă aș fi murit? Ce aș fi avut de arătat în afară de un dulap plin de haine frumoase și o viață petrecută făcând "ceea ce trebuie"?

Aș fi murit fără să vizitez deșertul Atacama pentru a observa stelele sau să mă

îndrăgostesc de mai multe ori.

Lucruri pe care am crezut întotdeauna că voi avea timp să le fac, pentru că aveam doar douăzeci și ceva de ani, la naiba, și se presupunea că sunt invincibilă la această vârstă.

Trântirea slabă a ușii de la intrare m-a salvat din gândurile mele, dar inima mi-a tresărit de îngrijorare.

Cine a fost aici? Dante nu va fi acasă până mâine, iar personalul era deja în casă. Chiar dacă nu ar fi fost, nu ar fi trântit ușa așa.

Neliniștea mea s-a accentuat atunci când zgomotul pașilor a devenit mai puternic și ușa dormitorului meu s-a deschis brusc.

Am luat o vază de pe comodă, gata să o arunc spre intrus până când i-am observat părul negru și fața dură și neiertătoare.

"Dante?" Inima mea a încetinit treptat în timp ce am pus vaza jos. "Nu ar trebui să te întorci până mâine. Ce sunt..."

Nu am apucat să-mi termin fraza înainte ca el să traverseze camera în doi pași lungi și să mă prindă de brațe.

"Ești rănit?", a întrebat el. M-a scanat din cap până în picioare, cu o expresie crispată.

Ce... *jaful*. Bineînțeles că da. El era directorul general. Cineva trebuie să-i fi spus ce s-a întâmplat.

"Sunt bine. Puțin zdruncinat, dar bine." Am forțat un zâmbet. "Ar trebui să fii în California până mâine. Ce faci acasă mai devreme?"

"A avut loc o tentativă de jaf la unul dintre magazinele mele emblematice, Vivian." Un mușchi i-a lucrat în maxilar. "Bineînțeles că m-am întors imediat."

"Dar afacerea Santeri..."

"Este închis." Strânsoarea lui de fier a rămas pe brațele mele, puternică, dar blândă. "Oh." Nu mă puteam gândi la nimic altceva de spus.

Ziua fusese suprarealistă, cu atât mai suprarealistă cu cât apăruse brusc Dante.

Abia atunci i-am observat cămașa mototolită și părul ciufulit, de parcă și-ar fi trecut degetele prin el.

Nu știu de ce, imaginea mi-a făcut ochii să mi se încețoșeze de lacrimi. Era prea uman, prea *normal* pentru o zi ca aceasta.

Degetele lui Dante s-au strâns în jurul meu. "Fii sinceră, Vivian", a spus el, cuvintele fiind cumva deopotrivă reconfortante și poruncitoare. "Ești bine?"

Nu *ești rănit, ci ești bine? Sunt* două întrebări diferite.

Presiunea a crescut în mine, dar am dat din cap.

Ochii lui erau o furtună întunecată, iar fața îi era gravată cu linii de furie și panică. La răspunsul meu, scepticismul s-a alăturat amestecului, blând, dar vizibil.

"Te-a ținut sub amenințarea armei", a spus el, cu o voce mai joasă. Tauter. Promițând răzbunare.

Presiunea îmi împingea tâmplele, o forță invizibilă trăgându-mă adânc sub un ocean turbulent.

Zâmbetul meu s-a clătinat. "Da. Nu..." Am respirat adânc pe lângă plămânii mei încordați. *Nu plânge*. "Nu a fost punctul culminant al săptămânii mele, trebuie să recunosc."

Corpul lui Dante vibra de tensiune. Îi căptușea maxilarul și i se încolăcea sub piele, ca o viperă care aștepta să lovească.

"A mai făcut și altceva?"

Am clătinat din cap. Oxigenul se subția cu fiecare secundă, făcând fiecare cuvânt dificil, dar am împins înainte. "Securitatea a ajuns acolo înainte ca cineva să fie rănit. Eu sunt bine. Serios." Ultimul cuvânt a fost mai înalt decât restul.

Mușchiul din maxilarul lui a ticăit din nou.

"Tremuri." Tremuram? Am verificat. Da, tremuram.

Mici tremurături mi-au străbătut corpul. Genunchii îmi tremurau; pielea de găină îmi împroșca brațele. Dacă nu ar fi fost căldura și puterea strângerii lui Dante, m-aș fi prăbușit pe podea.

Am observat aceste lucruri cu detașare, ca și cum m-aș fi privit pe mine însumi într-un film în care nu am investit în mod deosebit.

"E din cauza frigului", am spus. Nu știam cine a pornit aerul condiționat în noiembrie, dar camera mea era un dulap de carne.

Dante mi-a mângâiat pielea cu degetul mare. Îngrijorarea i s-a adunat în ochi. "Căldura este pornită, *mia cara*", a spus el cu blândețe.

Presiunea s-a extins până la gât.

"Ei bine, atunci, trebuie să fie rupt." Am continuat să divaghez, șirul meu de cuvinte inutile fiind singurul fir care mă ținea împreună. "Ar trebui să o repari. Sunt sigur că ai putea aduce pe cineva aici în curând. Ești..." Ceva umed mi s-a scurs pe obraji. "Ești Dante Russo. Poți să..." Nu puteam să respir cum trebuie. *Aerul. Am nevoie de aer.* "Poți face orice."

Vocea mea a crăpat.

O fisură. A fost tot ce a fost nevoie.

Firul s-a rupt, iar eu am cedat, plângând, în timp ce emoția și trauma zilei mă copleșeau.

La înălțimea știrii Legacy Ball a urmat teroarea jafului. Zgomotul cizmelor grele pe podeaua de marmură din acea cameră rece și sumbră.

Metalul pe pielea mea și sentimentul de nezdruncinat că, dacă aș muri astăzi, aș face-o fără să fi trăit vreodată. Nu ca Vivian Lau. Nu ca *mine.*

Brațele lui Dante m-au înfășurat în jurul meu. Nu a vorbit, dar îmbrățișarea lui era atât de puternică și liniștitoare încât a șters orice conștiință de sine pe care aș fi putut-o avea.

Apele turbulente se închideau deasupra capului, înecând lumina.

M-au aruncat înainte și înapoi până când corpul meu s-a zguduit din cauza forței strigătelor mele.

Mă durea stomacul, mă dureau ochii, iar gâtul îmi era atât de iritat încât mă durea să respir.

Și totuși, Dante mă ținea în brațe.

Mi-am apăsat fața pe pieptul lui, umerii mi se ridicau, în timp ce el îmi freca o mână pe spate. A murmurat ceva în italiană, dar nu am putut descifra ce spunea.

Tot ceea ce știam era că, în urma înghețată a jafului, vocea și îmbrățișarea lui erau singurele lucruri care mă încălzeau.

CAPITOLUL 16

Dante

"Y Am sânge pe cămașă, Brax." Mi-am suflecat mânecile, ascunzând pata de sânge în cauză. "Asta e a treia greșeală."

M-a fixat cu privirea, cu o expresie răzvrătită sub sânge și vânătăi. Era legat de un scaun, cu mâinile și picioarele legate cu frânghie. Era singurul dintre complicii săi care mai era conștient.

Ceilalți doi s-au prăbușit pe scaunele lor, cu capetele întinse și cu sângele lor care se lovea de podea într-un picurare*, picurare, picurare.* Câteva dintre membrele lor s-au îndoit în unghiuri nefirești.

"Vorbești prea mult." Brax a scuipat o gură plină de lichid roșu închis.

Brax Miller. Fost pușcăriaș cu un cazier lung de un kilometru, coaie de oțel și un creier cât o nucă.

Am zâmbit, apoi l-am lovit din nou.

Capul i s-a dat pe spate și un geamăt dureros a umplut aerul.

Mă usturau încheieturile vânătăi. Încăperea supranumită în glumă Celula de reținere din sediul meu de securitate privată mirosea a cupru, a transpirație și a miros gros și îmbâcsit de frică.

Au trecut două zile de la tentativa de jaf de la Lohman & Sons, mai mult decât am reținut vreodată pe cineva. Contactele mele de la poliție au închis ochii la activitățile mele pentru că le economiseam timp și forță de muncă și știam când să trag linie. Nu ucisesem niciodată pe cineva.

Totuși.

Dar eram foarte tentat acum.

"Prima oră a fost pentru că a încercat să jefuiască unul dintre magazinele mele. A doua..." Am întins mâna. Giulio a pus ceva rece și greu în palma mea, cu fața impasibilă. "Este pentru că mi-ai amenințat soția."

Pumnul meu s-a închis în jurul armei.

În mod normal, las echipa mea să se ocupe de aceste neplăceri. Jafuri, vandalism, *lipsă de respect.* Erau inacceptabile, dar impersonale. Nimic mai mult decât infracțiuni care trebuiau pedepsite și exemple de dat în cel mai brutal și, prin urmare, eficient mod posibil. Nu necesitau atenția mea personală.

Dar asta? Ce i-a făcut Brax lui Vivian?

Era ceva personal.

Un nou tsunami de furie m-a străbătut când mi-am imaginat că rahatul din fața mea o amenința cu arma.

Nu era încă soția mea, dar era a mea.

Nimeni nu a amenințat ceea ce era al meu.

"Deci e soția ta." Brax a tușit, cu bravura lui afectată, dar intactă. "Înțeleg de ce ești supărat. E frumoasă, deși ar fi fost mult mai frumoasă cu sângele care îi pictează pielea aceea frumoasă."

Rânjetul lui era făcut din batjocură și crivăț, prea prost ca să-și dea seama de greșeala lui. Cum am spus, un creier cât o nucă.

Mi-am pus pumnii de alamă, m-am apropiat și i-am tras capul patetic pe spate. "Nu eu sunt cel care vorbește prea mult."

O secundă mai târziu, un urlet de agonie a străbătut aerul.

Nu a făcut nimic pentru a ușura furia din mine și nu m-am oprit până când urletele au încetat cu totul.

Mi-am lăsat oamenii să curețe mizeria din celulă.

Am fost aproape de a-l ucide pe Brax, dar nenorocitul a supraviețuit, cu greu. Mâine, el și complicii lui se vor preda la poliție. Era o alternativă mult mai atrăgătoare decât să rămân cu echipa mea.

Apartamentul mirosea a supă și pui prăjit când m-am întors acasă. Greta se ocupase de Vivian încă de la jaf, ceea ce, în lumea ei, însemna să o îndoape pe Vivian cu suficientă mâncare pentru a hrăni tot Manhattanul în timpul orei de prânz.

Abia dacă am observat apa fierbinte usturătoare în timp ce făceam duș pentru a elimina sângele și sudoarea.

Vivian a insistat că era bine, dar puțini oameni își revin atât de repede după ce li s-a pus un pistol la tâmplă. Potrivit lui Greta, în momentul de față dormea un pui de somn, iar ea nu dormea niciodată atât de târziu în zi. Sau niciodată, acum că mă gândeam la asta.

Am oprit apa, cu gândurile la fel de tulburi ca oglinda aburită.

Îmi făcusem partea mea. Îi pedepsisem pe făptași, mă ocupasem personal de Brax și îl verificasem pe Luca în timp ce mă întorceam acasă de la sediul securității. Își revenise la fel de repede cum mă așteptam; omul a trecut prin viață ca o navă de teflon.

Dar nu el era cel care avea o armă îndreptată spre el.

La naiba.

Cu un mârâit scăzut de supărare, m-am șters cu prosopul, m-am schimbat în haine noi și m-am îndreptat spre bucătărie, unde am convins-o pe Greta să se despartă de un bol din prețioasa ei supă.

"O să strici cina", a avertizat ea.
"Nu este pentru mine."

O încruntare i-a ciupit buzele înainte de a-și da seama, iar dezaprobarea ei s-a relaxat într-un zâmbet de-a dreptul încântat.

"Ah. În cazul ăsta, ia atâta supă cât ai nevoie! Poftim." Mi-a împins o farfurie cu pâine cu aluat acrișor și unt. "Ia și asta."

"Ce s-a întâmplat cu stricarea cinei?" Am bombănit, dar am luat afurisita de pâine.

Am ajuns până la ușa lui Vivian când m-am răzgândit asupra deciziei mele. Să o trezesc din somn? Greta mi-a spus că azi lucrase de acasă și că nu luase prânzul, dar poate că avea nevoie de odihnă. *Sau* poate că se trezise deja și își număra diamantele sau ce naiba făceau moștenitoarele de bijuterii în timpul liber.

Să bat la ușă sau să plec și să mă întorc?

Nu am apucat să mă decid înainte ca Vivian să decidă pentru mine.

Ușa s-a deschis, dezvăluind niște ochi întunecați și somnoroși, care s-au lărgit de panică atunci când m-a văzut.

A țipat, făcându-mă să tresar și aproape că am scăpat supa.

"La naiba!" M-am prins la timp, dar câteva picături de lichid fierbinte s-au împrăștiat pe marginea bolului și mi-au ajuns pe braț.

"*Dante*. Doamne." Vivian și-a apăsat o palmă peste pieptul ei bombat. "M-ai speriat." "Tocmai voiam să bat la ușă", am mințit pe jumătate.

Atenția ei s-a îndreptat spre mâncarea din mâinile mele. Arăta adorabil de somnoroasă, cu părul ciufulit și cu un pliu de pernă pe obraz. Chiar și fără machiaj, pielea ei era fără cusur, iar cel mai slab miros de mere mi-a încețoșat marginile minții.

"Mi-ai adus mâncare?" Fața ei s-a înmuiat într-un mod care a înrăutățit ceața.

"Nu. Da", am spus, neputând să mă hotărăsc dacă să recunosc că am verificat-o. Puteam să-i spun că a fost ideea Gretei. Să-i aduc supa de pui din proprie inițiativă părea periculos de intim, ca ceva ce ar face un logodnic adevărat.

Vivian mi-a aruncat o privire ciudată.

Iisuse, Russo, adună-te.

Cu o oră în urmă, băteam un criminal de 1,80 m. Acum, eram incoerent în fața unei nenorocite de supă și pâine.

"Greta a spus că nu ai mâncat la prânz. M-am gândit că poate ți-e foame." Am încercat să dau cel mai vag răspuns posibil.

"Vă mulțumesc. Ești atât de grijuliu", a spus Vivian, tot cu acea expresie blândă care îmi făcea lucruri ciudate în minte.

Degetele ei le-au atins pe ale mele când a luat castronul și farfuria. Un mic curent electric mi-a străbătut pielea. Corpul meu s-a contractat din cauza efortului de a reține o reacție fizică - o tresărire surprinsă, o periere mai deliberată a mâinilor noastre.

Vivian făcu o pauză de parcă ar fi simțit și ea, înainte de a continua grăbită:

"Este momentul perfect, pentru că mă duceam să iau o gustare. Convorbirea mea cu comitetul pentru Balul Moștenirii s-a prelungit și am uitat să mănânc. "

Îmi spusese mai devreme că ea va fi gazda balului din acest an. Era ceva important, iar eu nu am putut opri o scânteie de mândrie să mi se aprindă în piept.

"Înseamnă că merge bine."

"Atât de bine cât poate merge orice lucru cu un manual de trei sute de pagini", a glumit ea. S-a făcut liniște.

Ar fi trebuit să plec acum că îi dădusem mâncarea și confirmasem că funcționa bine, dar o strângere ciudată în piept mă împiedica să plec.

Am dat vina pe bruma blestemată din mintea mea pentru ceea ce am spus în continuare. "Dacă vrei companie, aveam de gând să iau și eu o gustare. Nu mi-e destul de foame pentru o cină completă."

Surpriza a alunecat pe fața lui Vivian, urmată de o urmă de plăcere. "Sigur. În cinci minute în salonul de est?"

Am dat scurt din cap.

Din fericire, Greta nu era în bucătărie când m-am întors. Am luat un alt bol de supă și m-am alăturat lui Vivian în salonul de est.

Supa de pui a fost suficient de bogată și consistentă pentru a constitui o masă completă de una singură.

Am mâncat în tăcere o vreme, până când Vivian a vorbit din nou. "Ce mai face Luca? După... știi tu..."

"Este bine. A trecut prin lucruri mai rele." Deși ar trebui să-l mai verific o dată, pentru orice eventualitate. "Odată a fost jefuit de o maimuță în Bali. Aproape a murit încercând să-și recupereze telefonul."

Vivian a scuipat un râs. "Poftim?"

"Este adevărat." Gura mi s-a curbat, atât la amintirea indignării fratelui meu în legătură cu crima, cât și la zâmbetul ei. "Evident, a scăpat cu bine, dar unele dintre maimuțele alea din temple sunt nemiloase."

"O să țin minte asta pentru călătoria noastră."

Urma să plecăm în Bali peste trei săptămâni pentru a ne vedea părinții mei de Ziua Recunoștinței. Deja îmi era teamă, dar am lăsat asta deoparte pentru moment.

"Și tu?" Am renunțat la orice pretenție și mi-am fixat privirea pe Vivian. "Ce mai faci?"

Amuzamentul lui Vivian a dispărut în urma întrebării mele.

Aerul s-a schimbat și s-a condensat, stingând veselia de mai devreme.

"Sunt bine", a spus ea în liniște. "Am ceva probleme cu somnul, de unde și somnul, dar e mai mult un șoc decât orice altceva. Nu am fost rănită. O să-mi treacă".

Poate că avea dreptate. Era mult mai calmă acum decât în prima noapte, dar un fir de îngrijorare se deslușea încă în stomacul meu.

"Dacă vreți să vorbiți cu cineva, compania are oameni la dispoziție", am spus eu aspru. Terapeuții noștri contractați erau unii dintre cei mai buni practicieni din oraș. "Anunțați-mă doar".

"Mulțumesc." Zâmbetul ei s-a întors, mai moale de data aceasta. "Pentru

noaptea trecută și pentru asta." A dat din cap la bolurile pe jumătate goale dintre noi.

"Cu plăcere", am spus rigid, neștiind cum să mă descurc cu orice naiba se întâmpla aici.

Nu aveam nici un cadru de referință pentru ceața ciudată care îmi întuneca creierul sau pentru strânsoarea din piept când o priveam.

Nu a fost furie, ca în cazul lui Brax.

Nu a fost ură, ca în cazul lui Francis.

Nu era vorba de poftă, de antipatie sau de oricare dintre celelalte emoții care îmi modelaseră interacțiunile anterioare cu Vivian.

Nu știam ce era, dar mă neliniștea la culme.

CAPITOLUL 17

Dante & Vivian

D*ANTE*

Vivian a ajuns să vorbească cu unul dintre terapeuții noștri după incidentul de la Lohman & Sons. Ea nu a discutat niciodată despre ședințele ei, dar până când ne-am

Când a ajuns în Bali, somnul i s-a îmbunătățit și, în mare parte, își revenise la starea ei normală, spirituală și sarcastică.

Mi-am spus că ușurarea mea nu avea nimic de-a face cu ea *personal* și că eram pur și simplu bucuros că se afla în starea de spirit potrivită pentru a-i cunoaște pe părinții mei.

"Ești sigur că părinții tăi locuiesc aici?" Vivian s-a uitat fix la vila din fața noastră.

Sculpturi cioplite manual au împânzit gazonul într-o explozie de culori primare, iar o supraabundență de clopoței de vânt au vibrat lângă ușa din față. Floarea-soarelui uriașă răsărea pe pereți în stropi de vopsea galbenă și verde.

Arăta ca o încrucișare între o vilă de lux și o grădiniță.

"Da." Locul ăsta avea scris Janis Russo peste tot. Ușa de la intrare s-a deschis în zbor, dezvăluind o masă de păr șaten creț și un caftan până la podea. "Pregătește-te."

"*Draga mea*!", a strigat mama mea. "Oh, e atât de minunat să te văd! Băiețelul meu!" S-a repezit spre noi și m-a îmbrățișat într-un nor de patchouli. "Ai slăbit? Mănânci suficient? Dormi suficient? Faci suficient sex?"

Vivian și-a disimulat râsul cu o tuse delicată.

Am făcut o grimasă când mama s-a tras înapoi și m-a examinat cu un ochi critic. "Bună, mamă."

"Oprește-te. Ți-am spus să-mi spui Janis. Mereu ești atât de formală. Dau vina pe Enzo", i-a spus ea lui Vivian. "Bunicul lui era foarte strict în privința regulilor. Știi că odată a dat afară pe cineva de la o cină pentru că a folosit furculița greșită? A declanșat un întreg incident internațional pentru că invitatul era fiul unui ambasador al ONU. Deși, ca să fim corecți, te-ai aștepta ca fiul unui ambasador al

ONU să știe ce furculiță se folosește pentru salate și care se folosește pentru mâncăruri. Nu-i așa?"

Vivian a clipit, parcă uimită de vârtejul de energie din fața ei. "Acum, lasă-mă să mă uit la tine." Mama mi-a dat drumul și și-a așezat mâinile pe umerii lui Vivian. "Oh, ești *frumoasă*. Nu-i așa că e frumoasă, Dante? Spune-mi, draga mea,

ce folosești pentru pielea ta? Este foarte strălucitoare. Ulei de argan? Mucină de melc? La Mer..."

Vivian mi-a atras atenția peste capul mamei mele. *Ajută-mă, mă* implora privirea ei. Gura mea s-a tras în sus într-un zâmbet reticent.

Cu toată efuzivitatea exagerată a mamei mele, avea dreptate. Vivian *era* frumoasă. Chiar și după un zbor de douăsprezece ore, strălucea într-un mod care nu avea nimic de-a face cu aspectul ei fizic.

O senzație ciudată mi-a străbătut pieptul. "Da", am spus. "Ea este."

Ochii lui Vivian s-au lărgit o fracțiune, în timp ce mama mea a radiat și mai tare.

Ne-am ținut privirile unul altuia o clipă suspendate, până când vocea tatălui meu a răsunat pe peluză.

"Dante!" A intrat pe ușa din față, slab și bronzat, îmbrăcat într-o cămașă de in și pantaloni scurți. "Mă bucur să te văd, fiule." Mi-a bătut o mână pe spate înainte de a o înghiți pe Vivian într-o îmbrățișare de urs. "Și tu, nora mea! Nu-mi vine să cred! Spune-mi, Dante te-a dus vreodată să faci scufundări?".

"Uh, nu..."

"*Nu*?" Vocea lui a răsunat mai tare. "De ce naiba nu? I-am tot spus să te ducă la scufundări de când v-ați logodit! Știi, noi l-am conceput pe Luca după..."

Am intervenit înainte ca părinții mei să se facă de râs și să mă facă și mai mult de râs.

"Las-o în pace, părinte. Oricât de fascinantă" - *speriată* - "ar fi povestea conceperii lui Luca, am vrea să ne împrospătăm. A fost un zbor lung."

"Bineînțeles." Mama a zburat în jurul nostru ca o pasăre colibri cu bijuterii. "Vino, vino. Ți-am pregătit camera. Luca nu sosește până diseară, așa că deocamdată aveți etajul doi numai pentru voi."

"Deci asta e familia ta", a spus Vivian în timp ce îi urmăream pe părinții mei în vilă. "Nu sunt... nu sunt ceea ce mă așteptam."

"Nu vă lăsați păcăliți de fațada lor hippie", am spus. "Tatăl meu este încă un Russo, iar mama mea a fost consultant în management. Cere-le să renunțe la cărțile de credit și să se descurce cu *adevărat* și vezi cât de calmi sunt."

Vila aerisită, cu două etaje, era plină de lemn natural, croșetat crem și artă locală strălucitoare care împodobea pereții. Curtea din spate se mândrea cu o piscină infinită și un studio de yoga în aer liber, iar cele patru dormitoare erau împărțite jumătate-jumătate între parter, unde au stat părinții mei, și etajul superior.

"Aceasta este camera ta." Mama mea a deschis ușa cu un gest de bucurie. "Am aranjat-o doar pentru tine."

Gura lui Vivian s-a despicat în șoc, în timp ce la baza craniului meu înflorea o migrenă. "*Mamă*."

"Ce?", a spus ea cu inocență. "Nu în fiecare zi fiul meu și viitoarea mea noră vin în vizită de Ziua Recunoștinței! M-am gândit că ați dori o atmosferă mai

romantică pentru șederea voastră."

Migrena s-a răspândit pe gât și în spatele ochilor cu o viteză alarmantă.

Ideea de *romantism* a mamei mele era pentru mine un coșmar.

Petale de trandafir roșu acopereau podeaua. O găleată de șampanie rece era așezată pe noptieră, alături de două flacoane de cristal, în timp ce la baza patului cu baldachin se aflau o cutie de ciocolată, prezervative și prosoape împăturite în formă de lebede. Un *portret de cuplu* nenorocit al meu și al lui Vivian atârna pe peretele opus patului, sub un banner strălucitor pe care scria: "*Felicitări pentru logodnă!"*.

Arăta ca un nenorocit de apartament pentru luna de miere, doar că era infinit mai înfiorător, pentru că propria mea mamă l-a aranjat.

"Cum naiba ai făcut rost de portret?" Am întrebat.

"M-am inspirat dintr-o fotografie de la petrecerea ta de logodnă." Mândria a strălucit în ochii mamei mele. "Cum îți place? Nu este *cea mai bună* lucrare a mea, dar sunt într-o mică criză de creativitate."

Aveam de gând să omor pe cineva înainte de sfârșitul călătoriei. Nu aveam cum să ocolesc asta.

Fie că era vorba de mama, de tata sau de fratele meu, avea să se întâmple.

"Este minunat", a spus Vivian cu un zâmbet grațios. "Ai surprins perfect momentul."

Mi-am ciupit podul nasului, în timp ce mama a roșit. "Oh, ești prea drăguță. *Știam* eu că îmi placi". A mângâiat-o pe Vivian pe braț. "Oricum, o să vă las să vă instalați. Dacă aveți nevoie de mai multe prezervative, anunțați-mă". Ne-a făcut cu ochiul înainte de a ieși pe ușă. Tata m-a urmat, prea ocupat cu telefonul ca să fie atent la ce se întâmpla.

Liniștea a coborât, groasă și grea.

Zâmbetul lui Vivian a dispărut după plecarea mamei mele.

Ne-am holbat la portret, apoi unul la celălalt, apoi la pat.

Deodată mi-am dat seama că aceasta va fi prima dată când vom împărți o cameră. Să împărțim un *pat*.

Șase zile și cinci nopți în care am dormit lângă ea. Să o văd în acele ținute ridicol de mici pe care ea le numea pijamale și să ascult cum curge apa în timp ce face baie.

Șase zile și cinci nopți de tortură

nenorocită. Mi-am frecat o mână pe față.

Avea să fie o săptămână lungă.

VIVIAN

Părinții lui Dante erau exact opusul fiului lor - liber, efervescent și sociabil, cu zâmbete rapide și un simț al umorului oarecum nepotrivit.

După ce Dante și cu mine ne-am acomodat, au insistat să ne ducă la prânz la

restaurantul lor preferat, unde ne-au asaltat cu alte întrebări.

"Vreau să știu totul. Cum v-ați cunoscut, cum a cerut-o în căsătorie." Janis și-a sprijinit bărbia în mâini. În ciuda îmbrăcămintei și atitudinii boeme, avea strălucirea unei mondene din New England - pomeți înalți, piele perfectă și tipul de păr bogat și lucios care necesita o cantitate copioasă de timp și bani pentru a fi întreținut. "Nu te zgârci la niciun detaliu."

"Îl cunosc pe tatăl ei", a spus Dante înainte ca eu să pot răspunde. "Ne-am întâlnit la o cină la casa părinților ei din Boston și ne-am înțeles. Ne-am întâlnit, iar eu am cerut-o în căsătorie câteva luni mai târziu."

Din punct de vedere tehnic, este adevărat.

"Ah." Janis s-a încruntat, părând dezamăgită de rezumatul lipsit de romantism al lui Dante despre curtea noastră, înainte de a se înveseli din nou. "Și cererea în căsătorie?"

Am fost tentată să-i spun că a lăsat inelul pe noptieră, doar ca să văd cum va reacționa, dar nu am avut inima să-i distrug speranțele.

E timpul să-mi pun la punct abilitățile de actorie. Nu degeaba jucasem rolul Eliza Doolittle în piesa Pygmalion din producția liceului meu.

"S-a întâmplat în Central Park", am spus fără probleme. "Era o dimineață superbă și am crezut că ne plimbăm pur și simplu..."

Janis și Gianni ascultau, cu expresiile lor încântate, în timp ce eu înșiruiam o poveste dramatică cu flori, lacrimi și lebede.

Dante părea mai puțin încântat. Încrâncenarea lui se adâncea cu fiecare cuvânt care ieșea din gura mea, iar când am ajuns la partea în care el se lupta cu lebăda care încercase să fugă cu inelul meu de logodnă nou-nouț, mi-a aruncat o privire atât de întunecată încât ar fi putut să stingă soarele.

"Lupte cu lebede, nu?" Gianni, așa cum insista să i se spună, a râs. "Dante, *non manchi mai di sorprendermi.*"

"*Anche io non finisco mai di sorprendermi*", a murmurat Dante. Mi-am înăbușit un zâmbet.

"Ce propunere unică! Înțeleg de ce te-ai chinuit să recuperezi inelul. Este uimitor." Janis mi-a ridicat mâna și a examinat diamantul obscen de mare. Era atât de greu încât ridicarea brațului meu se califica drept un antrenament. "Dante a avut întotdeauna un ochi bun, deși mă așteptam..."

Dante s-a încordat.

Janis și-a curățat gâtul și mi-a lăsat mâna. "Oricum, așa cum am spus, este un inel frumos."

Curiozitatea mi s-a aprins în piept când ea și Gianni au făcut un schimb de priviri. Ce voia să spună?

"Ne pare rău că nu am putut ajunge la petrecerea de logodnă", a adăugat Gianni, trecând peste tensiunea bruscă. "Ne-ar fi plăcut să fim acolo, dar în același weekend era un festival cu un artist local care nu mai participase la un eveniment public de

zece ani."

"Este atât de talentat", a spus Janis. "Pur și simplu *nu puteam* rata ocazia de a-l vedea."

Am făcut o pauză, așteptând poanta. Nu a venit niciodată.

Groaza m-a străbătut. De aceea lipsiseră de la petrecerea de logodnă a fiului lor? Pentru a se întâlni cu un artist pe care nici măcar nu-l cunoșteau?

Lângă mine, Dante își sorbea băutura, cu o expresie de granit. Nu părea nici surprins, nici tulburat de revelație.

Un junghi neașteptat m-a lovit în piept.

De câte ori își aleseseră părinții lui dorințele lor egoiste în detrimentul lui, pentru ca el să fie atât de blazat în privința ratării logodnei lui? Știam că nu erau apropiați, având în vedere că Gianni și Janis l-au lăsat cu bunicul său, dar totuși... Ar fi putut măcar să inventeze o scuză decentă de ce nu au fost acolo.

Am dus la gură un crevete sărat, dar fructele de mare, altădată delicioase, aveau brusc un gust de carton.

După prânz, Gianni și Janis ne-au încurajat să "facem o plimbare plăcută" pe plaja din spatele restaurantului, în timp ce ei își terminau "meditația de după prânz", orice ar fi însemnat asta.

"Părinții tăi par drăguți", am îndrăznit să spun în timp ce ne plimbam pe malul mării. "Ca oameni, poate. Ca părinți? Nu prea."

I-am aruncat o privire în lături, surprinsă de sinceritatea lui.

Cămașa de in și pantalonii lui Dante îi dădeau un aer mai dezinvolt decât de obicei, dar trăsăturile îi rămăseseră izbitor de îndrăznețe, corpul puternic și maxilarul dur, în timp ce mergea alături de mine. Părea invincibil, dar asta era problema cu oamenii. *Nimeni nu* era invincibil. Cu toții erau vulnerabili la aceleași răni și nesiguranțe ca toți ceilalți.

Unii oameni pur și simplu o ascund mai bine.

Un alt junghi mi-a străbătut pieptul când mi-am amintit cât de cavaleri fuseseră părinții lui în legătură cu ratarea petrecerii de logodnă.

"Bunicul tău v-a crescut pe tine și pe Luca, nu-i așa?". Știam asta, dar nu m-am gândit la o modalitate mai bună de a aborda subiectul.

Dante a răspuns cu o încuviințare scurtă din cap. "Părinții mei au plecat în jurul lumii la scurt timp după ce Luca s-a născut. Nu puteau să ia doi copii cu ei în călătorii, având în vedere cât de mult se deplasau, așa că ne-au lăsat în grija bunicului nostru. Au spus că așa a fost cel mai bine."

"Te vizitau des?"

"Cel mult o dată pe an. Trimiteau cărți poștale de Crăciun și de zilele noastre de naștere." Vorbea pe un ton sec, detașat. "Luca o ținea pe a lui într-o cutie specială. Eu am aruncat-o pe a mea".

"Îmi pare rău", am spus, cu gâtul strâns. "Cred că ți-a fost foarte dor de ei."

Dante era un copil la vremea aceea, abia destul de mare pentru a înțelege de ce

părinții lui erau brusc acolo într-o zi și plecau în următoarea.

Ai mei nu au fost perfecți, dar nu mi i-am putut imagina lăsându-mă acasă la o rudă pentru a putea pleca în jurul lumii.

"Nu fiți. Părinții mei au avut dreptate. A fost mai bine așa." Ne-am oprit la marginea plajei. "Nu te lăsa păcălită de ospitalitatea lor, Vivian. Se agită după mine de câte ori mă văd, pentru că *nu* mă văd prea des, și asta îi face să simtă că își fac treaba de părinți. Ne scot în oraș să mâncăm, ne cumpără lucruri frumoase și ne întreabă despre viețile noastre, dar dacă le ceri să rămână prin preajmă în momentele grele, pleacă."

"Dar fratele tău? Care este relația lui cu ei?"

"Luca a fost un accident. Eu am fost planificat pentru că aveau nevoie de un moștenitor. Bunicul meu a cerut-o. Dar când a apărut fratele meu... a avea grijă de doi copii a fost prea mult pentru părinții mei și au renunțat."

"Așa că bunicul tău a preluat în schimb."

"A fost încântat." Tonul sec al lui Dante a revenit. "Tatăl meu l-a dezamăgit pe frontul afacerilor, dar a putut să mă modeleze de mic în succesorul său perfect."

Și a făcut-o.

Dante a fost unul dintre cei mai de succes directori executivi din Fortune 500. Triplase profiturile companiei de când preluase conducerea, dar cu ce costuri?

"Lasă-mă să ghicesc. Te-a dus la întâlniri în sala de consiliu și ți-a dat explicații în desene animate despre bursă?" Am glumit, sperând să ușurez tensiunea din umerii lui.

Partea empatică din mine a vrut să treacă la un subiect mai ușor; partea egoistă a vrut să sape mai adânc. Aceasta era cea mai mare înțelegere pe care o obținusem despre trecutul lui Dante și mă temeam că un cuvânt greșit îl va face să se închidă din nou.

Un amuzament slab i-a trecut prin ochi.

"Aproape. Bunicul meu își conducea gospodăria așa cum își conducea afacerea. El era primul, ultimul și singurul cuvânt pe orice subiect. Totul funcționa după un set strict de reguli, de la orele noastre de joacă până la ce hobby-uri aveam voie să ne ocupăm eu și Luca. Aveam șapte ani când am făcut primul tur al fabricii, zece când am început să învăț despre contracte și negocieri."

Cu alte cuvinte, își pierduse copilăria din cauza ambițiilor bunicului

său. O durere adâncă s-a desfășurat în spatele coastelor mele.

"Să nu-ți pară rău pentru mine", a spus Dante, evaluându-mi corect expresia. "Grupul Russo nu ar fi fost unde este acum dacă nu ar fi fost el și ceea ce m-a învățat."

"Viața înseamnă mai mult decât banii și afacerile", i-am spus cu blândețe.

"Nu în lumea noastră." O briză ușoară a trecut pe lângă el, zburându-i părul. "Oamenii se pot înscrie în câte organizații de caritate doresc, pot dona oricât de mulți bani, dar, la sfârșitul zilei, este vorba despre profit. Uită-te la Tim și Arabella Creighton. Au fost cândva superstaruri în societatea din Manhattan. Acum Tim este judecat, iar pe Arabella nimeni nu o atinge nici cu un băț de 3 metri. Toți

presupușii ei prieteni au abandonat-o."

Gura lui Dante se strâmbă. "Dacă tu crezi că vreunul dintre cei care mă pupă în fund acum va mai rămâne pe aici dacă mâine compania s-ar desființa, te înșeli amarnic. Singurele limbaje pe care le înțeleg sunt banii, puterea și forța. Cei care le au vor face orice ca să le păstreze. Cei care nu-i au vor face orice pentru a-i obține."

"E un mod îngrozitor de a trece prin viață", am spus, deși fusesem martoră la aceste scenarii de destule ori ca să știu că avea dreptate.

"Unele lucruri o fac mai bună."

Inima mea a tresărit, apoi a prins din nou viteză.

Dante și cu mine stăteam pe o porțiune de plajă izolată, suficient de aproape pentru a vedea restaurantul, dar suficient de departe pentru ca sunetele și mulțimea să nu ne atingă.

O crăpătură i-a fisurat masca de piatră, dezvăluind o urmă de oboseală care m-a tras de suflet.

Directorul general Dante era numai încruntare și ordine dure.

Acest Dante era mai vulnerabil. Mai uman. Îl mai zărisem înainte, dar aceasta era prima dată când mă aflam în prezența lui de atât de mult timp.

M-am simțit ca și cum m-aș fi scufundat într-o baie caldă după o zi lungă în ploaie.

"Nu așa plănuisem să ne petrecem prima zi în Bali", a spus el. "Vă promit că lecțiile de istorie a familiei nu sunt norma aici."

"Nu este nimic în neregulă cu o lecție de istorie. *Dar...*" Am trecut la un ton mai jucăuș. "Vreau să aflu mai multe despre această scufundare despre care vorbea tatăl tău. Nu am mai fost niciodată în Bali. Ce altceva ar mai fi de făcut?"

Umerii lui Dante s-au relaxat. "Să nu aduci vorba de scufundări în fața tatălui meu, altfel o să te bată la cap", a spus el în timp ce am început să ne întoarcem la restaurant. Eram plecați de aproape o oră; părinții lui trebuie să se întrebe ce s-a întâmplat cu noi. "Ca să fim corecți, insula este una dintre cele mai bune destinații de scufundări din lume. Există, de asemenea, câteva temple frumoase și o scenă artistică grozavă în Ubud..."

L-am ascultat pe jumătate în timp ce îmi prezenta activitățile de top din Bali. Eram prea distrasă de vocea lui pentru a fi atentă la cuvintele sale - profunde și catifelate, cu un ușor accent italian care îmi făcea lucruri de nedescris pe dinăuntru.

Îl tachinam pentru că îmi plăcea accentul britanic al lui Kai la Valhalla, dar nu mă mai săturam de el.

Nu doar vocea, ci și inteligența, loialitatea, vulnerabilitatea și umorul care se ascundeau *adânc*, *adânc* sub suprafața lui morocănoasă.

Undeva, pe parcurs, Dante Russo s-a transformat dintr-o caricatură a unui director executiv bogat și arogant într-un om adevărat. Unul care mi-a *plăcut, în* mare parte.

A fost îngrozitor.

Indiferent de ceea ce s-a întâmplat la Valhalla sau de cât de multe lucruri a împărtășit Dante despre el însuși, nu puteam să mă amăgesc crezând că relația noastră era ceva mai mult decât era. Asta era o cale sigură spre o inimă frântă, iar eu aveam deja destule lucruri frânte în viața mea.

Dante a făcut un pas mai aproape de mine pentru a lăsa să treacă încă un cuplu. Degetele noastre s-au atins, iar inima mea trădătoare mi-a sărit în gât.

Sunt doar afaceri, mi-am amintit.

Dacă aș fi spus-o de destule ori, poate că aș fi crezut-o.

CAPITOLUL 18

Vivian

On următoarele trei zile, Dante și părinții lui m-au dus într-un tur rapid al Bali-ului. Am făcut scufundări în Nusa Penida, am făcut drumeții la cascadele din Munduk și am vizitat templele din Gianyar. Familia Russo avea un șofer și o barcă privată, care a facilitat traversarea insulei.

Până în noaptea de Ziua Recunoștinței, mă bronzasem și uitasem de grămada de muncă care mă aștepta în New York. Chiar și Dante s-a încruntat mai puțin.

Mă bucur că am acceptat oferta lui de a merge la unul dintre terapeuții companiei sale. Deși probabil că aș fi putut trece peste jaf fără terapie în timp, discuția cu Dr. Cho m-a ajutat să procesez totul într-un mod în care nu aș fi putut face-o de una singură.

Ședințele noastre vor continua după Ziua Recunoștinței, dar deocamdată au fost suficiente pentru a mă asigura că excursia mea nu va fi afectată de nopți nedormite și de amintiri ale apăsării metalului pe bărbie.

"Luca, lasă telefonul", a avertizat Janis în timpul cinei. "Este nepoliticos să trimiți mesaje la masă."

"Îmi pare rău." A continuat să trimită mesaje, cu farfuria de mâncare neatinsă.

Luca sosise luni seara și își petrecea majoritatea timpului trimițând mesaje, dormind și lenevind la piscină. Era ca și cum ar fi fost în vacanță cu un adolescent, doar că el avea 30 de ani și nu era adolescent.

Janis a strâns din buze, Gianni a clătinat din cap, iar eu mi-am mâncat în liniște cartofii, în timp ce tensiunea se aduna deasupra mesei.

"Lasă telefonul jos." Dante nu și-a ridicat privirea din farfurie, dar toată lumea, inclusiv părinții lui, a tresărit la oțelul tăios din vocea lui.

După o secundă prelungită, Luca s-a îndreptat, și-a pus telefonul deoparte și și-a luat cuțitul și furculița.

În acest fel, tensiunea s-a risipit și conversația s-a reluat.

"Dacă te vei plictisi vreodată de lumea corporatistă, ar trebui să te faci babysitter", i-am șoptit lui Dante, în timp ce Gianni vorbea cu nostalgie despre ultima sa călătorie în Indonezia de acum cinci ani. "Cred că te-ai descurca de

minune".

"Sunt deja dădacă." Dante a strecurat cuvintele din colțul gurii. "Treizeci și unu de ani fără nicio promovare. Sunt gata să demisionez."

A făcut o grimasă la o pată de umplutură de pe una dintre fasolea verde și a împins leguma în lateral.

Un râs mi-a bubuit în gât. "Poate că ar trebui să o faci. Cred că sarcina ta a crescut."

"Chiar așa?" Dante mi-a aruncat o privire sceptică.

"Ei bine..." Mi-am aruncat privirea spre Luca, care își băga mâncare în gură și se uita pe furiș la telefon când credea că fratele său nu se uită. "Într-o oarecare măsură. Dar tu ești fratele lui, nu tatăl lui. Nu e treaba ta să ai grijă de el."

Asumarea rolului de îngrijitor de către Dante era o consecință firească a abandonului părinților săi, dar era o povară grea pentru o singură persoană. Mai ales atunci când cel îngrijit era un bărbat în toată firea care părea mulțumit să-și lase fratele să facă toată treaba grea.

Cea mai mică licărire a trecut prin ochii lui Dante. "Întotdeauna a fost treaba mea. Dacă nu o fac eu, nu o va face nimeni altcineva."

"Atunci nimeni nu o face. Poți sprijini pe cineva fără să îi aranjezi totul. Trebuie să învețe din propriile greșeli."

"Pari foarte pasionat de acest subiect." O notă de amuzament i-a împletit cuvintele.

"Nu vreau să te epuizezi. Dar dacă te ocupi de prea multe, pentru prea mult timp, o vei face." Vocea mea s-a domolit. "Nu este sănătos, nici fizic, *nici* psihic."

Dante avea treizeci și șase de ani, avea o slujbă foarte stresantă și o familie foarte stresantă. Avea foarte puțin sau deloc timp liber. Dacă o ținea tot așa...

Mi s-a strâns stomacul.

Gândul că i s-ar putea întâmpla ceva mă deranja mai mult decât ar fi trebuit, și nu doar pentru că era logodnicul meu.

Sclipirea din ochii lui a revenit, mai fierbinte și mai strălucitoare. Expresia lui s-a înmuiat. "Poftă bună, *mia cara*. Nu lăsa rahatul familiei mele să o strice."

O fluturare catifelată mi-a periat inima. "Nu vă faceți griji. Pot să mă bucur de mâncare bună în orice condiții."

Nu era adevărat, dar l-a făcut pe Dante să zâmbească.

M-am mișcat, iar picioarele noastre s-au atins sub masă. A fost doar o atingere șoptită, dar corpul meu a reacționat ca și cum el și-ar fi strecurat mâna sub fustă și mi-ar fi mângâiat coapsa.

Conversația de la restul mesei a dispărut pe măsură ce imaginea mentală a atingerii lui mi-a intrat în sânge într-o grabă amețitoare.

Trebuie să existe un fir invizibil care să lege fanteziile mele de mintea lui, pentru că negrul îi curgea în marginile ochilor, de parcă știa exact ce îmi imaginam.

Pulsul îmi bătea cu putere.

"*Deci*." Vocea lui Luca a rupt firul cu o eficiență brutală.

Capetele noastre au tresărit spre el la unison, iar pulsul mi-a bătut din cu totul alt motiv când am observat licărirea speculativă din ochii lui.

Masa era prea mare și vocile noastre prea joase pentru ca el să ne fi auzit vorbind despre el, dar era clar că pregătea ceva.

"Cum merge planificarea nunții?" a întrebat Luca.

"Bine", a spus Dante înainte ca eu să pot răspunde. Blândețea dispăruse, fiind înlocuită de tonul său obișnuit, sec.

"Mă bucur să aud asta." Tânărul Russo a luat o mușcătură de curcan, a mestecat și a înghițit înainte de a spune: "Tu și Vivian păreți să vă înțelegeți *de minune.*"

Maxilarul lui Dante s-a întărit.

"*Bineînțeles că se* înțeleg de minune", a spus Janis. "Sunt îndrăgostiți! Sincer, Luca, ce prostie să spui!".

Mi-am împins mâncarea în jurul farfuriei, brusc neliniștit.

"Aveți dreptate. Îmi pare rău", a spus Luca cu un pic prea multă inocență. "Doar că nu credeam că voi vedea ziua în care Dante se va îndrăgosti."

"Destul." Tonul lui Dante a fost tăios. "Aceasta nu este o masă rotundă despre viața mea amoroasă."

Zâmbetul lui Luca s-a lărgit, dar a ținut cont de avertismentul fratelui său și nu a mai spus nimic după aceea.

După cină, Dante, Luca și Gianni au făcut curat în sufragerie și au dus gunoiul, în timp ce Janis și cu mine am spălat vasele.

"Îmi place felul în care Dante este în preajma ta", a spus ea. "E mai puțin..."

"Încordat?" În mod normal, n-aș fi fost atât de directă cu mama acelui om, dintre toți oamenii, dar vinul și zilele de soare mi-au dezlegat limba.

"Da." Janis a râs. "Îi place ca lucrurile să fie făcute într-un anumit fel și nu se teme să-ți spună dacă nu corespund standardelor sale. Când era micuț, am încercat să-l hrănim cu broccoli cu puțin piure de cartofi pe el. A aruncat farfuria pe jos. Wedgwood de 300 de dolari. Îți vine să crezi?" Ea a dat din cap.

Nu am întrebat de ce a servit unui copil mic mâncare pe porțelanuri Wedgwood. În schimb, am abordat un subiect mai delicat, unul care mă frământa încă de la conversația mea de pe plajă cu Dante.

"A fost greu să-ți iei rămas bun de la el și de la Luca?".

Mișcările ei s-au oprit pentru o fracțiune de secundă. "Văd că ți-a vorbit despre noi." Bravada mea s-a retras în fața unei posibile confruntări. "Nu chiar atât de mult."

Până la urmă, Janis era mama lui Dante. Nu am vrut să o supăr. "Este în regulă, dragă. Știu că nu este cel mai mare fan al meu. Adevărul este că nu sunt o mamă grozavă, iar Gianni nu este un tată grozav", a spus ea cu nonșalanță. "De aceea i-am lăsat pe băieți în grija bunicului lor. El le-a oferit stabilitatea și disciplina pe care le nu am putut."

A făcut o pauză înainte de a continua cu o voce mai blândă: "Am încercat.

Gianni și cu mine am renunțat la călătorii și ne-am stabilit în Italia după ce am aflat că sunt însărcinată cu Dante. Am rămas

acolo timp de șase ani, până după ce s-a născut Luca." A trecut o farfurie murdară sub apă, cu o expresie distantă.

"Sună urât, dar acei șase ani m-au făcut să realizez că nu eram făcută pentru viața domestică. Uram să stau într-un singur loc și nu puteam să fac nimic bine când era vorba de băieți. Gianni simțea la fel, așa că am ajuns la o înțelegere cu bunicul lui Dante. El a devenit tutorele lor legal și i-a mutat la New York. Gianni și cu mine am vândut ferma noastră și... ei bine..." A făcut un gest în jurul bucătăriei.

Am rămas tăcut.

Nu era treaba mea să judec educația altora, dar nu mă puteam gândi decât la cum trebuie să se fi simțit Dante când părinții lui au renunțat la el pentru că era prea greu să aibă grijă de el.

Dar, din nou, poate că a fost mai bine așa. Nimic bun nu a ieșit din a forța pe cineva să facă ceva ce nu dorea să facă.

"Cred că ne considerați teribil de egoiști", a spus Janis. "Poate că suntem. Au fost multe momente în care mi-am dorit să fiu genul de mamă de care aveau nevoie, dar nu sunt. Să mă prefac altfel i-ar fi rănit pe băieți mai mult decât i-a ajutat."

"Poate, dar acum sunt amândoi adulți", am spus cu atenție. "Cred că le-ar plăcea să își vadă părinții mai des, chiar dacă este vorba doar de evenimente importante, cum ar fi zilele de naștere." *Și petreceri de logodnă.*

"Luca, poate. Dante..." A dat din limbă. "A trebuit să-i forțăm mâna ca să-l convingem să vină în Bali. Dacă nu erai tu, ne-ar fi dat la o parte cu o altă scuză că este prea ocupat cu munca."

Nu am fost surprins. Dante îmi dădea impresia unei persoane care îi purta pică de zeci de ani.

"Mă bucur că te are acum." Zâmbetul lui Janis a revenit, un pic mai melancolic decât înainte. "I-ar fi fost de folos un partener. Are prea multă grijă de alți oameni și nu are suficientă grijă de el însuși."

Cu trei luni în urmă, aș fi râs la ideea că cineva l-ar fi descris pe Dante ca fiind grijuliu. Era capricios, irascibil și era hotărât să facă ce vrea el. Dar acum...

Mi-a trecut prin minte conversația noastră de pe plajă, seara noastră de gustări în bucătărie și miile de momente mărunte care au dezvăluit mici frânturi din omul de sub armură.

"Voi fi sinceră, la început am fost sceptică în privința logodnei." Janis mi-a întins farfuria proaspăt spălată, pe care am șters-o și am pus-o în suportul de uscare. "Cunoscându-l pe Dante, nu l-aș pune să se căsătorească cu cineva strict în scopuri de afaceri."

Un bloc de beton s-a format în pieptul meu.

"Familiile noastre lucrează în domenii similare", am murmurat. "Așa că există un element de afaceri în asta."

"Da, dar am văzut cum se uită la tine." A trecut ultima farfurie murdară sub apă.

"Nu e vorba de afaceri."

Se înșelase, dar asta nu m-a împiedicat să-mi iau pulsul cu anticipație. "Cum se uită la mine?"

Janis a zâmbit. "De parcă nu vrea să se uite niciodată în altă parte."

CAPITOLUL 19

Dante

"A Apel de Ziua Recunoștinței de la Dante Russo." Traducerea lui Christian a trecut prin telefon. "Sunt onorat."

"Tu ești cel care mi-a trimis primul e-mail într-o zi de sărbătoare federală, Harper."

Mă retrăsesem în camera mea după ce făcusem curat. Părinții mei și Luca erau la parter, dar nu aveam chef să joc UNO noaptea târziu sau ce naiba făceau ei.

Părinții mei continuau să fie nepotriviți, iar fratele meu mă deranja în legătură cu Vivian.

Nu, mulțumesc.

"Ah, da." Vocea lui Christian s-a domolit, semn că intra în modul de afaceri. "Am găsit un alt set de fotografii într-o cutie de valori înregistrată pe numele unui pseudonim. Numărul total este acum cinci."

Francis era un ticălos paranoic.

"Crezi că mai sunt și altele?" Am aruncat o privire la baia din spate. Sunetul apei curgătoare se scurgea pe sub ușa închisă ca un zgomot alb erotic.

Vivian era acolo. Udă. *Goală.*

Căldura și enervarea m-au străbătut în egală măsură.

M-am întors cu spatele la ușă și am așteptat răspunsul lui Christian.

"Întotdeauna ar putea fi mai multe", a spus el. "Acesta este jocul pe care îl jucăm până când vom putea confirma exact câte rezerve are Francis".

Practic, mă jucam de-a găina cu viața fratelui meu.

Puteam să-i spun lui Francis că blufează, dar...

Mi-am frecat cu o mână supărată peste falcă. Era prea al naibii de riscant.

"Echipa mea va continua să caute până când ne veți spune să ne oprim." Christian a făcut o pauză. "Trebuie să spun că sunt surprins că nu ai mai dat de veste din octombrie. Credeam că problema are mai multă urgență pentru tine."

"Am fost ocupat."

"Hmm." Sunetul a rezonat cu cunoaștere. "Sau poate că te încălzești cu viitoarea ta mireasă? Am auzit că ați dispărut pentru o vreme la gala Valhalla de la New York."

Dinții mi s-au strâns. De ce era toată lumea atât de obsedată de sentimentele mele față de ea? "Ce facem în timpul nostru privat nu e treaba ta."

"Având în vedere că îl supraveghez în mod activ pe tatăl ei la cererea *ta*, este parțial treaba mea." Gheața a clinchetat în fundal. "Ai grijă, Dante. Ori o poți avea pe Vivian, ori poți avea capul tatălui ei pe o tavă - la figurat vorbind, desigur. Nu le poți avea pe amândouă."

Dușul s-a oprit din curgere, urmat de o bătaie de tăcere și de scârțâitul ușii de la baie care se deschidea.

"Sunt foarte conștient. Continuă să cauți." Am închis chiar în momentul în care Vivian a ieșit într-un nor de aburi și parfum dulceag.

Fiecare mușchi s-a încordat.

În mod obiectiv, pantalonii scurți și bluza ei de mătase nu aveau nimic indecent. Era aceeași ținută pe care o purtase în bucătărie în timpul serii noastre de gustare, doar că era neagră în loc de roz.

În mod neobiectiv, ar trebui să fie interzisă. Toată acea piele expusă nu poate fi bună pentru ea. Nu contează faptul că ne aflam în Bali, în zona tropicală; ținuta era un caz de hipotermie care aștepta să se întâmple.

"Cu cine vorbeai?" Vivian și-a desfăcut părul din coc și și-a trecut degetele prin șuvițele întunecate. Acestea îi curgeau în cascadă pe spate, implorându-mă să-mi înfășor pumnul în jurul lor și să văd dacă erau atât de moi pe cât păreau.

Mușchii maxilarului meu s-au flexat. "Asociat de afaceri."

În ultimele trei nopți am stat treaz până târziu pentru a nu fi nevoit să împart camera cu Vivian cât timp eram amândoi treji. Ea dormea întotdeauna când veneam și eu plecam întotdeauna când se trezea.

Nu am avut această opțiune în seara asta.

Se pare că nici Vivian nu avea chef de jocuri de cărți cu familia mea, așa că am rămas blocați în aceeași cameră. Treaz. Pe jumătate îmbrăcați. *Împreună.*

La naiba cu viața mea.

"De Ziua Recunoștinței?" Vivian își întindea loțiune de corp pe brațe, fără să țină seama de tortura mea.

Trebuia să rămân în sufragerie.

"Banii nu se odihnesc." M-am întors cu spatele la ea și mi-am tras cămașa peste cap. Aerul condiționat era dat la maxim, dar eu ardeam.

Am aruncat cămașa pe brațul unui scaun din apropiere și m-am întors cu fața la ea, doar pentru a o găsi privindu-mă cu ochii mari.

"Ce faci?"

"Mă pregătesc de culcare." Am încruntat o sprânceană la groaza ei vizibilă. "Eu dorm fierbinte,

mia cara. Nu ai vrea să mă prăjești peste noapte, nu-i așa?"

"Nu fi dramatică", a mormăit ea, punându-și loțiunea înapoi pe comodă. "Ești un bărbat în toată firea. O noapte de dormit cu hainele pe tine nu te va ucide."

Ochii lui Vivian au coborât spre trunchiul meu gol înainte de a se uita repede în altă parte, cu obrajii roșii.

Un zâmbet complice și-a făcut loc pe gura mea, dar a dispărut repede când am stins luminile și ne-am urcat în pat, asigurându-ne că vom sta cât mai departe unul de celălalt.

Nu a fost suficient.

Regele Californiei era suficient de mare pentru a găzdui o mică orgie, dar Vivian era încă prea aproape. La naiba, puteam să dorm în cadă cu ușa închisă și ea *tot* ar fi fost prea aproape.

Mirosul ei mi-a furat în plămâni, încețoșând marginile de obicei clare ale logicii și raționamentului meu, iar prezența ei îmi ardea pe lângă mine ca o flacără deschisă. Murmurele respirațiilor noastre se suprapuneau într-un ritm greu, hipnotic.

Era ora unsprezece și jumătate. M-aș fi putut trezi în mod rezonabil la cinci.

Șase ore și jumătate. Aș putea face asta.

M-am uitat la tavan, cu maxilarul strâns, în timp ce Vivian se întorcea și se răsucea. Fiecare mișcare a saltelei îmi amintea că era *acolo*.

Pe jumătate dezbrăcată, suficient de aproape pentru a o atinge și mirosind ca o livadă de meri după o ploaie de dimineață.

Nici măcar nu-mi *plăceau* merele.

"Oprește-te", i-am spus. "Niciunul dintre noi nu va reuși să doarmă dacă insiști să te miști așa toată noaptea."

"Nu mă pot abține. Creierul meu este..." A suflat o dată în aer. "Nu pot să dorm." "Încearcă." Cu cât adormea mai repede, cu atât mai repede mă puteam relaxa.

Relativ vorbind.

"Ce sfat minunat", a spus ea. "Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la asta. Ar trebui să începi o rubrică "Dragă Dante" în ziarul local."

"Te-ai născut cu o gură deșteaptă, sau părinții tăi ți-au cumpărat-o după primul milion?".

Vivian a lăsat să iasă o respirație sardonică. "Dacă părinții mei ar fi fost după cum au vrut, nu aș fi spus nimic altceva decât *da, bineînțeles,* și *înțeleg."*

Un fior de regret mi-a îndulcit agravarea.

"Majoritatea părinților vor copii ascultători." În *afară de ai mei, care nu vor copii la toate.* "Hmm."

M-a izbit faptul că Vivian știa mai multe despre dinamica familiei mele decât știam eu despre a ei, ceea ce era ironic, având în vedere că ea era cea mai deschisă în relația noastră. Rareori discutam despre părinții mei, atât pentru că moara de bârfe se agita peste

program, cât și pentru că relația mea cu ei nu era treaba nimănui, dar Vivian avea ceva la Vivian care scotea de la mine mărturisiri reticente și secrete îngropate de mult timp.

"Părinții tăi sunt supărați că nu sărbătorim Ziua Recunoștinței cu ei?" Am întrebat.

"Nu. Nu suntem mari sărbătoriți."

Bineînțeles că da. Știam asta.

Mai multă liniște.

Lumina lunii s-a revărsat prin perdele și a stropit argint lichid pe așternuturile noastre. Aparatul de aer condiționat zumzăia în colț, un tovarăș liniștit al tunetului care se auzea în depărtare. Senzația unei ploi iminente s-a strecurat pe lângă ferestre și a îmbibat aerul.

Era genul de noapte care îi adormise pe oameni în revelații somnoroase și somn adânc. Pentru mine, a avut efectul opus. Energia zumzăia ca un fir viu sub pielea mea,
îmi intensifica toate simțurile și mă punea pe jar.

"Cât de mult s-a schimbat familia ta după ce afacerea tatălui tău a luat avânt?".

Am abordat subiectul după ședința foto de logodnă, dar nu a aprofundat subiectul dincolo de așteptările legate de căsătoria aranjată.

Din moment ce niciunul dintre noi nu putea să doarmă, puteam la fel de bine să încerc să obțin niște informații de la Vivian.
În plus, conversația mi-a ținut mintea departe de alte gânduri, mai necurate.

"Foarte mult", a spus ea. "Într-o zi, Agnes și cu mine frecventam școlile publice și luam prânzul la școală. A doua zi, eram la o academie privată de lux, cu bucătari gurmanzi și elevi care apăreau în limuzine cu șofer. Totul s-a schimbat - hainele noastre, casa noastră, prietenii noștri. *Familia* noastră. La început, mi-a plăcut, pentru că ce copil *nu ar* iubi să se îmbrace și să aibă jucării noi? Dar..."

A tras aer în piept. "Cu cât am îmbătrânit, cu atât mi-am dat seama cât de mult ne-au schimbat banii. Nu doar din punct de vedere material, ci și spiritual, în lipsa unui cuvânt mai bun. Eram bani noi, dar părinții mei erau disperați să demonstreze că eram la fel de buni ca elita de bani vechi din Boston. Există o diferență, să știi."

Știam eu. Ierarhiile existau chiar și - mai *ales* - în lumea celor bogați și puternici.

"Dorința de validare i-a consumat, mai ales pe tatăl meu", a spus Vivian. "Nu pot preciza exact momentul de cotitură, dar m-am trezit într-o dimineață și bărbatul amuzant și grijuliu care mă purtase pe umeri când eram mică și mă ajuta să construiesc castele de nisip pe plajă dispăruse. În locul lui era cineva care ar fi făcut orice pentru a ajunge în vârful scării sociale."

Dacă ar fi știut.

"Nu mă plâng", a continuat ea. "Știu cât de norocoasă sunt că am fost crescută cu banii pe care i-am avut. Dar uneori..." Încă o respirație mai melancolică. "Mă întreb dacă am fi fost mai fericiți dacă Lau Jewels ar fi rămas un magazin micuț pe o stradă lăturalnică din Boston."

Iisuse. O durere necunoscută s-a instalat în pieptul meu.

Ea și Francis aveau același sânge. Cum puteau fi atât de diferiți? "Scuze că am

divagat." Părea stânjenită. "Nu am vrut să te batjocoresc.
despre familia mea."

"Nu trebuie să-ți ceri scuze." Cuvintele ei erau triste, dar vocea ei era atât de dulce încât aș fi putut să o ascult la nesfârșit. "Asta e mai bine decât să numeri oile."

Râsul ei a pătruns în noapte ca o melodie suavă. "Vrei să spui că te adorm?"

Picioarele noastre s-au frecat, iar mușchii mei s-au încordat la acest scurt contact. Nu mi-am dat seama cât de aproape am ajuns.

Împotriva bunului meu simț, am întors capul pentru a o găsi făcând același lucru. Privirile noastre s-au întâlnit, iar ritmul respirațiilor noastre s-a fragmentat în ceva mai zimțat.

"Ai încredere în mine", am spus eu încet. "Dintre toate lucrurile pe care mi le faci, să mă adormi nu este unul dintre ele."

Lumina lunii a sărutat curbele feței lui Vivian, accentuând adânciturile pomeților și plinătatea senzuală a buzelor ei. Ochii ei străluceau întunecați și luminoși, ca niște pietre prețioase care străluceau în noapte.

Surpriza a strălucit în adâncurile lor la cuvintele mele, împreună cu un șuvoi de fum de dorință care a făcut ca căldura să mi se încolăcească în vintre.

Nu o mai atinsesem de la întâlnirea noastră din biblioteca din Valhalla, dar tot ce îmi doream în acel moment era să văd din nou ochii aceia întunecați de plăcere. Să simt moliciunea trupului ei lipit de al meu și să-i aud strigătele ei răsuflate când ajungea la orgasm împotriva mea.

Sângele îmi bătea în urechi.

Briza de la gurile de aerisire devenea mai fierbinte, aerul mai dens.

Electricitatea de la cină a revenit și a întins momentul într-un fir lung și perfect de tensiune.

"Ar trebui să mergem la culcare", a respirat Vivian. În vocea ei se simțea o ușoară tremurătură. "Este târziu."

"De acord."

Pentru o clipă de suspendare, niciunul dintre noi nu s-a mișcat.

Apoi, un alt tunet s-a auzit în depărtare, iar tensiunea a explodat cu forța unui chibrit aprins într-un butoi cu benzină.

Gura mea s-a prăbușit pe a ei, iar brațele ei mi-au înfășurat gâtul, trăgându-mă de ea. Un geamăt scăzut mi-a vibrat în gură când m-am rostogolit deasupra ei și i-am prins șoldurile între coapsele mele.

Dorința brută a pus stăpânire pe el, eradicând gândurile la orice altceva în afară de Vivian. Fără Francis. Nu Luca. Fără șantaj. Doar pe ea.

Mi-am mângâiat limba pe buzele ei, gustând-o, cerând să intre.
S-au despărțit, iar gustul amețitor și îmbătător al ei mi-a acoperit limba.

I-am prins ceafa și i-am înclinat capul ca să pot adânci sărutul. Mâinile ei s-au

scufundat în părul meu; palma mea a trecut pe sub bluza ei și peste stomacul ei.

Ne-am sărutat ca și cum ne-am fi înecat, iar cealaltă persoană era singura noastră sursă de oxigen. Sălbatic. Frenetici. Disperați.

Și tot nu a fost suficient.

Aveam nevoie de mai mult. Mai mult din *ea*.

"Dante." Strigătul ei moale când i-am cuprins sânul aproape că m-a făcut să mă desfac.

"Continuă să-mi strigi numele, dragă." Mi-am sărutat drumul pe gâtul și pieptul ei, dornic să cartografiez fiecare centimetru al corpului ei cu gura mea. Mi-am închis gura în jurul unui sfârc îmbrăcat, cu vârf și l-am ciupit pe celălalt între degetul mare și arătător, stârnind un alt geamăt al numelui meu.

Aprobarea a răsunat în pieptul meu. "Ce fată cuminte."

Am coborât pe stomacul ei până la coapsele ei, călătoria mea lâncezea în ciuda nevoii care mă străbătea.

Am simțit mirosul de excitare al lui Vivian înainte de a-i trage pantalonii scurți și lenjeria intimă în jos, dar vederea păsăricii ei, atât de umedă, pregătită și *perfectă*, m-a lovit ca o doză de heroină pură.

"Te rog." A oftat, ținându-se de părul meu când i-am ciupit pielea moale din interiorul coapsei.

Penisul meu pulsa atât de tare încât mă durea, dar nu l-am atins, prea concentrat pe tentația strălucitoare din fața mea.

"Te rog ce?"

Am primit ca răspuns doar un scâncet.

"Te rog, mănâncă-ți păsărica asta drăguță a ta?" Am provocat-o, cu vocea blândă, dar cu cuvintele aspre. "Să ți-o trag cu limba până când mă implori să te las să vii? Ai o gură atât de isteață, *mia cara*. Folosește-o."

"*Da*." Cuvântul a fost jumătate rugăminte, jumătate cerere. "Am nevoie de gura ta pe mine. Dante,
vă rog."

De data aceasta, sunetul vocii ei, gemându-mi numele, în felul acela, m-a dezmorțit. I-am depărtat și mai mult picioarele și am pătruns înăuntru ca un om înfometat. M-am concentrat pe clitorisul ei umflat, lingând și sugând până când strigătele ei de plăcere au crescut până la limita de durere.

Vivian se răsucea și se zbătea, implorându-mă să mă opresc într-un minut și să continui în următorul. Îmi picura pe toată fața, iar eu nu mă mai săturam.

Eram dependent de gustul ei, de felul în care suna atunci când îmi îngropam limba în ea și de felul în care spatele ei se ridica de pe pat când în sfârșit a venit cu un tremur din tot corpul.

Am așteptat ca tremuratul ei să se domolească înainte de a-mi atinge din nou cu limba clitorisul ei sensibilizat și i-am dat o lingere lentă și liniștită.

"Hai un sapore divino", am murmurat.

"Nu mai vreau", a implorat ea. "Nu pot... *oh, Doamne*." Protestul ei s-a despicat într-un alt geamăt când i-am strecurat două degete înăuntrul ei până la primul articulație. Mi-am ținut gura pe clitorisul ei și am urcat încet până la al doilea articulație înainte de a-mi scoate degetele și de a le împinge înapoi înăuntru.

Intram și ieșeam, din ce în ce mai repede, cu gura mea explorându-i în continuare clitorisul, până când mi-a udat fața și strigătele ei ascuțite au umplut din nou camera.

Mădularul meu pulsa în același timp cu pulsul meu, în timp ce mă împingeam în genunchi.

Vivian s-a uitat fix la mine, cu obrajii înroșiți și pieptul bombănind din cauza urmărilor orgasmului. Un ușor luciu de sudoare îi umezea pielea, iar fața ei era atât de plină de încredere și de plăcere sătulă încât m-a făcut să mi se răsucească stomacul.

Nimeni nu se mai uitase la mine în felul acesta până atunci.

Și uite așa, un firicel rece de realitate mi-a străpuns ceața de poftă. Brusc, mi-am dat seama cine eram și ce făcusem.

Nu eram un cuplu logodit normal. Ea era fiica inamicului, iar eu fusesem *obligat să* mă logodesc cu ea, chiar dacă ea nu știa.

Nu trebuia să-mi placă de ea, cu atât mai puțin să o doresc.

Vivian și-a înfășurat brațele în jurul gâtului meu și și-a apăsat șoldurile pe ale mele, mesajul era clar.

Să mă ia naiba.

Am vrut să o fac. Corpul meu striga după asta, scula mea o dorea. Ar fi fost atât de ușor să mă scufund în moliciunea ei și să mă las purtat de ea pentru o noapte.

Dar dacă aș fi făcut-o, nu m-aș mai fi întors. Nici pentru ea, nici pentru mine. Mâinile mele se strângeau pe saltea în timp ce mă luptau cu indecizia.

O poți avea pe Vivian sau poți avea capul tatălui ei pe o tavă - la figurat vorbind, desigur. Nu le poți avea pe amândouă.

Apa cu gheață a stins căldura rămasă în venele mele.

Dintre toate vocile pe care aș fi vrut să le aud în pat, cea a lui Christian se afla printre ultimele cinci, dar nenorocitul avea dreptate.

Vivian nu avea o relație perfectă cu familia ei, dar totuși ținea la ei. Într-o zi, în curând, va afla adevărul despre logodna noastră și despre înșelăciunea tatălui ei, și va fi devastată.

Adăugarea sexului în amestec nu ar face decât să complice și mai mult lucrurile. "Dante?" În vocea ei s-a strecurat timiditate la ezitarea mea. *La naiba.*

I-am desfăcut brațele de la gâtul meu și m-am îndreptat, încercând să ignor durerea și confuzia de pe fața ei.

"Odihnește-te", i-am spus cu asprime. "A fost o zi lungă."

Nu am așteptat un răspuns înainte de a mă da jos din pat, m-am îndreptat spre baie și am încuiat ușa. Am pornit dușul cât mai rece posibil, lăsând apa înghețată să mă bage în cap.

Ura de sine a format un bloc de beton în pieptul meu. Ce *naiba* făceam?

Sărutând-o pe Vivian. Să las garda jos. Aproape că am făcut *sex* cu ea în vila părinților mei, pentru numele lui Dumnezeu.

Intenționam să stau departe de ea până când mă ocupam de tatăl ei și puneam

capăt farsei noastre de logodnă.

Acum eram aici, făcând un duș rece la miezul nopții ca să nu-mi stric planurile mai mult decât o făcusem deja.

Mi-am petrecut viața perfecționându-mi controlul. Enzo Russo îmi băgase în minte importanța lui încă de când eram copil. Chiar și atunci când îmi pierdeam din când în când cumpătul, nu pierdeam niciodată din vedere obiectivul principal.

Dar nici nu întâlnisem pe cineva ca Vivian.

Dintre toți oamenii din viața mea, ea era singura care mă putea face să-mi pierd controlul.

CAPITOLUL 20

Dante

K Pumnul lui Ai mi-a dat capul pe spate cu o asemenea forță încât mi-au zdrăngănit dinții. Gustul de cupru mi-a umplut gura, iar când, în sfârșit, mi s-a limpezit vederea, încruntarea lui a devenit clară ca o fotografie în tava de developare.

"A fost o eschivă ușoară. Unde ți-e capul astăzi?" "A

fost o singură lovitură. Nu fi încrezut."

"Trei." A mârâit când uppercut-ul meu l-a prins sub bărbie. "Și asta nu răspunde la întrebarea mea."

Am pus următoarele cuvinte care mi-au ieșit din gură pe seama impactului

rezidual al loviturii sale. "Am sărutat-o pe Vivian de Ziua Recunoștinței."

De bunăvoie. De bună voie.

Făcusem mai mult decât atât, dar cu siguranță nu discutam despre viața noastră sexuală cu Kai.

Sărutul de la ședința foto de logodnă fusese forțat. Bali fusese... la naiba, nu știam ce fusese Bali, în afară de o partidă de sex mental.

Vivian adormise sau se prefăcuse că doarme după ce ieșisem de la duș și evitasem să discutăm despre ceea ce se întâmplase în săptămâna care a urmat. Probabil crezuse că o respinsesem, indiferent de motiv, iar eu eram prea deconcertat pentru a o corecta.

Kai mi-a aruncat o privire ciudată. "Ți-ai sărutat logodnica. Și ce dacă?"

La naiba. Sărutul m-a dat peste cap atât de mult încât uitasem că nu știa că îi disprețuiesc familia.

Pentru el, logodna noastră era o afacere, dar majoritatea căsătoriilor aranjate implicau încă intimitate fizică înainte de nuntă. Dacă nu sex, cel puțin ceva la fel de simplu ca un sărut.

"De data aceasta a fost diferit."

Nu ar fi trebuit să o fac. Sărutul, deschiderea despre familia mea, toate astea. Și totuși, am făcut-o oricum.

Cumva, cumva, Vivian Lau îmi intrase sub piele și nu știam cum să o scot de acolo fără să pierd o parte din mine în acest proces.

Prin ochii lui Kai a trecut o licărire de cunoaștere. "Amestecând afacerile cu

plăcerea. Era și timpul."

"Uite cine vorbește." Ideea de distracție a lui Kai era să traducă texte academice în latină fără alt motiv decât că era un fanfaron și se plictisea ca naiba.

"Ce pot să spun? Prefer compania cuvintelor decât cea a oamenilor. Cu excepția ta, desigur."

"Bineînțeles." Era atât de plin de prostii.

A râs. "Înveselește-te, Russo. Să-ți placă logodnica nu e cel mai rău lucru din lume."

Poate nu în lumea lui. Dar era în a mea.

Eforturile mele de a o evita pe Vivian s-au dezintegrat când m-am întors acasă și am dat imediat peste ea în hol.

"Oh, Doamne. Ce s-a întâmplat?" Expresia ei îngrozită a confirmat ceea ce știam deja - arătam ca un dezastru.

Și dacă mai aveam îndoieli, oglinda atârnată vizavi de ușa de la intrare le-a spulberat.

Fălci învinețite. Ochi învinețit. O tăietură pe sprânceană.

Slavă Domnului că nu aveam o ședință de consiliu în următoarele două săptămâni.

"Kai." Mi-am dat jos haina și am agățat-o de bradul de aramă. Tonul meu era indiferent, dar o căldură neliniștitoare s-a desfășurat în spatele coastelor mele la îngrijorarea ei.

Sprâncenele lui Vivian s-au strâns. "Kai te-a lovit? Nu pare a fi genul. De obicei e atât de calm și... drăguț."

În acel moment, căldura s-a transformat în enervare.

"Ți-am spus, nu e atât de drăguț pe cât pare", am spus cu o voce tăioasă. "Dar, ca să clarificăm, uneori ne descărcăm nervii boxând. S-a întâmplat să dea mai multe lovituri astăzi, deoarece am fost... distrasă."

Mă gândesc la tine.

"Boxezi pentru distracție." Vivian a așezat vaza de flori din brațe pe măsuța de marmură. "Asta are atât de mult sens."

"Ce vrea să însemne asta?"

"Înseamnă că ai un temperament." A îndreptat tulpinile, fără să țină cont de încruntarea mea. "Sunt sigură că boxul ajută, dar te-ai gândit vreodată la cursuri de control al furiei?". O notă tachinătoare a curs sub vocea ei.

"Nu am nevoie de cursuri de control al furiei", am mârâit. În primul rând, ea a fost motivul pentru care Kai a avut avantajul în ring. Acum, mă insulta? "Am controlul deplin al..." M-am întrerupt la râsul ei. A început să se întrevadă. "Mă tachinezi."

"E prea ușor." Zâmbetul lui Vivian s-a estompat când s-a întors cu fața la mine. Ochii ei mi-au măturat fața, zăbovind asupra tăieturii urâte de deasupra ochiului meu. "Ar trebui să-ți pui gheață pe vânătăi și să cureți tăietura aia, altfel se va

infecta."

"Voi fi bine." Nu au fost primele și nici cele mai grave răni pe care le-am suferit în ring.

"Gheață și dezinfectant", a spus ea cu fermitate. "Acum."

"Sau ce?" N-ar trebui să-i fac pe plac, dar era atât de simpatică atunci când încerca să-mi dea ordine, încât n-am putut rezista.

Ochii ei s-au îngustat. "Sau voi pune fiecare sfeșnic din această casă la intervale inegale și mă voi asigura că mâncarea ta atinge fiecare. fiecare. Mâncare. Greta mă va ajuta. Ea mă place mai mult decât tine."

Îmi retrag ceea ce am spus despre faptul că este simpatică. Era al naibii

de rea. "Ne întâlnim în baia de oaspeți. Aduc gheața."

Nu suportam prea bine ca oamenii să-mi spună ce să fac, dar un firicel de admirație reticentă mi s-a încolăcit în piept în timp ce mă îndreptam spre baie.

M-am sprijinit de tejghea și mi-am verificat ceasul. Aveam un munte de hârtii de analizat și Dumnezeu știa că ar trebui să stau departe de Vivian până când îmi voi rezolva sentimentele agravante față de ea. Și totuși, iată-mă aici, așteptând o afurisită de pungă de gheață.

Rănile mele nici măcar nu m-au durut. Mult.

Ușa s-a deschis, iar Vivian a intrat cu două pungi de gheață mici.

"Ți-am spus că sunt bine", am mormăit, dar o scânteie de plăcere s-a aprins în pieptul meu când mi-a trecut degetele blânde peste maxilar.

"Dante, pielea ta este purpurie."

"Negru purpuriu." Un zâmbet mi-a trasat pe buze la privirea ei tăioasă. "Precizia este importantă, *mia cara.*"

"Încerci să obții o rană asemănătoare pe cealaltă parte a maxilarului?", a întrebat ea cu asprime, apăsând unul dintre pachete pe fața mea. "Dacă da, te pot ajuta cu asta".

"Nu e prea sportiv din partea ta să mă amenințI cu răni corporale în timp ce mă peticești. Unii ar putea spune chiar că e ipocrit."

"Nu-mi place sportul și sunt un excelent multitasker."

"Totuși, Asher Donovan și Rafael Pessoa, două vedete sportive, se află pe lista soților tăi de vis."

Obișnuiam să fiu un fan al ambelor. Acum nu mai sunt.

"În primul rând, *trebuie* să renunți la acea listă. În al doilea rând - ține asta deasupra ochiului" - Vivian mi-a împins a doua pungă de gheață în mână în timp ce umezea o lavetă "- nu devia de la problema principală, care este refuzul tău total de a cere ajutor."

"Pot să mă descurc cu câteva răni. Am trecut prin lucruri mai rele." Cu toate acestea, nu m-am opus atunci când mi-a tamponat rana cu cârpa.

"Vreau să te întreb ce vrei să spui prin *mai rău*?"

"Mi-am spart nasul prima dată când aveam paisprezece ani. Un nemernic îl hărțuia pe Luca, așa că l-am lovit. El m-a lovit la rândul lui. A ieșit atât de urât încât a trebuit să merg la Urgențe."

Vivian a tresărit. "Câți ani avea celălalt copil?"

"Șaisprezece." Fletcher Alcott a fost o adevărată figură.
"Un *copil de 16 ani se* lua de un copil de 9 ani?" "Lașii se iau mereu de cei care nu pot riposta."

"Din păcate, este adevărat." A luat un bandaj din dulapul cu medicamente. "Ai spus că a fost prima dată când ți-ai spart nasul. Ce s-a întâmplat a doua oară?"

Gura mi s-a încolăcit într-un zâmbet. "M-am îmbătat în facultate și am căzut pe trotuar."

Râsul lui Vivian m-a străbătut ca o briză răcoroasă într-o zi toridă de vară. "Nu mi te pot imagina ca pe o studentă tipic beată."

"Am făcut tot ce am putut pentru a șterge orice dovadă incriminatoare, dar amintirile sunt acolo." "Sunt sigur că ai făcut-o." Ea a pus plasturele peste tăietură și a făcut un pas înapoi cu o expresie de satisfacție. "Iată. Mult mai bine."

"Uiți un lucru." Mi-am bătut maxilarul.

Nu știam de ce mă chinuiam cu asta când nu voiam să mă aflu aici, dar nu-mi aminteam ultima dată când cineva s-a agitat pentru mine. M-am simțit... bine. Tulburător.

Vivian și-a încrețit fruntea. "Ce?"

"Sărutul meu."

Rozul i s-a strecurat pe obraji. "Acum tu ești cea care mă tachinează."

"Niciodată nu aș tachina o chestiune atât de serioasă", am spus solemn. "Un sărut pentru fiecare dintre rănile mele. Asta e tot. I-ai refuza unui muribund ultima dorință?".

Privirea ei sclipitoare avea o notă de exasperare. "Nu fi dramatic. Tu ești cea care a spus că ești, citez, *bine.* Dar dacă tot insiști să te porți ca un copil..." S-a apropiat din nou. Pulsul mi-a bătut în gât când și-a trecut buzele pe fruntea mea, apoi pe maxilarul meu. "Mai bine?"

"Mult."

"Ești incorigibil." Râsul a bolborosit sub vocea ei. "Nu este cel mai rău lucru pe care mi l-a spus cineva."

"Eu cred."

A întors puțin capul, iar ochii noștri s-au ținut.

Baia mirosea a detergent de lămâie și a unguent, două dintre cele mai neaoșe mirosuri cunoscute de omenire. Asta nu a împiedicat căldura să scânteie în sângele meu sau amintirea gustului ei să-mi inunde mintea.

"Despre Bali." Respirația ei mi-a atins pielea, caldă și ezitantă.

Mi s-a strâns în zona inghinală. "Da?"

"Ai avut dreptate să oprești lucrurile atunci când ai făcut-o. Ceea ce am făcut noi a fost o greșeală." Ceva ce părea suspect de asemănător cu dezamăgirea mi-a șerpuit prin piept. "Știu că ne vom căsători, așa că va trebui să... în cele din urmă." Vivian a sărit cu privire la detalii. "Dar este prea devreme. Am băut prea mult vin de Ziua Recunoștinței și m-am lăsat prinsă în momentul respectiv. A fost o..." A ezitat când mâinile mele s-au așezat pe șoldurile ei. "O greșeală. Nu-i așa?"

Pielea ei mi-a marcat palma prin stratul de cașmir. Un
zâmbet dur mi-a zvâcnit pe gură. "Da."
Atingerea mea a zăbovit o clipă înainte de a o muta într-o parte și de a mă îndrepta spre ieșire. Ar fi trebuit să mă opresc în Bali, iar ceea ce s-a întâmplat înainte de a mă opri a fost o greșeală.

Amândoi aveam dreptate.
Dar asta nu însemna că trebuie să-mi placă.

CAPITOLUL 21

Vivian

An urma Zilei Recunoștinței, anul a trecut cât ai clipi din ochi. Aș vrea să spun că primul meu sezon de sărbători ca femeie logodită a fost special sau memorabil, dar a fost mai mult stresant decât orice altceva.

Săptămânile dintre Black Friday și Revelion au fost pline de muncă, obligații sociale și întrebări nesfârșite despre viitoarea mea nuntă. Dante și cu mine am rămas peste noapte acasă la părinții mei de Crăciun și a fost la fel de ciudat pe cât mă temusem.

"Dacă mama se mai agită din cauza lui, oamenii vor crede că *ea este* cea care se căsătorește cu el", a șoptit sora mea Agnes, în timp ce mama noastră îl mai servea pe Dante cu încă o băutură.

Îi spuneam mama doar între noi, niciodată în față. "Imaginează-ți că

tata a negociat *acest* aranjament", i-am șoptit eu. Am izbucnit în

chicoteli.

Eram în sufragerie după cina din Ajunul Crăciunului - mama și Dante lângă șemineu; eu și sora mea pe canapea, iar tata și Gunnar, soțul lui Agnes, pe cealaltă canapea, lângă bar.

Nu o vedeam prea des pe Agnes acum că locuia în Eldorra, dar ori de câte ori eram împreună, redeveneam adolescenți.

"Fetelor, vreți să ne împărtășiți ce este atât de amuzant?", a întrebat tatăl nostru cu subînțeles, ridicându-și privirea din conversația cu Gunnar.

Înalt, blond și cu ochi albaștri, Gunnar era opusul surorii mele în ceea ce privește aspectul fizic, dar aveau un simț al umorului și o manieră de a fi ușor de suportat asemănătoare. Ne-a privit, cu o expresie amuzată, în timp ce eu și sora mea ne dezmeticim.

"Nimic nu e amuzant", am spus la unison.

Tatăl meu a clătinat din cap cu o expresie exasperată. "Vivian, pune-ți jacheta la loc", a spus el. "Este foarte frig. O să te îmbolnăvești".

"Nu e *atât de* frig", am protestat. "Șemineul este

aprins." Dar mi-am pus oricum geaca pe mine.

În afară de căsătorie, părinții mei mă certau mereu să port destule straturi și să

beau suficientă supă. A fost una dintre puținele rămășițe din zilele noastre de dinainte de a deveni bogate.

Când m-am uitat la Dante, l-am găsit privindu-ne cu ochii îngustați. Am ridicat o sprânceană, iar el a dat o mică scuturare din cap.

Habar nu aveam ce însemna asta, dar curiozitatea mea cu privire la reacția lui s-a topit în vârtejul dimineții de Crăciun (în care Gunnar a anunțat că i-a cumpărat lui Agnes un alt ponei pentru conacul lor de la țară) și al Balului Moștenirii și al planificării nunții care au dominat săptămânile de *după* Anul Nou.

Înainte să-mi dau seama, era mijlocul lunii ianuarie, iar anxietatea mea atinsese un nivel maxim.

Mai sunt patru luni până la bal.

Mai sunt șapte luni până la nuntă.

Dumnezeu să mă ajute.

"Ai nevoie de o retragere la spa", a spus Isabella. "Nimic nu reface corpul ca un weekend în deșert, plin de masaje profunde și yoga."

"Urăști yoga și odată ai plecat mai devreme de la o retragere pentru că era prea "plictisitor și woo woo woo"."

"Pentru *mine*. Nu pentru tine." Isabella stătea întinsă cu burta în jos pe canapeaua din biroul meu, cu picioarele ridicate în aer în timp ce mâzgălea în carnețelul ei. Din când în când, adică la fiecare două minute, se oprea pentru a sorbi din sifonul ei sau pentru a ronțăi o bucată de ciocolată neagră. Era ora prânzului, dar a spus că nu-i era chiar atât de foame, iar eu nu apucasem să comand mâncare la pachet. "Ar trebui să-l iei pe Dante cu tine. Va fi o escapadă de cuplu."

Mi-am ridicat privirea de pe harta cu locurile de la Legacy Ball. "Nu ar trebui să scrii următorul mare thriller în loc să dai sfaturi nesolicitate despre viața mea amoroasă?"

Uneori, Isabella folosea biroul meu ca birou pentru că liniștea din apartamentul ei era "prea zgomotoasă", ceea ce nu mă deranja, atâta timp cât nu-mi distragea atenția în timp ce lucram.

"Mă inspir din viața reală. Poate că pot scrie despre o căsătorie aranjată care a mers teribil de prost. Soția își ucide soțul după ce are o aventură perversă cu portarul ei sexy... sau nu", a adăugat ea grăbită când am privit-o fix. "Dar trebuie să recunoști că sexul și crima merg mână în mână."

"Doar pentru tine." Am mutat bilețelele autocolante cu numele lui Dominic și Alessandra Davenport pe masa cu Kai. *Mult mai bine*. În ultima configurație, Dominic stătea lângă cel mai mare rival al său. "Ar trebui să-mi fac griji în legătură cu fostele tale iubite?".

"Doar cele care m-au enervat." "Asta
înseamnă toate."

"Este?" Isabella era imaginea inocenței. "Oops."

Un zâmbet mi-a tras pe buze. Istoricul ei de întâlniri era un șir de semnale de alarmă care cuprindea piloți de mașini de curse, fotografi, fotomodele și, într-un caz cu adevărat spectaculos de eroare de judecată, un poet aspirant cu un tatuaj cu

Shakespeare și o înclinație pentru a rosti versuri din *Romeo și Julieta* în timpul sexului.

Ultimul an fusese cea mai lungă pauză de la bărbați de când o cunoscusem. A meritat-o. A avea de-a face cu bărbații era obositor.

Exemplu: relația mea cu Dante. Să încerc să-mi dau seama unde ne situăm era ca și cum aș fi încercat să mă așez pe o placă de lemn aglomerat în mijlocul oceanului.

Isabella și cu mine am căzut din nou în tăcere, dar mintea mea se tot îndrepta spre un anume italian brunet.

Ne sărutasem, iar Dante îmi dăduse nu unul, ci *două* orgasme uluitoare, pentru ca apoi să se oprească imediat după aceea.

Nimic nu întrece umilința de a-i cere să facă sex doar pentru ca el să mă lase baltă. Cel puțin am reușit (speram eu) să interpretez întreaga noapte ca pe o greșeală.

O bătaie mi-a întrerupt tulburarea interioară. "Intră."

Shannon a intrat ținând în mână un buchet extravagant de trandafiri roșii. Trebuie să fi fost cel puțin două duzini de trandafiri așezate într-o vază subțire de cristal, iar parfumul lor a acoperit instantaneu camera cu o dulceață îmbietoare.

Isabella s-a ridicat în picioare, cu ochii strălucind ca un reporter de la Page Six care a dat peste un secret suculent al societății.

"Astea tocmai au venit pentru tine", a spus Shannon cu un zâmbet complice. "Unde vrei să le pun?"

Inima mi-a sărit în gât. "Biroul meu este în regulă. Mulțumesc."

"Oh, Doamne." Isabella a fugit spre biroul meu în momentul în care ușa s-a închis. "Trandafirii ăștia trebuie să fi costat sute de dolari. Cu ce ocazie?"

"Habar n-am", am recunoscut. Surpriza și plăcerea s-au războit pentru dominație în pieptul meu.

Dante nu-mi mai trimisese niciodată flori. Din Bali, relația noastră se transformase într-o conviețuire civilă și, ocazional, într-o gustare comună la ore târzii, dar tot nu eram un cuplu "normal", nici pe departe.

Nu-mi puteam imagina de ce mi-ar fi trimis trandafiri acum. Nu era o sărbătoare, o aniversare sau ziua de naștere a cuiva.

"*Doar pentru că sunt* flori. Cele mai bune." Isabella și-a trecut degetele peste o petală catifelată. "Cine ar fi crezut că Dante Russo este atât de romantic?"

Plăcerea a depășit surpriza.

Am căutat printre florile extravagante până când am găsit o felicitare minusculă cu numele meu scris pe față. L-am întors și stomacul meu s-a prăbușit.

"Nu e de la Dante."

"Atunci cine este... *oh.*" Isabella a făcut ochii mari când i-am arătat biletul.

Vivian,

La mulți ani cu întârziere. M-am gândit la tine la miezul nopții, dar nu am avut curajul să-ți trimit asta până acum. Sper că ești bine.

Cu dragoste, Heath.

P.S. Sunt aici dacă te răzgândești vreodată.

Un cocktail de dezamăgire, neliniște și confuzie mi se pregătea în stomac. În afară de un mesaj de *Crăciun fericit,* nu mai vorbisem cu Heath de la piața de vechituri. Faptul că îmi trimitea flori avea și mai puțin sens decât faptul că le trimitea Dante.

"*Cu dragoste*, Heath." Isabella a strâmbat din nas. "Mai întâi, apare în New York și se întâlnește *întâmplător* cu tine, iar acum asta. Bărbatul trebuie să meargă mai departe. Sunteți despărțiți de ani de zile și tu..."

"Cine e Heath?" Vocea de catifea neagră mi-a smuls privirea spre intrare.

Costum cărbune. Umerii largi. Expresie la fel de întunecată ca și vocea lui.

Pulsul meu s-a accelerat.

Dante stătea în pragul ușii, cu o pungă de hârtie maro în mână, ochii lui sclipind ca niște cioburi de sticlă vulcanică pe fondul trandafirilor moi.

Corpul lui stătea periculos de nemișcat, ca un calm înaintea furtunii.

"Um..." Am alunecat o privire panicată către Isabella, care a sărit de pe birou și și-a luat geanta de pe podea.

"Ei bine, a fost distractiv, dar trebuie să plec", a ciripit ea cu o voce prea luminoasă. "Monty devine irascibil dacă nu-l hrănesc la timp."

Trădător, mi-a strigat privirea.

Îmi pare rău, a spus ea cu glas tare. *Noroc.*

Nu o mai lăsam niciodată să lucreze în biroul meu.

A trecut pe lângă Dante cu o bătaie ciudată pe brațul lui, iar eu am privit, cu stomacul întors, cum se îndrepta spre mine și așeza punga de hârtie lângă buchet.

A răsfoit biletul și l-a citit fără cuvinte, fălcile lui ticăind în ritm cu fiecare secundă care trecea.

"Este un cadou de Anul Nou", am spus când tăcerea a devenit prea apăsătoare pentru a fi suportată. "Ca și paharele de șampanie pe care ni le-a cumpărat mama."

Tic. Tic. Tic.

Nu l-am înșelat pe Dante și nici nu l-am căutat intenționat pe Heath. Nu aveam de ce să mă simt vinovată.

Cu toate acestea, nervii mei zdruncinau ca niște clopoței de vânt într-o tornadă.

"Acestea nu sunt pahare de șampanie, *mia cara.*" Dante a aruncat biletul așa cum ar fi făcut-o cu o carcasă bolnavă. "Și nici nu sunt de la mama ta, ceea ce mă duce înapoi la întrebarea mea. Cine este Heath?"

Am inspirat o răsuflare moale pentru a prinde curaj.

"Fostul meu prieten." Ochii lui Dante au scânteiat.

"Fostul tău prieten."

"Da." Nu am vrut să mint, iar Dante ar fi putut probabil să afle cine era Heath cu o pocnitură de deget, oricum.

"De ce îți trimite fostul tău iubit trandafiri și bilețele de dragoste?" Tonul catifelat nu se schimbase, dar curentul de pericol se apropia mai mult de suprafață.

"Nu este un bilet de dragoste."

"Mie mi se pare a fi unul." Dacă Dante ar fi scrâșnit mai tare din dinți, aceștia s-ar fi făcut praf. "Ce vrea să spună prin a te răzgândi?"

"I-am spus despre logodna noastră acum câteva luni." Dacă spuneam adevărul, puteam să spun tot adevărul. "A apărut la New York și a lăsat să se înțeleagă că ar fi deschis să mai dea o șansă relației noastre. Eu am refuzat. El a plecat. Sfârșit."

Ochii lui Dante erau aproape negri acum. "Evident că nu e sfârșitul, având în vedere acest *minunat*

buchetul pe care ți l-a trimis."

"Sunt doar flori." Înțelegeam de ce era supărat, dar el făcea din asta ceva mai mare decât era. "Sunt inofensive."

"Un nenorocit îți trimite flori și tu vrei să-mi spui că e inofensiv?" A luat din nou cartea de vizită. "M-am *gândit la tine la miezul nopții. Sper că ești bine. Cu dragoste, Heath.*" Sarcasmul a cântărit greu în recitare. "Nu trebuie să fii un geniu ca să știi ce făcea în timp ce se gândea la tine la miezul nopții."

Frustrarea a învins sentimentul meu de vinovăție prost plasat. "Nu pot controla ceea ce fac sau spun alți oameni. I-am spus că nu sunt interesată să ne împăcăm și îi voi spune din nou dacă va insista. Ce vrei să fac eu? Să obțin un ordin de restricție împotriva lui?"

"Este o idee excelentă." "E o

idee *ridicolă*." "Îl mai

iubești?"

Întrebarea a venit atât de pe neașteptate, încât nu am putut decât să mă holbez la el până când am rostit singurul cuvânt pe care l-am găsit. "Ce?"

"Îl mai *iubești*?" Tic-tac-ul maxilarului a revenit cu răzbunare. "Ne-

am despărțit cu ani în urmă."

"Asta nu răspunde la întrebarea mea."

M-am mișcat sub privirea grea a lui Dante.

Îl mai iubeam pe Heath? Țineam la el și îmi lipsea relația ușoară pe care o aveam. Despărțirea noastră m-a devastat.

Dar nu mai eram aceeași persoană ca atunci când ne întâlneam, iar timpul îmi transformase durerea inimii într-un ecou îndepărtat a ceea ce fusese cândva.

Când m-am gândit la Heath, m-am gândit la confortul de a fi iubit. Nu m-am gândit neapărat la *el*.

Dar dacă nu ar *trebui* să mă căsătoresc cu Dante și m-aș putea întoarce la Heath fără să-mi înstrăinez părinții, aș face-o?

Capul îmi zvâcnea de nehotărâre.

"Nu contează", am spus în cele din urmă. "Sunt logodită cu tine și nu mă împac cu Heath."

Răspunsul meu nu a făcut decât să alimenteze focul din ochii lui Dante. "Nu vreau ca logodnica mea să tânjească după un alt bărbat înainte, în timpul sau după nuntă."

"De ce contează?" Frustrarea mea s-a transformat într-o grămadă de cuvinte. "Oricum veți obține accesul pe piață și afacerea de afaceri. Nu te mai preface că

acesta este un angajament normal. Nu este. S-ar putea să ne fi sărutat și... și să fi devenit mai intimi, dar *nu* suntem o partidă de dragoste. Mi-ai spus asta de nenumărate ori. Și tu m-ai convins. Dar nu-mi poți dicta ce simt sau la cine mă gândesc. Asta *nu* face parte din înțelegere."

Tăcerea a domnit în urma vociferării mele, atât de groasă încât am simțit gustul ei în fundul gâtului.

Dante și cu mine ne-am holbat unul la celălalt, aerul scârțâind ca un fir electric între noi.

O mișcare greșită și mă va arde de viu.

M-am pregătit pentru o explozie, pentru țipete sau pentru vreun fel de amenințare voalată. În schimb, după câteva secunde care mi s-au părut ore, s-a întors și a plecat fără un cuvânt.

Ușa s-a închis în urma lui, iar eu m-am prăbușit pe birou, brusc epuizată. Mi-am apăsat călcâiele mâinilor pe ochi, cu gâtul strâns.

De fiecare dată când făceam progrese, făceam doi pași înapoi.

La un moment dat, am crezut că Dante ar putea avea sentimente pentru mine. În următorul, m-a dat la o parte ca pe un copil vitreg nedorit în frig.

Omul cavernelor din vechile reclame Geico comunica mai bine decât el.

Ce căuta el aici? Biroul lui Dante era la câteva străzi de al meu, dar nu mă vizitase niciodată la serviciu.

Ochii mei s-au agățat de punga de hârtie pe care o lăsase în urmă.

După o clipă de ezitare, am deschis-o, iar stomacul mi s-a scufundat în cel mai ciudat mod.

Pe fundul sacoșei, ascunse între tacâmuri învelite în hârtie și o multitudine de sosuri, se aflau două cutii de mâncare de la restaurantul meu preferat de sushi.

CAPITOLUL 22

Vivian

"P Fii atentă, *micuțo,* altfel îți tai un deget." Greta a cloncănit în semn de dezaprobare. "Nimeni nu vrea părți umane în cină."

"Îmi pare rău", am murmurat eu. Am încercat să-mi stăpânesc gândurile rătăcitoare și să mă concentrez din nou asupra sarcinii pe care o aveam de îndeplinit.

Dacă mama m-ar vedea acum, cum mă plimb cu usturoiul într-un pulover vechi de cașmir și blugi, ar face un infarct. Laus nu se "chinuia" în bucătărie și nici nu purta hainele din sezonul trecut, dar mă bucuram de confortul fără minte al gătitului.

Le-am invitat pe Isabella și Sloane la cină și am decis că o seară de gătit între fete ar fi mai amuzantă decât o cină formală.

Am avut dreptate.

Bucătăria mirosea ca în spatele unui restaurant rustic toscan. Sosul de roșii bolborosea pe aragaz, boluri cu ierburi și condimente erau aliniate pe tejghea, iar gustul acrișor și spumos al lămâilor proaspete adăuga un plus la aromele apetisante. La celălalt capăt al bucătăriei, Isabella tăia fasolea verde în timp ce Sloane ne pregătea martini-urile ei caracteristice. Greta, care refuza să ne lase nesupravegheați, zburda prin cameră, verificând o duzină de lucruri diferite și certându-ne atunci când nu ne pregăteam alimentele în mod corespunzător.

Se simțea confortabil și normal, ca o casă adevărată. Atunci de ce mă simțeam atât de ciudat?

Poate pentru că tu și Dante sunteți încă în relații, m-a tachinat o voce din capul meu.

Am participat la evenimentele sociale obligatorii, am sărbătorit Ziua Îndrăgostiților la Per Se și am asistat la un spectacol de Anul Nou Lunar la Lincoln Center, dar relația noastră acasă fusese rece și distantă de la vizita lui Dante la birou.

N-ar trebui să fiu surprins. Dante se retrăgea de fiecare dată când lucrurile nu mergeau așa cum voia el, iar eu eram prea enervată de reacția lui exagerată față de

flori ca să-l caut.

Așa că iată-ne din nou în impas.

Am tocat usturoiul cu mai multă forță decât era necesar.

"Poftim." Sloane a apărut lângă mine și mi-a strecurat un martini de mere pe tejghea. "Pentru când vei termina cu cuțitele. Arăți de parcă ai avea nevoie de el."

Am schițat un mic zâmbet. "Mulțumesc."

Părul platinat al lui Sloane era răsucit în cocul său caracteristic, dar își scosese jacheta și își dezlipise telefonul din mână. În lumea ei, putea la fel de bine să danseze desculță pe un bar din Ibiza.

"Unde este viitorul tău soț?" a întrebat Isabella. "Încă mai e supărat din cauza florilor?"

Era hotărâtă să demonstreze că Dante și cu mine vom deveni o pereche de iubire adevărată până la nuntă și îl aducea în discuție ori de câte ori avea ocazia. Bănuiam că avea un pariu cu Sloane pentru a vedea cine va avea dreptate, deoarece părerea lui Sloane despre dragoste se situa undeva între aprecierea ei pentru șobolanii de la metroul din New York și oamenii care purtau sandale cu șosete.

"Nu e bosumflat", am spus eu, conștient de prezența cu ochi de vultur a Gretei. "E ocupat."

A *fost* ocupat timp de trei săptămâni. Dacă era un lucru la care Dante excela, acela era evitarea conversațiilor dificile.

"E bosumflat", au spus la unison Isabella, Greta și Sloane.

"Aveți încredere în mine. L-am crescut pe Dante de când era în scutece." Greta a verificat sosul. "Nu vei întâlni niciodată un om mai încăpățânat și mai încăpățânat."

Nu-mi vine să cred.

"Dar..." A amestecat oala cu o lingură de lemn. "Are și el o inimă mare, chiar dacă nu o arată. Nu este... bun la cuvinte. Bunicul lui, odihnească-se în pace, era un bun om de afaceri, dar nu un bun comunicator. A transmis aceste trăsături băieților."

Mi s-a format un nod în gât. Tocmai de aceea nu renunțasem încă la Dante. Era un comunicator groaznic, iar atitudinea lui caldă și rece mă făcea să-mi doresc să-mi smulg părul din cap. Dar, sub toate astea, exista cineva pentru care merita să aștept.

"Vorbești de el pentru că ți-a instalat un televizor în bucătărie?" Am întrebat ușor.

Ochii Gretei au strălucit. "Când cineva îți oferă mită, e nepoliticos să nu accepți." Râsul a plutit prin bucătărie, dar a murit repede când Dante și Kai a apărut în pragul ușii.

M-am îndreptat, cu pulsul bătându-mi în gât. Isabella s-a oprit din tăiat fasolea verde, în timp ce Sloane își sorbea băutura, privirea ei rece îi privea pe noii veniți ca și cum ei ar fi fost cei care intrau în casa *ei.*

"Dante, nu știam că vei fi acasă la cină." Greta și-a șters mâinile pe un prosop de vase. "Mâncarea e aproape gata. Voi mai adăuga două farfurii pe masă."

"Nu e nevoie. Ne-am oprit doar să luăm niște documente. Vom lua masa la Valhalla în seara asta." Atenția lui Dante nu s-a abătut de la Greta. "Mâine zbor și eu la Washington pentru afaceri. Voi fi plecat timp de o săptămână."

"Înțeleg." Greta s-a uitat la mine. M-am concentrat din nou asupra usturoiului meu.

Anunțul lui Dante era în mod clar în beneficiul meu, dar dacă nu era suficient de matur să mi se adreseze direct ca un adult, nu-i dădeam satisfacția recunoașterii mele.

Alături de el, privirea lui Kai a trecut peste mine și Sloane până la Isabella, care se așezase pe scaunul cel mai apropiat de intrare. Fusta ei din piele, cerceii ei cu pandantive și cizmele stiletto erau opusul polului opus costumului, ochelarilor și batistei de mătase băgate în buzunarul de la piept.

Ea a arcuit o sprânceană la scrutarea lui înainte de a lua o roșie cherry din bolul de lângă ea și de a o băga în gură. Nu și-a întors privirea de la el, ceea ce făcea ca mișcarea altfel inocentă să fie aproape sexuală.

Kai îi privea spectacolul cu expresia fadă a cuiva care așteaptă la coadă la poștă.

Lângă el, Dante a rămas în ușă, tăcut și nemișcat.

Ceasul ticăia spre jumătate de oră. Sosurile bolboroseau și șuierau pe aragaz, iar cuțitul meu tăia într-un ritm constant pe planșa de tăiere.

Tensiunea era aproape la fel de groasă ca și fettuccine-ul caracteristic lui Greta.

Greta și-a curățat gâtul. "Ei bine, să aveți un zbor sigur spre D.C. Aduceți un suvenir sau două, hmm? Sunt sigură că oamenii din casă vor aprecia."

A mai alunecat o privire în direcția mea.

Ușor, Greta.

"O să țin minte asta", a spus Dante cu rigiditate. "Poftă bună la cină." A plecat fără să-mi arunce o privire.

"Doamnelor." Kai și-a plecat capul înainte de a-l urma.

Ieșirea lor a întrerupt tensiunea care ne ținea ostatici.

Mi-am scăpat cuțitul, iar Greta a mormăit ceva pe sub respirație în timp ce scotea carnea din cuptor.

"Am nevoie de niște apă." Isabella a alunecat de pe scaun și s-a îndreptat spre frigider, cu obrajii roz.

M-am uitat fix la placa de tăiat, încercând să-mi sortez emoțiile.

Ar fi trebuit să mă obișnuiesc până acum cu călătoriile de afaceri ale lui Dante, dar vestea călătoriei sale viitoare m-a înțepat mai mult decât ar fi trebuit. Chiar dacă nu vorbeam, prezența lui era o caldă liniștire în apartament.

Întotdeauna era un pic mai frig când nu era acasă.

CAPITOLUL 23

Dante & Vivian

DANTE

Nu aveam nevoie să vizitez D.C.

AȘ fi putut să-mi desfășor afacerile acolo în mod virtual, dar m-am bucurat de această pauză de la atmosfera tensionată de acasă. De asemenea, am profitat de această ocazie pentru a verifica ce face Christian, pe care îl însărcinasem cu un nou proiect pe lângă situația lui Francis.

Se tolănea pe canapeaua din fața mea, cu ochii reci. Ne aflam în biblioteca apartamentului său din centrul orașului și ne petrecusem ultima oră discutând despre Valhalla, afaceri și securitate. Dar, judecând după expresia lui, era încă supărat din cauza a ceea ce se întâmplase mai devreme în hol.

Eu doar sărutam mâna unuia dintre vecinii săi - unul pentru care părea să aibă un interes special.

Nu în fiecare zi îl vedeam pe Christian Harper agonizând din cauza unei femei, și să fiu al naibii dacă îl lăsam să treacă fără să mă joc cu el.

Îi va trece. Nici măcar nu se întâlneau.

"Heath Arnett. CEO al unui startup de stocare în cloud care va fi scos la bursă la sfârșitul acestui an", a spus el acum. A ridicat o sprânceană. "De când îți pasă de stocarea în cloud?".

Menționarea numelui lui Heath mi-a șters amuzamentul față de răspunsul lui Christian la un simplu sărut de mână.

M-am gândit la tine la miezul nopții. Cu dragoste, Heath.

Ceva întunecat și nedorit mi-a șerpuit prin piept.

"Nu face pe prostul." Am aruncat înapoi restul băuturii și am așezat paharul de cristal pe o măsuță din apropiere. "Ai găsit ceva bun?"

L-am rugat pe Christian să cerceteze trecutul lui Heath. Nu i-a luat mult timp să afle numele complet al lui Heath, precum și totul despre munca, familia și hobby-urile sale.

Educație americană standard din clasa de mijloc. A studiat la Columbia, unde Heath a cunoscut-o pe Vivian. O carieră în ascensiune ca dezvoltator de software înainte de a înființa un start-up care în acel moment mergea ca pe roate.

Dar acestea au fost lucrurile strălucitoare, de nivel superior. Eu am vrut să văd partea întunecată.

Christian a zâmbit. Puține lucruri îl animau mai mult decât să smulgă scheletele din dulapul cuiva. "Există posibilitatea ca el să fi fost implicat în activități dubioase care au dus la creșterea companiei sale. Nu criminale, dar discutabile. Suficient încât să aibă un impact grav asupra performanței IPO-ului lor."

"Bine. Ocupă-te de asta înainte de a le face publice."

Am întins mâna spre apa de lângă scotch-ul meu gol, dar nu a făcut nimic pentru a calma arsura din sângele meu.

"Bineînțeles." Christian m-a privit, o licărire amuzată strecurându-se în ochii lui de chihlimbar. "Nu mi-ai răspuns niciodată la întrebarea mea anterioară. De ce îți pasă atât de mult de acest Heath? Nu se poate să fie din cauză că este fostul iubit al lui Vivian. Bărbatul de care a fost îndrăgostită nebunește până când părinții ei au obligat-o să se despartă de el pentru că nu provenea din bani de nivel Russo." Christian și-a învârtit băutura în pahar. "Am auzit că i-a trimis trandafiri după Anul Nou. Drăguți."

Arsura s-a intensificat.

"Știe că Vivian este logodnica mea și oricum i-a trimis flori. E o lipsă de respect."

Nu-i spusesem lui Christian despre Clubul Valhalla, Bali sau despre schimbările din relația mea cu Vivian. Să-i dau aceste informații ar fi fost ca și cum i-aș fi dat dinamită unui copil care vrea să distrugă.

Din nefericire, ticălosul poseda un radar extrem de precis când venea vorba de slăbiciunile altora.

Nu că Vivian ar fi fost slăbiciunea mea.

"Hmm." Un zâmbet complice s-a jucat pe gura lui Christian. "Ăsta e un motiv. Un alt motiv, unul pe care sunt mai înclinat să-l cred, este că începi să dezvolți sentimente pentru minunata ta viitoare soție."

"Lasă whisky-ul, Harper. Îți întunecă judecata", am spus cu răceală. "Vivian este mai tolerabilă decât am anticipat inițial, dar nu s-a schimbat nimic. Nu am nicio intenție să mă căsătoresc cu ea *sau să* mă leg de familia Laus."

Dintr-un motiv oarecare, sentimentul avea un gust mai puțin dulce decât în urmă cu șase luni. Amărăciunea a mărginit cuvintele ca și cum ar fi fost pătate de înșelăciune, deși am vorbit serios.

Am fost atras de Vivian. Acceptasem asta despre mine. Chiar îmi plăcea de ea, dar nu îndeajuns pentru a accepta șantajul tatălui ei.

Oricum, nu conta. După ce voi demola imperiul tatălui ei, nu va mai vrea să aibă nimic de-a face cu mine. Era prea loială familiei sale. Acesta era costul afacerilor.

Mă mânca ceafa.

Mi-am suflecat mânecile, dorindu-mi să nu fie atât de cald aici. Christian trebuie să aibă caloriferul la maxim.

"Dacă spui tu", a tras de limbă. "Nu-ți face griji, suntem aproape. În curând, vei

scăpa de întreaga lor familie și vei putea avea din nou casa numai a ta."

O durere ciudată m-a cuprins în piept.

"Abia aștept", am spus sec. Mi-am mai turnat un pahar de Glenlivet, dar un apel m-a întrerupt înainte de a putea lua o înghițitură.

Edward.

Nu a sunat niciodată decât în caz de urgență. S-a întâmplat ceva cu Vivian?

Gheața mi-a intrat în vene.

M-am scuzat rapid și am pășit în hol.

"Ce este?" Am întrebat odată ce Christian a dispărut din raza de acțiune.

"Vivian este bine?" "Doamna Vivian este bine", m-a asigurat Edward. "Cu toate acestea, a avut loc o..." A lăsat să iasă o mică tuse. "Dezvoltare pe care m-am gândit că ar trebui să o cunoașteți. Are un vizitator."

Am așteptat cu nerăbdare să termine. Vivian primea tot timpul vizitatori. Nici unul dintre ei nu merita un telefon, decât dacă...

"Din câte am înțeles, este vorba de un fost amant. Cred că îl cheamă Heath."

A fost nevoie de o clipă pentru ca implicațiile să se afunde. Odată ce au făcut-o, furia s-a strecurat sub pielea mea ca o otravă care se strecoară încet, încet.

Ce *naiba* căuta Heath în casa mea? Trebuia să fie în nenorocita de California.

Aveam de gând să-l omor pe Christian. Trebuie să fi știut că Heath era în New York și nu a spus nimic despre asta.

"În mod normal, nu v-aș deranja cu o astfel de problemă, dar el a insistat să o vadă pe doamna Vivian. Ea a fost de acord să-l lase să intre, dar..." O altă tuse delicată. "Având în vedere sosirea lui *neașteptată, am* vrut să vă anunț."

Sângele îmi bătea în urechi, distorsionând vocea lui Edward. Eram în D.C.

Vivian era în New York cu fostul ei prieten. M-am hotărât în două secunde.

"Stai cu ochii pe ei și nu-l lăsa să plece până nu ajung acasă", am ordonat. "Mă întorc cu avionul în seara asta."

A fost un zbor comercial de optzeci de minute între cele două orașe. Avionul meu putea ajunge în cincizeci de minute.

"Da, domnule."

Am închis și am reintrat în bibliotecă. O parte din mine voia să-l sugrume pe Christian pentru că îmi ascundea intenționat informații, dar aveam o problemă mai presantă la îndemână. "Trebuie să mă întorc la New York". Mi-am luat geaca de pe spătarul canapelei. "Trebuie să mă ocup de o problemă personală."

Christian și-a ridicat privirea de pe telefon și l-a strecurat în buzunar. "Îmi pare rău să aud asta", a spus el cu blândețe. "Te conduc până afară."

În drumul nostru spre hol au vibrat sub pielea mea vârfuri de furie și altceva.

Teama.

De ce naiba îmi era frică? Heath voia o a doua șansă cu Vivian; nu i-ar fi făcut rău fizic. Aveam încredere în Edward pentru a gestiona situația; un singur telefon de la el și echipa mea de securitate de acasă l-ar fi făcut pe Heath să-și dorească să nu fi pus niciodată piciorul la est de Munții Stâncoși.

Dar dacă Vivian voia să-l vadă? Relația noastră nu fusese cea mai caldă de la cearta de la birou. Ar fi putut să-l cheme pe Heath cât timp am fost plecat. Heath ar fi putut să o convingă să-i mai dea o șansă chiar în acest moment.

Nu ar trebui să conteze, având în vedere că meciul nostru era sortit eșecului încă de la început. Dar, dintr-un motiv necunoscut, a contat.

Christian și cu mine am ajuns la ușa din față.

"Această chestiune personală...", a spus el în timp ce ieșeam pe hol. "Nu cumva fostul iubit al lui Vivian a apărut la tine acasă, nu-i așa?"

Surpriza mi-a oprit pașii, urmată de o rafală rece de furie. M-am întors, cu privirea îndreptată spre Christian. "Ce *naiba ai* făcut, Harper?"

"Eu doar am facilitat o reuniune între logodnica ta și un vechi prieten", a spus el cu nonșalanță. "Din moment ce ți-a plăcut atât de mult să ți-o tragi cu mine, m-am gândit să-ți întorc favoarea. Oh, și Dante?" Zâmbetul lui era lipsit de orice urmă de umor. "Atinge-o din nou pe Stella și nu vei mai *avea o* logodnică."

Ușa mi-a trântit ușa în nas.

Roșul mi-a punctat vederea până când a acoperit pereții și podeaua cu purpură. *Nenorocitul* ăla.

În circumstanțe normale, nu aș fi lăsat să treacă amenințarea lui, dar nu aveam timp pentru prostiile lui.

M-aș fi ocupat de Christian mai târziu.

A durat zece minute pentru a ajunge la avionul meu, cincizeci pentru a ateriza în New York și alte treizeci pentru a ajunge la apartamentul meu.

O mulțime de timp pentru ca furia mea să ajungă la fierbere.

Ar fi trebuit să mă ocup eu de situația de la Heath, în loc să îl deleg pe Christian. Era bun în meseria sa, dar a folosit ca armă orice informație pe care o avea la dispoziție.

Apoi a fost nenorocitul de Heath. Nu primisem nicio actualizare urgentă de la Edward, dar gândul că se afla în apropierea lui Vivian timp de aproape două ore mi-a dat pe spate.

Când am ajuns la apartamentul meu, Edward m-a întâmpinat la ușă, cu fața atent goală. "Bună seara, domnule."

"Unde sunt?"

Nu a clipit la răspunsul meu tăios. "Camera de zi." Am dispărut înainte ca ultimul cuvânt să iasă complet din gură.

Ce ar fi putut face Heath și Vivian în tot acest timp? Despre ce au vorbit? Au ținut legătura de când el i-a trimis trandafirii ăia?

M-am oprit în pragul ușii din sufragerie. Ochii mei au găsit-o imediat pe Vivian, care era sprijinită de perete lângă șemineu. Heath se înălța deasupra ei, corpul lui ascunzându-i parțial vederea.

Focul s-a aprins jos în stomacul meu.

M-am îndreptat spre ei, pașii mei tăcuți pe covorul gros, cu mușchii încolăciți la fiecare pas.

"Ți-am spus, nu ți-am trimis niciun mesaj." Exasperarea blândă a lui Vivian mi-a ajuns la urechi când m-am apropiat. Niciuna dintre ele nu mi-a observat sosirea. "Nu știu ce s-a întâmplat, dar mesajul nu este de la mine."

"Nu trebuie să mă minți." Vocea lui Heath mi-a ciupit pielea ca niște viespi mici și enervante. Îmi venea să ajung la gâtul lui și să-i smulg limba. "Tu nu vrei să te căsătorești cu Dante. Amândoi știm asta. Ești cu el doar din cauza părinților tăi. Uite, doar... așteaptă până la IPO-ul meu, bine? Amână nunta."

"Nu pot să fac asta." Exasperarea s-a transformat în oboseală. "Țin la tine, Heath. Întotdeauna o voi face. Ai fost prima mea dragoste. Dar nu sunt... nu pot să-i fac asta lui Dante sau familiei mele."

"Am fost?" Vocea ascuțită s-a înăsprit.

"Heath..."

"Încă te iubesc. Tu știi asta. Întotdeauna te-am iubit. Dacă nu ar fi fost părinții tăi..." Și-a lăsat capul în jos. "La naiba, Viv. Trebuia să fim noi."

"Știu." Grosimea vocii ei m-a făcut să mi se răsucească stomacul. "Dar nu este." "Îl iubești?"

Gâtul mi s-a răsucit și mai tare la pauza lungă a lui Vivian.

"Tu nu", a spus Heath. "Dacă ai fi știut, nu ai fi ezitat." "Nu este atât de simplu."

Auzisem destule.

"Data viitoare când încerci să furi logodnica unui bărbat", am spus, cu o voce extrem de calmă în ciuda furiei care mă străbătea. "Să nu fii atât de prost încât să o faci în casa lui."

Heath s-a întors cu spatele.

Surpriza i-a trecut prin ochi, dar nu a apucat să reacționeze înainte ca eu să-mi trag brațul înapoi și să-i trântesc pumnul în față.

VIVIAN

O pocnitură bolnăvicioasă a sfâșiat aerul, urmată de un urlet dureros. Sângele a țâșnit din nasul lui Heath, iar mirosul de cupru mi-a îmbibat împrejurimile, infiltrându-se sub pielea mea și lăsându-mă imobilizat.

Nu puteam decât să privesc, îngrozită, cum Dante îl ridica de guler pe Heath,

care se bâlbâia, și îl punea la zid.

Furia a sculptat linii aspre pe fața lui Dante, întărindu-i maxilarul și transformându-i pomeții în tăieturi de tensiune în lumina focului. Ochii lui erau plini de o furie care ardea lent, genul de furie care se strecoară și te anihilează înainte de a-ți da seama că a sosit.

Întotdeauna fusese intimidant, dar în acel moment, părea mai mare decât viața, de parcă diavolul însuși părăsise iadul pentru a-și aplica pedeapsa.

"Mă doare-n cot de când vă cunoașteți tu și Vivian sau de când v-ați întâlnit". Rânjetul moale al lui Dante mi-a trimis gheață pe șira spinării. "Nu te atingi de ea. Nu vorbești cu ea. Nici măcar nu te gândești la ea. Dacă o faci, îți voi rupe toate oasele din corp până când propria ta mamă nu te va mai recunoaște. Ai înțeles?"

Perle de purpură se scurgeau din bărbia lui Heath pe cămașa lui.

"Ți-ai ieșit din minți", a scuipat el. În ciuda bravadei sale, pupilele sale erau de mărimea unei monede de 25 de cenți. Frica se scurgea din el, aproape la fel de puternică precum mirosul de sânge. "O să te dau în judecată pentru agresiune."

Zâmbetul lui Dante era înspăimântător în calmul său. "Poți încerca."

Și-a strâns mai tare strânsoarea de cămașa lui Heath, cu încheieturile degetelor deja învinețite de la forța pumnului.

Aerul s-a ascuțit cu o violență proaspătă și iminentă, suficient pentru a mă smulge în cele din urmă din stupoarea mea înghețată.

"*Oprește-te*." Mi-am găsit vocea chiar în momentul în care Dante și-a tras brațul înapoi pentru un alt pumn. "Dă-i drumul."

Nu s-a mișcat.

"*Acum*."

A trecut o bătaie grea până când l-a eliberat pe Heath, care s-a prăbușit pe podea, tușind și strângându-și nasul. Judecând după crăpătura de mai devreme, trebuia să fie spart, dar mi-a fost greu să adun compasiune după ce avusesem de-a face cu el în ultimele două ore.

"Acesta nu este un teren de joacă de școală", am spus. "Sunteți amândoi bărbați maturi. *Purtați-vă* ca atare." Ziua mea fusese destul de nasoală. În primul rând, cineva mi-a vărsat cafea peste tot brandul...

rochie nouă, *albă,* Theory, în timpul alergării mele de dimineață cu lapte. Apoi, am aflat că o țeavă s-a spart la locul de desfășurare inițial al Balului Legacy. Locul era inundat și ar fi durat luni de zile pentru reparații, ceea ce însemna că aveam la dispoziție trei luni pentru a găsi și a muta toate pregătirile pentru gală într-un nou loc care 1) să fie disponibil într-un termen atât de scurt 2) să se încadreze în bugetul meu și 3) să aibă spațiul și grandoarea necesare pentru a găzdui cinci sute de invitați extrem de exigenți și extrem de critici.

Am venit acasă în speranța de a mă relaxa, doar pentru ca Heath să apară la ușă divagând despre un mesaj pe care se presupune că i l-am trimis, spunându-i că

vreau să mă împac.

Acum, logodnicul meu și fostul meu iubit erau la gâtul celuilalt, iar sângele curgea peste tot.

Inutil să mai spun că rezervele mele de simpatie erau la cel mai scăzut nivel din toate timpurile.

"Heath, ar trebui să te duci să-ți faci un control la nas." Fiecare secundă în care el și Dante rămâneau în aceeași cameră era o nouă ocazie pentru alte probleme.

Aș merge cu el la spital, dar, având în vedere starea de spirit actuală a lui Dante, să mă ofer să plec cu el ar face mai mult rău decât ar ajuta.

Heath s-a uitat la mine, cu ochii chinuiți. "Viv..."

Din pieptul lui Dante a izbucnit un hohot de avertizare. "Pleacă", am spus. "Te rog."

A deschis gura ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar privirea ucigătoare a lui Dante l-a făcut să se ridice și să iasă din cameră fără să mai spună nimic.

Am așteptat până am auzit ușa de la intrare trântindu-se înainte de a mă năpusti asupra celuilalt bărbat exasperant, care îmi provoca migrene, din viața mea.

"Ce este în *neregulă* cu tine? Nu poți să te duci să lovești oamenii! Probabil că i-ai spart nasul!"

"Pot să fac tot ce vreau", a spus Dante, imaginea lipsei de remușcări. "A meritat-o."

O durere de cap mi s-a adunat în spatele tâmplelor.

"Nu, nu se *poate.* Știre de ultimă oră, faptul că ai bani nu te absolvă de consecințe. Există un... un mod corect de a face lucrurile care nu include violența. Ești norocos dacă *nu* te dă în judecată pentru agresiune."

"*Sunt* norocoasă?" a mârâit Dante. "*E* norocos că nu i-am spart mai mult decât nasul pentru că a intrat în casa mea și a încercat să ne distrugă logodna."

"Nu spun că are dreptate. Spun că era o modalitate mai bună de a gestiona situația decât să te expui unei acuzații de agresiune!"

Dante avea destui avocați și bani pentru a scăpa de o astfel de acuzație ca și cum nu ar fi fost nimic, dar nu asta era ideea. Era vorba de principiul problemei.

"Te atingea." Ochii lui Dante s-au întunecat până la miezul nopții. "Ai *vrut* să te atingă?"

Oh, pentru numele lui Dumnezeu.

"Nu ai voie să faci asta", am spus printre dinți strânși. "Nu ai voie să dai buzna și să te comporți ca un logodnic gelos când mă ignori de *săptămâni întregi*. Am încercat să vorbesc cu tine despre Heath după flori. Ai refuzat și ai fugit la Washington."

Buzele i s-au subțiat. "Nu te-am ignorat și nu am *fugit* la Washington." "M-ai ignorat, ai evitat contactul vizual și verbal, și... comunicate în mormăieli cavernicole sau cel mult prin intermediul unei terțe părți. Aceasta este definiția manuală a ignorării."

Dante se holba la mine, cu fața de granit.

Frustrarea mi-a bolborosit în piept și mi-a urcat în gât.

"Te deschizi, apoi te închizi. Mă săruți, apoi pleci. Facem acest dans de luni de zile și m-am *săturat* de el." Mi-am ridicat bărbia, cu inima tremurând sub o

avalanșă de nervi. "Vreau doar să știu, o dată pentru totdeauna. Este în continuare doar o afacere, sau e mai mult decât atât?"

Un mușchi s-a flexat în maxilarul lui Dante. "Nu contează. Ne căsătorim oricum."

"Contează. Nu mai joc acest joc cu tine." Frustrarea mea s-a transformat în furie, transformându-mi cuvintele în lame. "Dacă asta e o afacere, o vom trata ca atare. Vom produce un moștenitor, vom zâmbi pentru camerele de filmat în public și ne vom trăi viețile separat în privat. Asta e tot."

Nu era viața pe care aș fi ales-o, dar eram prea implicat ca să mă retrag acum. Cel puțin atunci aș fi știut unde ne situăm și mi-aș fi ajustat așteptările în consecință.

Gata cu supraanalizarea fiecărei fărâme de intimitate, căutând ceva ce nu era acolo. Nu mă mai agăț de speranța că Dante se va schimba și că voi fi una dintre norocoasele a căror căsătorie aranjată se va transforma în dragoste.

"Să ne trăim viețile separat, în privat?" Vocea lui Dante a scăzut la un decibel periculos. "Ce naiba înseamnă asta?"

"Înseamnă exact ceea ce sună. Facem ce vrem, discret, și nu ne punem întrebări despre asta, atâta timp cât nu ne afectează... imaginea publică."

Cuvintele mele s-au clătinat la furtuna care se aduna în ochii lui. "Vorbești despre o aventură, Vivian?"

Pielea de găină mi-a erupt alarmată pe piept și pe umeri.

"*Nu*, și nu asta e ideea. Răspundeți la întrebarea mea. Este vorba de afaceri sau de ceva mai mult?"

El a rămas tăcut.

"Heath a greșit pentru ceea ce a încercat să facă, dar tu ești supărat pentru că... de ce? Te simți amenințată? Teritorial?" Mi-am înfipt unghiile în palme. "Nu sunt o jucărie, Dante. Nu poți să mă dai la o parte și să mă iei înapoi doar când mă vrea altcineva."

"Nu cred că ești o jucărie", a spus el.

"Atunci de ce îți pasă? De ce l-ai lovit pe Heath când tu ești cel care mi-a spus să las sentimentele noastre deoparte?"

Mai multă liniște. Corzile gâtului i se încordau vizibil pe piele.

Tensiunea era atât de densă încât puteam să o simt în gât, dar am împins înainte, nedorind să-l las să scape atât de ușor.

"Suntem împreună doar din cauza unei înțelegeri pe care *ai* făcut-o cu tatăl meu. Ce-ți pasă dacă fostul meu soț apare din nou în viața mea? Știi că nunta ar merge înainte oricum", am spus eu. "Ți-e teamă că voi rupe logodna? Să fug cu Heath și să te las să arăți ca un prost în fața prietenilor tăi? *De ce îți pasă?"*

"Nu știu!" Forța răspunsului său m-a uimit și m-a făcut să tac.

Masca de granit a lui Dante s-a crăpat, dezvăluind chinul de dedesubt.

"Nu știu de ce îmi pasă. Știu doar că îmi *pasă* și urăsc asta." Ura de sine i-a acoperit vocea.

"Urăsc ideea ca tu să atingi pe altcineva, sau ca altcineva să te atingă pe tine. Urăsc faptul că alți oameni te pot face să râzi într-un mod în care eu nu pot. Urăsc cum mă simt în preajma ta, ca și cum ai fi singura persoană care mă poate face să-mi pierd controlul atunci când eu... *Nu. Pierd. Controlul."*

Fiecare cuvânt, fiecare pas îl aducea mai aproape, până când spatele meu s-a lipit de perete și căldura trupului său l-a învăluit pe al meu.

"Dar eu da." Vocea i-a scăzut, devenind răgușită. "Cu tine."

Sângele îmi trosnea în urechi, înăbușindu-i cuvintele până când am ajuns sub apă și mă înecam într-o mare de emoții.

Șoc, speranță, teamă, exaltare, nesiguranță... toate se amestecau până când nu se mai puteau distinge unele de altele.

"*Nu știu* nu este suficient", am șoptit.

Odată ca niciodată, ar fi fost. Dar trecusem de mult peste acest reper.

Maxilarul lui Dante se strânse. De atât de aproape, puteam vedea nuanțele de aur din ochii lui, ca niște pete de lumină într-o mare de întuneric.

"Heath a spus că încă te iubește. Destul de mult încât să meargă împotriva părinților tăi și a mea pentru a fi cu tine. Dar v-ați despărțit acum doi ani și nu a făcut nimic până când a aflat că ești logodită." Întunericul a depășit lumina. "Vrei să știi adevărul, Vivian? Dacă te-aș fi iubit atât de mult pe cât pretinde el că te iubește, nimic nu m-ar fi împiedicat să te păstrez."

Nu mi-am dat seama până în acel moment cât de ușor era ca o simplă propoziție să dizolve firele care îmi țineau lumea laolaltă.

Dacă te-aș fi iubit atât de mult pe cât pretinde el că te iubește, nimic nu m-ar fi împiedicat să te păstrez.

"*Dacă*", am respirat, cu gâtul insuportabil de strâns. "Ipotetic."

Aurul a dispărut complet, lăsând în urma sa bălți de miez de noapte.

Un zâmbet sardonic. "Da, *mia cara*." Căldura mi-a atins buzele. "Ipotetic."

Bătăile inimii mele au încetinit.

Timpul a fost suspendat pentru o clipă scurtă și chinuitoare, doar atât cât să se întrepătrundă respirațiile noastre.

Apoi, un geamăt spulberă vraja, urmat de un blestem scăzut.

Acesta a fost singurul avertisment pe care l-am primit înainte ca Dante să mă tragă la el și să-și prăbușească gura pe a mea.

CAPITOLUL 24

Vivian

Iar trebui să-l împingă de acolo.

Nu rezolvasem încă problemele de fond, iar un sărut - sau mai multe - nu ar fi făcut decât să complice și mai mult lucrurile.

Ar trebui să-l împing.

Dar nu am făcut-o.

În schimb, mi-am trecut degetele prin părul lui și am cedat asaltului abil asupra simțurilor mele.

Strânsoarea fermă de la ceafă. Presiunea expertă a buzelor sale. Felul în care corpul lui Dante se mula pe al meu, plin de mușchi tari și căldură.

Gura lui s-a mutat peste a mea, fierbinte și solicitantă. Plăcerea mi-a încețoșat simțurile pe măsură ce gustul bogat și îndrăzneț al lui mi-a invadat gura.

Sărutul nostru din Bali fusese pasional, dar impulsiv. Și asta? Asta a fost greu. Primar. *Dependentă*.

Grijile mele de mai devreme în acea zi s-au topit în neant, iar eu mi-am curbat instinctiv corpul în corpul lui, căutând mai mult contact, mai multă căldură, *mai mult*.

Îmi sărutasem partea mea echitabilă de bărbați de-a lungul anilor, dar niciunul nu mă sărutase vreodată așa.

Ca și cum ar fi fost un cuceritor hotărât să-mi spargă apărarea.

Ca și cum ar fi fost prinși în deșert și eu eram ultima lor speranță de salvare.

Un oftat ușor mi-a scăpat când Dante mi-a prins picioarele în jurul taliei lui și m-a purtat afară din cameră fără să ne întrerupă sărutul.

Ocheade neclare ale unor tablouri cu rame aurite și ale unor aplice de aur îmi treceau prin vederea periferică în timp ce ne conducea prin labirintul de holuri.

Când am ajuns în camera lui, a închis ușa în urma noastră și m-a lăsat jos, cu respirația la fel de tăiată ca și a mea.

În orice alte circumstanțe, aș fi savurat prima mea vizită în sanctuarul său privat, dar am prins doar cea mai slabă impresie de stejar scump și cărbune înainte ca gura lui să fie din nou pe a mea.

I-am împins jacheta de pe umeri în timp ce el îmi desfăcea fermoarul rochiei. Mișcările noastre erau frenetice, aproape disperate, în timp ce ne smulgeam hainele.

Cămașa lui. Sutienul meu. Pantalonii lui.

Se desprindeau cu tragere și tragere, lăsând în urmă doar căldura și pielea goală.

Ne-am despărțit pentru ca Dante să poată pune un prezervativ, iar gura mi s-a uscat la priveliștea din fața mea. Îl mai văzusem fără tricou în Bali, dar asta era cumva diferit. Corpul lui era sculptat cu o asemenea perfecțiune încât mă așteptam să găsesc semnătura lui Michelangelo ascunsă pe unul dintre abdomenele sale cizelate.

Umerii largi. Piept musculos. Piele bronzată și un ușor fir de păr negru care se scurgea până la...

Oh, Doamne.

Pula lui ieșea în afară, uriașă și tare, iar simpla idee de a o avea în mine mi-a trimis în spirală prin stomac frisoane gemene de teamă și anticipare.

Nu avea cum să se potrivească. Era imposibil.

Când în sfârșit mi-am târât privirea înapoi la a lui, ochii lui erau deja concentrați asupra mea, întunecați și arzând de căldură.

O flacără topită mi-a curs pe șira spinării când m-a învârtit astfel încât erecția lui s-a înfipt în partea inferioară a spatelui meu.

O oglindă cu diagonală întreagă atârna pe peretele din fața noastră, reflectându-mi ochii strălucitori și obrajii înroșiți în timp ce Dante îmi pipăia sânii, strângându-i ușor și învârtindu-mi sfârcurile între degete până când acestea se înțepeniseră.

Pofta, anticiparea și o urmă de jenă mi s-au adunat în stomac. Să-l privesc cum îmi explora corpul, atingerea lui aproape arogantă în siguranța sa leneșă, era cumva mai intimă decât sexul propriu-zis.

"Nu ar fi trebuit să-l lași să te atingă, *mia cara.*" Vocea blândă a lui Dante mi-a provocat fiori pe piele cu o secundă înainte de a-mi ciupi vârfurile sensibile, cu putere.

Am tresărit instinctiv la zvâcnetul de durere și plăcere.

"Eu nu am..." Răspunsul meu s-a topit într-un oftat răsuflat când el a băgat o mână între picioarele mele.

"Vrei să știi de ce?", a continuat el, ca și cum nu aș fi încercat să răspund.

Dinții mi-au săpat în buza de jos. Am scuturat din cap, șoldurile mele se mișcau în timp ce el își apăsa degetul mare pe clitorisul meu.

"Pentru că ești *a mea*." Dinții lui mi-au marcat gâtul. "Tu porți inelul *meu. Ai* venit pe fața și pe mâna *mea.* Trăiești în capul *meu* tot timpul, chiar dacă nu vreau să..." Palma lui a alunecat spre șoldul meu, unde degetele lui au săpat caneluri în pielea mea. "Și, Doamne, vreau să te pedepsesc pentru că mă înnebunești atât de tare. Fiecare. Singură. Zi."

Nu am apucat să înregistrez pe deplin ultima lui propoziție înainte de a se izbi de mine și de a-mi smulge un strigăt din gât.

Eram atât de umedă încât a alunecat înăuntru fără prea multă rezistență, dar

senzația a fost atât de bruscă și de intensă încât m-am strâns fără să mă gândesc.

A șuierat o răsuflare, dar nu s-a mișcat până când corpul meu nu s-a aclimatizat la mărimea lui și scâncetele mele de disconfort au dispărut. Abia atunci a ieșit și a împins din nou înăuntru.

La început încet, apoi mai repede și mai adânc, până când a stabilit un ritm care mă făcea să-mi tremure genunchii.

Toate gândurile au dispărut din mintea mea în timp ce el mă bătea atât de adânc încât a atins puncte despre care nu știam că există.

Ochii mi s-au închis, pentru a se deschide din nou când o mână s-a închis în jurul gâtului meu.

"Deschide ochii", a mârâit Dante. "Uită-te în oglindă când ți-o trag."

Am făcut-o. Priveliștea care m-a întâmpinat a fost aproape suficientă pentru a mă face să mă prăbușesc. Sânii mei săreau cu fiecare împingere, iar ochii mei erau sticloși de poftă și de lacrimi nevărsate în timp ce el îmi storcea fiecare gram de plăcere. Un șir nesfârșit de gemete și scâncete se revărsau din gura mea întredeschisă.

Nu arătam ca o fată bună și respectabilă, așa cum fusesem crescută să fiu. Arătam desfrânată și nevoiașă și răpită dincolo de orice înțelegere. Privirea mea s-a blocat cu cea a lui Dante în oglindă.

"Îți place asta?", m-a tachinat el. "Să mă privești cum îți distrug păsărica în timp ce tu faci mizerie pe scula mea?"

Plămânii mei nu puteau să primească suficient oxigen pentru ca eu să răspund altfel decât cu un zgomot sugrumat.

Futaiul era prea intens și tot ce-mi doream era ca el să continue. Să mă împingă din ce în ce mai departe, până când mă prăbușesc în prăpastia care se profila în față.

"Sunt singurul care are ocazia să te vadă așa." Vocea lui a devenit aspră. "Tu"- împinge-"ești"- împinge-"soția *mea"- împinge-*"soția *mea*."

Forța futaiului lui creștea cu fiecare cuvânt, până când ultima plonjare m-a aruncat în față. Dacă nu m-ar fi ținut, m-aș fi prăbușit pe podea.

"Încă nu sunt... soția ta", am reușit să mă descurc peste trosnetul inimii mele.

Strânsoarea lui Dante s-a strâns în jurul gâtului meu. "Poate că nu", a spus întunecat. "Dar tu *ești* a mea. M-ai întrebat dacă mai e doar o afacere..." Și-a scos scula încet, lăsându-mă să simt fiecare centimetru din el, înainte de a o trânti din nou înăuntru. Senzații electrice m-au străbătut, transformându-mi corpul într-un fir viu. "Ți se pare că asta e o afacere?"

Nu, nu a fost așa.

Se simțea ca o speranță.

Se simțea ca o dorință.

A fost ca o ruină și o mântuire în același timp.

Ritmul lui Dante a încetinit, dar puterea din fiecare împingere a rămas vicioasă. Totuși, următoarele lui cuvinte conțineau o umbră de vulnerabilitate care mi-a tăiat ceea ce mai rămăsese din suflare. "Nu știi ce-mi faci." Cruzimea vocii sale se

potrivea cu dorința în ochii lui - întunecați și fără de înțeles și atât de viscerali încât i-am simțit în oase.

Acea privire și acele cuvinte, rostite cu acea voce, au fost cele care m-au făcut să mă simt în cele din urmă în pragul prăpastiei.

Am venit cu un strigăt ascuțit, corpul meu tremurând în jurul lui. El a urmat la scurt timp după aceea, scula lui pulsând în mine până când am fost amândoi epuizați și gâfâind după aer.

Ne-am ţinut unul de celălalt, respiraţiile noastre se înserau treptat la unison pe măsură ce coboram din înălţimi.

"Uită-te la noi, *mia cara.*" Comanda moale a lui Dante mi-a atins pielea. Am privit-o.

Reflecţiile noastre se uitau la noi, ameţite şi pline de transpiraţie. Braţele lui m-au înfăşurat pe la spate, iar obrazul lui s-a lipit de al meu, în timp ce privirile noastre se conectau în oglindă.

Ceva care era deopotrivă durere şi plinătate mi-a tras de inimă.

Ceea ce am avut nu a fost sex moale, emoţional, cel puţin nu la suprafaţă. Dar, sub mâinile aspre şi cuvintele murdare, o furtună de emoţii a suflat şi a dat peste cap întreaga noastră relaţie.

Şase luni de frustrare, poftă, furie şi tot ce se află între ele, toate dezlănţuite într-o singură noapte.

N-aş fi ştiut urmările până dimineaţă.

Dar ştiam că nu mai există cale de întoarcere la cum erau lucrurile înainte.

CAPITOLUL 25

Vivian

Ta lumină matinală arunca umbre moi pe podea. Liniștea cântărea greu în aer, iar fiecare mișcare suna prea tare în timp ce mă ridicam de pe saltea. Era șapte și cinci, cel mai devreme când mă trezisem într-un weekend de la zborul meu în zori spre Eldorra pentru nunta lui Agnes, cu ani în urmă, dar trebuia să plec înainte ca Dante să se trezească.

Picioarele mele au atins covorul.

"Unde te duci?" Zgomotul aspru și somnoros al vocii lui Dante mi-a atins spatele.

Am încremenit, degetele de la picioare se încolăceau în tripla bucată de pluș, în timp ce inima mea pornea în galop.

Rămâi calm. Rămâi calm.

Chiar dacă vocea lui a stârnit o mulțime de amintiri cu conținut interzis.

Uită-te în oglindă când ți-o trag.

Îți place asta? Să mă privești cum îți distrug păsărica în timp ce tu faci mizerie pe scula mea?

Căldura mi s-a strecurat pe obraji, dar am încercat o expresie neutră când m-am întors. Dante stătea rezemat de căpătâiul patului, cu cearșafurile de mătase de culoare cărbune încremenite în jurul taliei.

O întindere netedă de piele măslinie se întindea peste umerii goi, sculptați, și se îngusta până la o talie slabă. Tăietura lui în formă de V săgeta sub cearșafuri ca o invitație de a continua de unde am rămas aseară.

Mi-am forțat privirea în sus, doar pentru a găsi ochii lui așteptându-i pe ai mei. Un zâmbet cunoscător îi trăgea de buze în timp ce se apleca pe spate, emana aroganță dezinvoltă și satisfacție masculină pură.

Ticălos îngâmfat.

Și totuși, asta nu a împiedicat fluturii să erupă în stomacul meu.

"Mă duc la serviciu", am spus fără suflare, amintindu-mi de întrebarea lui. "Criza Legacy Ball. Este urgent."

"E sâmbătă."

"Crizele nu funcționează după un program săptămânal de lucru." Mi-am tras discret de tivul bluzei.

Am purtat unul dintre vechile tricouri ale lui Dante de la facultate, care se afla undeva între scandalos și jumătatea coapsei.

Ochii lui au coborât și s-au întunecat.

Căldura s-a răspândit de pe fața mea până undeva la sud de stomac.

"Poate că nu, dar nu pentru asta te furișezi din patul meu la șapte dimineața, *mia cara*". O parte din somn s-a evaporat din vocea lui, lăsând în urmă satin și fum.

"Nu?" Vocea mea scârțâia ca o balama de ușă care are nevoie de ulei. "Nu." Privirea lui s-a întâlnit din nou cu a mea.

Provocarea a strălucit în adâncurile ei. *Cine este cel care fuge acum?*

Cuvintele nespuse mi s-au înfipt în oase.

"Ai vrut să vorbești", a spus el. "Hai să vorbim."

Mi-am înghițit nervii care mi s-au depus în gât. *Bine, atunci.*

Mi-am imaginat că discuția noastră se va desfășura puțin diferit. Aș fi fost înflăcărată și plină de indignare - și îmbrăcată în cea mai bună ținută a mea, bineînțeles - nu aș fi stat pe marginea patului lui, mirosind ca el și purtând tricoul lui în timp ce amintirea atingerii lui se imprimase pe pielea mea.

Dar a avut dreptate. Trebuia să vorbim și nu avea rost să amânăm inevitabilul.

Am abordat mai întâi elefantul din cameră.

"Heath a venit aseară pentru că a spus că i-am trimis un mesaj în care îi spuneam că vreau să ne împăcăm."

O umbră a trecut pe fața lui Dante la menționarea lui Heath, dar nu l-a întrerupt.

"Nu am făcut-o. Ei bine..." Mi-am modificat declarația. "Mi-a arătat telefonul lui și acolo *este* un text care pare să fie de la mine, dar nu l-am trimis niciodată. Poate că a fost o farsă sau un hacker. Nu știu, dar nu contează. Răspunsul meu la... propunerea lui nu s-a schimbat de când am vorbit ultima dată. A refuzat să accepte asta și ne-am tot certat ore în șir până când ai apărut tu."

Ar fi trebuit să-l dau afară pe Heath cu mult înainte ca Dante să vină acasă. Cu toate acestea, nu am reușit niciodată să trec peste sentimentul de vinovăție pentru modul în care l-au tratat părinții mei când au aflat de relația noastră.

Vivian este o Lau. E menită să se căsătorească cu cineva grozav, nu cu un așa-zis antreprenor cu o companie de care nu a auzit nimeni. Nu ești destul de bun pentru ea și nu vei fi niciodată.

Doi ani mai târziu, amintirea cuvintelor dure ale tatălui meu încă mă face să tresar. "Ai spus nu pentru că nu mai ai sentimente pentru el sau pentru că te simți obligat să respecte înțelegerea noastră?" Fața lui Dante era ilizibilă.

"Are vreo importanță? Ne căsătorim oricum." I-am aruncat cuvintele lui de

aseară înapoi.

Gura i s-a strâns. "N-aș întreba dacă nu ar fi așa."

"Totuși, nu mi-ați răspuns la întrebarea mea dacă asta mai este o afacere."

Dante recunoscuse indirect că nu fusese noaptea trecută, dar luam cu binișorul orice spunea cineva în timpul sexului.

Buzele i se despărțiră pe o respirație sardonică. "De câte ori ai de gând să mă faci să o spun?"

"Doar o dată", am spus încet.

M-a privit cu ochi întunecați, cu glugă.

Ceasul ticăia cu o precizie asurzitoare, iar tricoul meu de bumbac moale se simțea brusc prea greu.

"*Afacerile* ar fi rămas în California și aș fi sărbătorit o afacere la care lucrasem un an de zile, în loc să mă grăbesc să mă întorc să te văd", a spus el în cele din urmă, cu vocea joasă și încărcată de pietriș. "*Afacerile* ar fi fost să-mi finalizez călătoria în D.C. în loc să-mi trezesc pilotul pentru un zbor de ultim moment spre casă. În toți anii în care am fost director general, am scurtat o călătorie de serviciu doar de două ori, Vivian, și ambele cazuri au fost din cauza ta." O răsucire ironică a buzelor sale. "Așa că nu, nu mai e vorba doar de afacerile astea nenorocite."

Fluturii și-au luat din nou zborul, înălțându-se atât de sus încât vârfurile catifelate ale aripilor lor îmi atingeau inima.

Am căutat un răspuns adecvat înainte de a mă hotărî la singurul cuvânt care mi-a venit în minte.

"Oh."

Un amuzament ironic i-a străbătut privirea. "Da, *oh*", a spus el sec. "E rândul tău, *mia cara*. De ce l-ai refuzat pe Heath?"

Tonul lui era leneș, dar nu era nimic leneș în felul în care mă privea, ca un prădător fixat pe prada sa, cu mușchii încolăciți de tensiune.

"Pentru că nu mai am sentimente romantice pentru el", am spus, cu vocea mea moale. "Și pentru că s-ar putea să le am pentru altcineva."

Acum, după ce șocul emoțional de aseară dispăruse, mi-am dat seama că discuția mea cu Heath mi-a oferit o claritate de care aveam mare nevoie.

Cândva, îl iubisem și mă simțeam vinovată pentru felul în care se terminaseră lucrurile între noi. Dar au trecut doi ani. Nu mai eram aceeași persoană care fusesem atunci când ne întâlnisem și nu mai simțisem nimic în afară de surpriză, tristețe și puțină supărare atunci când vorbeam.

În tot acest timp, am crezut că mi-a fost dor de Heath, dar mi-a lipsit *ideea* de el. Mi-a lipsit să am un partener. Mi-a lipsit să fiu iubită și să fiu îndrăgostită.

Din nefericire, nu am mai putut găsi aceste lucruri la el.

Lumina soarelui de dimineață se filtra prin perdele și aurise fața lui Dante, aruncând umbre moi sub fruntea și pomeții lui. Era atât de nemișcat încât semăna cu o sculptură de aur în repaus, dar aerul scânteia ca un foc uscat.

"Nu e vorba doar de afaceri pentru tine." Mi-am forțat nervii din stomac să se ridice. "Și pentru mine nu este doar o datorie."

Aerul a devenit dens, greu de înțeles. Un claxon slab de mașină a răsunat la zeci de etaje mai jos, dar nu ne-am întors privirea.

"Bine." Sunetul aspru mi-a atins pielea cu o intimitate surprinzătoare. Pulsul mi-a bătut în urechi.

Mi-am trecut o mână umedă peste coapsă, neștiind ce să fac sau ce să spun în continuare. Să ne sărutăm? Continuăm conversația? Mergem pe drumuri separate?

Am ales cea mai sigură opțiune.

"Ei bine, mă bucur că am avut această discuție. Chiar am o criză la serviciu, așa că mă întorc în camera mea..."

"Aceasta este camera ta."

I-am aruncat lui Dante o privire dubioasă. Poate că lipsa cofeinei îi afectase memoria. "Urăsc să-ți spun asta, dar, de fapt, nu aici am dormit în ultimele cinci luni", am spus cu răbdare. "Camera mea este la celălalt capăt al holului. Ați făcut o mare spectacol de distincție când m-am mutat aici. Îți amintești?"

"Da, dar cred că este clar că limitele pe care le-am stabilit în acea zi nu mai sunt aplicabile." Dante și-a crestat o sprânceană întunecată. "Nu ești de acord?"

Pulsul meu a luat-o razna. "Ce vrei să sugerezi?"

"Că am stabilit noi limite. Gata cu dormitoarele separate, gata cu furișatul dimineața..." Expresia lui s-a întunecat. "Și să nu mai avem niciun contact cu Heath."

În mod normal, m-aș fi supărat pe încercarea lui Dante de a controla cu cine pot vorbi, dar după dezastrul de aseară, am înțeles de unde venea. Dacă ar fi avut o fostă care era hotărâtă să ne despartă, nici eu nu aș fi vrut să vorbească cu ea.

"Ce păcat", am spus eu. "Plănuisem să-l invit la cină." Dante nu părea amuzat.

"A fost o glumă." Nimic.

Am suspinat. "În acest sens, dacă tot stabilim noi limite, am și eu câteva ale mele. Prima..." Le-am bifat pe degete. "Gata cu încruntarea ca expresie implicită. Fața ta este aproape înghețată în acest fel și aș prefera să nu mă trezesc cu Grinch pentru tot restul vieții mele."

"Arăt mult mai bine decât Grinch", a mormăit el. "Și dacă oamenii ar înceta să mă mai enerveze, nu m-aș mai încrunta atât de mult."

"Nu alți oameni sunt problema. Îți amintești când am trecut pe lângă un parc pentru câini în preajma Crăciunului și am văzut acei husky adorabili? Te-ai holbat la ei atât de tare încât au început să urle."

"Nu mă holbam la *ei*", a spus el nerăbdător. "Mă holbam la ținutele lor. Cine își îmbracă câinii în reni? E ridicol."

"Era Crăciunul. Cel puțin nu erau îmbrăcați în spiriduși."

Dante s-a încruntat și mai tare. *O să lucrăm la asta mai târziu.*

"Oricum." Am trecut mai departe, înainte de a vira prea adânc într-o discuție

despre moda canină. "Înapoi la limite. Gata cu dispariția timp de săptămâni întregi cu mai puțin de patruzeci și opt de ore înainte, cu excepția cazului în care este cu adevărat o urgență. Nu mai închideți

când ești supărat și lucrurile nu merg așa cum vrei tu. Și..." Dinții mei au tras de buza de jos. "Ar trebui să ne angajăm să avem cel puțin o întâlnire în fiecare săptămână."

Majoritatea oamenilor se întâlnesc *înainte* de logodnă, dar noi făceam totul pe dos.

Mai bine mai târziu decât niciodată, am presupus.

"Dacă ai vrea să petreci mai mult timp cu mine, *mia cara, nu* trebuie decât să spui asta." Traducerea lui Dante a alunecat din nou într-o cadență catifelată.

Mi s-au încălzit obrajii. "Nu asta e ideea." Cel puțin, nu toată ideea. "Ne căsătorim în câteva luni și nu am avut nici măcar o întâlnire adevărată."

"Am fost la întâlniri. Am fost la gala Valhalla." "A fost

o obligație socială."

"Am fost în Bali."

"A fost o obligație de familie". A

tăcut.

"Acestea sunt condițiile mele. Acceptați?"

Răspunsul său a venit mai puțin de două secunde mai târziu. "Da."

"Minunat." Mi-am ascuns surpriza în fața acordului său prompt. "Ei bine..." Doamne, ce jenant era. De ce era pacea atât de grea decât războiul? "Putem rezolva logistica dormitorului mai târziu. Deocamdată, trebuie să-mi rezolv problema de la serviciu înainte de a fi trecut pe lista neagră."

Încercarea de a găsi în ultimul moment un loc de desfășurare în Manhattan a fost ca și cum ai încerca să găsești un cercel pe fundul râului Hudson. Imposibil.

Dar dacă voiam să salvez Balul Moștenirii și cariera mea, trebuia să găsesc o modalitate de a face imposibilul posibil, rapid.

"Este ceva ce necesită să fii la birou?" "Nu..." Am spus

cu prudență. "Nu chiar."

Aveam nevoie mai ales să mă gândesc la alternative pentru a-i putea suna luni.

"Perfect. Rezolvă-l la micul dejun." Un zâmbet a pâlpâit pe gura lui Dante. "Noi suntem

la prima noastră întâlnire."

CAPITOLUL 26

Dante

Iîntotdeauna mi-am controlat reacțiile, cel puțin în public. Bunicul meu alungase din mine orice manifestare impulsivă de emoții încă de când eram copil.

După spusele lui Enzo Russo, emoția era slăbiciune și nu era loc pentru slăbiciune în lumea acerbă a corporațiilor.

Dar Vivian. *La naiba.*

A fost un moment ieri când am crezut că o voi pierde. Perspectiva a deblocat un nivel de teamă pe care nu-l mai trăisem de când aveam cinci ani, când mi-am privit părinții plecând, crezând că nu-i voi mai vedea niciodată. Că vor dispărea în eter, lăsându-mă cu bunicul meu cu o față teribil de severă și cu un conac prea mare pentru a fi umplut.

Aveam dreptate.

În cele din urmă o voi pierde și eu pe Vivian, într-un fel sau altul, dar voi face față acelei zile când va veni.

O strângere ciudată mi-a cuprins pieptul.

Nu știam cum vor decurge lucrurile după ce adevărul va ieși la iveală, dar după noaptea trecută - după ce am gustat cât de dulce era și am simțit cât de bine ne potriveam - știam că nu eram pregătit să o las să plece încă.

"Este ceea ce cred eu că este?" Vocea lui Vivian m-a scos din gândurile mele.

Se holba la semnul retro al restaurantului de deasupra capetelor noastre, cu o expresie în egală măsură intrigată și mistificată.

"Moondust Diner." Mi-am scuturat melancolia neobișnuită și am deschis ușa. "Bine ați venit în casa celor mai bune milkshake-uri din New York și în locul preferat de mine, în vârstă de 12 ani, din oraș."

Nu mai vizitasem restaurantul de ani de zile, dar în momentul în care am pășit în interiorul său bine uzat, am fost transportată înapoi în zilele mele de preadolescență. Plăcile de linoleum crăpate, scaunele din piele portocalie, vechiul tonomat din colț... era ca și cum locul ar fi fost păstrat într-o capsulă a timpului.

Un fior de nostalgie m-a lovit în timp ce hostessul ne-a condus la o cabină goală.

"*Cel mai bun* este un titlu măreț", a tachinat Vivian. "Îmi setezi așteptările foarte sus."

"Se vor întâlni." Doar dacă restaurantul nu-și schimbă rețeta, ceea ce nu avea niciun motiv să facă. "Ai încredere în mine."

"Recunosc, nu la asta mă așteptam de la prima noastră întâlnire." Buzele lui Vivian s-au curbat într-un mic zâmbet. "Este ceva ocazional. Fără prea multă importanță. Sunt plăcut surprinsă."

"Hmm." Am răsfoit meniul mai mult din obișnuință decât din orice altceva. Știam deja ce urma să comand. "Să nu menționez atunci turul privat cu elicopterul pe care l-am rezervat pentru mai târziu?".

Râsul ei s-a stins când am ridicat o sprânceană.

"Dante. Nu ai făcut-o."

"Ești logodită cu un Russo. Așa facem noi lucrurile. Restaurantul este..." Am făcut o pauză, căutând sentimentul potrivit. "O plimbare pe calea amintirilor. Asta e tot."

Trebuia să joc tenis cu Dominic astăzi, dar când Vivian a încercat să plece în acea dimineață, tot ce mi-am dorit a fost să rămână. O întâlnire la restaurant a fost primul lucru care mi-a venit în minte.

Ideea cu elicopterul a venit mai târziu, iar pentru aceasta a fost nevoie de un singur telefon.

"Îmi place. Este fermecătoare." Vivian mi-a aruncat un zâmbet răutăcios. "Te rog să-mi spui că ai profitat de tonomat când erai mai tânăr. Aș ucide pentru o poză cu tine la doisprezece ani în care bei un milkshake și dansezi."

"Îmi pare rău, dragă, dar asta nu se va întâmpla. Nu sunt genul de tip tonomat. Nici măcar când eram preadolescent."

"Nu sunt surprinsă, dar puteai să lași o fată să viseze mai mult timp", a spus ea cu un oftat.

A sosit servitorul nostru. Eu am rămas cu shake-ul meu de încredere alb-negru, în timp ce Vivian a oscilat între cel cu căpșuni și cel cu unt de arahide și ciocolată.

M-am așezat pe spate, ciudat de fermecat de micul ei încrețit în timp ce se uita peste meniu.

Ieri, am fost în Washington, m-am întâlnit cu Christian și am discutat despre cum să-l doborâm pe Francis Lau. Acum, iată-mă aici, invitând-o pe fiica lui la clătite și milkshake-uri ca și cum am fi adolescenți de suburbie la prima întâlnire.

Viața avea un simț al umorului dat peste cap.

Vivian s-a hotărât în cele din urmă pentru căpșuni, iar eu am așteptat până când a plecat chelnerul nostru înainte de a vorbi din nou.

"Care este criza de muncă de care ai pomenit mai devreme?"

De data aceasta, suspinul lui Vivian a fost mai greu. "Locul inițial de desfășurare a Balului Moștenirii a fost inundat." Mi-a făcut o scurtă trecere în revistă a ceea ce s-a întâmplat, umerii ei devenind din ce în ce mai încordați cu cât vorbea mai mult.

A fost o situație de rahat. Locurile de acea mărime și calibru se rezervau cu luni, dacă nu cu ani de zile înainte. Să găsești unul la această dată târzie era ca și

cum ai încerca să găseşti un lac în deşert.

"Aţi încercat la muzee?" Am întrebat. Locuri precum Met şi Whitney găzduiau în mod regulat gale şi baluri de caritate.

"Da. Calendarele lor sunt pline."

"Aș putea să dau un telefon. Să eliberez un loc."

"Nu." Vivian a clătinat din cap. "Nu vreau să pun pe nimeni altcineva în aceeași situație în care mă aflu eu, făcând muzeul să anuleze pentru ei."

Tipic pentru Vivian. Nu știam dacă să fiu impresionată sau exasperată. "Biblioteca publică din New York?" Am sugerat.

"De asemenea, rezervat."

Aparent, toate hotelurile suspecte obișnuite au fost, de asemenea, scoase din funcțiune.

Mi-am frecat un deget peste buza de jos, gândindu-mă. "Ai putea să o găzduiești la Valhalla." Sprâncenele lui Vivian s-au ridicat. "Ei nu permit evenimente din afară."

"Nu, dar Balul Moștenirii este extrem de prestigios. Majoritatea membrilor, dacă nu toți, vor fi acolo. S-ar gândi la asta dacă le-aș cere."

Comitetul de conducere ar face o criză de nervi, dar i-aș putea convinge.

Poate.

"Nu-ți pot cere să faci asta", a spus ea, precautã. Nu era membră a clubului, dar trăia în lumea noastră. Știa că plata pentru astfel de lucruri se făcea sub formă de favoruri, nu de bani.

Și uneori, favorurile costă mai mult decât orice altceva pe care banii ar putea să-l cumpere.

"Nu e mare lucru." Mă puteam descurca cu comitetul de conducere și cu tot ce îmi aruncau în față.

"Este o afacere *uriașă.*"

"Vivian", am spus. "Mă ocup eu de asta."

Comitetul a solicitat un vot unanim pentru a aproba toate deciziile. Eu am fost un "da". Kai ar spune probabil că da. Mai rămăseseră șase persoane de convins.

Aveam mult de lucru, dar întotdeauna am apreciat o provocare bună.

Vivian își zgâria dinții pe buza de jos. "Bine, dar oricum caut alternative. Valhalla va fi ultima soluție."

"Să nu te audă altcineva din club că spui asta, altfel chiar *vei* fi pus pe lista neagră. Nici măcar eu nu voi putea să te salvez de nouăzeci și nouă de orgolii rănite."

"Am notat." Râsul ei s-a așezat undeva adânc în pieptul meu înainte de a se stinge. "Mulțumesc", a spus ea, fața i s-a înmuiat. "Pentru că te-ai oferit să mă ajuți."

Mi-am curățat gâtul, cu fața ciudat de caldă. "Cu plăcere."

Servitorul s-a întors cu comenzile noastre și am privit, cu mușchii încordați, cum Vivian a luat prima înghițitură.

"Wow." Surpriza i s-a aprins în ochi. "Ai avut dreptate. Este uimitor."

M-am relaxat. "Întotdeauna am dreptate."

Tremurul meu s-a potrivit cu sentimentele ei. Îmi făcusem griji că nu se va ridica la înălțimea amintirilor mele din copilărie, dar a fost la fel de bun precum îmi

aminteam.

Conversația noastră a trecut curând de la muncă și mâncare la un amestec eclectic de subiecte - muzică, filme, călătorii - înainte de a se reduce la o liniște confortabilă.

Era greu de crezut că eu și Vivian ne certasem atât de des. Dacă lăsam la o parte antipatia mea intensă față de familia ei, să fiu cu ea era ca și cum aș fi respirat.

Ușor. Fără efort. Esențial.

"Știi că pentru mine nu e vorba de bani", a spus Vivian după ce ne-am terminat băuturile și ne-am pregătit să plecăm.

Am ridicat o sprânceană întrebătoare.

"Aceasta. Logodna noastră." A făcut un gest între noi. "Știu ce trebuie să crezi despre familia mea și nu te înșeli în totalitate. Banii și statutul înseamnă foarte mult pentru ei. Eu căsătorindu-mă cu un Russo este... ei bine, este cea mai mare realizare, în ochii lor. Dar eu nu sunt familia mea."

Și-a răsucit inelul în jurul degetului. "Nu mă înțelegeți greșit. Îmi plac hainele frumoase și vacanțele de lux la fel de mult ca oricare altă persoană, dar căsătoria cu un miliardar nu a fost niciodată scopul meu final în viață. Te plac pentru *tine*, nu pentru banii tăi. Chiar dacă mă enervezi uneori", a adăugat ea ironic.

Căldura din venele mele a murit rapid la menționarea familiei ei, dar s-a reaprins odată cu recunoașterea ei.

Te plac pentru tine*, nu pentru banii tăi.*

Un pumn mi-a strâns

pieptul. "Știu", am spus

încet.

Asta a fost partea cea mai incredibilă. Chiar am crezut-o.

Cândva, cândva, fusese o Lau.

Acum, ea era Vivian. Separată, distinctă și capabilă să mă facă să pun la îndoială tot ceea ce credeam că îmi doresc.

Autoconservarea mi-a spus să o țin la distanță. Ne îndreptam spre o coliziune inevitabilă, iar noile noastre limite nu ar fi însemnat nimic odată ce adevărul despre tatăl ei ar fi ieșit la iveală.

Dar încercasem distanța și tot ce făcusem era să o doresc și mai mult. Râsetele ei, zâmbetele ei, strălucirea din ochii ei când mă tachina și focul din răspunsurile ei când o enervam. Le doream pe toate, chiar și atunci când știam că nu trebuia.

Capul și inima mea au purtat un război civil unul împotriva celuilalt și, pentru prima dată în viața mea, inima mea a câștigat.

În următoarea săptămână, Vivian și cu mine ne-am acomodat la noua noastră dinamică. Ea s-a mutat în camera mea, eu am venit acasă la cină în fiecare seară și am testat apele așa cum ar face înotătorii după o furtună, cu speranță și precauție în egală măsură.

Tranziția nu a fost atât de dificilă pe cât mă așteptam. Nu mai avusesem timp

sau chef să mă întâlnesc cu cineva cum trebuie de ani de zile, dar să fiu cu Vivian a fost la fel de ușor și de natural ca și cum m-aș fi întors acasă după o călătorie lungă.

Mai aveam de făcut o singură oprire la boxe.

M-am sprijinit de mașină și l-am privit pe Heath ieșind din mașina închiriată în Upper West Side, cu o geantă de voiaj pe umăr și cu un tifon alb pe nas. Arăta mai rău, dar dacă ar fi fost după mine, ar fi suferit mai mult decât un simplu nas spart.

Nu vrei să te căsătorești cu Dante. Amândoi știm asta. Ești cu el doar din cauza părinților tăi.

Furia îmi fierbea în vene. Nu m-am mișcat, dar Heath trebuie să fi simțit căldura privirii mele.

Și-a ridicat privirea, iar pasul i s-a frânt când m-a văzut.

Am zâmbit dincolo de furia care îmi pocnea în piept, deși era mai mult o arătare a dinților decât un zâmbet adevărat. Dacă mă gândeam prea mult la ceea ce spusese sau la modul în care o încolțise pe Vivian, aș fi stricat o după-amiază de vineri perfect frumoasă cu o crimă.

"Cum e nasul? Se vindecă, sper." Salutul meu ar putea la fel de bine să fie un cuțit neînfășurat, rece și suficient de ascuțit pentru a tăia.

Heath m-a privit cu ochi răi, dar a avut bunul simț să stea la câțiva metri distanță. Potrivit echipei mele, se afla în oraș pentru întâlniri de afaceri și urma să zboare înapoi în California în acea noapte.

"Încă pot să te dau în judecată pentru agresiune", a spus el, cu un limbaj al corpului nici pe departe la fel de curajos ca și cuvintele sale.

Degetele îi erau albe în jurul curelei sacoșei, iar picioarele i se mișcau continuu, de parcă se pregătea să fugă.

"Da, poți." M-am dat jos din mașină. Rar mă conduceam singură în oraș, deoarece parcarea era o nenorocire, dar voiam ca întâlnirea de astăzi să rămână între mine și dobitocul din fața mea. "Dar nu o vei face."

Heath s-a înțepenit când m-am îndreptat spre el, cu pasul meu lent și liniștit. M-am oprit suficient de aproape pentru a-i vedea pupilele de mărimea unui sfert de oră care îi întunecau ochii.

"Vrei să știi de ce?" Am întrebat încet.

Gâtul lui a lucrat cu o înghițitură.

"Pentru că ești un om inteligent, Heath. Ceea ce ai făcut în apartamentul meu a fost o prostie, dar ai avut destulă minte pentru a-ți mări compania până unde este astăzi. Nu ai vrea să i se întâmple ceva înainte de marele IPO, nu-i așa?"

Degetele lui Heath s-au strâns și mai tare. "Mă ameninți?"

"Nu. Te sfătuiesc." I-am bătut o mână înșelător de prietenoasă pe umăr. "*Amenințându-te,* te-aș avertiza să stai naibii departe de Vivian dacă ții la viața ta." Vocea mea a rămas moale. Vicioasă. "Ți-am spus săptămâna trecută și îți spun din nou. Ea este logodnica *mea.* Dacă te mai apropii de ea, dacă mai respiri în direcția ei..."

Durerea i-a străbătut fața când l-am strâns de umăr.

"Te voi arde pe tine, casa ta și toată compania ta nenorocită până la temelii.

Ați înțeles?"

Perle de sudoare i se formau de-a lungul firului de păr, în ciuda frigului de iarnă. Strada era liniștită, iar eu puteam auzi practic frica și resentimentele care îi îngroșau respirația greoaie.

"Da", a rostit el cu greu.

"Bine." I-am dat drumul și am făcut un pas înapoi. "Vezi, asta ți-aș spune dacă te-aș amenința. Dar nu vom ajunge în acest punct, nu-i așa? Pentru că vei rămâne în California, vei avea frumosul tău IPO și vei pierde numărul lui Vivian așa cum ar face-o un bărbat inteligent."

Maxilarul i s-a încleștat.

"Acum..." Mi-am verificat ceasul. "Aș sta să mai stau de vorbă, dar am o întâlnire cu logodnica mea. Cina și o plimbare cu barca la apus. Preferata ei."

Am plecat, lăsându-l pe Heath, furios și fără cuvinte, pe trotuar.

Am așteptat până am ajuns pe Fifth Avenue înainte de a-l suna pe Christian. El era rahatul responsabil pentru mizeria de la Heath și era timpul să facă curat.

Așteaptă până la IPO-ul meu, bine? Amână nunta.

Furia mea care fierbea la foc mic a ajuns la fierbere. O ținusem sub control mai devreme de dragul lui Vivian, deoarece nu voiam să ne stric noua relație spitalizându-l pe fostul ei prieten, dar dacă îl lăsam pe Heath să plece cu nimic mai mult decât un nas spart, nu eram Dante Russo.

"IPO-ul despre care vorbeam", am spus când Christian a răspuns. Nu m-am deranjat să îl salut. "Omoară-l."

CAPITOLUL 27

Vivian

Da Dante a fost ca și cum aș fi redescoperit o parte din mine pe care o îngropasem când mi-am dat seama că viitorul meu nu era al meu. Partea care visa la dragoste și trandafiri, care nu se temea să se deschidă în fața cuiva în cazul în care mă îndrăgosteam de cineva.
Și s-au dovedit a fi o "potrivire nepotrivită".

Chiar și atunci când mă întâlnisem cu Heath, de care nu mai știam nimic de la incidentul din apartament, aveam un sentiment de condamnare iminentă. Știam că părinții mei nu-l vor aproba, iar acest lucru ne urmărea ca o a treia roată invizibilă.

Dar cu Dante, mă puteam *bucura de* compania lui fără griji. Nu numai că era un partener aprobat de familie, dar era și simpatic, odată ce treceam peste încruntare și aroganță.

"Dă-mi *un* indiciu. Promit că nu voi spune nimănui." L-am provocat cu cei mai buni ochi de cățeluș.

După o lună de zile, mă acomodasem în sfârșit cu noua noastră dinamică relațională. Dimineți leneșe, nopți explozive și toate momentele liniștite și frumos banale dintre ele. Îl convinsesem chiar și pe Dante să asiste la o degustare de tort de nuntă (urma să zburăm cu brutarul în Italia pentru nuntă), deși părerea lui fusese cel puțin îndoielnică. Îi plăcuseră toate prăjiturile, chiar și cel "experimental" cu meringue de cocos care nu avea ce căuta în papilele gustative ale nimănui.

Pentru prima dată, am înțeles ce înseamnă să faci parte dintr-un cuplu de logodnici adevărat, și a fost ciudat, frumos și terifiant, totul într-unul singur.

Gura lui Dante s-a curbat într-un zâmbet. Făceam progrese în ceea ce privește *mai puține încruntări, mai multe zâmbete*. Nu foarte mult, dar ceva.

În acest moment, am acceptat tot ce am putut obține.

"Ar fi un argument convingător dacă surpriza nu ar fi fost pentru *tine*, *mia cara,"* a spus el.

"Cu atât mai mult ar trebui să-mi spui. Este surpriza *mea.* Nu am eu un cuvânt de spus în ceea ce privește momentul și modul în care este dezvăluită?"

"Nu."

Am scos un suspin îndelung răbdător. "Ești o nucă tare greu de spart, domnule Russo."

Râsul i-a răsunat în piept. "Îmi vei mulțumi când vom ajunge acolo. Aceasta este o surpriză care trebuie arătată, nu povestită."

Eram în limuzină, în drum spre o întâlnire misterioasă pe care o plănuise pentru noi. Judecând după ruta pe care o luam, urma să stăm în partea de sus a Manhattan-ului. De asemenea, mi-a spus să port ceva frumos, dar confortabil, așa că nu putea fi un loc prea luxos.

A fost o expoziție privată de muzeu? O cină la noul restaurant underground de care toată lumea vorbea?

"Dacă îmi spui acum, nu voi mai pune florile alea pe care le urăști atât de mult în băile de oaspeți", am spus.

"Nu."

"O să nu mai acaparez păturile."

"Nu."

"O să mă uit la un meci de fotbal cu tine. O să mă prefac chiar că-mi place." "Tentant", a spus el sec. "Dar nu."

Mi-am îngustat ochii.

Nu mai era vorba de surpriză în acest moment. Am vrut doar să văd dacă pot să-l fac pe Dante să cedeze. Era exasperant de încăpățânat.

Am aruncat o privire spre peretele despărțitor închis, izolat fonic, care ne despărțea de scaunul șoferului. Thomas, șoferul nostru, era concentrat la drumul din față. Traficul se târa într-un ritm de melc; în acest ritm, vom ajunge la destinație cândva în anul 2050.

"Te pot convinge cumva să te răzgândești?" M-am aplecat mai aproape și mi-am mușcat un zâmbet când ochii lui Dante au coborât.

Noua mea rochie Lilah Amiri avea o lungime modestă, dar decolteul în V expunea o cantitate generoasă de decolteu.

"Mă îndoiesc." O urmă de suspiciune s-a strecurat în vocea lui atunci când i-am pus o mână pe piept și i-am așezat un sărut moale în colțul gurii.

"Ești sigur?" Mâna mea a coborât pe stomacul lui, spre zona inghinală.

Mușchii lui erau încordați sub atingerea mea, iar gâtul i s-a îndoit când i-am atins erecția care i se întărea.

Nervi și anticipare îmi zvâcneau în stomac.

Făcusem sex aproape zilnic în ultima lună, dar niciodată nu începusem să facem sex în semi-public. Era ceva ce făcea Isabella sau chiar Sloane, dacă avea chef. Eu eram mult mai retrasă, dar posibilitatea ca Thomas să se uite în oglindă și să ne vadă mi-a provocat un fior ciudat și neașteptat în stomac.

În plus, voiam neapărat să aflu care era surpriza.

"Vivian..." Vocea lui Dante era plină de avertismente. Am ignorat-o.

"Cred că te înșeli." Mi-am sărutat drumul pe maxilarul și gâtul lui în timp ce îi dădeam fermoarul jos. "Cred că..." Râsul moale al metalului a căzut între picioarele

mele și a pulsat. "Există o modalitate de a te convinge."

M-am tras înapoi și am alunecat de pe bancă pe genunchi. O greutate caldă s-a instalat în stomacul meu când i-am eliberat erecția. Era imens și tare și deja picura pre-spermă, iar un geamăt aspru a umplut bancheta din spate când mi-am învârtit limba în jurul capului.

Am apucat baza penisului său cu ambele mâini și i-am strecurat încet lungimea lui pe gât până când am ajuns în punctul în care îmi lăcrimau ochii.

Nu era prima dată când îi făceam o felație lui Dante, dar nu mă obișnuisem niciodată pe deplin cu cât de mare era. Cât de gros și de lung.

Îl luasem cât de departe puteam, și mai erau încă cinci centimetri buni între gura mea și vârful pumnilor mei stivuiți.

Am scâncit, gustând dulceața sărată a lui înainte de a-mi învârti limba în jurul capului lui. Ușor la început, apoi mai încrezătoare, pe măsură ce am intrat într-un ritm, lingând, sugând și mișcându-mă până când am fost îmbibată.

N-ar trebui să fiu deja atât de excitat. Sfârcurile mele nu ar trebui să fie atât de tari, pielea mea atât de sensibilă. Fiecare zgârietură ușoară pe piciorul pantalonului său nu ar trebui să îmi trimită un nou impuls de electricitate.

Dar am fost, și ei au făcut-o, iar eu mă înecam în atâtea senzații încât nu-mi puteam aminti unde ne aflam sau cum am ajuns aici.

Știam doar că nu vreau să plec.

Mâinile lui Dante s-au scufundat în părul meu în timp ce mașina trecea peste o denivelare de viteză, forțându-l fără să vrea să mi-l bage mai adânc în gât. Am bolborosit, gâlgâielile și gâlgâielile mele umplând mașina în timp ce mă chinuiam să acomodez centimetrii în plus, dar nu m-am retras.

"*La naiba*, iubito." Gemetele lui s-au încolăcit jos în stomacul meu. "E atât de bine."

Mi-am ridicat privirea, cu ochii încețoșați de lacrimi din cauza faptului că îl luasem atât de adânc, dar mândria m-a străbătut când am văzut plăcerea care îi sculpta linii aspre și senzuale pe față.

Avea ochii închiși, capul înclinat pe spate pentru a-și expune coloana puternică și bronzată a gâtului. Pieptul i se ridica și cobora cu respirații superficiale, iar mușchii i se flexau de fiecare dată când îmi treceam limba peste partea inferioară a penisului său. Degetele lui îmi strângeau părul până în punctul în care durerea și plăcerea se confundau într-unul singur.

Era ceva atât de amețitor să ai pe cineva ca Dante la mila mea. Puteam fie să-l aduc la limită, fie să-l țin acolo pentru totdeauna. Plăcerea lui era în întregime în mâinile mele, iar acest lucru îmi zvâcnea între coapse cu o insistență grea.

Mi-am mărit ritmul, mâinile lucrând în tandem cu gura mea, și chiar când credeam că va veni, mi-a prins părul cu o mână și mi-a tras capul înapoi. Zgomotul meu de protest s-a stins când m-a ridicat în poala lui și și-a strivit gura de a mea. Excitația lui s-a presat de miezul meu, separat doar de un strat subțire de mătase, și Instinctiv, m-am lovit de el, disperată să am mai multă fricțiune.

Un alt geamăt aspru a vibrat pe lungimea coloanei mele vertebrale.

"O să mă omori." Barbă lui Dante mi-a zgâriat pielea în timp ce gura lui a trasat o linie de foc pe gâtul meu.

Și-a închis dinții în jurul curelei rochiei mele și a tras-o ușor în jos, în timp ce îmi ridica șoldurile pentru a-mi împinge tanga îmbibat într-o parte.

Nu am avut timp să fac mai mult decât să gâfâi înainte ca el să fie în mine, umplându-mă până la capăt cu o singură împingere.

Am avut doar câteva secunde să mă adaptez, înainte ca el să mă apuce de șolduri și să mă trântească din nou pe penisul lui, cu putere, în timp ce urca în mine. Din nou și din nou, mai tare și mai repede, până când degetele de la picioare mi s-au îndoit și presiunea care se crease în mine se apropia de un punct de rupere.

M-am agățat de el, cu capul aruncat pe spate, corpul meu nu era decât o masă de senzații, în timp ce mă potriveam cu ritmul lui. Am sărit în sus și în jos, scrâșnindu-mi clitorisul de el la fiecare lovitură în jos.

"Chiar așa", a mârâit Dante. Și-a trecut dinții pe sfârcul meu, respirația lui făcându-mi pielea de găină. "Călărește-mi scula ca o fată cuminte".

Un geamăt stânjenitor de puternic mi-a urcat în gât când și-a închis gura în jurul vârfului cu pietricele și a supt. Umezeala a țâșnit pe coapsele mele, peste piciorul lui și pe scaun.

"Faci mizerie, dragă." Și-a îndreptat atenția spre celălalt sfârc al meu și a tras de el cu dinții. "Ar trebui să te pun să cureți, hmm? Să te pun să-ți lingi propriul spermă de pe scaun în timp ce eu ți-o trag pe la spate?".

A fost murdar și depravat, dar cuvintele lui au declanșat ceva adânc în mine.

Orgasmul m-a lovit o secundă mai târziu cu o ferocitate bruscă, făcându-mi spatele să se arcuiască și gura să mi se deschidă într-un țipăt tăcut.

Încă tremuram din cauza replicilor când am simțit chicoteala lui Dante pe pielea mea. "Și eu care credeam că ești atât de primitor și de corect când te-am întâlnit prima dată."

Eram prea amețită ca să răspund cum trebuie sau să observ când m-a manevrat într-o poziție diferită.

Un minut, eram în poala lui. În următorul, eram în patru labe, cu mâinile și genunchii apăsând pe covorul negru și aspru care acoperea podeaua.

Nu eram sigură cum a reușit Dante să ne mute astfel încât eu să stau cu fața la locul nostru, iar el în spatele meu, dar nu-mi păsa în mod deosebit.

Un fior de plăcere mi-a trecut pe șira spinării la următoarele lui cuvinte.

"Desfă-ți picioarele pentru mine. Asta e tot." Aprobarea lui Dante a răsunat peste mine când m-am supus. "Lasă-mă să văd cât de umedă e păsărica aia drăguță".

Tocmai îmi reveneam de pe urma eliberării, dar anticiparea a crescut din nou când vârful penisului său mi-a atins intrarea.

Când nu a mai făcut nicio mișcare, m-am împins înapoi împotriva lui și am gemut de nevoie.

"Curăță mai întâi mizeria ta, Vivian", a spus el calm.

Am deschis gura, cu intenția de a protesta. În schimb, limba mea a atins tentativ scaunul de piele din proprie inițiativă. Gustul picant al excitației mele mi-a inundat papilele gustative.

Ar fi trebuit să fiu dezgustată, dar miezul meu pulsa de nevoie. Clitorisul meu era atât de umflat și de sensibil încât simțeam că cea mai mică adiere de vânt m-ar putea declanșa din nou.

"Bună fată."

Laudele lui Dante m-au inundat ca un afrodiziac cald înainte de a mă prinde de păr și de a mă împinge din nou în mine.

Mintea mea s-a blocat. Am început să transpir proaspăt, iar degetele mele se înfigeau în bancă în timp ce el mă lovea. De fiecare dată când îmi prindeam respirația, o altă împingere mi-o scotea din nou din plămâni. Senzația îmi întindea pielea și mă făcea să amețesc, până când lumea s-a dizolvat într-o simfonie de țipete, gemete și plescăitul cărnii împotriva cărnii.

Proces-verbal. Ore. Zile.

Timpul devenea din ce în ce mai dezordonat până când Dante a ajuns în jurul meu și mi-a ciupit clitorisul.

Vârful brusc de plăcere m-a tras înapoi în prezent și mi-a făcut spatele să se încline din cauza intensității.

Doar jumătate din țipătul rezultat a reușit să iasă înainte ca o mână să mă prindă de gură. "Shh", a murmurat Dante. "Nu vrei ca oamenii să audă cât de mult îți place să fii fututǎ așa, nu-i așa? În patru labe pe bancheta din spate a unei mașini, înghițind fiecare centimetru din scula mea ca și cum ai fi *făcută* pentru asta." Mi-a mai dat o mângâiere lungă și leneșă pe clitoris. cu cealaltă mână. "Nu prea se potrivește unei moștenitoare de societate."

Blândețea vocii lui, în contrast cu mârșăvia cuvintelor sale și cu trântirea brutală a mădularului său în mine, m-a făcut să mă simt la limită.

Cel de-al doilea orgasm al nopții s-a abătut asupra mea, atât de puternic și atotcuprinzător încât a înecat orice alt sunet, inclusiv strigătul meu de eliberare.

Era doar liniște și plăcerea fierbinte și electrică care îmi lumina corpul în timp ce mă dezmembram atât de tare încât nu știam cum voi putea fi pusă la loc.

În spatele ochilor mei au izbucnit stele. Am auzit vag gemetele lui Dante în timp ce venea, dar eram prea sus ca să mă concentrez la altceva.

Tocmai când credeam că s-a terminat, un alt val m-a tras în jos, din nou și din nou, până când am devenit o mizerie moale și tremurândă, ținută laolaltă doar de brațul lui Dante sub talia mea și de greutatea corpului său deasupra corpului meu.

Mi-a netezit părul de pe față și m-a sărutat pe umăr în timp ce eu coboram treptat din vârf.

M-am prăbușit în față, încercând să-mi trag sufletul în timp ce Dante mă curăța cu un șervețel și îmi trăgea rochia în jos.

Nu a vorbit, dar tandrețea gesturilor sale spunea mai mult decât ar fi putut spune cuvintele.

Când respirația mea s-a mai liniștit, m-a ridicat din nou pe scaun și mi-a înmânat poșeta.

"Am ajuns." Vocea lui s-a netezit în catifeaua sa obișnuită, deși una cu o margine ușor zdrențuită.

"Ce?" Am încercat să dau sens cuvintelor lui prin ceața mea post-climax.

Un zâmbet i-a trasat pe gură. Nu știam când, dar cumva își aranjase deja hainele. Cu excepția părului ciufulit și a culorii de pe pometi, arăta de parcă și-ar fi petrecut ultima jumătate de oră discutând despre vreme în loc să mi-o tragă până la uitare.

"Suntem aici", a repetat el. Mi-a frecat ușor degetul mare peste buza de jos. "Poate ar trebui să-ți aranjezi rujul, *mia cara*. Oricât de frumoasă ai arăta proaspăt fututã, nu mi-ar plăcea să ne stric seara fiind nevoit să ucid fiecare bărbat care te vede așa."

Mi s-au înroșit obrajii, de două ori mai mult atunci când mi-am văzut reflexia în geamul mașinii și am văzut clădirea albă distinctivă de afară.

Eram la Valhalla, ceea ce însemna că trecusem de securitate în timp ce eram...

Căldura mi-a curs de pe față până pe gât și pe piept.

Părul meu era un dezastru, rimelul și rujul erau murdare, iar pe pielea mea erau mici urme roșii de la dinții și barba lui Dante. Oricine se uita la mine ar fi știut exact ce făcusem.

Dar, în ciuda jenei mele, nu am putut să regret ceea ce s-a întâmplat. Acela fusese cel mai bun sex din viața mea. Fără îndoială.

"Nu-ți face griji." Dante mi-a evaluat cu exactitate îngrijorarea. "Geamurile sunt fumurii, iar Thomas se află pe lista de oaspeți autorizați. Nu ne puteau vedea din față."

Thomas. *Oh, Doamne*. Dacă s-ar fi uitat în oglinda retrovizoare și...

"Peretele despărțitor este, de asemenea, vopsit", a adăugat Dante.

"Bine." I-am evitat privirea în timp ce mă aranjam cât de bine puteam. Din fericire, aveam mereu la mine o mini trusă de machiaj, dar nu puteam face prea multe în privința semnelor de pe piele, așa că m-am mulțumit să împrumut jacheta lui Dante.

Inima mi-a bătut cu putere când Thomas a deschis ușa pentru noi. Ne-a urat politicos "bună seara", cu o față absentă.

Pielea mea s-a aprins din nou.

Poate că nu ne văzuse sau nu ne auzise, dar cu siguranță știa ce făcusem. "Să nu scoți niciun cuvânt", l-am avertizat pe Dante și pe mine în timp ce ne îndreptam spre intrarea în Valhalla. "Nu voi spune nimic." Râsul se ascundea sub vocea lui. "Dar dacă te face să te simți mai bine, este
nu este prima dată când Thomas a văzut... acțiune pe bancheta din spate."

I-am strecurat o privire de-o parte și de alta. "Ți-ai făcut un obicei din sexul în limuzină, nu-i așa?" Amuzamentul i-a tras colțurile gurii. "A lucrat pentru William
Haverton. Bărbatul are peste 60 de ani, dar are un portofel gras și libidoul unui băiat de facultate. Faceți voi calculele." Am trecut prin foaierul clubului. "Te asigur că nu-mi fac un obicei din sexul în limuzină."

"Oh." Mi-am curățat gâtul. "Înțeleg."

Zâmbetul lui a înflorit din plin, întunecat și răutăcios.

"Gelos?" "Nici pe departe."

Mi-am ținut capul sus și i-am ignorat chicoteala lui complice.

Abia când am ajuns la lift mi-am dat seama că uitasem complet să îl întreb despre întâlnirea surpriză înainte de a ajunge.

Deoarece ultimele două etaje ale Valhalla au fost închise în timpul galei de toamnă, Dante mi-a făcut un tur rapid al locurilor pe care le ratasem în timpul ultimei mele vizite, inclusiv spa-ul, o sală de bowling în interior și o sală de jocuri cu jocuri de epocă rare.

Mi-ar fi plăcut mai mult dacă nu aș fi fost atât de nerăbdătoare să aflu care este marea întâlnire misterioasă.

"Încă ești supărat că nu mi-ai făcut surpriza în mașină?". a întrebat Dante când ne-am oprit în fața unor uși duble de la etajul patru.

"Nu." *Ba da.*

"Cel puțin amândoi am avut orgasme", a spus el. "A fost o situație în care am avut de câștigat."

Râsul i-a încrețit marginile ochilor când i-am lovit brațul, cu fața încinsă, dar zâmbetul lui de băiat era atât de simpatic încât nu mi-am putut stăpâni supărarea.

"După cum am spus, este ceva care este mai bine văzut decât spus." Și-a înclinat capul spre camera închisă. "Acesta este spațiul multifuncțional al clubului. Membrii îl pot rezerva și îl pot transforma în orice doresc. A fost o sală de concerte privată, o expoziție de păpuși de porțelan de epocă..."

Mi-am ridicat sprâncenele.

"Unul dintre membri este un colecționar. Nu întrebați." A deschis ușile. "Să sperăm că asta compensează așteptarea."

Oh, Doamne.

Am tras o inspirație ascuțită.

Când a spus spațiu multifuncțional, mi-am imaginat tablă albă și covor gri industrial. Teoretic, știam că Valhalla nu ar găzdui ceva atât de generic, dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru ceea ce aveam în față.

A transformat camera într-un planetariu.

Nu, nu un planetariu. O galaxie virtuală.

Stele strălucitoare se împrăștiau pe pereții și tavanul înalt și se învârteau sub picioarele noastre. Constelațiile au punctat "cerul", inclusiv Andromeda, Perseus și o formă distinctivă de clepsidră care m-a făcut să-mi gâfâi respirația.

Orion. Preferata mea.

"Nu poți vedea stelele în New York", a spus Dante. "Așa că am adus stelele la tine." O minge de emoție s-a format în gâtul meu. "Cum ai..."

Mi-a urmărit privirea spre Orion. Acesta scânteia în față și în centru, strălucind mai puternic decât restul.

"Am avut o convorbire cu sora ta. Mi-a spus că este preferatul tău." M-a condus în cameră. "Se pare că nu voiai să taci despre Orion când erai mai mică. Cuvintele ei."

Agnes *ar* spune asta.

Fața lui Dante s-a înmuiat cu o notă neobișnuită de nesiguranță. "Îți place "Nu știu."

Mi-am împletit degetele cu ale lui, cu pieptul indescriptibil de strâns. "Este perfect."

Am avut mai mult de o jumătate de duzină de întâlniri în ultima lună. Acestea au variat de la cele mai fastuoase, cum ar fi turul cu elicopterul după milkshake-urile noastre și o escapadă de o noapte în Bermude, la cele mai simple, cum ar fi o plimbare prin Chelsea Market și un spectacol la Comedy Cellar.

Dar niciunul nu m-a lovit atât de tare ca cel din această seară.

Faptul că Dante se chinuise să aranjeze asta și să o consulte pe sora mea, când ar fi putut să mă ducă la planetariu... a atins o parte din mine la care nu credeam că poate ajunge cineva.

Umerii i s-au relaxat și mi-a strâns mâna în semn de răspuns tăcut, în timp ce ne îndreptam spre centrul camerei, unde ne așteptau o grămadă de pături, perne și un platou de mâncare. M-am scufundat pe o pernă albastră palidă, în timp ce Dante a luat o sticlă de vin distinctiv.

A fost asta...

"Domaine de la Romanée Conti", a confirmat el. Dante a destupat celebrul roșu și l-a turnat în două pahare. "Din partea somelierului clubului."

Cunoscut pentru calitatea sa înaltă și producția limitată, Domaine de la Romanée Conti, sau DRC, a fost unul dintre cele mai scumpe vinuri din lume. O sticlă medie costa peste 26.000 de dolari.

"Scoateți artileria grea", am tachinat eu. "Dante Russo, încerci să mă impresionezi?"

"Depinde." Mi-a întins un pahar și a privit cum am luat o mică înghițitură. "Funcționează?"

Aromele bogate de fructe de pădure, violete și cassis îmi explodează pe limbă, amestecate cu o mineralitate fină și o complexitate de pământ.

Textural. Puternic. Elegant.

Nu e de mirare că oamenii erau dispuși să scoată bani grei pentru o sticlă. A fost cel mai bun vin pe care l-am gustat vreodată.

"Da", am spus, deja amețită de o înghițitură și de o noapte care abia începuse. "Destul de bine."

"Atunci da, sunt." Ochii lui dansau de amuzament în timp ce eu mă întorceam pentru a doua oară. "Devii roșie, *mia cara.*"

Eram extrem de sensibilă la vinul roșu, motiv pentru care, de obicei, mă limitam la vinuri albe și roze. Chiar și acestea îmi făceau fața să devină roșie după un pahar sau două, dar DRC era prea rafinat pentru a fi irosit.

"Nu e vina mea", am spus, stânjenită. "Sunt taninurile." "Este adorabil." Mi-a trecut un deget mare peste obrazul meu înroșit. Căldura s-a încolăcit jos în stomacul meu.

Dante, morocănosul și melancolic, îmi devenise simpatic în ultimele câteva luni. Dar Dante cel dulce și jucăuș? Era kryptonita pentru inima mea.

După cină, am tras o pătură peste noi și mi-am odihnit capul pe umărul lui Dante, pe jumătate somnoroasă și pe jumătate amețită de senzația de înălțime de la întâlnire. Mi-a înfășurat un braț în jurul taliei, greutatea lui fiind puternică și reconfortantă pe spatele meu.

Stelele scânteiau deasupra noastră ca un spectacol de diamante pe catifea de miezul nopții. Erau proiecții, dar păreau atât de reale încât aproape că am crezut că ne aflam undeva în sălbăticie, privind cerul și ascultând liniștea.

"Când eram mică, părinții noștri ne duceau cu cortul." Nu știam de unde veneau cuvintele, dar mi se păreau potrivite pentru acel moment. "Tata conducea, mama împacheta mult prea multe gustări, iar eu și sora mea încercam să observăm cât mai multe numere de înmatriculare ale statelor pe drum."

Nu-mi plăceau insectele și nu eram o persoană care să stea în aer liber, dar îmi plăceau acele excursii pentru că le făceam în familie. De atunci, am trecut la veri în St. Tropez și la Crăciunuri în St. Barth's, dar îmi lipsea simplitatea primelor noastre vacanțe în familie. "Noaptea, când ar fi trebuit să dormim, Agnes și cu mine ne furișam afară din cort și număram stelele", am continuat. "Ne prefăceam că sunt oameni care trăiesc în un tărâm ceresc și a inventat povești pentru toți." "Unele interesante?"

Am zâmbit. "Tone. Unul dintre ei complota pentru a-l răsturna pe conducătorul regatului. Alta avea o aventură cu cel mai de încredere paznic al soțului ei îngrozitor. Stelele căzătoare erau oameni care fuseseră exilați și aruncați pe pământ."

Râsul lui Dante a vibrat prin tot corpul meu. "Sună ca o telenovelă."

"Eram copii. Aveam imaginație activă, bine?" I-am împins piciorul cu al meu. "Să nu-mi spui că nu ai inventat niciodată povești despre lucrurile din jurul tău."

"Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar imaginația mea nu este la fel de bună ca a ta." Mi-a frecat absent degetul mare peste șold. "Familia mea nu a mers niciodată cu cortul. Bunicul meu era strict genul de persoană care se ocupa de stațiuni sau de proprietăți private. Nu voia ca Luca și cu mine să pierdem contactul cu cultura noastră, așa că ne trimitea în fiecare vară în Italia cu Greta. Am avut
-au case în toată țara. Roma, Toscana, Milano... am vizitat un loc diferit în fiecare an."

"Care este locul tău preferat din Italia?"

"Villa Serafina." Proprietatea familiei sale de pe Lacul Como. "Lacul, grădinile... la 12 ani mi se părea magic."

"Unde va avea loc nunta", am murmurat. "Abia aștept să o văd."

Am fost programați să stăm acolo în luna de dinaintea ceremoniei. Văzusem doar poze, dar chiar și prin intermediul unui ecran, era uluitor.

"Da." O notă ciudată a pătruns în vocea lui Dante. "Unde va avea loc nunta."

"Va fi perfect. Mama mea nu ar fi vrut să fie altfel", am spus sec. Mă înnebunise

cu telefoane interminabile despre flori, veselă și o mie de alte detalii pe care nu ar fi trebuit să le controleze, dar nu mă așteptam la mai puțin. Eram ultima ei șansă de a face totul pentru o nuntă mare. "Cel puțin tatăl meu nu este

și mă hărțuiește și cu privire la modelele de porțelan. A obținut întâlnirea pe care o dorea. Asta e tot ce-l interesează."

"Opt august. Lasă-mă să ghicesc. Este data la care a făcut primul milion." Am râs. "Aproape, dar nu chiar. Opt este numărul lui preferat."

Degetul mare al lui Dante a făcut o pauză înainte de a-și relua mângâierea pielii mele. "Numărul opt?
Serios?"

"Da." Am căscat. Nimic nu mă făcea mai somnoros decât vinul și sexul, iar în seara asta avusesem parte de cele mai bune din ambele. "Este un număr norocos în cultura chineză, deoarece este asociat cu bogăția. Când părinții mei căutau casă, căutau în mod special locuri cu opt în adresă. Tatăl meu este foarte superstițios în legătură cu astfel de lucruri."

"N-aș fi ghicit niciodată." Tonul lui Dante s-a răcit așa cum o făcea întotdeauna când vorbeam despre tatăl meu.

Am ridicat capul. O expresie distrasă i-a traversat fața, dar a dispărut când m-a văzut că mă privesc.

"Nu-ți place prea mult familia mea." Îmi dădusem seama de asta la cina de prezentare, dar de atunci devenise din ce în ce mai evident.

De fiecare dată când îi menționam pe părinții mei, fața lui Dante se închidea și simțeam cum se retrage mental.

Când am vizitat Boston de Crăciun, și-a petrecut cea mai mare parte a timpului comunicând prin priviri și răspunsuri de un singur cuvânt. Au fost cele mai ciudate patru zile din viața mea.

"Nu-mi plac mulți oameni", a spus el evaziv. "Dar, dacă e să fim sinceri, Francis și cu mine nu vom fi niciodată cei mai buni prieteni. Avem... perspective diferite... asupra vieții."

Înainte de a putea răspunde, mi-a cuprins fața și mi-a atins buzele cu ale lui.

"Nu mai vorbim despre familie", a spus el. "Avem camera doar pentru noi în această noapte și mă pot gândi la alte câteva lucruri pe care aș prefera să le fac..."

Orice rezistență pe care o aveam s-a topit când a adâncit sărutul. Buzele mele s-au despărțit, iar suspinul meu l-a invitat să intre înăuntru. Și-a alunecat limba pe a mea, cu gust de vin, de căldură și de păcat.

Dante avea dreptate. Era o seară frumoasă și nu era niciun motiv să o umezească cu discuții despre familie.

Un sentiment persistent de neliniște mi-a înțepenit ceafa, dar l-am dat la o parte. Și ce dacă Dante și tatăl meu nu erau de acord cu totul? Era de așteptat un oarecare antagonism între tați și ginerele lor. Nu era ca și cum ei aveau de gând să se lovească reciproc la următoarea adunare de sărbători.

În plus, părinții mei locuiau în alt oraș. Oricum, nu i-am vedea prea des. Nu

aveam de ce să-mi fac griji.

CAPITOLUL 28

Dante

Vivian și cu mine am mai avut o săptămână fericită doar pentru noi înainte ca părinții ei să vină în oraș ca o tornadă. Brusc, neașteptat, și au lăsat în urma lor o cale de distrugere.

La un moment dat, plănuiam o întâlnire la simfonie cu Vivian. În următorul, stăteam vizavi de Francis și Cecelia Lau în Le Charles, luptându-mă cu dorința de a nu-i smulge zâmbetul îngâmfat de pe față lui Francis.

Conversația noastră despre el la Valhalla îl invocase ca pe un demon din iad.

"Mă bucur că am reușit să facem asta să meargă." Și-a desfășurat șervețelul și l-a așezat pe genunchi. "Sper că nu vă deranjăm prea mult planurile."

"Deloc." Vivian și-a așezat mâna peste a mea sub masă și mi-a desfăcut ușor pumnul. "Suntem încântați să te vedem."

Am rămas tăcut.

Părinții ei sosiseră, neanunțat, în acea dimineață și au cerut să ia cina cu noi cândva în timpul șederii lor. Având în vedere că se aflau aici doar pentru două nopți și că mâine aveau bilete la un spectacol pe Broadway cu niște prieteni, seara asta era singura opțiune. "Nu te-am mai văzut de la Crăciun, așa că ne-am gândit să ne întâlnim. Să vedem cum merge cu planificarea nunții." Cecelia s-a jucat cu perlele ei. "Nu mi-ai răspuns niciodată la întrebare zilele trecute despre flori. Mergem mai departe cu crinii?"

Vivian s-a mișcat în scaun. În locul rochiei obișnuite, a tocurilor și a rujului roșu, purta un costum de tweed asemănător cu cel de la prima noastră întâlnire. Colierul ei era identic cu cel al mamei sale, iar vivacitatea sclipitoare pe care căzusem-ajunsesem să o apreciez se transformase într-o gentilețe dureroasă.

Nu era *ea*; era o versiune de clonă Stepford a ei, care apărea doar când Francis și Cecelia erau în cameră, iar eu o uram.

"Da", a spus ea. "Crinii sunt frumoși."

"Excelent." Cecelia a radiat. "Acum, în legătură cu tortul..."

Din fericire, servitorul nostru a apărut în acel moment și a întrerupt-o înainte ca ea să se lanseze într-o vorbărie despre glazură sau despre orice altceva despre care voia să vorbească.

"Vom lua caviar Golden Imperial și tartar de ton pe foie gras pentru început și cotlete de miel ca fel principal", a spus Francis, comandând atât pentru el, cât și pentru soția sa. I-a înmânat meniul cu dispreț serverului, fără să se uite la el.

"Vreau tagliatelle, vă rog", a spus Vivian.

Sprâncenele lui Francis se încrețiră. "Acesta nu este un restaurant italian, Vivian. Sunt cunoscuți pentru carnea de miel. De ce nu iei asta în schimb?".

Pentru că nu-i place mielul, nenorocitule.

Dinții mei din spate s-au încleștat. Chiar dacă Francis nu m-ar fi șantajat, l-aș fi disprețuit.

Cum a putut să treacă douăzeci și opt de ani fără să cunoască aversiunea fiicei sale față de acea carne anume? Sau poate că pur și simplu nu-i păsa.

"Lista de așteptare pentru o rezervare la Le Charles este de patru luni", a spus Francis. "Chiar și guvernatorul are probleme în a obține o masă atunci când este în oraș. Este ridicol să irosești o masă aici pe altceva decât ce au ei mai bun."

"I..." Vivian a ezitat. "Aveți dreptate. Pot să-mi schimb comanda în miel, vă rog?" I-a oferit serverului un zâmbet de scuză. "Mulțumesc."

"Bineînțeles." Expresia politicoasă a serverului nu s-a clintit. Puteam la fel de bine să discutăm despre vreme, de câtă reacție a arătat. "Și pentru dumneavoastră, domnule Russo?"

Am închis meniul cu o precizie deliberată și mi-am ținut ochii pe tatăl lui Vivian în timp ce comandam. "Aș dori tagliatelle."

Buzele lui Francis s-au subțiat.

Dacă am fi fost acasă, l-aș fi strigat direct, dar noi stăteam chiar în mijlocul restaurantului. Nu voiam să-i dau satisfacția de a face o scenă.

"Ce mai face fratele tău?" a întrebat Francis. "Am auzit că acum lucrează ca vânzător la Lohman & Sons. Pare... sub nivelul lui de plată."

"Se descurcă foarte bine", am spus cu răceală. "Contribuția este contribuție, indiferent dacă este într-un rol de retailer sau de corporație."

"Hmm." Și-a ridicat vinul la buze. "Va trebui să fim de acord să nu fim de acord."

Nu am fost păcălit de schimbarea aparent inofensivă a subiectului. Francis încerca să-mi reamintească care era miza.

Mi-a spus că era în oraș pentru un spectacol, dar vizita bruscă a fost un joc de putere menit să mă dezechilibreze.

Mai aveam doar câteva luni până la nuntă. El era multe lucruri, dar nu era prost. Trebuie să fi știut că lucram în spatele scenei pentru a distruge dovezile de șantaj.

Am tăcut prea mult timp, iar el devenise nervos, pe bună dreptate.

Întâlnirea mea din Valhalla cu Vivian a declanșat o revelație. Ea a spus că era superstițios în privința datelor și a numerelor, iar cercetările pe care l-am pus pe Christian să le facă în ultima săptămână îi confirmau afirmația.

Adresa de acasă, adresa de la serviciu, numărul de înmatriculare... toate acestea erau centrate în jurul cifrei opt. Aș paria pe viața fratelui meu că avea opt copii ale fotografiilor de șantaj.

Christian era deja pe urmele celor trei seturi rămase. Odată ce le-ar fi găsit, era sfârșitul jocului pentru Francis Lau.

Pentru prima dată în acea seară, am zâmbit.

Restul cinei a decurs fără incidente. Vivian și mama ei au purtat conversația, deși mi-a fost nevoie de toată puterea de voință pentru a nu-mi pierde rahatul când Cecelia a mustrat-o pentru că purta nuanța "greșită" de machiaj sau când tatăl ei a trecut peste alegerea ei de desert așa cum a făcut-o cu antreul, insistând să încerce tarta cu ciocolată a restaurantului în loc de tortul cu brânză.

Nu știam ce era mai rău - atitudinea autoritară a părinților ei sau dorința lui Vivian de a o accepta. Ea nu m-ar fi lăsat niciodată să vorbesc cu ea așa cum au făcut-o ei.

"Orice vrei să spui, spune", a spus ea când ne-am întors acasă. Și-a scos cerceii și i-a aruncat în vasul de aur de pe comodă. "Ai fost tăcută și fumegând în tăcere tot drumul spre casă."

Mi-am dat jos geaca și am aruncat-o pe spătarul unui scaun. "Nu fumez. Mă întrebam doar cum de ți-ai învins disprețul de o viață pentru miel în ultimele 24 de ore."

Vivian a oftat. "Este o singură masă. Nu e mare lucru. "

"Nu e vorba de mâncare, Vivian." Agitația îmi fierbea în vene. "Este vorba despre felul în care părinții tăi te tratează ca pe un copil. Este vorba despre modul în care te transformi într-o bucată de carton a ta ori de câte ori ești în preajma lor." Am făcut un gest spre ținuta ei. "Asta nu ești tu. Tu urăști mielul. Nu ești o persoană de tweed și perle. Nu ai fi prinsă moartă în ținuta asta într-o zi normală."

"Ei bine, *nu* este o zi obișnuită." O urmă de iritare s-a strecurat în vocea ei. Nu eram singurul care era la limită în seara asta. "Crezi că mă bucur că părinții mei apar în ultima clipă? Sau că *îmi place să* fiu criticată pentru tot ceea ce spun și port? Poate că nu asta aș fi ales să port dacă nu ar fi fost aici și poate că nu aș fi comandat miel dacă tata nu ar fi insistat, dar uneori trebuie să faci compromisuri pentru a păstra pacea. Sunt aici pentru două zile. *Nu* e *mare lucru.*"

"De data aceasta sunt două zile, dar ce se va întâmpla în viitor?". Am întrebat, cu vocea mea dură. "În fiecare vacanță, în fiecare vizită, pentru tot restul vieții tale. Spune-mi că nu este epuizant să te prefaci că ești cineva care nu ești cu cei doi oameni care ar trebui să te accepte așa cum ești."

Vivian s-a încordat. "Oamenii fac asta în fiecare zi. Se duc la serviciu și arată o parte din ei. Ies în oraș cu prietenii și arată o altă latură. Este *normal.*"

"Da, doar că nu sunt colegii tăi sau prietenii tăi nenorociți. Ei sunt familia ta și te tratează ca pe un rahat!" Frustrarea mea s-a transformat într-un strigăt.

"Sunt *părinții* mei!" Vocea lui Vivian s-a ridicat pentru a se potrivi cu a mea. "Nu sunt perfecți, dar au la inimă interesele mele. Au sacrificat multe pentru a ne oferi mie și surorii mele tipul de viață pe care nu l-au avut niciodată în copilărie. Chiar și înainte de a ne îmbogăți, au muncit

și-au dat silința să se asigure că ne putem permite aceleași haine și excursii ca și colegii noștri, pentru a nu fi lăsați pe dinafară. Așa că, dacă trebuie să renunț *temporar la* unele lucruri pentru a-i face fericiți, o voi face."

"Temporar, nu? De aceea tatăl tău v-a vândut practic pe amândoi în schimbul unei trepte mai sus pe scara socială?".

Fața lui Vivian a pălit, iar regretul s-a izbit de mine, tare și repede.

La naiba.

"Viv..."

"Nu." A ridicat o mână. "Asta a fost exact ceea ce ai vrut să spui, așa că nu-ți retrage cuvintele."

Maxilarul mi s-a încleștat. "Nu te văd ca pe o monedă de schimb, dar poți să-mi spui sincer că părinții tăi simt la fel? Nu încerc să te fac să te simți prost, *amore mio,* dar nu trebuie să le suporți rahaturile. Ești un adult. Ești frumoasă, de succes, inteligentă și de trei ori mai bună decât vor fi ei vreodată. Ai banii și cariera ta. Nu ai nevoie de ei."

"Nu este vorba de a avea nevoie de ele. Este vorba de *familie.*" Frustrarea a gravat linii pe fața lui Vivian. "Noi facem lucrurile diferit, bine? Respectul pentru bătrânii noștri este important. Nu le răspundem doar pentru că nu ne place ceea ce spun."

"Da, ei bine, uneori bătrânii sunt plini de rahat și trebuie să le spui asta." Am exagerat, dar nu-mi plăcea cum Vivian se transforma într-o coajă a ei însăși în preajma părinților ei. Era ca și cum aș fi privit un trandafir frumos și vibrant ofilindu-se în fața ochilor mei.

"Poți", a ripostat ea. "Ai crescut ca moștenitoare a imperiului Russo. Da, știu că nu totul a fost doar distracție și jocuri, dar tot ai fost în centrul atenției bunicului tău. Trebuia să fiu perfectă doar pentru a primi un gram de afecțiune. Notele mele, imaginea mea, *totul.*"

"Ăsta e punctul meu de vedere! Nu ar trebui *să* fii perfect pentru a obține afecțiunea părinților tăi!"

"Asta e ideea *mea*! Eu am!"

Ne-am privit unul pe celălalt, cu piepturile bombănind, cu trupurile apropiate, dar cu mințile la ani lumină distanță.

Vivian a rupt primul contactul vizual. "A fost o noapte lungă și sunt obosită", a spus ea. "Dar aș vrea ca măcar să încerci să înțelegi de unde vin eu. Viziunea ta despre lume nu este universală. Vreau un partener, Dante, nu pe cineva care să mă certe pentru că nu este de acord cu modul în care îmi gestionez relația cu propria familie."

Remușcarea mi-a atenuat furia. "Iubito..."

"O să fac o baie și după aceea o să lucrez. Nu mă aștepta treaz." Ușa de la baie s-a închis cu un *clic în* spatele ei.

În acea seară, pentru prima dată de când am început să ne întâlnim, ne-am dus la culcare fără să ne sărutăm de noapte bună.

CAPITOLUL 29

Vivian

"C Felicitări! Ați avut prima voastră ceartă ca un cuplu adevărat. Să toastăm pentru asta." Isabella și-a ridicat mimoza în aer, cu un zâmbet total sincer.

Paharele mele și ale lui Sloane au rămas pe masă. "Nu este ceva de sărbătorit, Isa", am spus ironic.

"Bineînțeles că este. Ai vrut o experiență completă de cuplu. Asta include și certurile, mai ales cele legate de familie." Și-a terminat băutura, fără să fie descurajată de refuzul nostru de a participa la toastul ei. "Sincer, cuplurile care *nu* se ceartă mă sperie. Sunt ca și cum ar fi la o farfurie stricată distanță de a se sparge. Următorul lucru pe care îl știi, vor fi subiectele unei serii de documentare Netflix intitulată *Love and Murder: The Couple Next Door*".

Nu m-am putut abține să nu râd. "Asculți prea multe crime adevărate."

Isabella, Sloane și cu mine luam un brunch la un local nou și tare din Bowery. Trecuseră două zile de la cearta mea cu Dante și încă eram supărată pe ea.

Nu pentru că a greșit, ci pentru că a avut dreptate.

Nimic nu înțepa mai mult decât gustul acru al adevărului.

"Este o cercetare", a spus Isabella. "Prin urmare, este muncă. Nu mă poți învinovăți că lucrez peste program, nu-i așa? Uită-te la Sloane. E la telefon chiar dacă cele mai bune ouă Benedict din lume stau neatinse în fața ei."

"Nu este neatinsă. Am mâncat două îmbucături." Sloane a terminat ceea ce scria și și-a ridicat privirea. "Încearcă să te bucuri de mâncare când unul dintre clienții tăi postează o tiradă pe rețelele de socializare despre fosta soție *foarte* faimoasă și continuă să se certe online cu..." Și-a verificat din nou telefonul. "User59806 despre cine ar trebui să se arunce primul cu mașina de pe o stâncă."

"Sună blând pentru internet", a spus Isabella. "Eu *glumesc*. Oarecum. Uite, nu prea ai ce să faci acum, cu excepția faptului că îi poți lua clientului tău accesul la rețelele de socializare, ceea ce presupun că ai făcut deja. Oamenii se vor comporta prostește toată ziua, în fiecare zi. Bucurați-vă de mâncare și ocupați-vă de ei mai

târziu. Două ore de detoxifiere digitală nu te vor ucide." A împins farfuria lui Sloane mai aproape de ea. "În plus, ai nevoie de energie pentru toată respirația de foc pe care o vei face mai târziu."

Sloane și-a strâns buzele. "Presupun că ai dreptate."

"Eu am întotdeauna dreptate. Acum..." Isabella și-a mutat din nou atenția spre mine. "Această luptă. Cred că ar trebui să o mai lași să dureze încă o zi înainte de a face sex fierbinte de împăcare. Trei zile este un timp adecvat pentru ca toată această tensiune să se acumuleze și..."

"*Isa*."

"Îmi pare rău! Nu am o viață sexuală în acest moment, bine? Trăiesc prin intermediul tău." Ea a suspinat. "Și cearta nu este o problemă, nu? El e un fel de..."

Da.

Tăcerea a învăluit masa.

M-am uitat fix la farfuria mea pe jumătate mâncată, cu pielea înghețată în ciuda căldurii de la două mimoze. "Nu mă înțelegeți greșit. Știu cum te simți." Vocea Isabelei s-a înmuiat. "Dar cred că este una dintre acele diferențe culturale care va dura ceva timp să se aplaneze. Lui Dante îi pasă de tine, altfel nu ar fi fost atât de supărat. Doar că... nu se pricepe prea bine să se exprime. gândurile sale cu tact."

"Știu." Suspinul meu a purtat zile întregi de chin. "Doar că e greu să-mi amintesc asta când sunt în momentul acela și el e atât de... atât de *încăpățânat.*"

În lumea lui Dante, cuvântul lui era lege. Avea întotdeauna dreptate, iar oamenii se dădeau peste cap pentru a-l mulțumi sau împăca.

Dar asta era problema. Nu mai era doar lumea lui, ci și a noastră, cel puțin în ceea ce privește viața de familie. Căsătorie aranjată sau nu, mă angajasem pentru un soț, nu pentru un șef.

Doar că nu eram sigur *că* știa asta.

"Este Dante Russo", a spus Sloane, ca și cum asta ar fi explicat totul. "Inflexibilitatea este al doilea nume al lui. Personal, cred că ar trebui să-l faci să transpire. Să-l închizi afară până când își revine."

"Grozav. Deci vom aștepta până la începutul secolului următor", a spus Isabella. "Viv*,* ce vrei să faci?"

"I-"

"Vivian. Ce surpriză plăcută." O voce fină și cremoasă ne-a întrerupt conversația.

M-am îndreptat când o femeie mai în vârstă, elegantă, cu un păr argintiu elegant și cu pielea unei persoane cu treizeci de ani mai tânără decât ea, s-a oprit lângă masa noastră.

"Buffy, mă bucur să te văd", am spus, ascunzându-mi surpriza. Ea și prietenele ei rareori ieșeau din bula lor din centru. "Ce mai faci?"

Am ignorat cu precizie scâncetele tăcute ale Isabelei când am menționat numele *Buffy.*

"Sunt bine, dragă. Mulțumesc că ai întrebat." Marea doamnă în vârstă de 65 de ani arăta imaculată, ca întotdeauna, într-o bluză de mătase crem, pantaloni gri croiți și cercei cu perle Mikimoto. "În mod normal, nu vin până la Bowery..." Tonul ei

insinua că drumul de douăzeci și cinci de minute cu mașina de la casa ei era la fel de anevoios ca și drumeția de pe Fifth Avenue până în Brooklyn. "Dar am auzit că brunch-ul de aici este *divin.*"

"Cele mai bune ouă de homar Benedict din oraș." Am făcut un gest către un scaun gol. "Doriți să vă alăturați nouă?"

Niciunul dintre noi nu dorea să rămână, dar era un lucru politicos să o rugăm.

"Oh, ce ofertă drăguță, dar nu, mulțumesc", a spus Buffy la fix. "Bunny și cu mine am rezervat masa din colț. Se holbează la mine în timp ce vorbim - pur și simplu urăște să stea singură în public..." A aruncat o privire de reproș către locul unde stătea o femeie blondă bine îngrijită, cu pudelul ei de jucărie la fel de bine îngrijit ieșind din partea de sus a genții Hermès. Câinii nu aveau voie în restaurant, dar oamenii ca Buffy și prietenii ei funcționau după alte reguli. "Totuși, am vrut să trec pe aici și să vă felicit personal pentru că ați obținut Valhalla ca loc de desfășurare a Balului Moștenirii. A generat o adevărată rumoare."

"Mulțumesc", am murmurat eu.

Făcusem tot posibilul să găsesc alte alternative, dar niciuna nu a dat rezultate, așa că am acceptat cu reticență sugestia lui Dante de la Clubul Valhalla. Am insistat să pun la punct proiectul, pe care l-a prezentat comitetului de conducere, deoarece nu permiteau participarea la ședință a celor care nu erau membri.

Procesul de aprobare a durat aproape o lună, dar am primit confirmarea finală acum două săptămâni.

În timp ce o parte din mine era încântată că am obținut un loc atât de exclusivist, o altă parte era îngrijorată de cât îl va costa pe Dante. Nu monetar, ci în termeni de influență și reciprocitate.

"Sunt sigur că Dante a pus o vorbă bună pentru tine." Buffy a zâmbit. "Merită să te căsătorești cu un Russo, nu-i așa?"

Propriul meu zâmbet s-a înăsprit. Săgeata era subtilă, dar era acolo.

"Dacă tot vorbim de bal, am o sugestie în ceea ce privește distracția", a spus ea. "Este păcat că Corelli și-a pierdut vocea și nu mai poate cânta."

Celebrul cântăreț de operă a fost în pauză până când și-a recuperat vocea.

Problema nu a fost la fel de gravă ca inundațiile de la locul de desfășurare a evenimentului, dar a fost încă o problemă care se adăuga la cele care se adunau zilnic.

Legea lui Murphy a planificării evenimentelor - întotdeauna ceva nu a mers bine și, cu cât evenimentul este mai important, cu atât *mai mult a* mers prost.

"Nu vă faceți griji. Am confirmat deja o alternativă", am spus. "Există o minunată cântăreață de jazz care a fost de acord să cânte la jumătate din prețul ei obișnuit, având în vedere publicul care va fi prezent."

"Ce drăguț", a spus Buffy. "Totuși, mă gândeam că ar trebui să o angajăm pe Veronica Foster în schimb."

"Veronica Foster... moștenitoarea de zahăr?"

"A trecut la scena muzicală", a spus Buffy fără probleme. "Sunt sigură că ar aprecia oportunitatea de a cânta la bal. La fel ca mine."

Afirmația ei ascuțită mi-a străpuns confuzia.

Mi-am amintit brusc celălalt motiv pentru care numele Veronicăi îmi suna familiar. Era fina lui Buffy.

"Sunt bucuros să mă întâlnesc cu ea și să revăd caseta ei, dacă are una." Mi-am păstrat tonul măsurat, în ciuda nodurilor care îmi răsuceau stomacul. "Cu toate acestea, nu pot garanta un loc în formație. După cum știți, programul este strâns și am fost deja de acord să o angajez pe cântăreața de jazz."

Ochii lui Buffy s-au răcit în gheață albastră. "Sunt sigură că ar înțelege dacă ar trebui să anulezi", a spus ea, cu zâmbetul intact, dar mai ascuțit. Mai mortal. "Acesta este un eveniment important, Vivian. Sunt multe lucruri care depind de el."

Inclusiv reputația și locul tău în societate.

Amenințarea nerostită atârna deasupra mesei ca o ghilotină.

Vizavi de mine, Isabella și Sloane priveau scena cu ochii mari și, respectiv, cu o furie glacială. Mi-am dat seama că Sloane își reținea câteva epitete alese, dar, din fericire, nu a intervenit.

Nu avea nevoie.

Între vizita părinților mei, cearta mea cu Dante și durerile de cap pe care le avusesem cu mingea, ajunsesem la capătul puterilor.

"Da, există", i-am răspuns lui Buffy. Gerul s-a așternut sub tonul meu altfel politicos. "De aceea, fiecare detaliu trebuie să fie impecabil, inclusiv artiștii. În calitate de președinte al comitetului Balului Moștenirii, sunt sigură că înțelegi că orice altceva mai puțin decât perfecțiunea pe scenă nu ar fi ideal. Am încredere deplină în angajamentul Veronicăi față de meseria ei, motiv pentru care o audiție nu ar trebui să fie o problemă. Nu sunteți de acord?"

Sunetele din restaurant au devenit zgomot alb în timp ce bătăile inimii îmi băteau în urechi.

Îmi asumam un risc uriaș, insultând-o pe Buffy în fața altor oameni, dar mă săturasem de oamenii care încercau să mă manipuleze pentru a face ceea ce voiau.

Putea să mă treacă pe lista neagră după bal, dar până atunci, era numele *meu* pe invitații și reputația *mea* profesională în joc. Aș fi blestemat dacă aș lăsa pe cineva să distrugă ceea ce lucrasem ani de zile în numele unui nepotism prost ascuns.

Buffy s-a uitat fix la mine.

În realitate, tăcerea a durat mai puțin de un minut, dar fiecare secundă s-a întins ca un eon până când șocul ei inițial s-a topit în ceva mai insesizabil.

"Da", a spus ea în cele din urmă. "Presupun că ai dreptate." Vocea ei era la fel de rece ca și ochii ei, dar dacă nu aș fi știut mai bine, aș fi spus că conținea cea mai mică urmă de respect. "Poftă bună la restul mesei."

S-a întors să plece, dar înainte de a pleca, mi-a aruncat o ultimă privire. "Și Vivian? Mă aștept ca acesta să fie cel *mai bun* Bal al Moștenirii din

istoria acestui eveniment." Buffy a plecat într-un nor de

Chanel No. 5 și regalitate de gheață.

Ieșirea ei mi-a scos aerul reprimat din plămâni. M-am prăbușit, nemaifiind ținut

în picioare de indignare și de nevoia de a dovedi că nu putea să mă calce în picioare.

"Să o cerți pe Buffy Darlington." Ochii verzi ai lui Sloane străluceau cu o admirație rară. "Impresionant."

"Nu am certat-o", am respins. "Am prezentat un punct de vedere alternativ."

"Ai certat-o", a spus Isabella. "A fost un moment în care am crezut că va face un infarct și se va prăbuși direct în ouăle tale. Buffy și Benedict, noua combinație pentru brunch."

Ne-am uitat unul la altul pentru o clipă, uimiți de gluma ei de prost gust, înainte de a izbucni în râs.

Poate că a fost din cauza alcoolului sau poate că deliram din cauza suprasolicitării și a lipsei de somn, dar odată ce am început, nu ne-am mai putut opri. Lacrimile mi-au izbucnit în ochi, iar umerii Isabelei au tremurat atât de tare încât masa a zdruncinat. Chiar și Sloane râdea.

"Apropo de nume B", a spus Isabella după ce amuzamentul nostru a scăzut în sfârșit la un nivel suportabil. "Am auzit greșit sau a spus că a venit aici cu prietena ei *Bunny*?".

"Bunny Van Houten", am confirmat cu un zâmbet. "Soția magnatului olandez al transporturilor maritime Dirk Van Houten."

Groaza a șters amuzamentul rămas pe fața Isabelei.

"Cine vine cu aceste nume?", a întrebat ea. "Există o regulă conform căreia, cu cât ești mai bogat, cu atât mai urât trebuie să fie numele tău?"

"Nu sunt *chiar atât de* rele."

"Buffy și Bunny, Viv! Buffy și Bunny!" Isabella a clătinat din cap. "Odată ce voi avea puterea, voi interzice toate numele care încep cu literele B și U. Doamne ferește să adauge o Bubby în grupul lor."

Nu m-am putut abține. Am izbucnit din nou în râs, iar Isabella și Sloane mi s-au alăturat la scurt timp după aceea.

Doamne, aveam nevoie de asta. Mâncare, băutură și o dimineață amuzantă și prostească cu prietenii mei, în ciuda incidentului cu Buffy. Câteodată, lucrurile simple din viață sunt cele care ne fac să mergem mai departe.

Am mai zăbovit încă o oră înainte de a pleca. Am insistat să plătesc masa, deoarece ei au petrecut majoritatea timpului ascultându-mi problemele, și tocmai plătisem nota de plată când mi-a sunat telefonul.

Mi-a tresărit inima când am citit noul mesaj, dar mi-am păstrat o expresie neutră în timp ce ieșeam din restaurant.

"Săptămâna viitoare va apărea o nouă comedie romantică", a spus Sloane. "Hai să ne uităm la ea."

Isabella a privit-o cu suspiciune. "De data asta chiar o să te uiți la film sau o să te plângi pe tot parcursul filmului?".

Sloane și-a strecurat ochelarii de soare. "Eu nu mă plâng. Ofer o critică în timp real a aplicării filmului în lumea reală."

"Este o comedie romantică", am spus. "Nu ar *trebui* să fie realiste."

Unora le plăcea să se relaxeze citind sau primind un masaj. Lui Sloane îi plăcea să se uite la comedii romantice și să scrie lucrări de disertație în care detalia fiecare lucru care nu-i plăcea la film.

Și totuși, a continuat să se uite la ei.

"Vom fi de acord să nu fim de acord", a spus ea. "Joia viitoare, după serviciu. E bine așa?" Supraviețuisem ani de eviscerare a comediei romantice. Vom supraviețui încă o noapte.

După ce am confirmat întâlnirea pentru film și ne-am despărțit, am urcat pe Fourth Street spre Washington Square Park.

Pulsul îmi bătea mai tare cu fiecare pas, până când a crescut la vederea unei figuri înalte și întunecate cunoscute, care stătea lângă arcadă.

Parcul era plin de muzicieni de stradă, fotografi și studenți în hanorace de la NYU, dar Dante ieșea în evidență ca o pată de îndrăzneală pe un fundal decolorat. Chiar și într-un simplu tricou alb și blugi, prezența lui era suficient de puternică pentru a atrage priviri nu prea subtile din partea trecătorilor.

Privirile noastre s-au conectat peste drum. Electricitatea mi-a pocnit pe șira spinării și mi-a luat o bătaie în plus ca să încep să merg după ce a trecut ultima mașină.

M-am oprit la doi metri de el. Sunetele muzicii, râsetele și claxoanele mașinilor au dispărut, ca și cum ar fi existat într-un câmp de forță care împiedica orice intruziune exterioară.

"Bună", am spus, ciudat de gâfâită.

"Bună." Și-a băgat mâinile în buzunare, gestul fiind îndrăgit de băiat în comparație cu trăsăturile sale aspre și cu cadrul larg și musculos. "Cum a fost prânzul?"

"Bine." Mi-am împins o șuviță de păr după ureche. "Cum a fost... ziua ta?" Habar nu aveam ce făcuse în dimineața aceea.

"L-am învins pe Dominic la tenis. A fost supărat." Un zâmbet strâmb s-a format pe buzele lui Dante. "O zi bună."

Un râs mi-a bubuit în gât.

Trecuseră doar două zile, dar îmi *era dor de* el. Umorul lui sec, zâmbetele lui, chiar și încruntarea lui.

A fost singura persoană care m-a făcut să îmi fie dor de fiecare parte a lui la fel de mult ca de întregul său - binele, răul *și* banalul.

Ochii și gura lui s-au îmbujorat. "Am vrut să-mi cer scuze", a spus el. "Pentru seara de vineri. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să înțeleg de unde vii, în loc să... te iau prin surprindere când am plecat acasă."

Vocea lui avea rigiditatea cuiva care-și cere scuze pentru prima dată, dar sinceritatea de la bază a topit orice ranchiună pe care aș fi putut-o avea.

"Și tu ai avut dreptate", am mărturisit. "Nu-mi place să recunosc cu voce tare,

dar *sunt* diferită în preajma părinților mei. Mi-aș dori să nu fiu, dar..." Am tras aer în piept. "Sunt unele lucruri pe care s-ar putea să fie prea târziu să le schimb".

Aveam douăzeci și opt de ani. Părinții mei erau la sfârșitul anilor '50 sau începutul anilor '60. În ce moment obiceiurile și dinamica noastră au fost atât de înrădăcinate încât încercarea de a le schimba ar fi fost ca și cum am încerca să îndoim un stâlp de beton?

"Nu este niciodată prea târziu pentru schimbare." Ochii lui Dante s-au înmuiat și mai mult. "Ești al naibii de perfectă așa cum ești, Vivian. Dacă părinții tăi nu pot să vadă asta, atunci e pierderea lor."

Cuvintele lui m-au apucat de inimă și m-au strâns.

Spre groaza mea, o înțepătură familiară mi-a apărut în spatele ochilor și a trebuit să clipesc pentru a o îndepărta înainte de a vorbi din nou.

"Poate voi purta un costum de mătase în loc de tweed la următoarea noastră cină", am glumit pe jumătate. "Să condimentez un pic lucrurile."

"Oricum, mătasea ți se potrivește mai bine. Data viitoare când vor veni într-o vizită surpriză, putem să le spunem și că am contractat o boală de stomac teribilă și foarte contagioasă și să ne închidem în apartament până pleacă."

"Hmm, îmi place." Am înclinat capul. "Dar ce am putea face, închiși toată ziua în apartament?".

Mi-a strecurat un zâmbet răutăcios. "Mă pot gândi la câteva lucruri."

Căldura mi-a scăldat pielea, iar eu m-am luptat cu un zâmbet înfloritor. "Sunt sigură că poți. Deci", am spus, schimbând subiectul. "Ai vreun plan pentru restul zilei?".

"Da." Și-a strecurat mâna în a mea, acțiunea fiind la fel de informală și naturală ca respirația. "O voi petrece cu tine."

Zâmbetul meu s-a eliberat, la fel ca și fluturii din stomac.

Așa, pur și simplu, eram din nou bine.

Nu a fost o reconciliere lungă, dar nici nu a fost nevoie să fie. A merge mai departe nu a implicat întotdeauna gesturi mari sau discuții grele. Uneori, cele mai semnificative momente erau cele mici - o privire înduioșătoare aici, o scuză simplă, dar sinceră acolo.

"Perfect", am spus eu. Mi-am ținut mâna în mâna lui în timp ce ne îndepărtam de parc. "Pentru că este o nouă expoziție la Whitney pe care abia aștept să o văd..."

CAPITOLUL 30

Vivian

"IScuze, *unde* vreți să mergem?" Mi-am ridicat privirea de la sushi și l-am fixat pe Dante cu o privire neîncrezătoare.

"Paris." S-a aplecat pe spate, imaginea unei ușurințe dezinvolte. Fără jachetă, cu cravata desfăcută, cu o expresie imperturbabilă, de parcă nu tocmai îmi sugerase să las totul baltă pentru a pleca în Europa.

Era miercuri, la cinci zile după cearta noastră de scurtă durată și la trei zile după împăcarea noastră.

Luam prânzul în biroul meu și aveam o conversație perfect plăcută când a aruncat din senin bomba de la Paris.

"Am aflat astăzi că trebuie să mă întâlnesc cu unii dintre directorii generali ai filialelor noastre acolo, înainte de Festivalul de Film de la Cannes", a spus el. "Vicepreședintele meu trebuia să o facă, dar soția lui a intrat în travaliu înainte de termen. Voi pleca sâmbătă și voi sta acolo timp de o săptămână."

În mod normal, aș fi sărit pe șansa de a mă alătura lui. Parisul era unul dintre orașele mele preferate și trebuia de mult să mai fac o vizită, dar nu puteam să las totul baltă pentru a mă plimba prin Franța când mai erau doar câteva săptămâni până la Balul Moștenirii.

"Nu pot", am spus cu reticență. "Trebuie să fiu aici pentru pregătirea balului."

Dante a ridicat din sprâncene. "Credeam că totul e cam aranjat."

Din punct de vedere tehnic, a avut dreptate. Locul de desfășurare a evenimentului era asigurat, serviciile de catering erau pe drumul cel bun, iar graficul locurilor și divertismentul erau finalizate - Veronica Foster s-a dovedit a fi surprinzător de talentată, iar eu o înghesuisem pentru o scurtă reprezentație la sfârșitul serii - dar, cu norocul meu, ceva avea să meargă prost în momentul în care aș fi pus piciorul pe pământ francez.

"Da, dar totuși. Acesta este cel mai important eveniment din cariera mea. Nu pot zbura în ultimul moment. Echipa mea are nevoie de mine."

"Echipa ta pare suficient de competentă pentru a ține fortul timp de cinci zile." Dante a bătut în teancul de hârtii de pe biroul meu. "Veți mai avea la dispoziție peste o săptămână când ne vom întoarce pentru a finaliza totul, și nu este nevoie să

fiți fizic în New York pentru a vă face treaba între timp. Și eu voi fi ocupat dimineața, așa că vom lucra în timpul zilei și vom explora Parisul noaptea. Câștigăm amândoi."

"Cum rămâne cu diferența de fus orar?" Am argumentat. "Echipa mea va fi încă la lucru când se va face seară la Paris."

"Așa că programează-ți întâlnirile pentru după-amiaza devreme. Aici va fi dimineață", a spus Dante, practic ca întotdeauna. "Este Parisul primăvara, *mia cara*. Flori frumoase, croissante proaspete, plimbări de-a lungul Senei..."

"Nu știu..." Am ezitat, împărțit între imaginea pe care o zugrăvea și paranoia mea că ceva va merge prost.

"Am rezervat deja un apartament la Ritz." Dante a făcut o pauză înainte de a lansa a doua bombă a zilei. "Și poți alege o rochie de la showroom-ul Yves Dubois pentru bal."

Respirația mi s-a oprit în plămâni. "Asta înseamnă să trișezi."

Yves Dubois a fost unul dintre cei mai buni creatori de modă din lume. Acesta producea doar opt rochii pe an, fiecare dintre ele fiind unică și rafinat lucrată manual. De asemenea, era cunoscut ca fiind foarte pretențios în ceea ce privește persoanele cărora le permitea să poarte una dintre creațiile sale; se zvonește că odată a refuzat o vedetă de cinema de renume mondial care dorea să poarte creația sa la gala premiilor Oscar.

"Este un stimulent." Dante a zâmbit. "Dacă chiar nu poți sau nu vrei să vii, nu trebuie să vii. Dar ai muncit al naibii de mult în ultimele câteva luni. Meriți o mică pauză."

"Frumos mod de a o întoarce. Ești sigur că nu e din cauză că ai anxietate de separare?" Am tachinat.

"Nu obișnuiam." Ochii lui i-au ținut pe ai mei ca o flacără singuratică care pâlpâie într-o noapte rece de iarnă. "Dar încep să cred că aș putea."

Căldura mi-a umplut stomacul și s-a repezit la suprafața pielii mele. N-ar fi trebuit, dar poate că mă săturasem să-mi trăiesc viața în funcție de "*ar trebui"*.

Am luat decizia finală într-o fracțiune de secundă. "Atunci cred că voi merge la Paris."

În următoarele două zile, mi-am pregătit echipa cât de mult am putut. Le-am dat șase numere de telefon diferite la care puteau să mă contacteze și am parcurs protocolul de urgență de atâtea ori încât am crezut că Shannon mă va urca ea însăși în avion înainte de a mă sugruma.

Cu toate acestea, am rămas îngrijorată în legătură cu călătoria până când am fost în mașină, în drum spre hotel, și am privit orașul trecând pe lângă fereastră.

Ca și New York, Parisul era un oraș pe care îl iubești sau îl urăști. S-a întâmplat să le iubesc pe amândouă. Mâncarea, moda, cultura... nu exista nimic asemănător,

iar odată ce am ajuns *în* Paris, a fost ușor să mă pierd în magia sa.

Primele noastre trei zile au constat în acomodarea la noul program de lucru și, în cazul meu, în adaptarea la noul meu program de lucru. Mi-am petrecut orele liniștite ale dimineții îndeplinind sarcini administrative și am participat la întâlniri după-amiaza, când echipa mea și furnizorii din New York erau

online. Credeam că voi fi distrasă de atracția orașului de la fereastra mea, dar am fost surprinzător de productivă.

Acestea fiind spuse, nu am putut rezista unei scurte excursii de cumpărături pe Rue Saint-Honoré și, bineînțeles, unei vizite la showroom-ul lui Yves Dubois, unde am petrecut două ore alegând și probând o rochie pentru Balul Moștenirii.

"Nu acela." Yves și-a strâmbat buzele când mi-am trecut degetele peste o piesă uluitoare de farduri și mărgele argintii. "Roz este prea moale pentru tine, dragă. Ai nevoie de ceva mai îndrăzneț, mai îndrăzneț. Ceva care să se impună." Și-a înclinat capul, cu ochii îngustați, înainte de a pocni din degete. "Frederic, adu-mi rochia Phoenix."

Asistentul său a ieșit repede din cameră și s-a întors câteva minute mai târziu cu piesa în cauză.

Am tras o răsuflare audibilă.

"Cea mai recentă creație a mea", a spus Yves cu o înflorire. "Opt sute de ore de cusut manual, explozii de fir de aur brodate pe întreaga suprafață a rochiei. Cea mai bună lucrare a mea de până acum, după umila mea părere."

Nimic nu era umil la Yves, dar avea dreptate. A fost cea mai bună lucrare a sa de până acum. Nu mi-am putut lua ochii de la ea.

"În mod normal, este vorba de o sută cincizeci de mii de dolari", a spus el. "Dar ca tu, viitoarea doamnă Russo, să o porți la Balul Moștenirii? O sută treizeci de mii. Chiar."

A fost o chestie de la sine înțeleasă. "Îl iau."

În acea noapte, Dante s-a întors într-un apartament de hotel plin de pungi de cumpărături pe podea, pe mese și pe jumătate din pat.

Yves îmi trimitea rochia direct la New York, așa că nu trebuia să-mi fac griji că o voi strica în zborul de întoarcere, dar poate că am exagerat *puțin* cu cumpărăturile.

"Ar fi trebuit să rezerv o cameră separată pentru cumpărăturile tale?" Dante a privit grămada de cutii de pălării Dior pe pat.

"Ar fi trebuit, dar e prea târziu pentru asta." Mi-am încuiat noul colier cu diamante Bulgari în seiful hotelului înainte de a pescui ceva din una dintre gențile mai mici. "Și eu ți-am cumpărat ceva."

I-am înmânat cutiuța neagră și am așteptat, cu inima bătând cu putere, să o deschidă. Și-a ridicat sprâncenele când a deschis capacul.

"Sunt gemeni de înghețată", am spus eu cu multă vioiciune. "Cunosc un bijutier pe Rue de la Paix care face piese personalizate. Onixul este sosul de soia. Rubinul este cireașa, chiar dacă nu se mănâncă cu cireșe, dar cred că roșul leagă designul."

A fost un cadou pe jumătate glumeț, pe jumătate sincer. Dante deținea zeci de butoni de manșetă de lux, dar am vrut să-i ofer ceva mai personal.

"Îți plac?" Am întrebat.

"Îi iubesc." Și-a scos butonii de manșetă actuali și i-a înlocuit cu cei noi. "Mulțumesc, *mia cara."*

Căldura vocii lui mi-a mângâiat pielea înainte să-mi cuprindă fața cu o mână și să mă sărute.

Nu am mai ieșit la cină în acea seară.

Cu toate acestea, celelalte nopți au fost ocupate cu orice activități care ne plăceau. Ne-am plimbat prin colțurile fermecătoare, pline de cărți, ale Shakespeare and Company, am explorat Louvre după orele de program și ne-am prefăcut că ne uităm la filme franțuzești indie alb-negru într-un cinematograf de artă, în timp ce ne sărutam în secret în spate, ca niște adolescenți.

Vizitasem Parisul de mai multe ori, dar să-l explorez cu Dante a fost ca și cum l-aș fi văzut pentru prima dată. Mirosurile care se simțeau din brutării, textura pavajului sub picioarele mele, curcubeul de flori care înfloreau peste tot în oraș - totul era mai strălucitor, mai viu, ca și cum cineva ar fi presărat praf de zână peste oraș.

În ultima noastră seară, Dante m-a dus la o cină privată la Turnul Eiffel. Monumentul avea trei restaurante; al nostru se afla la etajul al doilea și oferea o vedere spectaculoasă asupra orizontului. Rezervase întregul spațiu, așa că am fost doar noi, meniul cu șapte feluri de mâncare și orașul așezat la picioarele noastre în toată splendoarea sa nocturnă strălucitoare.

"Bine, care este o mâncare pe care nu o *suporți* și pe care toată lumea o iubește?" Am înghițit o felie subțire de biban de mare înainte de a adăuga: "Eu voi fi primul. Măslinele. Le urăsc. Sunt o plagă pentru omenire".

"Aș vrea să spun că sunt surprins, dar ești aceeași persoană care mănâncă murături cu cartofi prăjiți și budincă, așa că..." Dante și-a ridicat vinul la buze. "Destul spus."

Mi-am îngustat ochii. "Nu eu sunt cel care a golit rezerva de murături acum două săptămâni pentru că nu se putea opri din *a-mi* fura gustarea."

"Nu fiți dramatic. Greta a cumpărat mai multe murături a doua zi." A râs de încruntarea mea. "Ca să-ți răspund la întrebare, nu suport popcornul. Textura e ciudată și miroase îngrozitor chiar și atunci când nu e ars."

"Serios? Atunci ce mănânci în timpul filmelor?"

"Nimic. Filmele sunt pentru vizionare, nu pentru a mânca."

M-am holbat la el. "Uneori, sunt convinsă că ești un extraterestru și nu o ființă umană adevărată."

Un alt râs s-a rostogolit peste mine. "Cu toții avem ciudățeniile noastre, *mia cara*. Cel puțin eu nu cânt Mariah Carey la duș."

Mi s-au încălzit obrajii. "Am făcut asta o *dată.* Am auzit cântecul într-o reclamă și mi-a rămas în minte, bine?"

"Nu spun că e o ciudățenie rea." Colțul gurii lui s-a ridicat. "A fost drăguț, chiar dacă a fost dezacordat."

"*Nu am* fost dezacordată", am mormăit, dar indignarea mea a durat doar câteva secunde în fața zâmbetului său.

"Cum merge pregătirea pentru Cannes?" Am întrebat când chelnerul nostru ne-a schimbat farfuriile goale pentru cel de-al treilea fel de mâncare. "Ați terminat totul la timp?"

"Da, din fericire. Dacă ar fi trebuit să stau la o altă ședință în care să discutăm ce șampanie ar trebui să servim la petrecerea de după, aș fi fost arestat pentru crimă", a bombănit el.

"Sunt sigur că ai fi găsit o cale de scăpare. Ești un Russo", am tachinat eu. "Da, dar hârtiile ar fi fost o pacoste".

"Îți place hârțogăraia. Asta faci toată ziua."

"O să mă prefac că nu m-ai insultat oribil în mijlocul a ceea ce *ar trebui* să fie o ultimă noapte romantică la Paris." Părea rănit, dar în ochii lui strălucea răutate.

Am râs înainte de a întreba: "Te gândești vreodată la ce ai fi fost dacă nu te-ai fi născut Russo?".

Viața lui fusese stabilită din prima zi. Dar unde ar fi fost dacă ar fi putut să-și aleagă singur calea?

"O dată sau de două ori." Dante a ridicat din umeri, aparent nepăsător. "Nu știu niciodată răspunsul. Munca îmi ocupă cea mai mare parte a timpului și, deși îmi plac hobby-urile mele - box, tenis, călătorii - nu le-aș fi întreținut ca pe niște cariere."

M-am încruntat, ciudat de tristă de răspunsul lui.

"Sunt un om de afaceri, Vivian", a spus el. "Asta m-am născut să fiu. Îmi place munca mea, chiar dacă anumite aspecte nu sunt întotdeauna amuzante. Să nu crezi că îmi arunc pasiunea vieții mele pentru a trudi într-un birou de colț pentru că mă simt obligat să o fac."

Presupun că avea dreptate. Dante - violent, îndrăzneț, fermecător când voia să fie, dar agresiv când era provocat - s-a născut pentru a conduce sala de ședințe. Nu mi-l puteam imagina în alt rol decât cel de director executiv.

"Și tu?", a întrebat el. "Dacă nu ai fi planificat evenimente, ce ai face?"

"Aș vrea să spun că aș fi astronom, dar, sincer, nu mă pricep deloc la matematică și la științe", am recunoscut. "Nu știu ce să zic. Cred că sunt ca tine. Sunt fericit făcând ceea ce fac. Planificarea de evenimente poate fi stresantă, dar este amuzantă, creativă... și nu este nimic mai satisfăcător decât să iei o idee și să o aduci la viață."

Un zâmbet i-a atins buzele. "Deci suntem amândoi fericiți acolo unde suntem." Greutatea catifelată a cuvintelor lui mi-a făcut inima să se întoarcă.

"Da", am spus. "Presupun că da."

Aerul a devenit gros și umed de înțeles. Am ezitat, apoi am adăugat încet: "Mă bucur că am venit la Paris".

Ochii lui Dante erau ca un chibrit aprins pe pielea mea, strălucitori și suficient de fierbinți încât să mă ardă. "Și eu."

Ne-am privit unul pe celălalt, uitând de mâncare. Greutatea unei duzini de cuvinte nespuse stătea între noi și amenința să se reverse în tăcere.

Înainte de a o face, o sonerie aspră ne-a despărțit privirile și s-a îndreptat spre telefonul lui.

A lăsat să iasă o înjurătură joasă în italiană. "Îmi pare rău. Trebuie să răspund", a spus el. "Urgență la serviciu".

"E în regulă", l-am liniștit eu. "Fă ce trebuie să faci."

Și-a împins scaunul înapoi și a răspuns la apel în timp ce se îndrepta spre ieșire. Mi-am terminat felul, dar eram atât de distrasă încât abia am gustat

langustina. *Mă bucur că am venit la Paris.*

Și eu.

Chiar și în absența lui Dante, pulsul meu se accelera de parcă ar fi concurat pentru aurul olimpic la atletism.

După cum am spus, am fost la Paris de multe ori.

Dar aceasta a fost prima dată când m-am îndrăgostit cu adevărat în Orașul Iubirii.

CAPITOLUL 31

Dante

"Le-am găsit pe toate."

M-am liniștit. "Ești sigur?"

Aproape că lăsasem apelul lui Christian să intre în căsuța vocală. Am vrut să mă bucur de ultima mea noapte la Paris cu Vivian, dar curiozitatea mea a avut
a avut ce-i mai bun din mine. Nu mă suna decât dacă avea o actualizare majoră.

Am avut dreptate.

"Da. Avem ochii pe toate cele opt locații", a spus Christian. "Spuneți doar un cuvânt și veți scăpa de Laus pentru totdeauna."

Mâna mea s-a închis strâns în jurul telefonului. Am așteptat ca ușurarea să se precipite. Bucuria, triumful, *răzbunarea* nenorocită acum că puteam să-l dobor pe Francis așa cum visasem de luni de zile.

Nu a venit nimic.

În schimb, stomacul mi s-a golit ca și cum cuvintele lui Christian ar fi aspirat tot aerul din el.

Am aruncat o privire prin ușă la Vivian. Stăteam în fața intrării restaurantului, suficient de departe pentru ca ea să nu poată auzi ce spuneam, dar suficient de aproape pentru a-i întrevedea zâmbetul moale și mulțumit în timp ce privea orașul.

O arsură mi-a iradiat în piept. Părea atât de fericită. Chiar și cu călătoria de ultim moment și cu viitorul Bal al Moștenirii, ea prinsese viață la Paris într-un mod care mă făcea să vreau să rămân aici cu ea pentru totdeauna.

Fără șantaj, fără Francis, fără rahaturi de societate. Doar
noi. Pentru că aceasta era, cel mai probabil, ultima
noastră călătorie împreună. "Dante?" m-a întrebat
Christian.

Mi-am smuls ochii de la Vivian. "Te-am auzit." Începutul unei migrene s-a târât în spatele tâmplelor mele. "Cum rămâne cu partea de afaceri?"

"De asemenea, gata de plecare."

"Bine." Sentimentul mi-a răzbătut pe lângă gâtul strâns. "Și celălalt proiect al

nostru? Cu start-up-ul?"

Am tras de timp. Ar fi trebuit să-i dau undă verde lui Christian în clipa în care mi-a confirmat că am găsit toate copiile de rezervă ale lui Francis, dar ceva mă împiedica să-mi ating cuvintele.

"Compania lui Heath a dat de niște probleme." Satisfacția a umplut tracul lui Christian. "Software-ul a fost afectat de probleme în ultima vreme. Angajații sunt nervoși. Investitorii sunt speriați. Oferta publică inițială pare moartă în apă. Este profund nefericit."

"Foarte."

Recunoșteam ipocrizia, având în vedere că ceea ce plănuisem eu și Christian avea să o îndepărteze pentru totdeauna, dar nu-mi păsa. Nu fusesem niciodată logic când era vorba de ea. Ea era singura mea scânteie de egoism într-o viață întreagă de rațiune.

"Sincer, a fost atât de ușor încât aproape că a fost plictisitor." Christian a căscat. "Acum că am scăpat de asta, ce vrei să fac cu Francis?".

Nu am răspuns. Nu am știut cum să o fac.

I-am auzit pauza greoaie pe linie. "Permiteți-mi să vă reamintesc că pentru asta ați lucrat timp de opt luni", a spus el. "Omul te-a șantajat și a amenințat viața fratelui tău."

"Știu foarte bine", am răbufnit.

Mi-am trecut o mână prin păr, încercând să gândesc prin presiunea care îmi strângea craniul.

Secvența ipotetică a evenimentelor care au urmat după ce am primit aprobarea mi-a trecut prin fața ochilor minții ca un film pe repede înainte.

Christian distruge dovezile și îl torpilează pe Lau Jewels. Vivian aude vestea despre faptul că mijloacele de trai ale familiei sale sunt în flăcări. Îi spun adevărul despre șantaj. Ea pleacă...

Presiunea s-a răspândit în pieptul meu.

La naiba. Dacă aș face un atac de cord în mijlocul Turnului Eiffel în timp ce sunt la telefon cu Christian, n-aș mai auzi niciodată sfârșitul poveștii.

"Tu decizi, Russo." Vocea lui a devenit nerăbdătoare. "Care este următoarea noastră mișcare?"

Nu a spus-o, dar am auzit avertismentul din vocea lui. Știa exact de ce ezitam și nu a fost deloc impresionat.

Am închis ochii. Migrena îmi bătea cu o ferocitate din ce în ce mai mare.

Eu nu sunt familia mea.

Bărbatul te-a șantajat și a amenințat viața fratelui tău.

Spune un cuvânt și vei scăpa de Laus pentru totdeauna.

Trebuia să scap de șantaj. Indiferent de sentimentele mele față de Vivian, era vorba de viața fratelui meu și nu puteam risca ca acele fotografii să se scurgă. Romano l-ar fi jupuit de viu dacă ar fi aflat că Luca se atinsese de orice femeie din familia lui, cu atât mai puțin de iubita lui nepoată.

Dacă distrugeam șantajul, nimic nu mă împiedica să mă răzbun pe Francis.

Puteam să las trecutul să fie trecut, dar el nu merita asta.

"Data viitoare când îl vezi pe fratele tău, ar trebui să-i spui să fie mai atent." Francis avea zâmbetul unui șarpe care tocmai dăduse peste o pradă prinsă în capcană. "Nu mi-ar plăcea ca aceste fotografii să ajungă în mâinile lui Romano."

Nu m-am atins de dosarul de pe birou. Văzusem destule. Nu aveam nevoie să trec prin fiecare nenorocită de poză.

"Oricum, sunt sigur că sunteți ocupat, așa că nu vreau să vă mai răpesc din timpul dumneavoastră." Francis s-a ridicat în picioare și și-a netezit o mână peste cravată. "Gândește-te la ceea ce am spus. O căsătorie cu fiica mea ar fi destul de benefică, mai ales pentru... longevitatea familiei tale." Zâmbetul lui s-a lărgit, dezvăluind incisivi ascuțiți. "Nu ești de acord?"

Amintirea a scos la iveală toate emoțiile din acea întâlnire și mi le-a turnat în fundul stomacului.

Șocul. Neîncrederea. *Furia* nenorocită atât față de fratele meu, cât și față de ticălosul care a avut curajul să apară neinvitat la *mine în* birou și să mă șantajeze.

Nu, Francis Lau nu merita nicio milă din partea mea.

M-am întors cu spatele la sala de mese. O finalitate rece s-a așezat în pieptul meu în timp ce am luat o decizie.

"Dă-l jos."

După ce am închis, m-am întors la cină și am încercat cât am putut să mă comport normal. Vivian nu a spus nimic la restaurant, dar când ne-am întors la hotel, mi-a aruncat o privire îngrijorată.

"Este totul în regulă?", a întrebat ea. "Ai fost tăcută de când am sunat." "Totul este în regulă." Mi-am dat jacheta jos și i-am evitat privirea. "Sunt doar enervat ne-a întrerupt cina."

"A fost totuși o cină bună." A suspinat și s-a așezat pe pat cu un zâmbet visător. "O să visez la desertul acela tot restul vieții mele."

"Desertul și nu eu? Mă simt jignită."

Vivian și-a dat ochii peste cap. "Nu totul se învârte în jurul tău, Dante."

"Ar trebui." Am zâmbit la felul în care i s-a strâmbat nasul, chiar dacă inima mea se răsucea.

La suprafață, glumele noastre au fost jucăușe ca întotdeauna. Dar, sub veselia veselă, un ceas ticăia, audibil doar pentru mine, în timp ce număra momentele noastre împreună.

Ar trebui să-i spun adevărul. Dacă nu acum, atunci când vom ateriza în New York. Ar fi aflat mai devreme sau mai târziu, și voiam să afle de la mine.

Dar gândul de a-i spune despre șantaj și de a-i spulbera ultimele noțiuni idealiste pe care le avea despre tatăl ei, de a-i mărturisi ceea ce l-am autorizat pe Christian să facă... mă sfâșia ca un cuțit în piept.

Acestea au fost ultimele noastre clipe împreună, iar eu am fost suficient de

egoist încât să le păstrez pentru mine.

Vivian a scos un râs fără suflare când am împins-o pe spate și am încălecat-o, mișcările mele fiind suficient de blânde pentru ca ea să aterizeze cu o lovitură ușoară și nu cu ceva mai zguduitor.

S-a uitat fix la mine, iar enervarea ei simulată de mai devreme s-a topit într-un zâmbet care m-a făcut să mă doară inima.

"Noaptea trecută, în Franța." Mi-am coborât capul astfel încât buzele mele să o atingă pe a ei cu fiecare cuvânt. "Mă întreb cum ar trebui să o petrecem..."

"Ei bine, inițial plănuisem să fac o baie lungă, să citesc, poate să-mi pun masca aia de față despre care spuneai că mă face să arăt ca Jason din *Vineri 13th* ..." a meditat Vivian, ochii ei strălucind de râs și căldură în bancă. "Dar poate că tu ai o idee mai bună".

"S-ar putea." I-am pus un sărut moale pe gură în timp ce îi desfăceam încet fermoarul rochiei. Materialul mătăsos s-a relaxat, iar eu am ridicat-o ușor pentru a putea să-i dau ușor jos restul hainelor.

În mod normal, aș fi fost prea nerăbdător să merg atât de încet, dar în seara asta, mi-am lăsat atingerea să zăbovească pe fiecare curbă și adâncitură. I-am cartografiat corpul cu gura și mâinile, mângâindu-i sânii prin sutien și trăgându-i lenjeria intimă cu dinții, centimetru cu centimetru chinuitor, până când a gemut de frustrare.

"Dante, *te rog*", a răsuflat ea, cu pielea înroșită de plăcere, deși abia o atinsesem încă.

Gemetele mele au vibrat pe pielea ei. Voiam să prelungesc această noapte cât mai mult posibil, dar nu-i puteam refuza nimic. Nu când mă privea cu ochii aceia și mă implora cu vocea aceea.

I-am aruncat lenjeria intimă într-o parte și am privit priveliștea perfectă din fața mea. "La naiba, iubito, ești atât de udă pentru mine."

A scâncit din nou când mi-am trecut ușor dinții peste clitorisul ei. O dată, de două ori, lăsând-o să se încălzească la această senzație înainte de a atrage mugurul sensibil în gură și de a-l suge.

Strigătele din ce în ce mai puternice ale lui Vivian erau muzică pentru urechile mele, în timp ce o duceam la primul ei orgasm al nopții. Aș fi putut să o ascult la nesfârșit - gemetele moi, micile gâfâieli și scâncete și felul în care îmi striga numele când venea pe limba mea. Era cea mai dulce și mai murdară simfonie pe care o auzisem vreodată.

Încă se mai liniștea când am alunecat în ea.

Un alt geamăt mi-a urcat în gât la cât de strânsă și de umedă era. Trupul ei se potrivea cu al meu așa cum oceanul îmbrățișa țărmul - în mod natural, fără efort, perfect.

M-am ținut nemișcat, urcându-mi drumul pe gâtul ei și captându-i gura într-un sărut înainte de a începe să mă mișc.

Suspinurile de plăcere ale lui Vivian au vibrat prin tot corpul meu în timp ce alunecam înăuntrul și în afara ei într-un ritm lent și senzual.

Mi-a fost nevoie de toată voința mea pentru a menține un ritm fără grabă când se simțea atât de perfectă, dar am vrut să savurez fiecare secundă.

În cele din urmă, însă, am pierdut controlul și am accelerat ritmul. Am mușcat un blestem când ea s-a arcuit în mine, ducându-mă și mai adânc.

"Mai repede", a implorat ea, cu vocea răsuflată de dorință. "*Te rog.*"

Am strâns din dinți, cu mușchii încordați din cauza efortului de a-mi reține eliberarea. Sudoarea mi se prelingea pe frunte.

"*Se sapessi il potere che hai su di me*", am spus, cu vocea răgușită.

Am făcut o pauză de o secundă înainte de a o apuca de șolduri și i-am dat ceea ce îmi cerea, trăgând în ea mai tare și mai repede până când unghiile ei au săpat șanțuri în spatele meu.

Vivian avea ochii pe jumătate închiși, obrajii înroșiți de plăcere și buzele întredeschise, în timp ce gemete după gemete se revărsau.

Arăta atât de frumoasă încât aproape că nu-mi venea să cred că era reală.

Privirea mea a zăbovit pe fața ei, încercând să imprime în memorie fiecare detaliu înainte de a o săruta din nou. I-am înghițit strigătul ei de eliberare în timp ce se strângea în jurul meu.

Am mai rezistat încă un minut înainte ca în cele din urmă controlul meu să se rupă și propriul meu orgasm m-a străbătut într-un val fierbinte și orbitor.

"Ei bine", a răsuflat Vivian după ce m-am rostogolit pe o parte lângă ea. "Asta a fost cu siguranță mai distractiv decât o baie."

Am chicotit, chiar și când vinovăția a revenit în conștiința mea și mi-a făcut o gaură în piept. "Orgoliul meu îți mulțumește pentru confirmare."

"Spune-i că ești binevenit." A cascauit și s-a ghemuit mai aproape de mine, trecându-mi un braț și un picior peste corp. "Asta a fost ultima noapte perfectă", a murmurat ea. "Ar trebui să..." Un alt căscat. "Să venim la Paris mai des. Data viitoare..." Un al treilea căscat. "Să mergem la..."

Vocea ei somnoroasă s-a pierdut în tăcere. Mi-am apăsat buzele pe vârful capului ei, în timp ce respirația ei încetinea într-un ritm adânc și uniform.

Am încercat să dorm, dar durerea grea din piept mă neliniștea.

În schimb, m-am holbat la tavan, numărându-i respirațiile, întrebându-mă câte mai aveam de trăit înainte ca totul să se destrame.

Lui Christian i-ar fi luat o zi pentru a distruge dovezile. Una sau două pentru ca Francis să-și dea seama ce s-a întâmplat, în funcție de cât de atent a monitorizat site-urile de rezervă. Și încă vreo două zile pentru ca efectele retragerii afacerii să fie vizibile.

În mod realist, puteam să-i spun lui Vivian adevărul când am aterizat la New York. Aș prefera să-l audă de la mine, decât de la tatăl ei, care ar încerca fără îndoială să răstălmăcească lucrurile într-un mod care să-l facă să pară el victima.

Dar... *la naiba.* Nu puteam să-i arunc o bombă așa, pur și simplu. În același timp, nu puteam să mă prefac că totul e în regulă și să o las să intre și mai mult decât o făcusem deja. Nu când ruptura noastră era inevitabilă.

Alți oameni au petrecut ani de zile încercând să se apropie de mine. Vivian nici măcar nu a trebuit să încerce. Fiecare minut petrecut împreună era o altă fărâmă din apărarea mea, fie că ea știa sau nu.

Dacă îl lăsam pe tatăl ei să scape, poate că puteam salva ceea ce aveam. Chiar dacă ar fi descoperit că era un rahat, era prea loială familiei ei ca să mă ierte pentru că i-am distrus. Și dacă *era*, printr-un miracol, de acord cu mine să-i dobor tatăl, relația noastră ar fi putut supraviețui după aceea? Eram al naibii de sigur că nu aveam de gând să stau în fața familiei Laus în fiecare an de Ziua Recunoștinței și să mă port frumos, și mă îndoiesc că m-ar fi primit bine, oricum.

Nu am putut să o păstrez și nu am putut să o las

să plece. Nu încă.

Am închis ochii, încercând să găsesc cea mai bună cale de a ieși din această încurcătură.

Logica îmi spunea că deja îmi furasem momentele cu ea în seara asta și că trebuie să mă distanțez înainte de a cădea și mai adânc. Emoția mi-a spus să mă duc naibii cu logica și să-i spun să își bage rațiunea în fund.

Capul meu sau inima mea. Una dintre ele ar

câștiga. Doar că nu știam care dintre ele.

CAPITOLUL 32

Vivian

Ia părăsit Parisul cu o stare de fericire.

Mâncare delicioasă. Haine frumoase. Sex uimitor. Am lucrat în timpul petrecut acolo, dar m-am simțit mai mult ca într-o vacanță decât în unele dintre vacanțele mele actuale.

În plus, planificarea Balului Moștenirii se desfășura *în sfârșit* fără probleme, pregătirile pentru nuntă erau pe drumul cel bun, iar relația mea cu Dante era cea mai bună dintotdeauna.

Viața era bună.

"A fost îngrozitor", a spus Sloane când am ieșit din cinematograf. "Ce-a fost cu scena cu avionul? Și *confesiunea de dragoste*. Aș vomita dacă cineva m-ar compara cu planeta Venus, mai ales după ce mă cunoștea de numai trei săptămâni. Cum ar putea cineva să se îndrăgostească în trei săptămâni?".

Isabella și cu mine am schimbat priviri amuzate. A trebuit să amânăm seara noastră de film din cauza călătoriei mele la Paris, dar în cele din urmă ne-am uitat la comedia romantică despre care Sloane ne tot hărțuise.

Așa cum era de așteptat, a urât-o.

"Timpul funcționează diferit în ficțiune", am spus. "Știi că te poți opri oricând din vizionarea acestor filme, nu?"

"Urăsc să-i privesc, Vivian. Este terapeutic."

"Mmhmm."

I-am atras din nou privirea Isabelei și ne-am întors amândouă ca Sloane să nu ne vadă zâmbetele.

"Oricum, trebuie să mă duc acasă și să-l hrănesc pe Pește înainte să moară." Sloane suna de parcă sarcina era echivalentă cu curățarea tunelurilor de metrou cu o periuță de dinți. "Am destule pe cap și fără să am de-a face cu un animal mort."

Păstrase peștișorul auriu pe care îl lăsase în urmă fostul chiriaș al apartamentului ei, dar refuza să-i dea un nume propriu, deoarece prezența lui în viața ei era "temporară".

Trecuse mai bine de un an.

Isabella și cu mine știam că nu trebuie să menționăm acest lucru, așa că i-am urat noapte bună și ne-am despărțit.

M-am oprit la localul thailandez preferat al lui Dante în drum spre casă. Greta era în concediu anual în Italia, așa că am fost pe cont propriu, din punct de vedere alimentar, pentru următoarele câteva săptămâni.

"Dante a ajuns acasă?" L-am întrebat pe Edward când m-am întors la apartament. "Da, doamnă. Este în biroul lui."

"Grozav. Mulțumesc." Încercasem să-l fac pe Edward să-mi spună pe numele mic când m-am mutat aici, dar am renunțat după două luni.

Am bătut la ușa biroului lui Dante și am așteptat "Intră" înainte de a intra.

Stătea în spatele biroului său, cu fruntea încruntată, în timp ce privea ceva pe monitor. Probabil că abia ajunsese acasă, din moment ce încă purta costumul de birou.

"Hei." Am așezat mâncarea pe masă și l-am sărutat pe obraz. "Este după orele de lucru. Ar trebui să te relaxezi."

"În Asia, nu este după orele de lucru." S-a dat la o parte de pe birou și și-a frecat tâmpla. S-a uitat la punga cu mâncare la pachet de pe birou. "Ce este asta?

"Cina." Am recuperat recipientele de plastic asortate, șervețelele și ustensilele. "De la localul thailandez care îți place atât de mult pe East 78th . Nu știam sigur ce ai chef, așa că am luat pufuleți cu curry, frigărui de busuioc *și...*" Am deschis ultimul recipient cu o înflorire. "Salata lor de rață."

Dante a iubit salata de rață. Odată, a amânat o convorbire telefonică cu redactorul-șef de la *Mode de Vie* doar pentru a o putea mânca cât era încă fierbinte.

Se holba la ea, cu o expresie insesizabilă.

"Mulțumesc, dar nu mi-e foame." S-a întors la computerul său. "Trebuie neapărat să termin asta în următoarea oră. Poți să închizi ușa când pleci?".

Zâmbetul meu s-a topit la tonul lui brusc.

Se purtase cam distant de când ne întorsesem la New York, acum două zile, dar în seara asta a fost prima dată când a fost atât de disprețuitor.

"Bine." Am încercat să-mi păstrez vocea optimistă. "Dar tot trebuie să mănânci. O să las asta aici în caz că ți se face foame mai târziu." Am făcut o pauză, apoi am adăugat: "Cum merge treaba? În general, vreau să spun."

Era foarte stresat de diverse probleme legate de lanțul de aprovizionare și de viitorul Festival de Film de la Cannes, al cărui sponsor era Russo Group. Nu puteam să-l învinovățesc că era puțin irascibil.

"Bine." Nu și-a luat privirea de la ecran.

Tensiunea îi căptușea umerii înțepeniți și îi umbrea trăsăturile. Arăta ca o persoană complet diferită de Dante cel tachinos și jucăuș din Paris.

"Dacă e ceva în neregulă, poți vorbi cu mine despre asta", am spus încet. "Știi asta, nu-i așa?"

Gâtul lui Dante a lucrat cu o înghițitură grea.

Când tăcerea se întindea fără niciun semn de pauză, mi-am adunat porția de cină și am mâncat-o singur în sufragerie.

Mâncarea mirosea delicios, dar când am înghițit-o, avea un gust de carton.

Încrâncenarea lui Dante nu s-a îmbunătățit în următoarea săptămână.

Poate că era vorba de muncă. Poate a fost altceva. Orice ar fi fost, l-a transformat din nou în versiunea rece și închisă a lui însuși, care mă făcea să-mi doresc să-mi smulg părul din cap.

Schimbarea atitudinii lui înainte și după Paris a fost atât de bruscă încât am simțit că am nimerit într-un portal temporal și am rămas blocați în primele zile ale logodnei noastre. Nu mă vizita la prânz, era mereu "ocupat" în timpul cinei și nu venea la culcare decât mult după ce eu dormeam. Când mă trezeam, el era deja plecat. Noi vorbeam aproape mai puțin decât făceam sex, ceea ce nu se întâmpla niciodată.

Am încercat să fiu înțelegător, pentru că toată lumea are perioade negre, dar până în joia următoare, răbdarea mea ajunsese în zona roșie. Picătura care a umplut paharul a fost în acea seară, când m-am întors acasă de la serviciu și l-am găsit pe Dante în bucătărie cu Greta. Tocmai se întorsese din vizită la familia ei din Napoli, sau Napoli, cum îi spunea ea în italiană. Cu toate acestea, ea era deja din nou la treabă - insula de marmură și blaturile gemeau sub greutatea de diverse ierburi, sosuri, pește și carne.

Mirosul m-a chemat din hol, dar când am intrat în cameră, atât ea, cât și Dante au tăcut.

"Bună seara, domnișoară Lau", a spus Greta. Când eram singure, îmi spunea Vivian, dar în preajma altor persoane, eram întotdeauna domnișoara Lau.

"Bună seara." Am scanat pregătirea demnă de un banchet. "Avem o petrecere de care nu știu? Pare multă mâncare pentru doi oameni."

"Este", a spus ea după o scurtă pauză. S-a încruntat și i-a aruncat o privire unui Dante cu fața de piatră înainte de a se ocupa de mâncare.

Inima mea a accelerat. "Avem o petrecere?"

"Bineînțeles că nu", a spus Dante când Greta a rămas tăcută. Nu mi-a dat ocazia să mă relaxez înainte de a adăuga: "Christian și prietena lui vin la cină diseară. Sunt în oraș pentru câteva zile".

"*În seara asta*?" Am aruncat o privire la ceas. "Cina este în mai puțin de trei ore!" "De aceea am venit mai devreme acasă".

Respiră. Nu țipați. Nu-i aruncați castronul cu roșii în cap.

"Aveai de gând să-mi spui că așteptăm oaspeți sau trebuia să fie o surpriză?". Degetele mele au sugrumat cureaua genții mele. "Sau nu sunt invitat la masă de tot?"

Greta tăia mai repede, cu ochii fixați ferm pe usturoi. "Nu fi ridicolă", a spus Dante.

Ridicol? *Ridicol?*

Răbdarea mea s-a rupt net în două.

Am încercat din răsputeri să fiu înțelegător, dar mă săturasem să mă trateze ca

pe un străin cu care era obligat să împartă casa. După magia Parisului și progresele pe care le-am făcut

a făcut ca în ultimele luni, relația noastră să regreseze brusc la nivelul în care fusese în vara anului trecut.

Atunci, ar fi fost de înțeles.

Acum, după tot ce am împărtășit? A fost inacceptabil.

"Care parte este ridicolă?" Am întrebat. "Partea în care îi cer logodnicului meu să aibă bunul simț de a mă anunța când avem musafiri la *noi* acasă? Sau partea în care ne-am îndepărtat atât de mult în decurs de o săptămână încât nu m-ar surprinde *dacă* m-ai exclude? Aș vrea să știu, pentru că nu sunt eu cea care nu este rezonabilă aici!".

Cuțitul Gretei plutea, suspendat, deasupra tăieturii, în timp ce ea mă privea cu ochii mari.

Era prima dată când ridicam vocea în fața ei de când mă mutasem aici și doar a patra oară când o făceam, vreodată. Prima fusese când sora mea "împrumutase" și pierduse una dintre cărțile mele preferate semnate în liceu. A doua fusese când părinții mei m-au forțat să mă despart de Heath, iar a treia fusese în noaptea în care Dante l-a găsit pe Heath în apartament.

Pielea lui Dante se întindea încordată peste pomeții lui.

Tensiunea era atât de sufocantă încât a căpătat viață proprie, târându-se în plămânii mei și scufundându-se în pielea mea. Camera cu aer condiționat ardea ca și cum am fi fost în mijlocul deșertului la amiază.

"Tocmai mi-am amintit că aștept o livrare de alimente în curând", a spus Greta. "Lasă-mă să verific unde sunt".

Și-a aruncat cuțitul și a fugit mai repede decât un olimpic care concurează pentru aur.

În mod normal, mi-ar fi fost rușine să fac o scenă, dar eram prea entuziasmat ca să-mi pese.

"Este o cină", a mârâit Dante. "Christian nu mi-a spus că va fi în oraș decât ieri. Faci mare caz din nimic."

"Atunci puteai să-mi spui că vine ieri!" Vocea mea s-a ridicat din nou înainte de a-mi forța mai mult oxigen pe nas. "Nu e vorba de cină, Dante. Este vorba despre *refuzul* tău de a comunica ca o persoană normală. Credeam că am trecut peste asta." Emoția mi-a înfundat gâtul. "Am promis că nu vom face asta. Să ne comportăm ca niște străini. Să ne închidem ori de câte ori lucrurile deveneau dificile. Ar trebui să fim parteneri."

Dante își frecă o mână peste față. Când a căzut, am întrezărit conflictul din ochii lui - remușcări și vinovăție în război cu frustrarea și cu altceva care mi-a înghețat respirația în plămâni.

"Sunt unele lucruri pe care e mai bine să nu le știi, *mia cara.*" Îndemnul pe care inițial îl dispretuisem și pe care ajunsesem să-l iubesc abia mi-a atins pielea înainte de a se dizolva. Ușor și totuși aspru, ca și cum ar fi fost agitația valurilor într-o furtună dezlănțuită.

Notele melancolice au mai zăbovit încă o bătaie înainte ca fața lui să se închidă din nou. "Ne vedem la cină."

A plecat, lăsându-mă cu un gol în stomac și cu sentimentul de nezdruncinat că relația noastră fusese cumva fundamental alterată.

CAPITOLUL 33

Vivian

Dante și cu mine abia am schimbat o vorbă în timpul cinei. Cu toate acestea, i-am împins peștele în legume atunci când nu se uita și m-am bucurat de privirea lui de groază absolută când a văzut că mâncarea lui s-a atins.

În afară de acel act meschin de răzbunare pentru comportamentul lui, mi-am concentrat atenția asupra lui Christian și a prietenei lui, Stella. Christian era perfect fermecător, ca întotdeauna, dar ceva la el mă neliniștea. Îmi amintea de un lup îmbrăcat în haine de oaie perfect croite.

Stella, pe de altă parte, era caldă și prietenoasă, deși puțin timidă. Ne-am petrecut cea mai mare parte a cinei discutând despre călătorii, astrologie și despre noul ei statut de ambasadoare a mărcii de modă Delamonte, care era, întâmplător, o marcă a Grupului Russo.

În ceea ce privește invitații de ultim moment la cină, ar fi putut fi mult mai rău.

După desert, am dus-o pe Stella să facă un tur al apartamentului, în timp ce Dante și Christian discutau afaceri. A fost mai mult o scuză pentru a-mi trage sufletul după ore întregi de tensiune subiacentă între mine și Dante, dar m-am bucurat sincer de compania Stelei. "Nu întreba", i-am spus când a înclinat capul la unul dintre tablourile din galerie.

Această piesă hidoasă ieșea în evidență ca un deget de mare printre toate Picasso-urile și Rembrandt-urile. "Nu știu de ce a cumpărat-o Dante. De obicei are gusturi mai fine."

"Trebuie să valoreze o grămadă de bani", a spus Stella în timp ce ne îndreptam spre sala de mese.

"Se pare că da. Dovada că prețul nu este întotdeauna un indicator al calității", am spus sec.

Pașii noștri au răsunat pe podeaua de marmură, dar pașii mei au încetinit când am auzit zgomotul familiar al vocii lui Dante care se strecura prin ușa biroului său. Nu-mi dădusem seama că se mutaseră din sufragerie.

"...nu o pot ține pe Magda la nesfârșit", a spus el. "Ar trebui să te bucuri că nu am aruncat-o la gunoi după cascadoria pe care ai făcut-o cu Vivian și Heath."

Mi s-a uscat gâtul la menționarea neașteptată a numelui meu și al lui Heath.

Ce cascadorie? În afară de un apel telefonic ciudat în timpul căruia i-am

verificat nasul (mai puțin vânăt decât ego-ul lui) și i-am spus că nu ar trebui să mai ținem legătura, nu mai vorbisem cu Heath de când apăruse la apartament.

De asemenea, nu-mi puteam imagina de ce Christian ar fi interesat de oricare dintre noi. De unde îl cunoștea pe Heath? Era important în lumea cibernetică, iar Heath deținea un start-up în domeniul tehnologiei, dar acea legătură părea cel puțin firavă.

"Este un nenorocit de tablou, nu un animal sălbatic", a spus Christian. "În ceea ce o privește pe Vivian, au trecut luni de zile și a mers bine. Las-o baltă. Dacă încă ești supărat, nu trebuia să mă inviți la cină."

"Bucură-te că lucrurile au *mers bine* cu Vivian." Tonul lui Dante ar fi putut să înghețe interiorul unui vulcan. Am înghițit, încercând să umezesc deșertul brusc din gât. Nu a funcționat. "Dacă..."

Nu mi-am mai putut stăpâni tusea. Sunetul s-a revărsat din mine și i-a întrerupt propoziția.

Două secunde mai târziu, ușa s-a deschis, dezvăluind două fețe surprinse și nu prea încântate.

O ușoară nuanță de roșu a colorat pomeții lui Dante când m-a văzut. "Văd că ai terminat turul mai devreme."

"Îmi pare rău." a intervenit Stella, părând stânjenită. "Eram în drum spre sala de mese și am auzit..." S-a pierdut, evident că nu voia să recunoască faptul că am tras cu urechea, deși era clar că asta făceam.

Ar fi trebuit să intervin și să o salvez, dar tot ce am putut să fac a fost să zâmbesc forțat, în timp ce Christian și Stella ne mulțumeau pentru cină și se scuze rapid.

"Despre ce cascadorie Heath vorbea?" Mi-am găsit vocea în tăcerea care a urmat plecării lor.

"Nimic pentru care să vă faceți griji." Vocea tăioasă a lui Dante nu se potrivea cu roșeața tot mai închisă a obrajilor săi. "Se purta ca un nemernic, ca întotdeauna."

"Având în vedere că m-a menționat pe mine și pe fostul meu iubit pe nume, cred *că* trebuie să-mi fac griji în privința asta." Mi-am încrucișat brațele. "Nu voi înceta să întreb, așa că ai putea la fel de bine să-mi spui acum."

Mai multă liniște.

"Christian a fost cel care i-a trimis mesajul lui Heath", a spus el în cele din urmă. "Cel care se presupune că era de la tine."

Stomacul mi s-a golit, iar șocul înghețat s-a grăbit să umple golul. "De ce ar face asta?"

"Ți-am spus. Pentru că e un nemernic." O mică pauză, apoi un răspuns reticent: "Poate că eu l-am provocat, dar el este ușor de provocat."

"De aceea ai venit mai devreme acasă", mi-am dat seama.

În toți anii în care am fost director general, am scurtat o călătorie de lucru doar de două ori, Vivian, și în ambele cazuri a fost din cauza ta.

Trecusem cu vederea specificul spuselor sale la momentul respectiv pentru că

eram prea distrasă de tot ce se întâmpla, dar cuvintele lui au căpătat brusc sens.

"De ce nu mi-ai spus mai devreme?" Am regretat că am mâncat atât de mult la cină. Începusem să mă simt greţos. "Chiar şi când am spus că nu ştiu cum a primit mesajul, nu ai spus nimic."

"A fost irelevant."

"Nu era treaba ta să decizi asta!" Mi-am lăsat o respirație adâncă în plămâni. "Nu știu ce i-ai făcut lui Christian, dar *nu* apreciez să fiu folosită ca pion în orice joc pe care îl jucați voi doi."

M-am simțit destul de mult ca un pion în fața părinților mei. Nu vroiam și nici nu aveam nevoie să mă simt așa și cu Dante.

"Nu e un joc", a rostit Dante. "Christian s-a enervat și a făcut o prostie. Ce aș fi reușit eu să-ți spun? Te-ai fi supărat doar pentru ceva ce s-a întâmplat deja."

"Faptul că nu știți care este problema, asta *este* problema." M-am întors, prea obosit pentru a mai discuta. "Caută-mă când ești gata să vorbești ca un adult."

Relațiile erau o relație de a da și a primi, iar acum, eram obosită să dau.

În dimineața următoare, m-am trezit devreme pentru a-mi limpezi mintea în Central Park. După patruzeci și cinci de minute de rătăcire fără țintă, cărbunele indignării de aseară încă mai pâlpâia în stomacul meu, așa că am făcut ceea ce făceam întotdeauna când aveam nevoie să mă descarc: Mi-am sunat sora.

Și ea a crescut cu părinții noștri și a trecut prin tot procesul de căsătorie aranjată. Dacă cineva mă înțelegea, ea era aceea.

"Ți-ai dorit vreodată să-l ucizi pe Gunnar?" Numărul de dăți în care m-am gândit la crimă de când m-am logodit cu Dante era alarmant. Poate că era o ciudățenie a faptului că eram căsătorită sau aproape căsătorită.

Agnes a râs. "În mai multe ocazii, de obicei când refuză să-și ridice șosetele sau să ceară indicații când suntem deja în întârziere. Dar nu am stomac pentru sânge, așa că este în siguranță. Deocamdată."

Am pufnit într-un râs. "Dacă problemele mele ar fi la fel de simple ca niște șosete pe jos." "Uh oh. Tu și Dante v-ați certat?"

"Da și nu." Am rezumat pe scurt ce s-a întâmplat, începând cu schimbarea lui ciudată de atitudine după Paris și terminând cu revelația despre textul de aseară.

Nu mi-am dat seama cât de mult timp am stat fără să vorbim până acum. Agnes și cu mine obișnuiam să ne sunăm în fiecare săptămână, dar acum era mai greu, având în vedere programul nostru și faptul că ea locuia în Europa.

"Wow", a spus Agnes după ce am terminat. "Ai avut câteva săptămâni... interesante." "Povestește-mi despre ele." Mi-am trecut degetul de la pantofii mei Chloé din piele de-a lungul unei crăpături din pământ. Mama ar fi țipat la mine că mi-am zgâriat pantoful, dar ea nu era aici, așa

că nu-mi păsa ce ar fi spus.

"Am impresia că regresăm", am spus. "Ne descurcam atât de bine. El se deschidea, comunica... și acum ne-am întors de unde am plecat. Este tăcut și retras, iar eu sunt *frustrată.* Nu pot face asta pentru tot restul vieții mele, Aggie. O să... Doamne. Vom fi cuplul din documentarul de pe Netflix", mi-am dat seama, îngrozită. "*Dragoste și crimă: Cuplul de alături*".

"Ce?" "Nu contează."

"Bine, iată ce cred eu. *Nu* te-ai întors de unde ai plecat", a spus ea. "Îți amintești când v-ați logodit prima dată? Nu vă puteați suporta unul pe celălalt. Ați parcurs un drum lung de atunci, chiar dacă ați făcut câțiva pași înapoi în ultima vreme."

Am suspinat. "Urăsc faptul că ai întotdeauna dreptate."

"De aceea sunt sora mai mare", a glumit ea. "Uite, nici Gunnar și cu mine nu eram mari fani unul altuia când ne-am cunoscut. A fost un moment în timpul logodnei când am fost *la un* pas să anulez totul."

Piciorul meu a încetat să se mai agite. "Serios? Dar voi doi sunteți atât de îndrăgostiți."

"Suntem acum, dar nu a fost o dragoste care ne-a lovit la prima vedere. Sau a doua, sau a treia. A trebuit să muncim pentru ea", a spus Agnes. "Cu două zile înainte de a-i vizita pe mama și pe tata pentru Anul Nou Lunar - îți amintești când mama s-a speriat din cauză că bilele de orez lipicios nu erau suficient de lipicioase?" - ne-am pierdut în timpul unei drumeții și ne-am certat *foarte tare.* Eram gata să-mi arunc inelul peste coasta muntelui și să-l împing pe Gunnar după el. Dar am supraviețuit, la fel ca și relația noastră."

Un câine a lătrat în fundal, iar Agnes a așteptat să se liniștească înainte de a continua: "Nimeni nu este perfect. Uneori, partenerii noștri fac lucruri care ne scot din minți. Știu că eu am obiceiuri pe care Gunnar nu le suportă. Dar diferența dintre cuplurile care reușesc și cele care nu reușesc este, în primul rând, să înțelegi care sunt problemele care îți strică relația și, în al doilea rând, să fii dispus să treci cu bine peste problemele care *nu îți* strică relația."

"Ar trebui să fii consilier în relații", am spus. "Talentul tău este irosit în marketingul bijuteriilor."

Ea a râs. "Voi ține minte asta. Doar să nu-i spui tatei, altfel *te va* pune să preiei rolul de director de marketing."

Am strâmbat din nas la această perspectivă.

"Chiar ai fi anulat nunta?" Agnes a fost întotdeauna fiica cea mai "bună" dintre noi două. Mai conciliantă, mai puțin sarcastică. Nu puteam rezista la câte o ironie subtilă din când în când, dar acasă era de neîntrecută. "Mama și tata ar fi..."

"Probabil că m-a renegat", a încheiat ea. "Știu. Dar, oricât de mult aș fi vrut să-i fac fericiți, nu puteam să mă leg de cineva pe care nu-l plăcea pentru tot restul vieții mele. Ăsta e un lucru pe care l-am realizat acum că sunt mai în vârstă, Vivi. Nu poți să-ți trăiești viața încercând să-i mulțumești pe alții. Poți fi politicoasă și

respectuoasă și poți face compromisuri, dar când vine vorba de asta? E viața ta. Nu o irosi."

Emoția mi s-a încurcat în gât.

Nu eram tristă sau supărată, dar cuvintele lui Agnes m-au lovit undeva unde lacrimile mi-au înțepenit în spatele ochilor.

"Dar totul a mers bine pentru tine", am spus eu.

Sora mea și soțul ei, Gunnar, au fost întruchiparea fericirii casnice rustice. Atunci când nu era în Athenberg pentru procedurile parlamentare, își petreceau timpul făcând cumpărături la piața locală de produse agricole și gătind împreună. Conacul lor rural din Eldorra părea desprins dintr-un basm, cu doi cai, trei câini și, la întâmplare, o oaie.

Mama noastră a refuzat să stea acolo ori de câte ori ne vizita, pentru că ura modul în care animalele își făceau nevoile peste tot. Cred că asta nu a făcut decât să o încurajeze pe Agnes să își ia mai multe animale de companie.

"Da, sunt foarte norocoasă." Vocea lui Agnes s-a înmuiat. "Așa cum am spus, a fost nevoie de timp și efort, dar ne-am dat seama. Cred că și tu și Dante puteți. Poate că nu mai sunt înrădăcinată în cercurile societății de pe Coasta de Est, dar îi cunosc foarte bine reputația. Nu s-ar fi deschis așa cum a făcut-o dacă nu ar fi avut sentimente profunde pentru tine. Întrebarea este dacă și tu ai aceleași sentimente față de el."

M-am uitat peste lac la clădirile care străluceau în depărtare. Mă aflam la capătul îndepărtat al podului Gapstow, unul dintre locurile mele preferate din Central Park. Mulțimea începea să se adune, dar era destul de devreme încât încă mai puteam auzi ciripitul păsărilor în fundal.

Dante era acolo. Mâncând, făcând duș și făcând lucruri normale de zi cu zi care nu ar trebui să aibă impactul pe care îl aveau asupra mea. Dar oricât de supărată eram pe el și oricât de retrasă ar fi fost, doar știind că există mă făcea să mă simt mai puțin singură.

"Da", am spus în liniște. "Da."

"M-am gândit la asta." Am auzit zâmbetul din vocea lui Agnes. "Mai ai nevoie să te descarci sau te simți mai bine?".

"Sunt bine deocamdată. Mulțumesc că m-ai ținut departe de închisoare", am spus râzând. "Pentru ce sunt surorile mai mari?" Am auzit din nou lătratul câinelui, urmat de sunetul scăzut al murmurul vocii lui Gunnar. "Trebuie să plec. Zburăm la Athenberg în seara asta pentru Balul de Primăvară al reginei Bridget și nu am terminat de împachetat. Dar sună-mă dacă ai nevoie de mine, bine? Și când ai ocazia, vezi ce face tata."

Semnale de alarmă au răsunat în capul meu. "De ce, ce s-a întâmplat? E bolnav?" Părea să fie bine când am vorbit cu două săptămâni în urmă, înainte de a pleca la Paris.

"Nu, nimic de genul ăsta", m-a asigurat Agnes. "Pur și simplu a sunat când l-am sunat acum câteva zile. Probabil că mă gândesc prea mult, dar locuiesc atât de departe... m-ar face să mă simt mai bine dacă l-ai verifica."

"O voi face. Bucură-te de bal."

Am rămas în parc încă o oră după ce am închis. Într-un fel, discuția cu sora mea mi-a oferit claritatea de care aveam mare nevoie în ceea ce privește relația mea cu Dante. Desfășurarea m-a făcut să mă simt mai bine și, oricât de enervantă ar fi fost atitudinea lui Dante, nu a fost u n   m o t i v   d e   ruptură. Totuși.

Dar care au fost adevăratele mele piedici? Înșelătoria și violența nu erau negociabile. Dar cum rămâne cu minciuna? Valori diferite? Lipsa de încredere și de comunicare? Unde am trasat linia între ceea ce puteam să fac compromisuri, cum ar fi o mică minciună albă despre ceva mărunt, și ceea ce nu puteam să fac?

Mi-aș fi dorit să existe un ghid definitiv pentru acest tip de lucruri. Aș plăti bani buni pentru ea.

Aș fi rămas mai mult în parc, dar cerul, care era albastru, s-a întunecat brusc. Vântul s-a întețit, iar norii de furtună s-au adunat deasupra capului, amenințând cu ploaia. M-am alăturat rapid celorlalți oameni care se îndreptau spre ieșire, dar am parcurs doar un sfert din drum înainte ca ploaia să țâșnească, grea și bruscă, ca și cum cerul ar fi fost aruncând găleți de apă peste un balcon.

Fulgere zimțate au străbătut cerul, însoțite de tunete asurzitoare.

O înjurătură a scăpat când am călcat într-o baltă și era să alunec. Apa mi-a lipit hainele de piele și am încercat să nu mă gândesc la cât de transparentă trebuie să fie acum cămașa mea albă.

Fusese o zi atât de frumoasă cu câteva minute în urmă, dar asta era imprevizibilitatea unei primăveri newyorkeze.

Într-o secundă, era cer albastru și soare. În următoarea, era furtună de parcă se sfârșea lumea.

CAPITOLUL 34

Vivian & Dante

V ***IVIAN***

Luni, am luat mâncare la pachet de la Moondust Diner și am adus-o la biroul lui Dante pentru prânz. Un hamburger și mâncarea lui preferată alb-negru.
shake pentru el; un sandwich cu pui și un shake cu căpșuni pentru mine.

A fost o întoarcere la prima noastră întâlnire și o ramură de măslin din partea mea. Dante era cel care trebuia să întindă ramura, dar dacă eu mă închideam ori de câte ori se închidea el, nu am fi ajuns nicăieri. Nu vroiam să fim unul dintre acele cupluri care se înăbușeau în tăcere pasiv-agresivă.

În plus, trebuia să existe un motiv întemeiat pentru care Dante se purta atât de ciudat, și eram hotărâtă să aflu care era acela.

"Bună ziua, doamnă Lau." Stacey, recepționera de la etajul executiv al Grupului Russo, m-a întâmpinat cu un zâmbet luminos.

"Bună, Stacey. Am adus prânzul pentru Dante." Am ridicat pungile de hârtie. "Este în biroul lui?"

Era pentru prima dată când apăream neanunțată la locul de muncă al lui. Putea să fi luat deja prânzul, dar cunoscându-l, nu o făcuse. Dacă nu mâncam împreună, era posibil să sară peste mesele de după-amiază.

"Da, dar este într-o ședință", a spus ea după un scurt moment de ezitare. "Nu sunt sigură când va ieși."

"Nu-i nimic. Îl pot aștepta în salonul de oaspeți."

Am putut să răspund cu ușurință la e-mailuri și să verific cu furnizorii de nuntă de pe telefon în timp ce așteptam. Balul moștenirii a fost prioritatea mea principală pentru moment, dar după ce s-a terminat, trebuia să mă ocup mai mult de pregătirea nunții.

"Ești sigur?" Stacey părea îndoielnică.

Când am asigurat-o că sunt de acord să aștept, a cedat.

Etajul se golise pentru prânz, iar pantofii mei au căzut ușor pe marmura albă în timp ce îmi făceam drum prin birou.

Sediul corporativ al Grupului Russo a fost un studiu de modernitate elegantă amestecată cu eleganța lumii vechi. Lacul negru și sticla reflectau accente aurii ornamentate și

tablouri cu ramă aurită; flori luxuriante înfloreau alături de obiecte sculpturale din gresie pictate în diferite nuanțe neutre.

Salonul de oaspeți se afla în capătul celălalt al etajului, dar am ajuns abia la jumătatea drumului când am auzit o voce cunoscută - una care nu-i aparținea lui Dante.

Mi-am întrerupt pasul la câțiva metri în fața biroului lui Dante. Geamurile fumurii m-au împiedicat să văd înăuntru, dar conversația tensionată dinăuntru a pătruns prin ușă.

"Nici nu ai idee ce ai făcut." Timbrul aspru al tatălui meu mi-a patinat pe șira spinării, lăsând dâre de gheață în urma sa.

Dacă restul etajului nu ar fi fost atât de liniștit, nu l-aș fi putut auzi.
Așa cum era, cuvintele lui au ajuns slabe, dar clare.

Inima mea a prins viteză. Plănuisem să-l verific mai târziu, așa cum sugerase Agnes, dar nu aș fi bănuit niciodată că va fi *aici*. Chiar acum, în biroul lui Dante, fără nici măcar un avertisment sau o notificare.

Tatăl meu vizita rar New York-ul în timpul săptămânii de lucru și nu trecea niciodată pe acolo fără să-mi spună înainte sau imediat după ce ateriza.

Deci, ce făcea aici într-o zi de luni după-amiază oarecare?

"Știu exact ce am făcut", a trasat Dante. Jos. Întunecat. *Mortal.* "Ultima dată când ai apărut neinvitat, aveai avantajul. Te-ai folosit de fratele meu ca să ajungi la mine. Eu pur și simplu am echilibrat balanța."

Fratele lui. *Luca*.

Mi s-a golit stomacul. Ce făcuse tatăl meu?

"Nu, nu ai făcut-o. Nu le-ați găsit pe toate." În ciuda exprimării sale încrezătoare, vocea tatălui meu a scăzut spre final. Era un tic nervos pe care îl deprinsesem când eram adolescent.

"Dacă nu aș fi făcut-o, nu ai fi fost aici", a spus Dante, părând în același timp amuzat și indiferent. "Ai fi fugit la Romano cu una dintre rezervele tale. Cu toate acestea, ți-ai făcut timp din ziua ta de lucru *aglomerată* să zbori la New York și să mă vezi. Nu mai strigă "*upper hand"*, Francis. Țipă patetic." Un mic foșnet. "Îți sugerez să te întorci la Boston și să te ocupi de compania ta în loc să te faci de râs și mai mult. Am auzit că ar avea nevoie de ajutor."

A urmat o tăcere lungă, punctată de bătăile rapide ale inimii mele.

"Tu ești responsabil pentru rapoartele false." Realizarea, furia și o urmă de panică s-au rostogolit sub acuzația tatălui meu, amenințând să o despartă la cusături.

"Nu știu despre ce vorbești." Tonul lui Dante și-a păstrat indiferența. "Dar pare ceva serios. Un motiv în plus să pleci și să te ocupi de lucruri înainte ca presa să afle de ele. Știi cât de... vicioși pot deveni odată ce simt mirosul de sânge."

"La naiba cu presa!" Vocea tatălui meu s-a transformat într-un strigăt. "Ce *naiba*

ai făcut cu compania mea, Russo?"

"Nimic ce nu merita. Ipotetic vorbind, bineînțeles."

Pungile de hârtie s-au încrețit în pumnul meu. Sângele îmi vâjâia în urechi, făcând conversația lor cu atât mai greu de auzit, dar m-am forțat să mă străduiesc și să ascult.

Trebuia să știu despre ce vorbeau.

Trebuia să confirm bănuiala oribilă din stomac... chiar dacă mă distrugea.

"Vivian nu te va ierta niciodată pentru asta." Mârâitul tatălui meu era cel al unui om rănit.

tigru. Nu-l mai auzisem niciodată atât de furios, nici măcar atunci când Agnes și cu mine i-am spart vaza lui Ming preferată în timp ce ne jucam de-a v-ați ascunselea când eram copii.

O pauză scurtă și încărcată.

"Presupui că-mi pasă ce crede ea." Vocea lui Dante a fost atât de rece încât mi-a transformat sângele în gheață. "Pot să-ți reamintesc că am fost *forțat să* mă angajez în această logodnă? Niciodată nu am ales-o de bunăvoie ca logodnică a mea. Tu m-ai șantajat, Francis, iar acum, pârghiile tale au dispărut. Așa că nu veni în biroul *meu* nenorocit și nu încerca să te folosești de fiica ta pentru a te salva. Nu va funcționa."

"Dacă nu-ți pasă, atunci de ce nu ai rupt logodna încă?", m-a ironizat tata. "Așa cum ai spus, ai fost forțată să o faci. Primul lucru pe care ar fi trebuit să-l faci după ce ai scăpat de fotografii era să scapi de *ea.*"

O pocnitură dureroasă în pieptul meu a înecat răspunsul lui Dante. O arsură s-a aprins undeva la nord de inima mea și s-a răspândit în spatele ochilor, atât de intensă încât mă temeam că nu va lăsa în urmă decât cenușă.

Am fost forțat *să mă angajez... Nu*

am ales-o de bună voie...

M-ai șantajat să fac asta...

Cuvintele au răsunat în capul meu ca un coșmar blocat într-o buclă stricată.

Dintr-o dată, totul a căpătat sens.

De ce Dante a fost de acord să se căsătorească cu mine când nu avea nevoie de afacerea tatălui meu, de bani,

sau conexiuni.

De ce a fost atât de rece cu mine la începutul logodnei noastre.

De ce Luca mă antipatizase și de ce intuiția mea pusese mereu la îndoială raționamentul pe care Dante îl dăduse pentru logodnă. Trecusem cu vederea scuza fragilă a accesului pe piață pentru că fusese singura plauzibilă la momentul respectiv, dar acum...

Omleta pe care am mâncat-o la micul dejun mi-a crescut în gât. Pielea mi s-a înroșit fierbinte, apoi rece, în timp ce o armată de păianjeni invizibili se târau pe brațele și pieptul meu.

Trebuia să plec înainte să mă prindă trăgând cu urechea, dar nu puteam să respir. Nu puteam să gândesc. Nu puteam face nimic altceva decât să stau acolo în

timp ce lumea mea se prăbușea în jurul meu.

Nu am ales-o niciodată de bună voie. Tu m-ai șantajat să o fac.

Arsura s-a lichefiat și mi-a încețoșat vederea. Întâlnirea la astronomie, excursia la Paris și toate momentele mici dintre ele.

Se prefăcuse în tot acest timp? Încercând să profite la maxim de o situație proastă în loc să...

Un hohot de râs pe hol m-a smuls din gândurile mele în spirală.

Mi-am ridicat capul la timp pentru a vedea doi bărbați în costum care se îndreptau spre mine, plini de un fel de fanfaronadă pe care o posedă doar cei care se află la conducerea unei companii de miliarde de dolari.

Sosirea lor a rupt vraja imobilității care mă ținea ostatic.

Cel din dreapta m-a observat primul, dar până să i se aprindă fața de recunoaștere, eu deja trecusem în grabă pe lângă el, cu capul plecat și privirea fixată pe podea.

Doar ajungeți la ieșire. Ajungeți la ieșire și coborâți la parter. Asta e tot ce trebuie să faci.

Încă cinci pași.

Patru.

Trei.

Doi.

Unu.

Am dat buzna în hol ca un înotător în căutare de aer.

I-am împins mâncarea unei Stacey cu o privire alarmată și am mormăit ceva despre o urgență la serviciu înainte de a apăsa pe butonul liftului.

Din fericire, a venit în câteva secunde.

Am pășit înăuntru, mașina s-a prăbușit spre pământ și, în sfârșit, în *sfârșit,* mi-am lăsat lacrimile să cadă.

DANTE

"Dacă nu-ți pasă, atunci de ce nu ai rupt logodna încă?" Ochii lui Francis străluceau de provocare. "Așa cum ai spus, ai fost forțată să o faci. Primul lucru pe care ar fi trebuit să-l faci după ce ai scăpat de fotografii era să scapi de ea."

Roșu s-a strecurat în viziunea mea. Spunea că scapă *de ea* atât de ușor, de parcă ar fi discutat despre o piesă de mobilier în loc de fiica lui.

Cum de un rahat ca Francis a împărțit genele cu Vivian, nu am înțeles niciodată. Arăta ca naiba și acum. Avea tenul palid. Cearcăne. Cu șanțuri de oboseală pe față. Faptul că Christian se amestecase în afacerile interne ale companiei sale... a avut un efect negativ asupra lui.

Mi-ar fi făcut mai mare plăcere suferința lui dacă menționarea lui Vivian nu ar fi fost o înjunghiere în piept.

Faptul că a izolat-o timp de o săptămână a fost destul de dureros. Să-i aud numele din gura tatălui ei, știind ce înseamnă asta pentru relația noastră...

Mi-am încleștat maxilarul și mi-am forțat expresia să rămână neutră.

"Conversația noastră s-a încheiat." Am ocolit întrebarea lui Francis și mi-am verificat în mod deliberat ceasul. "Mi-ai irosit deja ora de prânz. Plecați, sau voi pune paza să vă escorteze afară."

"Rapoartele astea sunt niște *prostii.*" De la forța cu care se ținea de cotiere, lui Francis i-au pocnit încheieturile degetelor. "Am muncit zeci de ani pentru a-mi construi compania. Tu erai încă un fetus când am înființat Lau Jewels și nu voi lăsa un copil nepotist și hrănit cu linguriță de argint ca tine să strice totul."

"Ați fost prea fericită să vă căsătoriți cu fiica dvs. cu un copil nepotist și hrănit cu linguriță de argint", am spus eu cu mătase. "Până în punctul în care *ai* dat-o în bară și l-ai șantajat. Nu-mi place să fiu amenințat, Francis. Și întotdeauna o plătesc de trei ori. Acum..." Am bătut în telefonul de birou. "Trebuie să-mi chem gărzile sau ești capabil să ieși singur?".

Francis a tremurat de indignare, dar nu a fost atât de prost încât să mă testeze mai departe. Intrase în forță cu jumătate de oră în urmă, plin de foc și de bravadă. Acum, părea la fel de patetic și neputincios cum era în realitate.

Și-a împins scaunul înapoi și a plecat fără să mai spună nimic.

Ușa s-a trântit în spatele lui, zdruncinând tablourile de pe perete.

Nenorocitul ăla. A fost norocos că nu a căzut niciunul dintre ei.

Abia am apucat să mă bucur de liniște, când s-a auzit o bătaie.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce trebuia să facă un tip pentru a avea liniște și timp de lucru? "Intră."

Ușa s-a deschis, dezvăluind o Stacey cu un aer nervos. "Îmi pare rău că vă întrerup, domnule Russo", a spus ea. "Dar logodnica dvs. a adus prânzul pentru dvs.". Am vrut să vi-l aduc cât e încă fierbinte."

Temperatura a scăzut instantaneu cu zece grade.

Un zbucium de neliniște m-a cuprins și mi-a șerpuit în vene. "Logodnica mea? Când a fost aici?"

"Poate acum zece minute? A spus că te va aștepta în salonul de oaspeți, dar a plecat în grabă și a lăsat asta la biroul meu." Stacey a ridicat în aer două pungi de mâncare la pachet. Erau ștampilate cu logo-ul distinctiv negru și argintiu al Moondust Diner.

Zbuciumul s-a transformat într-o mie de ace de gheață care îmi străpung pielea. Vivian nu ar fi plecat fără să mă salute decât dacă...

La naiba. La naiba, la naiba, la *naiba!*

M-am ridicat atât de brusc încât mi-am lovit genunchiul de partea de jos a biroului. Nici măcar nu mi-am înregistrat durerea din cauza valului de sânge din urechi.

"Unde ești..." Stacey s-a clătinat când mi-am smuls geaca de pe spătarul scaunului de la birou și am trecut pe lângă ea în hol.

"Spune-i Helenei să anuleze restul întâlnirilor mele personale de astăzi, când se întoarce." Mi-am forțat cuvintele să treacă pe lângă gâtul strâns. "Lucrez de acasă pentru restul zilei."

Eram deja la jumătatea drumului spre ieșire când mi-a răspuns.

"Cum rămâne cu mâncarea ta?", m-a strigat după mine. Stacey părea panicată,

de parcă lipsa mea de la prânz ar fi fost motiv de concediere.

"Păstrează-l." Nu-mi păsa dacă o mânca, dacă o dădea de mâncare porumbeilor sau dacă o folosea pentru un spectacol de artă în mijlocul afurisitului de Fifth Avenue.

Zece minute interminabile mai târziu - liftul ăla blestemat se mișca cu viteza unui melc pe morfină - am ieșit din clădire, cu pielea umedă și bătăile inimii în creștere bruscă, cu o panică de nedescris.

Nu știam cum, dar știam cu o certitudine profundă că Vivian era acasă și nu la birou.

Apartamentul meu era la doar cinci străzi distanță. Mersul pe jos era mai rapid decât cu mașina, deși nu era neapărat mai sigur. Eram atât de distrasă de groaza care mi se scurgea în stomac, încât aproape că am fost secerată de două ori, o dată de un curier pe bicicletă cu gură urâtă și o dată de un taxi care a luat un viraj prea repede.

Când am intrat în holul răcoros și cu aer condiționat al apartamentului meu, gura mea avea gust de mărunțiș și un strat subțire de transpirație îmi umezea pielea.

N-ar trebui să fiu atât de încurcată de faptul că Vivian m-a auzit vorbind cu tatăl ei. Tot ceea ce am spus a fost adevărul, iar ea avea să afle mai devreme sau mai târziu. La naiba, mă pregătisem pentru acest moment încă de la Paris.

Dar exista o diferență între teorie și realitate. Iar realitatea a fost că, atunci când m-am oprit în ușa camerei noastre și i-am văzut valiza deschisă pe patul nostru, m-am simțit ca și cum aș fi fost lovit în burtă și târât pe cărbuni încinși, totul în decurs de două minute.

Vivian a ieșit din dulap cu un braț plin de haine. Pașii ei s-au oprit când m-a văzut și o tăcere dureroasă, fără suflare, s-a întins între noi înainte de a se mișca din nou.

Și-a aruncat hainele pe pat, în timp ce eu mă uitam, cu inima bătându-mi destul de tare încât să mă învinețesc.

"Aveai de gând să pleci fără să-mi spui?" Întrebarea mea a fost dură. "Îți fac o favoare." Vivian nu s-a uitat la mine, dar mâinile îi tremurau în timp ce și-a împăturit și împachetat hainele. "Te scutesc de o conversație dificilă. Te-am auzit, Dante. Nu mă vrei aici. *Nu* m-ai vrut *niciodată* aici. Așa că plec."

Era acolo. Fără dubii, dar și fără dar și fără nu știu ce. Aflase adevărul, iar aceasta era modalitatea ei de a se confrunta cu el.

Mâinile mi s-au strâns.

Avea dreptate. Îmi făcea o favoare. Dacă pleca, fără să pună întrebări, rupea și ultima legătură pe care o mai aveam cu familia Laus, fără niciun efort din partea mea. Puteam să mă șterg pe mâini de familia ei și să merg mai departe.

Și totuși...

"Asta e tot? După opt luni, după ce ai aflat ce a făcut tatăl tău..." *Și ce am*

făcut... "Asta e tot ce ai de spus?"

Vivian și-a ridicat în sfârșit privirea. Ochii ei erau roșii, dar în adâncurile maronii strălucea focul.

"Ce vrei să spun?", a întrebat ea. "Vrei să te întreb ce avea tatăl meu cu tine? Să te întreb dacă ultimele două luni au însemnat ceva sau dacă ai încercat doar să scoți maximum dintr-o situație de rahat până când ai putea scăpa de mine? Vrei să-ți spun cât de *devastator* este să afli că tatăl tău este... este..." Vocea i s-a frânt. S-a întors, dar nu înainte de a întrevedea lacrima care-i curgea pe obraz.

Pieptul mi s-a zdrobit ca gheața sub un camion care circula cu viteză.

"Știi cum e să afli că logodnicul tău a fost cu tine doar pentru că a fost *forțat*? Să crezi că de fapt ne apropiam când tu mă urai în secret? Nu că te învinovățesc." A lăsat să iasă un râs amar. "Dacă aș fi în locul tău, și eu m-aș urî."

Mi-a fost nevoie de tot efortul pentru a înghiți pe lângă nodul din

gât. "Nu te urăsc", am spus, cu vocea scăzută.

Nu te-am urât niciodată.

Indiferent ce făcea Vivian sau cu cine era înrudită, nu puteam să o urăsc niciodată. Era singurul lucru pe care îl uram la *mine*.

"Tatăl tău avea... fotografii incriminatoare cu fratele meu." Nu știam de ce îi explicam. Îmi dăduse clar de înțeles că nu-i păsa, dar am continuat să vorbesc oricum, cuvintele căzând mai repede cu cât împacheta mai mult. "Ar fi murit dacă ar fi ajuns pe mâini greșite."

I-am spus despre copiile de rezervă, despre ultimatumul tatălui ei și despre insistența lui de a nu-i spune nimic despre șantaj. I-am spus despre apelul de la Paris și chiar despre cum mi-am dat seama că existau opt copii ale dovezilor.

Când am terminat, pielea ei era cu două nuanțe mai palidă decât atunci când am început. "Și compania tatălui meu?"

O tăcere îndelungată a cuprins spațiul.

Asta a fost singura parte pe care am omis-o. O parte importantă, dar care m-a făcut să mă doară inima când în sfârșit am spus,

"Am făcut ceea ce trebuia să fac. Nimeni nu amenință un Russo."

Privirea mea s-a fixat pe Vivian în timp ce ea îmi procesa răspunsul. Aerul scârțâia de mii de viespi mici și înțepătoare pe pielea mea.

Cum va reacționa la mărturisirea mea voalată? Cu furie? Cu șoc? Dezamăgire?

Indiferent de sentimentele ei față de tatăl ei acum, nu-mi puteam imagina că ar fi fost de acord să mă amestec în compania familiei ei.

Dar, spre surprinderea mea, Vivian nu a trădat nicio emoție vizibilă în afară de o crispare a trăsăturilor.

"Îmi pare rău pentru ceea ce a făcut tatăl meu", a spus ea. "Dar de ce îmi spui asta acum? Până acum nu ai avut nimic împotrivă să mă ții în întuneric."

Mâinile mi s-au strâns din nou. "Am vrut să lămuresc lucrurile", am spus cu rigiditate. "Înainte de..." *Ai plecat.* "Ne-am despărțit."

Dacă nu-ți pasă, atunci de ce nu ai rupt logodna încă?

Întrebarea lui Francis m-a bântuit. Aș fi putut să-i spun oricând în ultima săptămână, dar am tras de timp. Mi-am găsit scuze. Mi-am spus că o pregăteam pentru despărțirea noastră, îndepărtându-mă, când, în realitate, pur și simplu nu eram pregătit să o las să plece.

Dar timpul a expirat. Am ales răzbunarea în detrimentul lui Vivian, și acestea au fost consecințele.

Nu mai trageți de timp.

"Îmi pare rău că ai fost prins la mijloc. Niciodată nu ai fost vinovat. Dar a trebuit să-mi protejez familia și asta este..." Cuvintele mi s-au înfipt ca un cuțit în gât înainte de a le scoate cu forța. "Asta e doar o afacere."

Gustul bănuților a revenit, dar mi-am păstrat expresia detașată, chiar și atunci când fiecare instinct îmi striga să traversez camera, să o strâng în brațe, să o sărut și să nu o mai las să plece.

Am lăsat emoțiile să mă domine prea mult timp. Era timpul ca logica să domine din nou.

Chiar dacă m-ar fi iertat pentru ceea ce am făcut familiei ei, nu puteam merge mai departe când eu și tatăl ei ne uram de moarte. Și dacă aș fi rămas cu ea, tatăl ei tot ar fi câștigat. Ar fi știut că Vivian era o slăbiciune pe care nu-mi puteam permite să o am și s-ar fi folosit de ea pentru a exploata situația în orice fel ar fi putut.

Pentru binele amândurora, a fost mai bine să ne despărțim. Nu contează cât de mult a durut.

Vivian s-a holbat la mine. O galerie de emoții i-a trecut prin ochi înainte ca un oblon să se închidă.

"Corect", a spus ea încet. Și-a închis valiza și a tras-o de pe pat. S-a oprit în fața mea, și-a răsucit inelul de logodnă de pe deget și mi l-a pus în mână. "Doar afaceri."

A trecut pe lângă mine, lăsând în urmă mirosul slab de mere și o durere îngrozitoare în pieptul meu.

Mi-am închis pumnul în jurul inelului. Era rece și lipsit de viață pe palma mea. Gâtul meu a lucrat cu o înghițitură grea.

Vivian nu-și împachetase toate lucrurile. Majoritatea hainelor ei încă atârnau în dulap. Sticlele ei de parfum erau pe comodă, iar lângă ele se afla o vază cu florile ei preferate.

Cu toate acestea, camera nu fusese niciodată mai goală.

CAPITOLUL 35

Vivian & Dante

V*IVIAN*

În loc să-l caut pe tata sau să mă cazez la un hotel după ce am plecat din casa lui Dante, m-am plimbat prin Central Park cu valiza mea ca un turist proaspăt coborât din tren la Penn Station.

Am sperat că aerul de primăvară îmi va limpezi mintea, dar tot ce a făcut a fost să-mi amintească de ședința foto de logodnă cu Dante.

Bow Bridge. Bethesda Terrace. Chiar și banca pe care am luat micul dejun după ședința foto.

Am făcut ceea ce trebuia să fac. Nimeni nu amenință un Russo. Trebuia să-mi protejez familia... asta e doar o afacere.

Am așteptat ca emoția - orice emoție - să se instaleze, dar, în afară de o scurtă înțepătură când am trecut pe lângă unul dintre locurile noastre de ședință foto, m-am simțit doar amorțit. Nici măcar nu puteam să invoc furia sau îngrijorarea cu privire la posibila implozie a companiei tatălui meu.

Se întâmplaseră prea multe, iar creierul meu refuza să funcționeze cum trebuie.

Eram o actriță care trăia viața altcuiva, neatinsă de haosul care se rostogolea deasupra mea.

Cel puțin deocamdată.

M-am plimbat prin parc până la apusul soarelui. Chiar și în starea mea de zombificare, știam că nu trebuie să rămân singur în parc după lăsarea întunericului.

M-am urcat în cel mai apropiat taxi, am deschis gura pentru a-i spune șoferului să mă ducă la The Carlyle și am sfârșit prin a-i da în schimb adresa lui Sloane.

Gândul de a petrece noaptea într-o cameră de hotel impersonală a stârnit în cele din urmă un licăr de panică.

Am ajuns la apartamentul lui Sloane douăzeci de minute mai târziu. Ea a răspuns după al doilea sunet de sonerie, s-a uitat la bagajele mele și la degetul meu fără inel și m-a poftit înăuntru fără să scoată un cuvânt.

M-am afundat pe canapea în timp ce ea a dispărut în

bucătărie. Acum că nu mai eram singur, sentimentul s-a strecurat din nou în mine.

Durerea din brațe de la târârea valizei toată ziua. Bășicile de pe picioare de la mersul pe jos în pantofii mei scumpi, dar nepractici. Golul gol, *atroce,* din pieptul meu, acolo unde înainte îmi bătea inima, sănătoasă și întreagă.

Acum, organul țopăia ca o mașină pe ultima sută de metri, străduindu-se să se întoarcă undeva unde nu-și avea locul.

Am clipit pentru a alunga presiunea care se aduna în spatele ochilor când Sloane s-a întors cu o cană și cu un pachet de prăjiturele preferate cu unt și lămâie în mână.

Am stat în tăcere pentru o secundă înainte ca ea să vorbească. "Trebuie să-mi ascut cuțitele și să pregătesc planuri de urgență pentru o acuzație de omucidere?".

Am schițat un râs slab. "Nu. Nimic atât de drastic."

"Eu voi fi cel care va judeca asta." Privirea ei s-a îngustat. "Ce s-a întâmplat?"

"Eu... Dante și cu mine ne-am despărțit." O altă bucată din amorțeala mea anterioară s-a transformat într-o pulsație dureroasă.

"Am înțeles că așa este." Răspunsul lui Sloane a fost realist, nu sarcastic. "Ce a făcut nenorocitul?"

"Nu a fost vina lui. Nu în întregime." Am reușit să rezum evenimentele zilei fără să cedez, dar vocea mi-a crăpat spre final.

Îmi pare rău că ai fost prins la mijloc... a trebuit să-mi protejez familia... sunt doar afaceri.

O altă așchie, aceasta suficient de mare încât să-mi taie respirația din plămâni. Presiunea din spatele ochilor mei s-a amplificat.

Spre lauda lui Sloane, ea nu a căzut în dramatism în legătură cu dezvăluirile șocante. Nu era stilul ei și a fost unul dintre motivele pentru care am venit la ea în locul Isabelei. Oricât de mult aș fi iubit-o pe Isa, ar fi vrut să cunoască fiecare detaliu și ar fi reluat situația până la nausee. Nu aveam energia sau lățimea de bandă emoțională pentru asta acum.

"Bine, deci logodna a fost anulată oficial, ceea ce înseamnă că avem nevoie de un plan", a spus Sloane cu tărie. "Vom suna furnizorii de nuntă de dimineață și vom anula. S-ar putea să fie prea târziu pentru o rambursare completă, dar sunt sigură că îi pot convinge pe majoritatea, dacă nu pe toți, să emită rambursări parțiale. De fapt..." Și-a strâns buzele. "Mai bine nu. Trebuie să redactăm mai întâi un text pentru anunțul de despărțire. Nu vrem ca vreunul dintre furnizori să ajungă la presă. Ziarele societății vor fi peste tot și..."

"Sloane." Mâinile mele mi-au sugrumat cana. Fiecare cuvânt care ieșea din gura ei îmi ridica anxietatea cu încă o treaptă. "Putem discuta asta mai târziu? Apreciez ajutorul, dar nu pot... nu mă pot gândi la toate astea chiar acum."

Enormitatea următoarelor câteva săptămâni m-a copleșit. Trebuia să îmi mut restul lucrurilor din casa lui Dante, să mă confrunt cu tatăl meu, să îmi dau seama ce urma să fac în relația mea cu el, să anulez nunta și să mă ocup de consecințele publice ale logodnei mele rupte. Pe lângă toate acestea, Balul Moștenirii avea loc în

mai puțin de o săptămână, iar noi intram într-un alt sezon aglomerat de evenimente.

Pe frunte mi-au curs transpirații reci și am tras cu forța aer pe nas pentru a-mi încetini bătăile frenetice ale inimii.

Fața lui Sloane s-a înmuiat.

"Corect. Bineînțeles." Și-a curățat gâtul. "Vrei să o sun pe Isa? E mult mai bună la... asta" - a arătat vag în jurul nostru - "decât mine."

"Mai târziu. Vreau doar să fac un duș și să dorm, dacă nu te deranjează." M-am holbat la ceaiul meu, simțindu-mă prost, rușinată, jenată și o mie de alte lucruri între ele. "Îmi pare rău că am apărut așa, fără să te anunț. Doar că... nu am vrut să fiu singură în seara asta."

"Vivian." Sloane și-a pus mâna peste a mea, cu o voce fermă. "Nu trebuie să-ți ceri scuze. Rămâi cât de mult vrei. Oricum, camera mea de oaspeți nu era prea folosită. Tu, Isabella și tipul de la întreținere sunteți singurele persoane pe care le permit în apartamentul meu." "Nu știam că ai o astfel de relație cu tipul de la întreținere".

Am glumit cu jumătate de gură. "Scandalos."

Nu a zâmbit, dar îngrijorarea i-a căptușit fruntea. "Odihnește-te puțin. Vom rezolva totul mâine dimineață."

Încercarea mea de zâmbet s-a prăbușit. "Mulțumesc", am șoptit.

Sloane nu era genul care să îmbrățișeze, dar strângerea mâinii ei transmitea același sentiment. Mai târziu, în acea noapte, stăteam în pat, fără să pot dormi în ciuda epuizării mele.

Îmi pierdusem atât tatăl, cât și logodnicul, într-un fel sau altul, astăzi. Doi dintre cei mai importanți oameni din viața mea, de nerecunoscut sau dispăruți.

Tatăl meu m-a mințit, m-a manipulat și s-a folosit de mine în timp ce Dante...

Nu am ales-o niciodată de bună voie. Asta e doar o afacere.

Presiunea din spatele ochilor mei a explodat în cele din urmă. Bucățile de amorțeală rămase s-au dezintegrat, fiind înlocuite de o durere atât de ascuțită și de intensă încât m-aș fi îndoit dacă aș fi stat în picioare.

În schimb, m-am încolăcit în poziție fetală și m-am lăsat pradă plânsului care îmi zguduia corpul.

S-au prăbușit peste mine, unul după altul, până când gâtul mi-a devenit crud și umezeala mi-a scaldat obrajii.

Dar oricât de tare aș fi plâns sau oricât de mult aș fi tremurat, nu puteam scoate niciun sunet. Plânsul meu a rămas tăcut, simțit, dar neauzit.

DANTE

Mi-am luat următoarele trei zile libere de la serviciu.

Am încercat să lucrez. Chiar am încercat, dar nu m-am putut concentra. În timpul fiecărui apel, am auzit vocea lui Vivian. La fiecare întâlnire, îi vedeam fața.

În acest moment, eram o povară pentru companie, așa că i-am spus Elenei să anuleze întâlnirile mele din acea săptămână și mi-am luat timp să îmi revin.

Asta însemna să deschidă o sticlă de whisky în fiecare seară, să se retragă în sufragerie și să ignore întrebările Gretei până când aceasta pleca furioasă într-o rafală de înjurături.

Seara aceasta nu a fost o excepție.

Mi-am înclinat capul și sticla înapoi.

Băutura mi-a ars pe gât și mi-a umplut stomacul, dar golul dureros a rămas.

Pur și simplu nu mă obișnuisem cu absența lui Vivian după ce trăisem cu ea atât de mult timp. O să treacă, la fel ca și atașamentul meu emoțional față de ea.

Oamenii se despart și merg mai departe în fiecare zi. Nu a fost nimic special.

Am mai aruncat o înghițitură. Șemineul nu era aprins din cauza primăverii, dar o amintire încețoșată a flăcărilor sale și a felului în care lumina lor dansa pe trăsăturile lui Vivian mi-a umplut mintea.

Ți-e teamă că voi rupe logodna? Să fug cu Heath și să te las să arăți ca un prost în fața prietenilor tăi? De ce îți pasă?

Sunt butoni de manșetă cu înghețată. Cunosc un bijutier pe Rue de la Paix care face piese personalizate...

Nu este vorba doar de afaceri pentru tine. Și nu e doar o datorie pentru mine. Mă bucur că am venit la Paris.

Durerea îmi lovea pieptul, o arsură usturătoare.

"Poate că poți să-l faci să intre în simțiri." Mormăiala Gretei a pătruns în cameră dinspre hol. "A stat și a băut în ultimele zile, așa cum obișnuia să facă unchiul lui Agostino, care nu e bun de nimic. *Non mi piace parlare male dei morti, ma grazie al cielo non è più qui con noi.*"

"O să încerc." Vocea lui Luca mi-a dat de gândit înainte de a da din umeri și de a ridica din nou sticla la buze.

Probabil că avea nevoie de un avans din alocația sa. Rareori venea în vizită dacă nu voia ceva.

Nu m-am uitat la el când a intrat și s-a așezat în fața mea. M-a privit o clipă înainte de a vorbi.

"Ce naiba s-a întâmplat?"

"Nimic." Capul mi s-a învolburat, iar eu am clipit pentru a alunga neclaritatea înainte de a mă corecta. "Vivian și cu mine ne-am despărțit."

Cuvintele aveau un gust amar. Poate că ar trebui să trec de la whisky la ceva mai dulce, cum ar fi romul.

"*Ce*?" Fața palidă a lui Luca a intrat în raza mea vizuală când m-am întors în sfârșit. Mica mișcare a necesitat la fel de mult efort ca înotul prin melasă.

Doamne, oare capul meu fusese mereu atât de greu?

E vorba de ego-ul tău. Adaugă cel puțin *cinci kilograme.* Tachinările ipotetice ale lui Vivian îmi răsunau în urechi.

O menghină s-a strâns în jurul inimii mele. Era deja destul de rău că fiecare cuvânt și zâmbet al ei îmi rămăseseră gravate în memorie. Acum auzeam lucruri pe care ea *nu le* spunea?

"De ce?" a întrebat Luca. "Cum rămâne cu Francis și cu fotografiile?"

Da. Nu-i spusesem încă că am distrus fotografiile, în parte pentru că am fost distrasă și în parte pentru că îl țineau sub control. La naiba, merita să mai transpire un pic după ce m-a băgat în mizeria în care m-a băgat.

"Am avut grijă de ei", am spus sec. "Acesta a fost motivul pentru care Francis m-a vizitat la începutul acestei săptămâni. Vivian deasupra capului. Ne-am despărțit. Sfârșit."

"*Cristoase,* Dante, nu puteai să-mi spui asta mai devreme? De ce a trebuit să primesc un telefon de la Greta care se agită că extratereștrii au pus stăpânire pe corpul tău?"

"Nu știu, Luca. Poate pentru că am fost ocupat să *te salvez*", am mușcat.

M-a privit fix o secundă înainte de a se prăbuși pe scaun. "La naiba. Ei bine, asta e bine, nu? Șantajul a dispărut. Francis a dispărut. Vivian a dispărut. Asta e ceea ce ai vrut."

Încă o tragere lungă. "Da."

"Nu pari foarte fericit", a observat el.

Mânia s-a eliberat din lesă. "Ce vrei să fac, să organizez o paradă? Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai ți-am salvat *viața* și tot ce poți face este să comentezi dacă arăt sau nu *fericit*!"

Luca nu a tresărit. "Ești fratele meu", a spus el cu calm. "Fericirea ta este importantă pentru mine."

Și uite așa, furia mea s-a stins la fel de repede cum a apărut. "Dacă ar fi fost adevărat, nu ne-ai fi băgat în mizeria asta de la bun început."

A făcut o grimasă. "Da, ei bine, am făcut și eu partea mea de lucruri... discutabile, după cum probabil știi."

Am pufnit de acord.

"Dar ai avut dreptate să mă obligi să-mi găsesc o slujbă. De fapt, îmi place să lucrez la Lohman & Sons, iar structura a fost bună pentru mine. Este plăcut să nu mă trezesc cu mahmureală în fiecare zi." Un zâmbet a fluturat pe gura lui Luca. "Recunosc, am fost resemnat ca naiba când ai adus vorba prima dată. Toată chestia cu șantajul nu părea reală la vremea aceea ș i uram cum mă pedepseai ca și cum aș fi fost copilul tău în loc de fratele tău. Slujba, despărțirea de Maria. Am fost... egoist."

Am coborât sticla și mi-am îngustat ochii. "Nu eu sunt cel al cărui corp a fost preluat de extratereștri. Cine ești tu și ce naiba i-ai făcut fratelui meu?". Luca a râs.

"După cum am spus, structura a fost bună pentru mine. La fel și faptul că nu mai stau atât de mult cu vechea mea gașcă. De fapt..." Și-a curățat gâtul. "Am cunoscut o fată. Leaf. Ea chiar a pus lucrurile în perspectivă pentru mine."

"Te întâlnești cu cineva pe nume *Leaf*?" Am întrebat, incredulă.

"Părinții ei erau hipioți", a spus el ca o explicație. "Ea este instructor de yoga în Brooklyn. Foarte flexibilă. Oricum, nu asta e ideea. Ideea este că am făcut multă

muncă interioară cu ea."

Pun pariu că da. Ar fi trebuit să știu. Toate marile schimbări din viața lui Luca se învârteau în jurul femeilor, băuturii sau petrecerilor.

"Ea mă ajută să îmi vindec copilul interior", a continuat el. "Asta include repararea relației noastre frățești".

Iisuse. Am presupus că un instructor de yoga din Brooklyn pe nume Leaf era mai bun decât o prințesă mafiotă. Șanse mai mari de a-l face pe fratele meu vegetarian, șanse mai mici de a-l ucide.

"Cum rămâne cu Maria? Credeam că sunteți îndrăgostiți."

"Nu am mai vorbit cu ea de când am vorbit în biroul tău." Luca a tușit. "Am vorbit cu Leaf despre asta. Cred că am confundat fiorul interzisului cu *dragostea* iubirii, știi? Cele două sunt ușor de confundat."

Nu mai spune.

"Dar destul despre viața mea amoroasă. Vorbeam despre a ta. Cu Vivian."

M-am încordat din nou. "Cu siguranță că nu."

"Ar trebui să sărbătorești după ce ai scăpat de Laus", a spus el, ignorându-mă. "Dar tu ești aici și bei singur ca unchiul Agostino după ce ai pierdut la poker. Amândoi știm de ce."

"Pentru că încerc să uit că am un frate enervant ca naiba, cu gusturi groaznice la femei."

"Nu. *Pentru că* tu chiar o placi pe Vivian", a spus el cu subînțeles. "S-ar putea chiar să o iubești."

Bila de demolator a speculației sale a ricoșat în pieptul meu și mi-a dat bătăile inimii peste cap. "Asta e ridicol."

"Este? Fii sincer." Luca s-a aplecat în față și mi-a fixat o privire dură. Nu era o expresie pe care eram obișnuită să o văd la el. Era neliniștitoare. "Lăsând la o parte toate tâmpeniile cu Francis, *vrei să* fii cu ea?".

Am tras de cravată, doar ca să-mi dau seama că nu aveam cravată. Atunci de ce naiba îmi simțeam gâtul atât de strâns? "Nu e atât de simplu."

"De ce naiba nu?"

"Pentru că *nu* este", am răbufnit. "Ce crezi că se va întâmpla? Vom avea mese fericite în familie la Ziua Recunoștinței după ce voi distruge compania tatălui ei? Să ne căsătorim în fața tuturor prietenilor noștri ca și cum modul în care am fost împreună nu a fost complet aiurea? Dacă mă căsătoresc cu ea, Francis câștigă. Tot va avea o Russo ca rudă. Oamenii se vor întreba de ce naiba nu-l salvez când compania lui va lua foc. Va fi o nenorocire!"

"Sigur", a spus Luca, aparent neimpresionat de explicația mea. "Dar asta nu răspunde la întrebarea mea. Vrei să fii cu ea?"

Uitați de mânia lui Romano. Eram la câteva secunde distanță de a ceda în fața mea și de a-l sugruma cu mâinile goale.

Dacă nu ar fi fost el, Francis nu m-ar fi șantajat. Dacă nu m-ar fi șantajat el, nu m-aș fi logodit cu Vivian. Dacă nu m-aș fi logodit cu Vivian, nu aș fi căzut...

Realizarea m-a lovit în piept, atât de tare și de brusc, încât am jurat că am auzit o pocnitură.

Inimă rănită, coaste fracturate, respirație furată, toate într-un minut. Era ca și cum corpul meu mă pedepsea pentru că nu am recunoscut adevărul mai devreme, când era atât de evident.

Felul în care stăteam în pat mai mult în fiecare dimineață doar pentru a-i surprinde primul zâmbet al zilei.

Felul în care întâlnirile noastre de prânz la pachet au devenit partea mea preferată a săptămânii de lucru. Felul în care i-am vorbit despre familia mea, viața mea, despre *mine...*

Și modul în care faptul că am văzut-o plecând luni m-a costat o bucată irecuperabilă din sufletul meu.

Respirația mi-a părăsit plămânii.

Cumva, undeva, pe parcurs, mă îndrăgostisem de Vivian Lau. Nu de simpatie sau de dorință. *Iubirea*, în toată gloria ei terifiantă, imprevizibilă și nedorită.

Luca m-a privit cum procesam această realizare, cu o expresie în egală măsură amuzată și îngrijorată. "Așa mă gândeam și eu."

La naiba. Fuckfuckfuckfuckfuckfuck FUCK.

Mi-am frecat o mână pe față, neliniștită și neliniștită.

Ce naiba trebuia să fac acum? Nu am fost niciodată îndrăgostit. Niciodată nu am plănuit să fiu îndrăgostită. Și acum, mă îndrăgostisem de singura femeie de care nu trebuia să mă îndrăgostesc ca un idiot.

"Când naiba te-ai transformat în fratele mai mare?" Subiectul era mai sigur decât cel nerezolvat care plutea în aer.

"Crede-mă, nu sunt și nici nu vreau să fiu. Prea multă responsabilitate. Dar tocmai asta e ideea." Fața lui Luca s-a îmbujorat. "Ai sacrificat multe pentru mine, Dante. Nu recunosc întotdeauna sau nu apreciez în mod deschis, dar..." A înghițit în sec. "Știu. Toate momentele în care ai apărut pentru mine când alții nu au putut sau nu au vrut. Ai fost de acord să te căsătorești cu Vivian, apoi ai renunțat la ea. La asta m-am referit când am spus că trebuie să ne reparăm relația. Întotdeauna ai fost o figură părintească pentru că eu aveam *nevoie de o* figură părintească. Dar acum... aș vrea să încercăm să fim frați."

De data aceasta, strânsoarea din piept nu avea nimic de-a face cu Vivian. "Adică?" "Înseamnă că voi încerca să nu o dau în bară și să mă scoți tu pe cauțiune." Mi-a aruncat o privire strâmbă.

zâmbet. "Și îți spun ce prostii spui atunci când trebuie, ca acum. O iubești pe Vivian. Am văzut că se întâmplă chiar și în Bali. Dar ai lăsat-o să plece din ce cauză? Mândria și răzbunarea ta? Lucrurile astea te vor duce doar până la un punct."

"Ți-a spus Leaf asta?"

"Nu." Un alt zâmbet. "Am citit un articol despre cele șapte păcate în sala de așteptare a dentistului meu."

Am lăsat să iasă o batjocură, dar cuvintele lui se repetau în buclă în capul meu.

Ai lăsat-o să plece din ce cauză? Mândria și răzbunarea ta? Lucrurile astea te vor duce doar până la un punct.

"Ar fi trebuit să te pun la muncă mai devreme. M-ar fi scutit de o tonă de bani și de dureri de cap." M-am frecat din nou pe față, încercând să dau sens acestei zile de rollercoaster. "De ce ești atât de implicat în relația mea cu Vivian?".

Zâmbetul lui Luca a dispărut.

"Pentru că m-ai protejat toată viața mea", a spus el încet. "Și e timpul să-ți întorc favoarea."

Am pus arsura din inima mea pe seama alcoolului. "Pentru asta există echipa mea de securitate."

"Nu de la alți oameni. De la tine însuți." Luca a dat din cap la sticla pe jumătate goală, încă strânsă lejer în mâna mea. "Nu lăsa ca goana ta după mânie să strice cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată. Da, să rezolvi lucrurile cu Vivian va fi greu, dar tu ai fost întotdeauna un luptător. Așa că luptă, la naiba."

CAPITOLUL 36

Vivian

Tmiercurea după ce m-am mutat din casa lui Dante, am închiriat un avion spre Boston. Potrivit mamei mele, pe care o sunasem sub pretextul de a discuta aranjamentele pentru nuntă, tatăl meu era deja acasă.

Mi-am petrecut călătoria cu avionul repetând ce aveam să spun. Dar, în timp ce stăteam în biroul lui, ascultând ceasul ticăind și cadența superficială a respirației mele, mi-am dat seama că nicio repetiție nu m-ar fi putut pregăti pentru confruntarea cu tatăl meu.

Tăcerea s-a mai întins între noi încă un minut înainte ca el să se aplece pe spate și să ridice o sprânceană stufoasă, cu vârful cărunt. "Care este urgența, Vivian? Presupun că ai ceva important despre care ai vrea să discuți dacă ai apărut așa, neanunțată." El era cel care avea ceva pentru care trebuia să se scuze, dar vocea lui severă a trimis o spirală de rușine în genunchi prin mine. Era aceeași voce pe care o folosea de fiecare dată când primeam ceva mai puțin decât o notă perfectă la teste. Am încercat să nu las să mă afecteze, dar a a fost greu de depășit zeci de ani de condiționare.

"Da, știu." Mi-am ridicat bărbia și mi-am îndreptat umerii, încercând să invoc focul din urmă cu două zile. Tot ce am reușit au fost câteva pufuri de fum.

Era mult mai ușor să mă cert cu tatăl meu în mintea mea decât în viața reală.

O parte din motiv a fost cât de epuizat arăta. Pungile grele îi atârnau sub ochi, în timp ce liniile de îngrijorare îi formau crăpături și fisuri adânci pe față.

Începuseră să apară articole de presă despre probleme la Lau Jewels. Nimic important încă, doar câteva șoapte ici și colo, dar erau un semn al furtunii care urma să vină. Biroul zumzăia de energie nervoasă, iar valoarea acțiunilor scăzuse.

O senzație de vinovăție nejustificată mi-a străpuns burta.

Tatăl meu a fost responsabil pentru această mizerie. *Nu ar trebui să* mă simt vinovată pentru că i-am cerut socoteală, indiferent cât de obosit sau stresat era.

"Ei bine?", a spus el nerăbdător. "Am amânat deja o întâlnire pentru asta. Nu am de gând să o amân din nou. Dacă nu ai nimic de spus acum, vom discuta la masă..."

"L-ai șantajat pe Dante să se căsătorească cu mine?" Am rostit întrebarea înainte de a-mi pierde curajul.

Inima mi s-a izbit de cutia toracică, în timp ce expresia tatălui meu s-a întărit într-o matriță ilizibilă.

Ceasul își continua marșul asurzitor spre jumătatea de oră.

"Te-am auzit din greșeală. În biroul lui Dante." Am strâns poșeta în poală pentru a mă sprijini. Nu purtam tweed sau haine neutre astăzi. În schimb, optasem pentru o teacă de mătase croită la comandă și un strat suplimentar de ruj roșu pentru încredere. *Ar fi trebuit să mă dau cu două straturi în plus.*

"Dacă ai auzit, atunci de ce îmi pierzi timpul întrebând?" Tonul tatălui meu era la fel de indescifrabil ca și fața lui.

O scânteie de furie a pornit la viață.

"Pentru că vreau ca tu să confirmi! Șantajul este *ilegal,* părinte, ca să nu mai spun că este greșit din punct de vedere moral. Cum ai putut face asta?" Mi-am forțat aerul să treacă prin pieptul strâmt. "Sunt atât de indezirabilă încât a trebuit să *forțezi pe* cineva să se căsătorească cu mine?"

"Nu fi dramatic", a răbufnit el. "Nu a fost *nimeni*. A fost Dante Russo. Știi ce uși s-ar deschide dacă te-ai căsători cu un Russo? Chiar și cu averea noastră și cu căsătoria surorii tale, unii oameni ne privesc de sus. Ne invită la petrecerile lor și ne iau banii pentru strângerea de fonduri, dar ne șoptesc pe la spate, Vivian. Ei cred că nu suntem destul de buni. Căsătoria cu Dante ar fi închis imediat acele șoapte."

"Ai șantajat pe cineva din cauza câtorva *șoapte*?" Am întrebat neîncrezător.

Tatăl meu fusese întotdeauna conștient de aspectul și reputația sa. Chiar și înainte de a fi bogați, ne întindea bugetul și insista să plătească pentru masa din timpul întâlniri cu prietenii săi pentru a nu-și pierde fața.

Dar n-aș fi crezut niciodată că nevoia lui de validare socială era atât de profundă.

"S-a ivit ocazia și am profitat de ea", a spus el cu răceală. "Fratele său a fost nebun și nesăbuit. Ce șanse aveam să îl prind cu nepoata lui Gabriele Romano în timpul unei vizite la New York?". O ridicare din umeri fără regrete. "Soarta mi l-a pus în cale și am profitat de asta pentru familia *noastră.* Nu-mi voi cere scuze pentru asta."

"Puteai să alegi pe oricine altcineva." Era greu de auzit peste zumzetul din urechile mele, dar am împins înainte. "Cineva care ar fi acceptat *de bunăvoie* o căsătorie aranjată."

"Cineva care ar fi fost de acord de bunăvoie nu ar fi fost suficient de bun." "Te auzi?" Tăciunii s-au transformat în flăcări. Furia mea a început să răcnească înapoi, atât de fierbinte și de strălucitoare încât îi încețoșa fața tatălui meu. "Acestea sunt *viețile* oamenilor, nu jucării pe care le poți îndoi și manipula. Dacă pozele s-ar fi scurs și fratele lui Dante ar fi fost ucis? Dacă *ai* fi fost ucis pentru că ai păstrat dovezile? Cum ai putut fi atât de..." *Crud. Calmă. Corupt din punct de vedere moral. "*Mioapă? Nu este..."

"Nu ridica vocea la mine!" Tata și-a trântit mâinile pe birou atât de tare încât

obiectele de pe el au zăngănit. "Eu sunt tatăl tău. Nu-mi vorbești în felul acesta".

Inima mea amenința să îmi explodeze din piept. "Tatăl pe care îl știam nu ar fi făcut niciodată așa ceva."

Liniștea era atât de acută încât puteai auzi o molie cum își bate aripile.

Tatăl meu s-a îndreptat și s-a aplecat din nou pe spate. Privirea lui m-a pătruns în mine.

"Îți permiți luxul de a te preocupa de morală doar din cauza *mea*. Fac ceea ce trebuie să fac pentru a mă asigura că familia noastră este protejată și că este cea *mai bună* posibil. Tu și sora ta ați crescut protejate, Vivian. Habar nu ai ce a fost nevoie pentru ca eu să ajung unde sunt astăzi, pentru că v-am protejat de adevărul urât. Numărul de oameni care mi-au râs în față și m-au înjunghiat pe la spate... ți-ar face rău. Crezi că lumea este roz când, în cel mai bun caz, este gri."

"A ne proteja familia nu înseamnă să o distrugem pe cea a altcuiva. Noi nu ne coborâm atât de jos, părinte. Nu asta suntem noi."

Cea mai scurtă umbră de remușcare i-a trecut prin ochi înainte de a dispărea. "Eu sunt capul familiei", a spus el, cu un ton definitiv. "Suntem cine spun eu că suntem."

Cuvintele mi-au atins pielea, reci și nesimțite. Un fior mi-a patinat pe șira spinării. "Și relația mea cu Dante?" Încheietura poșetei mi s-a înfipt în palmă. "Nu te-ai gândit cum mă vor afecta acțiunile tale? Există o diferență între o căsătorie aranjată și una forțată. Ar fi trebuit să-mi petrec viața alături de cineva cu care să nu mă pot căsători.
care mi-a purtat pică doar pentru că vrei ca numele lui să fie trecut în arborele nostru genealogic."

"Nu te purta ca un martir", a spus tatăl meu. "Nu se cuvine. Sora ta nu s-a plâns niciodată de faptul că a fost căsătorită cu Gunnar, iar *ea* a trebuit să se mute în altă țară."

"Ea nu se plânge pentru că *ei chiar se iubesc*".

A continuat ca și cum nu aș fi vorbit. "Sunt lucruri mai rele decât să fii soția unui miliardar. Ești tânără și fermecătoare. L-ai fi uzat pe Dante în cele din urmă. De fapt, părea deja îndrăgostit de tine de sărbători."

"Ei bine, te înșeli", am spus categoric. "S-a terminat, părinte. M-am mutat din casa lui Dante. Nu ne mai căsătorim. Și..." Am aruncat o privire pe fereastră spre etajul biroului principal. "Compania nu merge bine."

Pentru că ai provocat pe cineva pe care nu trebuia să o faci.

Cuvintele au rămas nespuse între noi.

Maxilarul tatălui meu s-a încleștat. Nu-i plăcea să i se reamintească faptul că lucrurile nu erau perfecte sub supravegherea lui.

"Compania va fi bine. Avem doar o problemă." "Pare mai mult
decât un sughiț."

S-a uitat fix la mine, furia lui topindu-se în ceva mai calculat. "Poate că ai dreptate", a spus el. "S-ar putea să fie mai mult decât un sughiț, caz în care am putea folosi ajutorul lui Dante. E supărat acum, dar are o slăbiciune pentru tine. Convinge-l să... ajute."

Frigul mi-a intrat în oase. "Ți-am spus, ne-am *despărțit.* El ne urăște. Nu are o slăbiciune pentru mine sau pentru altcineva din familie."

"Nu este adevărat. Am văzut cum se uita la tine când te-a vizitat mama ta și cu

mine. Chiar dacă v-ați despărțit, sunt sigur că l-ai putea face să intre în rațiune dacă te-ai strădui suficient de mult."

Frigul s-a răspândit până în fundul stomacului meu.

M-am uitat fix la tatăl meu, observându-i părul perfect gelat, costumul scump și ceasul strălucitor. Era ca și cum mă aflam în fața unui actor care pretindea că este Francis Lau, în locul bărbatului însuși.

Cum de se transformase din părintele puțin cam învechit, dar bine intenționat al copilăriei mele, în persoana din fața mea?

Rece. Viclean. Obsedat de bani și de statut și hotărât să le obțină - și să le păstreze - cu orice preț.

Arăta la fel, dar abia dacă l-am recunoscut.

"Nu o voi face." Vocea îmi tremura, dar cuvintele mele erau ferme. "Aceasta este mizeria *ta*, tată.
Nu te pot ajuta."

Uram modul în care mama și sora mea ar fi fost afectate dacă Lau Jewels s-ar fi răsturnat, dar nu mai puteam să joc rolul de pion și de posesor pentru tatăl meu. În plus, fiecare dintre ele avea propriul cuib; ar fi fost bine, din punct de vedere financiar.

Am întors și celălalt obraz prea mult timp. Am fost prea dispus să accept tot ce-mi spuneau părinții mei să fac, pentru că era mai ușor decât să fac valuri și să-i dezamăgesc. Cu toate greșelile lui, mi-am iubit tatăl și familia. Nu am vrut să le fac rău.

Dar nu mi-am dat seama până acum că dacă nu am vorbit atunci când au depășit limita, ne-ar fi făcut mai mult rău pe termen lung decât orice altceva.

Neîncrederea a umplut canelurile feței tatălui meu.

"Îți alegi fostul logodnic în detrimentul familiei tale? Așa te-am crescut noi?", a întrebat el. "Să fii atât de nerespectuoasă și *neascultătoare*?" A scuipat cuvântul ca pe un blestem.

"Neascultător?" Indignarea m-a străbătut ca o vijelie bruscă, măturând orice rămășiță de vinovăție. "Am făcut *tot ce* mi-ai cerut! Am mers la colegiul "potrivit", m-am despărțit de Heath și am jucat rolul de fiică perfectă a societății. Am fost chiar de acord să mă căsătoresc cu un bărbat pe care abia îl cunoșteam pentru că asta *te-ar* fi făcut fericit. Dar am terminat să-mi trăiesc viața pentru tine." Emoția mi-a îngroșat vocea. "Este viața *mea*, tată. Nu a ta. Și la fel cum tu nu mai poți lua decizii în locul meu... nici eu nu mai pot găsi scuze pentru tine. Nu mai pot."

De data aceasta, tăcerea era atât de grea încât mă apăsase ca o pătură de plumb.

"Bineînțeles, ești liber să iei propriile decizii", a spus în cele din urmă tatăl meu, cu
voce teribil de calmă. "Dar vreau să știi asta, Vivian. Dacă ieși astăzi din acest birou fără să-ți îndrepți *insolența,* nu mai ești fiica mea. Sau o Lau."

Ultimatumul lui a intrat în mine cu forța unui tren scăpat de sub control, spintecându-mi pieptul cu o baionetă și umplându-mi urechile cu vuietul de sânge.

Temperatura a coborât în teritoriul sub zero grade în timp ce ne priveam unul pe

celălalt, furia lui rece ducând o luptă tăcută cu determinarea mea dureroasă.

Era acolo.

Monstrul invizibil de care mă temeam încă din copilărie, așezat ca un cadavru macabru al relației pe care o aveam.

Puteam să o acopăr cu o pătură și să mă uit în altă parte, sau puteam să rămân pe loc și să o înfrunt direct.

M-am ridicat, sângele meu fiind electrizat de frică și adrenalină, în timp ce calmul tatălui meu scăpa cât de puțin.

Se aștepta ca eu să mă retrag.

Îmi pare rău. Scuzele aproape că mi-au căzut de pe limbă prin forța obișnuinței, înainte de a-mi aminti că nu aveam pentru ce să-mi cer scuze.

Am vrut să mai stau un minut, să-i memorez chipul și să jelesc ceva ce murise cu mult timp în urmă.

În schimb, m-am întors și am
plecat. *Nu plânge. Nu plânge. Nu*
plânge. Tatăl meu mă renegase.

Tatăl meu mă renegase, iar eu nu încercasem să-l opresc pentru că prețul era prea mare.

Lacrimile mi-au înghesuit gâtul, dar le-am forțat să se retragă, chiar dacă un sentiment de singurătate mă invada.

În decurs de o săptămână, mi-am pierdut familia și l-am
pierdut pe Dante. Singurul lucru care mi-a mai rămas a fost
eu însămi.

Și pentru moment, asta ar trebui să fie de ajuns.

CAPITOLUL 37

Vivian

Ta proximitatea Legacy Ball față de haosul care îmi distrugea viața s-a dovedit a fi o binecuvântare deghizată. În cele două zile dintre confruntarea cu tatăl meu și gală, m-am aruncat în muncă cu atâta fervoare încât chiar și Sloane,
dependent de muncă desăvârșit, și-a exprimat îngrijorarea.

Trezirea la cinci dimineața. Cina la birou. Prânz petrecut analizând fiecare detaliu și asigurându-mă că am planuri de urgență pentru orice, de la o pană de curent în tot orașul până la o încăierare între oaspeți.

Până la momentul în care a venit balul propriu-zis, deliram din cauza lipsei de somn.

Nu m-a deranjat. Ocupat a fost bine. Ocupat însemna mai puțin timp pentru a mă chinui cu dezordinea vieții mele personale.

Cu toate acestea, în ciuda tuturor planurilor mele, era un lucru pentru care nu mă pregătisem: efectul pe care îl va avea asupra mea intrarea în Valhalla Club.

O strângere de inimă mi s-a strecurat în piept în timp ce zâmbeam și făceam conversație cu oaspeții. În seara asta, eu eram gazda, ceea ce însemna că nu trebuia să alerg de colo-colo să verific mâncarea sau muzica. Asta era treaba echipei mele.

Treaba mea era să mă amestec, să arăt bine, să pozez pentru fotografii... și să nu-mi petrec fiecare secundă căutându-l pe Dante în subconștient.

Vizitasem Valhalla doar de două ori, de ambele ori cu el. Nu-l văzusem încă. S-ar putea să nu apară deloc. Dar prezența lui - întunecată, magnetică și omniprezentă - a pătruns în încăpere.

Râsul lui în colțuri. Mirosul lui în aer. Atingerea lui pe pielea mea. Săruturi fierbinți și momente furate și amintiri atât de vii încât erau pictate pe toți pereții.

Dante *a fost* Valhalla, cel puțin pentru mine. Și să fiu aici în seara asta, fără el, era ca o navă care părăsește portul fără ancoră.

"Vivian." Vocea lui Buffy m-a tras de pe marginea unei crize de nervi pe care nu mi-o puteam permite. Plânsesem mai mult în ultima săptămână decât în toată viața mea și, sincer, mă săturasem de asta. "Ce rochie *superbă.*"

A venit lângă mine, elegantă ca întotdeauna, într-o rochie de brocart verde care aducea un omagiu de bun gust temei balului, grădina secretă. Diamante magnifice îi

curgeau pe gât și îi picurau de la încheieturi.

Am clipit din ochi pentru a respinge o înțepătură suspicioasă și am lipit un zâmbet. "Vă mulțumesc. Ținuta ta este, de asemenea, minunată."

Buffy a aruncat o privire avizată peste rochia mea.

Piesa lui Yves Dubois a întors multe capete în această seară, și pe bună dreptate. A căzut în cascadă până la pământ într-o mătase roșie și pene aurite, atât de strâns strânse încât păreau un teanc de frunze căzute și aurite. Fire aurii strălucitoare formau un model complex de phoenix pe mătase, atât de subtil încât era aproape invizibil, cu excepția cazului în care broderia atingea lumina într-un anumit unghi.

Erau îmbrăcăminte, artă și armură, toate la un loc. O piesă de declarație suficient de îndrăzneață pentru a declara puterea, dar atât de orbitoare încât puțini erau cei care treceau cu vederea tristețea de dedesubt.

"Yves Dubois couture", a spus Buffy. "Dante este un logodnic generos." Privirea ei a trecut pe lângă degetul meu inelar gol.

Furnicături de neliniște s-au cristalizat sub pielea mea. Dante și cu mine nu ne anunțasem încă despărțirea, dar lipsa mea de inel de logodnă atrăsese atenția tuturor în seara asta.

Șoaptele circulau deja, nu numai despre starea relației noastre, ci și despre căderea liberă a Lau Jewels pe bursă. Acoperirea negativă a presei explodase în ultimele patruzeci și opt de ore. Deși toată lumea fusese perfect amabilă cu mine până acum - eu eram în continuare gazda, indiferent de problemele mele familiale -, murmurele lor nu trecuseră neobservate.

"Mi-am cumpărat singură rochia", am spus ca răspuns la observația lui Buffy. Am zâmbit la licărirea ei de surpriză. "Sunt o Lau." *Chiar dacă tatăl meu m-a renegat.* "Îmi pot permite să mă îmbrac singură."

Nu eram miliardar, dar între fondul meu de investiții, investițiile și veniturile din planificarea evenimentelor, mă descurcam cu banii.

Buffy și-a revenit repede. "Bineînțeles", a spus ea. "Cât de... modern din partea ta. Apropo de Dante, ni se va alătura în seara asta? E seara ta cea mare. Sunt surprinsă că nu e deja aici."

Zâmbetul meu s-a înăsprit. Era prea rafinată ca să întrebe direct despre inel, dar era clar că era la pescuit.

"A avut o urgență la serviciu." Speram să nu-mi audă bătăile inimii peste muzica care răsuna în difuzoare. "Va reuși să ajungă dacă termină apelul la timp."

"Sper că da. Nu ar fi un Bal al Moștenirii ca lumea dacă nu ar fi prezent un Russo, nu-i așa?"

Am forțat un râs alături de al ei.

Din fericire, Buffy s-a scuzat repede și am fost liberă să respir din nou.

Am circulat prin cameră, mai conștientă ca niciodată de privirile subtile ale oaspeților și de privirile pe care mi le aruncau la mână. Le-am ignorat cât de bine am putut. Mâine îmi făceam griji pentru bârfe.

Seara asta era seara mea cea mare și refuzam să las pe cineva să mi-o strice.

Dincolo de absența remarcabilă a lui Dante, sala de bal era plină cu o mulțime de oameni din înalta societate din Manhattan. Dominic și Adriana Davenport au ținut curte unui grup de titani de pe Wall Street; o serie de "It Girls" ale sezonului au flirtat cu moștenitorii de fonduri de investiții cu părul moale lângă bar.

Camera în sine era o capodoperă. Trei duzini de copaci importați din Europa înconjurau spațiul, împletiți cu șiruri eterice de lumină care străluceau ca niște bijuterii pe un fundal de frunze. Flori și arbuști în valoare de 70.000 de dolari au împodobit mesele, unde etichete cu chei de epocă, caligrafiate manual cu numele fiecărui invitat, delimitau locurile pe care trebuiau să le ocupe.

Totul a fost perfect - tortul cu patru etaje, cu cremă de unt texturală, ornamente florale și gaura cheii comestibilă din frunze de aur de douăzeci și patru carate; turnurile de căpșuni și trandafiri roz și albi; arcadele din lemn cu mușchi și becurile Edison supradimensionate care împodobeau barul.

Și totuși, privirile și șoaptele au continuat.

Am respirat adânc în plămâni.

E în regulă. Nimeni nu va face o scenă în mijlocul Balului Moștenirii.

Am șoptit un pahar de șampanie de pe o tavă în încercarea de a îneca conștiința de sine care îmi înțepa pielea.

"Gazda care bea singură în seara cea mare? Asta nu se poate."

Am zâmbit la vocea familiară înainte de a mă întoarce. "Aveam nevoie de o pauză de la..." Am făcut un gest în jurul camerei. "Știi tu."

"Oh, da", a spus Kai sec, chipeș ca întotdeauna într-un smoching pe măsură și cu ochelarii săi caracteristici. "Îmi acorzi acest dans?"

A întins mâna. Am luat-o și l-am lăsat să mă conducă spre ringul de dans.

Zeci de perechi de ochi se îndreptau spre noi ca niște rachete ghidate cu laser care își căutau ținta.

"Mi se pare doar mie", a spus el. "Sau și tu te simți de parcă te afli într-un acvariu uriaș?" "Unul frumos și scump", am fost de acord.

Amuzamentul i-a atins buzele înainte de a se topi în îngrijorare. "Ce mai faci, Vivian?"

Am presupus că vorbea despre despărțirea mea de Dante. Erau prieteni, dar cât de mult știa el despre ce s-a întâmplat?

Am ales un răspuns sigur, neutru. "Am fost mai bine."

"Nu l-am văzut pe Dante în ring săptămâna aceasta. Nu-i stă în fire. De obicei, când e supărat, merge direct la violență."

Gluma nu a reușit să-mi smulgă un zâmbet. Eram prea agățat de menționarea lui Dante. "Poate că nu e supărat."

Nu ne-am mai vorbit de când m-am mutat. Ar trebui să fiu supărată pe el. Cea mai mare parte din vină era a tatălui meu, dar nici Dante nu era complet nevinovat.

Cu toate acestea, era greu să invoc altceva în afară de tristețe când mă gândeam la el. A fost o vreme când am crezut cu adevărat...

"Poate." Kai a aruncat o privire peste umărul meu. Privirea lui a devenit speculativă. "Știi, nu am vrut să spun nimic cât timp erai logodită, dar ești una dintre cele mai frumoase femei pe care le cunosc."

Am clipit, surprinsă de schimbarea bruscă de ton și de subiect. "Mulțumesc."

"Poate că e prea devreme, dar din moment ce nu mai ești cu Dante..." Mâna lui Kai a alunecat pe spatele meu și s-a odihnit deasupra curburii fundului meu. Suficient de jos pentru a fi sugestivă, dar suficient de sus pentru a ocoli linia de inadecvat. M-am înțepenit. "Poate că am putea ieși împreună cândva."

Șocul și alarma mi-au bubuit în piept. Era beat? Nu semăna deloc cu Kai pe care îl știam.

"Um..." Am lăsat să iasă un râs inconfortabil și am încercat să mă răsucesc din strânsoarea lui, dar era greu în rochia mea. "Ai dreptate. *Este* prea devreme. Și, deși îmi place foarte mult de tine ca *prieten...*" Am accentuat ultimul cuvânt. "Nu sunt sigură că vreau să mă întâlnesc cu cineva acum."

El nu asculta. Era prea ocupat să se uite peste capul meu cu un zâmbet răutăcios.

"Uite-l că vine", a murmurat el.

Înainte de a putea întreba despre cine vorbea, o mână caldă și *familiară a* aterizat pe umărul meu.

"Ia-ți mâinile de pe logodnica mea." Întunecat și turbulent, ordinul era plin de atât de mult pericol strâns în lesă încât era la o scânteie distanță de combustie.

"Îmi cer scuze." Kai mi-a dat drumul, cu o expresie ciudat de mulțumită de sine. "Nu mi-am dat seama..."

"Mă doare-n cot de ceea ce ai făcut sau nu ai realizat." Afirmația letală și tăcută mi-a turnat gheață pe șira spinării. "Dacă te mai atingi de Vivian, te omor."

Simplu. Brutal. *Onestă.*

Ochii lui Kai au pâlpâit împreună cu o fantomă de zâmbet. "Am notat." Și-a înclinat capul spre noi. "Distracție plăcută."

L-am privit cum se îndepărta, prea uimit ca să vorbesc.

Abia când Dante m-a întors și mi-a strâns mâna în a lui, mi-am găsit vocea.

"Ce faci aici?" Picioarele mele i-au urmat exemplul din instinct, dar restul corpului mă furnica de alarmă.

Prezența lui era prea puternică, mirosul lui prea atotcuprinzător. Îmi aglomera plămânii, umplându-i cu pământ curat și mirodenii bogate.

Când eram în preajma lui, îmi era ușor să mă pierd, indiferent cât de supărată sau cu inima frântă eram.

Capacitatea mea de a respira a încetat atunci când ochii lui s-au conectat cu ai mei. Părul negru. Pometi sculptați. Buze ferme și senzuale.

Trecuse mai puțin de o săptămână de când ne văzusem ultima oară, dar era cumva mai frumos decât îmi aminteam.

"Am fost invitat. De către tine, cred." Brutalitatea rece a dispărut, fiind înlocuită

de un amuzament cald. Era ca și cum plecarea lui Kai ar fi activat un comutator.

Mi s-a părut că am detectat și eu o urmă de nervi, dar cred că am auzit greșit. Dante nu a fost niciodată nervos.

"Știi ce vreau să spun. Ce faci *aici*, dansezi cu mine?"

Practic, palma lui mi-a ars-o pe a mea. Am vrut cu disperare să mă îndepărtez, dar nu puteam cu toată lumea care mă privea. Părea că toți ochii erau ațintiți asupra noastră.

"Pentru că ești logodnica mea, iar aceasta este seara ta cea mare. Ai lucrat luni de zile la Balul Moștenirii, Vivian. Credeai că o să-l ratez?"

Cuvintele au fost ace la inima mea, injectându-mi-o cu un val de electricitate și adrenalină înainte de a o forța să se calmeze.

Dacă săptămâna trecută m-a învățat ceva, a fost faptul că fiecare înălțime vine cu o prăbușire devastatoare.

"Nu mai sunt logodnica ta." Dante a tăcut.

La prima vedere, părea a fi directorul general enigmatic, aflat într-o seară în oraș. Smochingul făcut la comandă i se mula pe corp, punând în evidență umerii largi și mușchii eleganți și puternici. Luminile blânde îi puneau în evidență trăsăturile îndrăznețe, iar bărbia își păstra obișnuita înclinare mândră și arogantă.

Dar o privire mai atentă a scos la iveală ușoare pete purpurii de sub ochi. Liniile de tensiune îi împrejmuiau gura, iar strânsoarea lui era strânsă, aproape disperată când a răspuns.

"Ne-am certat", a spus el, cu voce joasă. "Nu ne-am despărțit în mod oficial."

Neîncrederea s-a trezit din somn, alăturându-se verișorilor săi, șocul și frustrarea. "Ba da, ne-am despărțit. *Ți-am dat înapoi inelul meu.* Tu l-ai luat. Eu m-am mutat." Într-un *fel.* Aveam nevoie să-mi iau restul lucrurilor după ce am avut ocazia să respir. "În lumea mea, asta înseamnă că ne-am despărțit. Și asta fără să atingem toate... complicațiile dintre tine și tatăl meu."

Diferența dintre acest Dante și cel care mă privise plecând cu patru zile în urmă era atât de evidentă, încât am fost convins că un impostor extraterestru îi deturnase corpul.

"Da, ei bine, despre asta voiam să vorbesc cu tine." O înghițitură și-a croit drum pe gât. Toate rămășițele măștii sale jucăușe au dispărut, dezvăluind nervii pe care nu credeam că îi posedă. "Am dat-o în bară, Vivian. Am spus o mulțime de lucruri pe care nu trebuia să le spun și încerc să îndrept lucrurile."

Cuvintele au vibrat în aer și au ajuns cumva la pieptul meu înainte de a ajunge la urechile mele.

Până când creierul meu le-a procesat, inima mea era deja răsucită și înfrântă.

Nu putea face asta. Nu acum, nu aici, când *abia* începusem să funcționez cum trebuie după haosul de la începutul săptămânii.

"Nu contează." Am vrut să treacă cuvintele pe lângă limba mea. "Aşa cum ai spus, au fost doar afaceri."

Angoasa a întunecat marginile ochilor lui Dante. "*Mia cara...*" Gâtul mi s-a strâmtorat.

Restul mingii a căzut, dezintegrându-se ca nişte bucăţi de hârtie mototolite aruncate în focul prezenţei lui Dante.

Mia cara.

Era singura persoană care putea rosti acea frază atât de blând şi de dureros, ca şi cum ar fi fost un substitut frumos pentru un alt set de cuvinte pe care ne era prea frică să le spunem.

Am clipit pentru a alunga emoţia din ochii mei. "Am plecat acum patru zile, Dante. Ai fost fericit să mă laşi să plec atunci. Te aştepţi să cred că ai făcut un optzeci şi opt într-o perioadă atât de scurtă de timp?"

"Nu. Nu mă aştept să crezi nimic din ceea ce spun, dar sper să crezi", a spus el liniştit. "Îmi pare rău că ai aflat adevărul aşa cum ai făcut-o. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme, dar adevărul este că..." Gâtul i s-a îndoit cu încă o înghiţitură grea. "Nu eram pregătit să te las să pleci. M-am retras după Paris şi mi-am spus că te-am înlesnit aflarea adevărului, când, în realitate, am vrut ce e mai bun din ambele lumi. Să te păstrez şi să mă păcălesc pe mine însumi crezând că nu o voi face."

"L-am *urât pe* tatăl tău, Vivian. Încă îl urăsc. Şi am urât ideea ca el să câştige în orice fel, inclusiv..." Strânsoarea lui Dante s-a strâns în jurul meu. "Inclusiv dacă aş fi rămas cu tine aşa cum îmi doream. Nu a fost cel mai bun raţionament al meu sau cel mai mândru moment, dar ăsta e adevărul. Da, am fost forţat să mă logodesc, dar tot ce s-a întâmplat după aceea? Întâlnirile noastre, discuţiile noastre, călătoria noastră la Paris... nimeni nu m-a forţat să fac acele lucruri. Au fost reale. Şi am fost destul de prost să cred că aş putea trece peste ele sau peste tine când..."

Vocea lui a scăzut, devenind crudă. "Eşti plecat de mai puţin de o săptămână şi deja mă simt de parcă aş fi petrecut o eternitate în iad."

Respiraţia mi-a fugit din plămâni. Oxigenul s-a solidificat în ceva dulce şi mieros care s-a scurs în stomacul meu, umplându-l de căldură.

Un plâns înecat a intrat în amestec înainte de a-l înghiţi.

Nu era nimeni lângă noi. Toată lumea îl dădea pe Dante la o parte, iar majoritatea oaspeţilor se întorseseră la conversaţiile lor în loc să se holbeze la noi.

Cu toate acestea, nu-mi puteam permite nici o pauză de calm. O singură fisură era tot ce-mi trebuia pentru a mă spulbera complet.

"Dar nu s-a schimbat nimic", am spus eu, cu vocea groasă. "Încă îl urăşti pe tata şi tot el câştigă dacă ne căsătorim."

Nu am menţionat încă problemele legate de dezmoştenire sau de companie. Astea erau cu totul alte cutii de viermi.

"Te înşeli", a spus Dante. "Ceva *s-a* schimbat. Am crezut că pot trăi fără tine. Că răzbunarea mea însemna mai mult decât sentimentele mele pentru tine. Mi-a luat doar câteva zile - la naiba, câteva ore - ca să-mi dau seama că nu pot, şi nu e aşa. Nu am vrut să-ţi distrag atenţia în timp ce te pregăteai pentru bal, motiv pentru care nu

te-am contactat mai devreme. Dar..." Gâtul îi lucra cu încă o înghițitură. "Te iubesc, Vivian. Mai mult decât l-aș putea urî vreodată pe tatăl tău. Și mai mult decât am crezut vreodată că sunt capabil."

Inima mi-a tresărit; stomacul mi-a plonjat într-o cădere liberă sălbatică. Contradicția sfida legile fizicii, dar nimic din relația noastră nu aderase vreodată la reguli.

Te iubesc, Vivian.

Cuvintele au răsunat în capul meu și s-au revărsat în pieptul meu, unde s-au întâlnit pentru prima dată cu omologii lor.

Și eu te iubesc. Chiar și după ceea ce ai făcut. Chiar dacă n-ar trebui. Te iubesc mai mult decât te-aș putea urî vreodată.

Singura diferență era că încă nu mă puteam hotărî să le dau glas.

"Tu și cu mine", a spus Dante. Ochii lui i-au ținut pe ai mei. "De data asta pe bune. Putem face să meargă. Asta este... dacă vrei."

Dacă mă poți ierta.

Adevăratul sens a răzbătut între noi.

Am putea trece cu adevărat peste ceea ce s-a întâmplat atât de ușor și de repede? Părea sincer, dar...

Nu am ales-o niciodată de
bună voie. Am făcut ceea
ce a trebuit să fac.
Aceasta este doar o afacere.

M-am prăbușit înapoi pe pământ.

L-am iubit pe Dante. Știam asta încă de la Paris și nu avea rost să pretind că sentimentele mele se schimbaseră ca prin minune peste noapte, în ciuda a ceea ce se întâmplase.

Îmi plăcea felul în care zâmbetele lui se întrezăreau printre încruntări.

Îmi plăcea cum mă săruta pe umăr în fiecare dimineață când mă trezeam.

Mi-a lipsit umorul și inteligența lui, puterea și vulnerabilitatea lui, grija și ambiția lui.

Dar doar pentru că îl iubeam nu însemna că aveam încredere în el *sau în* mine.

Putem face să funcționeze. Asta este... dacă vreți.

Muntele cu rotițe emoționale din acea săptămână își luase tributul asupra mea și nu aveam nicio idee despre ce îmi doream. Nici măcar nu-mi dădusem seama ce părere aveam despre problemele companiei tatălui meu. Evident, Dante avea un amestec în asta. Dar cât de supărată eram cu *adevărat* când o mică și secretă parte din mine dădea vina pe Lau Jewels pentru ceea ce devenise familia mea?

"Du-te la o întâlnire cu mine", a spus el când nu i-am răspuns. "Vom face tot ce vrei. Chiar și să mâncăm popcorn."

Nu am zâmbit la gluma lui. O altă sclipire de nervi a ieșit la suprafață în ochii lui. "Am mai fost la întâlniri înainte".

"Asta a fost înainte. Asta e acum." Fața lui s-a înmuiat. "Doar o singură întâlnire. Te rog." Inima mi s-a strâns, dar am clătinat din cap. "Nu cred că e o idee bună." Frustrarea și un strop de panică i-au înăsprit trăsăturile. "De ce

nu?"

"Sunt o mie de motive diferite. Îmi urăști familia. Nu ai vrut niciodată să te căsătorești și nu *m-ai* vrut niciodată pe *mine.* Ai fost forțată să o faci, iar dacă ne vom împăca din nou, tatăl meu tot va câștiga. Și..." Uscăciunea mi-a acoperit gâtul. "Noi nu suntem

bine împreună, Dante. Relația noastră a fost atât de fierbinte și rece, dar am făcut-o să meargă pentru că *a trebuit să* o facem să meargă. Acum că nu mai avem..." Am căutat modul potrivit de a-mi exprima gândurile. "Lucrurile au fost dificile încă din prima zi. Poate că este un semn."

Ultima parte a ieșit în liniște, ca un ac care cade în ocean.

Relația noastră a fost pătată de la început. Chiar dacă îl iubeam, nu vedeam cum am putea depăși greșelile din trecut.

Inima mi s-a răsucit din nou, de data asta cu o durere atât de ascuțită încât nu știam cum voi supraviețui.

e

a. Dar aș vrea. Trebuia s-o fac.

"Asta înseamnă șase motive", a spus Dante. "Pot să lucrez cu șase. Pot să lucrez chiar și cu un mii."

Mă durea pieptul. "Dante..."

"Tu nu crezi că suntem o idee bună, dar eu îți voi dovedi că suntem." Determinarea îi căptușea maxilarul, dar vocea și buzele lui erau moi când îmi atingeau fruntea. "Dă-mi timp, *mia cara*. Asta e tot ce am nevoie, în afară de tine."

CAPITOLUL 38

Vivian & Dante

VIVIAN

"Bună, Vivian. Ca de obicei?"

"Da, vă rog. Să fie patru", am spus în timp ce barmanul m-a sunat. Frecventam atât de des cafeneaua din apropierea biroului meu încât îmi memoraseră comanda. "Mulțumesc, Jen."

"Nicio problemă." Ea a zâmbit. "Ne vedem mâine."

Am plătit și m-am îndreptat spre zona de preluare, uitându-mă doar pe jumătate la locul unde mergeam. Eram prea distrasă de avalanșa de mesaje noi care îmi defilau pe ecran.

Telefonul meu a explodat tot weekendul. Prieteni, cunoscuți, reporteri de societate, toată lumea voia să mă felicite sau să vorbească cu mine după succesul fulminant al Balului Moștenirii.

Mode de Vie a considerat că a fost "unul dintre cele mai rafinate baluri din istoria instituției" în raportul lor de stil de duminică, ceea ce a însemnat că m-am trezit în acea dimineață cu și mai multe mesaje care îmi înghesuiau căsuța poștală.

Era doar luni și aveam deja 22 de cereri de informații de la clienți noi, cinci cereri de interviuri și nenumărate invitații la baluri, proiecții și petreceri private.

Șoaptele despre problemele lui Lau Jewels încă mai circulau, dar nu erau suficiente pentru a anula prestigiul de a găzdui Balul Moștenirii.

A fost în egală măsură palpitant și obositor.

Am deschis un nou e-mail de la un potențial client chiar în momentul în care am dat peste un alt client. Cafeaua s-a împrăștiat pe marginea paharului deschis și pe pantofii lor.

Groaza m-a străbătut. "Îmi pare atât de rău!" Mi-am ridicat privirea, e-mailul uitat. "Nu am vrut să..." Scuzele mele au murit repede când ochii mei au aterizat pe un cap familiar cu părul negru și pielea bronzată.

Buzele mele au rămas întredeschise, dar cuvintele mele au fugit pe o insulă îndepărtată pentru o vacanță neplanificată.

"E în regulă", a spus Dante cu ușurință. "Cu toții am trecut prin asta. A fost

vina mea că mi-am lăsat paharul deschis când e atât de aglomerat."

L-am privit, uimită, cum a luat un capac de pe tejghea și l-a pus peste cafea.

Era în mijlocul zilei de lucru, dar în loc de costum, purta pantaloni negri și o bluză albă cu mânecile suflecate. Fără cravată.

"Ce faci aici?" Mi-am găsit vocea undeva între bătăile rapide ale inimii mele și uscăciunea din gât.

Era a doua oară când îi puneam această întrebare în de două ori mai multe zile.

Biroul lui era la câteva străzi distanță, dar între timp erau cel puțin o jumătate de duzină de cafenele.

O mică și jucăușă încremenire a frunții. "Îmi iau o cafea, ca tine."

Mi-a pus o mână pe braț și m-a mutat ușor într-o parte înainte ca o blondă de douăzeci și ceva de ani să treacă pe lângă noi cu o tavă plină de cafea.

Dacă nu m-aș fi mutat, aș fi purtat Americano și bere rece cu Diane von Furstenberg.

Mâna lui Dante a zăbovit o bătaie pe brațul meu înainte de a o îndepărta și de a o întinde. "Apropo, eu sunt Dante."

Amprenta atingerii lui mi-a ars în piele.

M-am holbat la mâna lui întinsă, întrebându-mă dacă nu cumva se lovise la cap și dezvoltase un caz brusc de amnezie în weekend.

Nu știam cum să răspund altfel, așa că mi-am strecurat mâna în mâna lui și i-am spus cu precauție: "Eu sunt Vivian."

"Mă bucur să te cunosc, Vivian." Palma lui era caldă, *aspră*.

Stomacul mi-a zvâcnit la amintirile încețoșate ale acelei asperități care îmi cartografia trupul înainte de a le da la o parte.

Locul lor era în trecut, nu aici, în cafeneaua mea preferată, unde purtam cea mai ciudată conversație din lume cu fostul meu logodnic (cu amnezie?).

"Deci, vii des aici?", a întrebat el cu dezinvoltură.

Șmecheria replicii de agățare m-a scos din șoc. "Serios?" Am spus, pe un ton îndoielnic.

Ochii lui s-au încrețit la colțuri. Uram cât de simpatic era. "Este o întrebare sinceră."

"Da, știu. *Știi* că da." Mi-am retras mâna și am aruncat o privire spre tejghea. Barista nu-mi chemase încă comanda. "Ce faci, Dante? Și nu mă refer la cafea."

Buna lui dispoziție a alunecat. "Ai spus că relația noastră a avut un început dificil și ai avut dreptate", a spus el încet. "Așa că iată-mă aici, încercând un nou început. Fără afaceri, fără prostii. Doar noi, întâlnindu-ne în mod normal, așa cum ar face-o orice doi oameni."

Admiterea a ajuns în pieptul meu și a strâns.

Măcar de-ar fi așa.

Bătălia tensionată a trecut, iar zâmbetul lui Dante a revenit, lent și devastator. Am regretat toate momentele în care i-am spus să se încrunte mai puțin. Un Dante încruntat era mult mai ușor de rezistat decât unul zâmbitor.

"Nu vreau să par prea îndrăzneață, pentru că abia ne-am cunoscut", a spus el. "Dar ți-ar plăcea să ieșim cândva?".

Mi-am înăbușit o floare reticentă de amuzament față de situația absurdă și am scuturat din cap. "Îmi pare rău. Nu sunt interesată de întâlniri în acest moment."

"Deci nu va fi o întâlnire", a spus el fără să piardă o clipă. "Va fi o cină între doi oameni care se vor cunoaște mai bine".

Privirea mea s-a îngustat. M-a privit înapoi, cu o expresie inocentă, dar cu ochii plini de răutate.

În cele din urmă, barista mi-a strigat numele.

Am întrerupt contactul vizual și mi-am luat cafeaua. "Mi-a făcut plăcere să te cunosc, *Dante*", am spus cu subînțeles. "Dar trebuie să mă întorc la muncă".

M-a urmat până la ușă și a ținut-o deschisă. "Dacă nu o întâlnire, atunci numărul tău. Promit că nu te voi suna în glumă sau îți voi trimite fotografii nepotrivite." O aplecare răutăcioasă a buzelor sale. "Doar dacă nu le vrei tu, bineînțeles."

Mi-am reprimat un alt zâmbet și am arcuit în schimb o sprânceană sceptică. "Întotdeauna ești atât de insistent cu femeile pe care le întâlnești într-o cafenea?"

"Doar la cele la care nu mă pot opri să mă gândesc", a spus el, cu ochii fixați pe ai mei.

Aerul a devenit umed. O briză a trecut pe lângă mine, fără să facă nimic pentru a atenua greutatea bruscă a rochiei mele sau căldura care se dezlănțuia în stomacul meu.

Eram încurcați într-o rețea atât de complicată, dar pentru o clipă, m-am lăsat purtată de fantezia de a ne vedea ca un cuplu normal.

Prima întâlnire normală, întâlniri normale, relație normală. Doar o femeie care își dorește un bărbat care să o vrea înapoi.

"Dacă-ți dau numărul meu, nu mă mai urmărești?"

O curbură slabă a gurii lui. "Amândoi plecam, așa că nu știu dacă asta se pune la socoteală ca fiind o *urmărire,* dar da."

I-am dat numărul meu de telefon. Îl avea deja, bineînțeles, dar l-a tastat în telefon ca și cum nu-l avea.

"Dante." L-am oprit când era la jumătatea trotuarului. S-a uitat înapoi la mine.

"De unde ai știut că voi fi aici la ora asta?"

"Nu am făcut-o. Dar știu că este cafeneaua ta preferată și că vii mereu aici în jurul prânzului." Cuvintele lui de despărțire au plutit spre mine în vânt.

"Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Vivian."

DANTE

Un inel. Două. Trei.

M-am plimbat prin cameră, cu stomacul răsucit de nervi în timp ce așteptam să răspundă.

Era zece și jumătate, ceea ce însemna că se pregătea de culcare. De obicei, își lua o oră pentru a se relaxa cu un duș sau o baie, în funcție de cât de stresată era; o rutină de îngrijire a pielii în zece pași, derutantă și complicată, și puțină lectură, dacă nu era prea obosită.

Mi-am programat apelul astfel încât să o prind după ce ieșea de la duș.

Patru inele. Cinci.

Presupunând, bineînțeles, că a răspuns la apelul meu. Nervii mei s-au încordat și mai tare.

Vivian mi-a dat numărul ei în după-amiaza aceea, ceea ce înseamnă că voia să o sun, nu? Dacă nu ar fi vrut, ar fi plecat pur și simplu. La naiba, o parte din mine se *aștepta să* o facă. Am zăbovit în nenorocita aia de cafenea aproape două ore, în speranța că o voi vedea. Se ducea acolo în fiecare zi, dar timpul ei varia în funcție de volumul de muncă.

Nu a fost cel mai bun plan din lume, dar a funcționat, chiar dacă a însemnat să sară peste o întâlnire la prânz.

Șase inele. Sev-

"Alo?" Vocea ei a curs pe linie. Limpede și dulce, ca prima gură de aer după ce a ieșit la suprafață dintr-un lac înghețat.

Respirația s-a eliberat din plămânii mei. "Bună. El este Dante."

"Dante...", a meditat ea, ca și cum ar fi încercat să-și amintească cine eram. Cel puțin ea îmi făcea jocul. *Progrese.*

"Ne-am întâlnit la cafenea în după-amiaza asta", i-am amintit cu o notă de amuzament.

"Ah, da. Ar trebui să aștepți trei zile", a spus Vivian. "Să suni o femeie în aceeași zi în care primești numărul ei ar putea fi considerat disperat."

M-am oprit în fața geamului și am privit în întunericul Central Park de dedesubt. Imaginea se amesteca cu camera reflectată în spatele meu - sticlele de parfum pe jumătate goale care căptușeau comoda, patul perfect făcut în care încă mai persista mirosul ei, fotoliul în care îi plăcea să se ghemuiască și să citească noaptea.

Nu-și luase încă restul lucrurilor și nu știam dacă era o binecuvântare sau un blestem.

O binecuvântare, pentru că mi-a dat speranța că se va întoarce.

Un blestem, pentru că oriunde mă întorceam, ea era acolo. O prezență frumoasă și obsedantă pe care o simțeam, dar nu o puteam atinge.

O durere familiară și-a făcut loc în pieptul meu.

"Nu am putut, *mia cara*", am spus, cu voce joasă. Reflexia mea s-a uitat la mine, încordată de epuizare și de dezgust de sine. Nu dormisem cum trebuie de o săptămână, iar aspectul meu avea de suferit din cauza asta. "*Sunt* disperată."

A urmat tăcerea, atât de adâncă și profundă încât a înghițit totul, cu excepția bătăilor dureroase ale inimii mele.

Să recunoască slăbiciunea, cu atât mai puțin disperarea, era ceva nemaiauzit pentru un Russo. La naiba, nici măcar nu recunoșteam când eram răcit. Dar negarea sentimentelor mele m-a adus în iadul în care mă aflam și nu aveam de gând să fac aceeași greșeală de două ori.

Nu și când era vorba de Vivian.

Mâna mea îmi sugruma telefonul în timp ce așteptam răspunsul ei. Nu a venit niciunul.

A tăcut atât de mult timp încât am verificat de două ori dacă a închis. Nu a închis. "Niciodată nu am..." Mi-am curățat gâtul, dorindu-mi să fiu mai elocvent în exprimarea emoții. Era una dintre puținele abilități pe care bunicul meu nu mi le-a inoculat încă de când eram mic. "Niciodată nu a trebuit să... urmăresc pe cineva până acum, așa că poate nu fac asta cum trebuie. Dar am vrut să-ți aud vocea." Fără cuvinte frumoase, tot ce aveam era adevărul.

Mai multă liniște.

Durerea îmi curgea din piept în voce. "Apartamentul nu mai este la fel fără tine, *mia cara.*"

În ciuda agitației personalului și a livrărilor, a mirosului gătitului lui Greta și a operelor de artă și a mobilierului în valoare de milioane de dolari, în absența ei, se transformase într-o coajă a ei însăși.

Un cer fără stele, o casă fără inimă. "Nu", a șoptit Vivian.

Aerul s-a schimbat, joaca noastră de mai devreme dispărând sub greutatea emoțiilor noastre.

"Este adevărul", am spus. "Hainele tale sunt aici. Amintirile tale sunt aici. Dar *tu* nu *ești* aici, iar eu..." Am tras o respirație sacadată și mi-am trecut mâna prin păr. "La naiba, Vivian, nu credeam că sunt în stare să-mi lipsească cineva atât de mult. Dar sunt, și îmi lipsește."

Aveam toți banii din lume, dar nu-mi puteau cumpăra singurul lucru pe care mi-l doream. Ea, înapoi lângă mine.

Era ceea ce îmi doream de când am venit acasă și am găsit-o împachetând. La naiba, era ceea ce îmi doream de când ne-am întors de la Paris și m-am îndepărtat ca un idiot, dar eram atât de preocupat de Francis și de răzbunare încât nu puteam să văd nimic în afară de propriile mele rahaturi.

A fost nevoie de fratele meu, dintre toți oamenii, pentru a mă face să văd lumina.

Am iubit-o pe Vivian. Mă îndrăgostisem de ea, încetul cu încetul, de când mi-a stricat expoziția și m-a privit cu sfidare în ochi.

"Spune ceva, scumpo", i-am spus încet când a tăcut din nou.

"Spui că îți este dor de mine acum, dar sentimentul va trece. Tu ești Dante Russo. Poți avea pe oricine." O undă de îndoială se strecura sub vocea ei. "Nu ai nevoie de mine."

Micuța crăpătură de pe cuvântul *eu* m-a lovit ca un pumn în stomac.

Nu ai vrut niciodată să te căsătorești și nici pe mine nu m-ai *vrut.*

Unul dintre cele șase motive ale ei și pentru care mi-am asumat o parte din vină. Dar nu am fost singurul. Părinții ei au avut un rol în a o face să se simtă dispensabilă în afară de ceea ce putea face pentru ei, și nu i-am iertat niciodată

pentru asta.

Era o ipocrizie, dar nu-mi păsa.

"Nu vreau pe *nimeni*", am spus cu ferocitate. "*Te* vreau *pe tine*. Spiritul și inteligența ta, bunătatea și farmecul tău. Felul în care ți se încrețesc ochii când râzi și cum zâmbetul tău...

face ca lumea să se încline doar puțin. Vreau chiar și combinațiile dezgustătoare de mâncare pe care le pui laolaltă și pe care le faci cumva să aibă gust bun."

O jumătate de râs, jumătate de plâns a curs pe linie.

"Dar asta e chestia cu tine, Vivian." Vocea mea s-a înmuiat în ceva mai crud. "Tu iei cele mai obișnuite sau neașteptate lucruri și le faci extraordinare. Vezi partea bună a fiecărei situații și vezi partea bună din fiecare persoană, chiar dacă nu o merită. Și sunt suficient de egoist încât să sper că vei vedea cât de mult nu doar te vreau, ci *am nevoie de* tine. Azi, mâine și în toate zilele care vor veni după aceea."

Un alt plâns, de data aceasta mai liniștit, dar nu mai puțin puternic.

La naiba, aș fi vrut să o pot vedea. Să o țin în brațe. Să o mângâi. Și să mă uit în ochii ei ca să știe că am vorbit serios în fiecare cuvânt pe care l-am spus.

"Știu că mi-a luat ceva timp să ajung aici, dragă, și că nu sunt cel mai bun în a-mi exprima emoțiile, dar..." O respirație sacadată. "Dă-mi o șansă să ți-o dovedesc. Mergi la o întâlnire cu mine. Doar una."

Prima tăcere fusese lungă. Aceasta a fost chinuitoare.

Inima mi-a bătut, repede și destul de tare încât să mă învinețească, apoi s-a oprit cu totul când Vivian a răspuns în sfârșit. Blând și ezitant, dar plin de emoție.

"Bine. Doar una."

CAPITOLUL 39

Dante

"Micetta, mă bucur să te văd!" Greta a trecut pe lângă mine și a cuprins-o pe Vivian într-o îmbrățișare. Folosea apelativul *micuței pisicuțe* doar pentru nepoții ei, dar se pare că îl extinsese și la Vivian. "De ce nu?
casa nu mai este la fel fără tine."

M-am încruntat la tonul ei ascuțit. Mă tratase cu răceală toată săptămâna. Eram destul de sigur că îmi arsese intenționat cotletele de porc în seara trecută. Am forțat două mușcături înainte de a renunța și de a comanda mâncare la pachet. Nu era doar ea; chiar și Edward îmi aruncase priviri dezaprobatoare când credea că nu mă uit.

Personalul meu nu a știut ce s-a întâmplat cu Vivian. Știau doar că a dispărut și mă învinovățeau pe mine pentru asta.

La naiba, mă învinovățeam și eu, motiv pentru care încercam să mă revanșez.

Îmi petrecusem ultimele două zile de la convorbirea cu Vivian plănuind întâlnirea, iar nervii mei erau o epavă umilitoare. Nu mai fusesem atât de emoționat de când eram un boboc de liceu care o invita în oraș pe cea mai populară fată din școală.

Mi-am băgat mâinile în buzunare, în timp ce Vivian i-a întors îmbrățișarea Gretei. Un penaj irațional de fum verde s-a încolăcit prin mine.

Iadul trebuie să fie friguros dacă eram gelos pe blestemata mea de menajeră de șaptezeci și patru de ani.

"Și eu mă bucur să te văd", a spus Vivian, cu o voce caldă. "Nu lucrezi prea mult, sper."

"Nu, mă asigur doar că *șeful* meu -" Greta și-a ridicat vocea, chiar dacă eu stăteam la mai puțin de un metru și jumătate - "nu o dă în bară mai mult decât a făcut-o deja. E o slujbă cu normă întreagă, *Micetta*. Nu e pentru cei slabi de inimă."

Nenorocita de Greta. În fiecare zi, mă întrebam de ce nu am concediat-o încă. A înflorit o tăcere ciudată.

Vivian a aruncat o privire în direcția mea și s-a uitat repede în altă parte. Nervii mei deja întinși la maxim s-au sfărâmat în panglici.

"Ei bine", a spus Greta, realizând în mod evident că făcuse lucrurile mai

inconfortabile decât intenționa. "O să vă las să vă ocupați de asta. Eu voi fi în bucătărie."

A mângâiat mâna lui Vivian și m-a privit fix în timp ce trecea pe lângă ea.

Nu o da în bară, spuneau ochii ei.

M-am încruntat și mai tare. De parcă aveam nevoie ca ea să-mi spună asta.

"Ar trebui să mă feresc de faptul că întâlnirea este la tine acasă?" a întrebat Vivian.

Îi spusesem să se îmbrace confortabil, dar chiar și într-o simplă rochie de bumbac și sandale, era atât de frumoasă încât mi-a tăiat respirația.

Casa noastră. "Nu și dacă nu ți-e frică de mâncare și de distracție." "Ai o părere foarte bună despre abilitățile tale de planificare a întâlnirilor." "Nu te-ai plâns niciodată."

Și-a dat ochii peste cap, dar gura mea s-a curbat la zâmbetul ei slab. Era un progres, oricât de mic ar fi fost.

"Deci." Mi-am curățat gâtul în timp ce ne îndreptam spre bârlog, unde pregătisem totul. "Balul Moștenirii a fost un succes. Tot orașul vorbește despre el."

"Se vorbește mai mult de apariția Veronicăi Foster decât de orice altceva", a spus ea. "Cine ar fi putut bănui că are o voce atât de bună?".

Cele mai multe mondene care s-au aventurat în artă au "reușit" datorită nepotismului, nu datorită talentului.

Veronica a fost o excepție surprinzătoare.

"Ai făcut-o", am spus eu. "I-ai dat un slot după ce i-ai urmărit caseta. Sunt sigur că Buffy e fericită."

"Da. Reputația mea trăiește pentru a mai vedea o zi." O altă tăcere stânjenitoare s-a așternut între noi.

Acțiunile Lau Jewels s-au prăbușit la niveluri minime record după un potop de presă negativă. Vivian nu era încă prea afectată - mă asigurasem de asta - dar nu era imună la șoapte și speculații.

Lucruri pe care am contribuit la încurajarea lor. Vinovăția mi-a străpuns stomacul.

Am jucat un "Ave Maria" la balul de vineri seara. O parte din mine se aștepta ca ea să mă pălmuiască și să plece, dar o altă parte, neobișnuit de idealistă, spera că mă va asculta.

Și a făcut-o.

Nu știam ce am făcut ca să merit asta, dar o primeam cu vârf și îndesat. Am ajuns la bârlog. Am ezitat o clipă înainte de a deschide ușile.

Adună-ți rahatul, Russo. Aveam 30 de ani. Eram prea bătrân ca să mă comport ca un adolescent la prima întâlnire.

Dar exact asta a fost, mai puțin partea cu adolescența. Prima noastră întâlnire adevărată. Fără minciuni, fără secrete, fără înșelăciuni.

Doar noi.

Un val de anxietate m-a străbătut când Vivian a cercetat camera cu ochii mari.

M-am chinuit ore în șir să aleg o întâlnire înainte de a mă hotărî la ceva simplu,

dar personal. Azi nu era vorba despre strălucire și farmec. Era vorba de a petrece timp împreună și de a repara relația noastră.

Îi plăcea romantismul și astronomia, așa că am pus pe televizorul cu ecran plat o fantezie romantică despre o stea căzută care era de fapt o femeie (sau ceva de genul ăsta). Nu auzisem niciodată de filmul respectiv, dar, potrivit nepoatei lui Greta - da, am recurs la ajutorul unei liceene -, era "super drăguț".

Peste două duzini de recipiente de mâncare la pachet erau așezate deasupra măsuței de cafea, alături de Pringles, murături și budincă. Cumpărasem un aparat de popcorn de epocă și îl instalasem ieri în grabă pentru o experiență cinematografică completă. Gustările erau dezgustătoare, dar lui Vivian și majorității lumii le plăceau dintr-un motiv uitat de Dumnezeu.

"Spuneai că nu ți-ai găsit un nou loc preferat pentru găluște după ce s-a închis magazinul din Boston, așa că m-am gândit să te ajut", am spus când ochii ei s-au oprit asupra cutiilor de mâncare la pachet. "Mostre de la treizeci și patru dintre cele mai bune localuri de găluște din cele cinci cartiere, așa cum a stabilit Sebastian Laurent însuși."

Directorul general al Laurent Restaurant Group era un renumit gastronom. Dacă spunea că ceva este bun, atunci era bun.

"Ești sigur că nu e o stratagemă pentru a mă îndopa cu atâta mâncare încât să nu mai pot pleca?". Vivian a tachinat. Umerii ei s-au relaxat pentru prima dată de când a sosit.

Am zâmbit. "Nu pot să confirm sau să neg, dar dacă vrei să rămâi, nu te voi opri."

Încă nu-și mutase restul lucrurilor. Știam că era pentru că fusese ocupată cu Balul Moștenirii, dar am luat-o ca pe un semn că erau deja acolo unde ei - și ea - aparțineau. Cu mine.

Obrajii lui Vivian s-au înroșit, dar nu a răspuns.

"De unde știați că acesta a fost unul dintre filmele mele preferate în copilărie?", a întrebat ea când a început filmul.

A luat o găluscă dintr-unul dintre recipiente și a mușcat delicat. Nu eram sigur că putea să le înghită pe toate cele treizeci și patru într-o singură zi, dar puteam oricând să le încercăm mai târziu pe cele pe care le rataseră.

"Nu am știut", am recunoscut. "Căutam un film despre vedete care să *nu fie* un documentar sau un SF. Nepoata Gretei m-a ajutat".

Ar trebui să-i cumpăr fetei un cadou de mulțumire. Poate o mașină, sau o vacanță la alegerea ei. "Accepți un sfat de la o adolescentă? Nu prea seamănă cu Dante Russo."

"Da, păi, să fii Dante Russo nu a fost cea mai bună decizie în ultima vreme."

Privirile noastre s-au atins. Zâmbetul ei a dispărut, lăsând în urmă o suspiciune blândă.

"Luca a venit luni seara", am spus. "I-am spus ce s-a întâmplat. Pentru prima dată, mi-a dat sfaturi în loc să le primească. Și a fost un sfat al naibii de bun."

"Ce a spus?"

"Că trebuia să lupt pentru tine. Și a avut dreptate."

Respirația lui Vivian s-a îngustat. Ceva a explodat pe ecran, dar nu ne-am întors privirea.

Inima mea s-a izbit de cutia toracică. Aerul s-a îngroșat și a făcut scântei ca un foc stropit cu benzină și, exact când tăcerea s-a întins până la punctul de rupere, ea a vorbit din nou.

"M-am confruntat cu tatăl meu miercuri", a spus ea încet, șocându-mă de-a dreptul. "Am zburat la Boston și am apărut la biroul lui. Nu i-am spus că vin. Poate că mi-aș fi pierdut curajul dacă aș fi făcut-o."

Am așteptat ca ea să continue. Când nu a făcut-o, i-am dat un ghiont ușor. "Ce s-a întâmplat?"

S-a jucat cu mâncarea. "Pe scurt, ne-am certat foarte tare din cauza a ceea ce a făcut. M-a rugat să *te* rog *să*... ajuți cu problemele companiei. Eu am refuzat. Și m-a renegat."

Cuvintele erau concrete, dar vocea ei era suficient de tristă pentru a-mi face inima să mă doară.

La naiba.

"Îmi pare rău, dragă." Îl detestam pe Francis cu focul a o mie de sori, dar el era familia ei. Îl iubea, iar despărțirea trebuie să o fi devastat.

"Este în regulă. Adică, nu este, dar este." Vivian a clătinat din cap. "A fost alegerea mea. Aș fi putut să fiu de acord cu ceea ce voia el, dar nu era corect. Eram încă un pion pentru el și am refuzat să-l las să se folosească de mine pentru a te manipula."

Ar fi funcționat.

Francis Lau îmi deduse slăbiciunea. Nu era nimic ce nu i-aș fi dat lui Vivian dacă mi-ar fi cerut.

"Este compania familiei tale", i-am spus, urmărind-o cu atenție. Sincer, am fost surprins că nu era mai supărată de ceea ce făcusem. Apăsasem butonul știind că îi va afecta familia și, prin extensie, pe ea. Și nu aveam altă scuză decât mândria și setea mea de răzbunare. "Ce vrei să se întâmple?"

"Nu vreau să se prăbușească, evident. Dacă aș putea ajuta în orice alt mod, aș face-o. Dar..." A suflat în aer. "Asta o să sune rău, dar tatăl meu nu a avut niciodată multe consecințe pentru acțiunile sale. El este șeful la birou și acasă. Face ce vrea, iar ceilalți trebuie să fie de acord cu el. Aceasta este prima dată când a trebuit să se confrunte cu repercusiuni. Și chestia cu el este că înțelege doar puterea și forța. Subtilitatea nu funcționează cu el, nu când vine vorba de lucruri ca acesta."

"Nu sunt de acord cu ceea ce ai făcut, dar înțeleg. Așa că, chiar dacă ar trebui să te urăsc..." Vocea ei a coborât până când abia se auzea. "Nu te urăsc."

De la apucarea genunchiului mi se făcuseră albe încheieturile degetelor. "Chiar dacă firma dă faliment?"

O încruntare i-a trasat buzele. "Crezi că va fi așa?"

"Este foarte posibil." Nu mi-am luat ochii de la ea. "Spune-mi adevărul, Vivian. Vrei să intervin și să pun capăt?".

Nu ajunsesem încă la un punct critic. Ceea ce i s-a făcut lui Lau Jewels era reversibil, dar operația avea un ceas care ticăia. În curând, nu va mai fi nici măcar în mâinile mele.

"O voi face", am spus. "Fără manipulare din partea tatălui tău. Fără întrebări.

Spune doar un cuvânt."

Vorbeam serios când am spus noaptea trecută. Am iubit-o mai mult decât l-am urât vreodată pe Francis, iar dacă a fi cu ea ar însemna că trebuie să-l salvez, aș face-o fără ezitare.

Ochii lui Vivian străluceau în lumina care se revărsa de la televizor. "De ce să faci asta când te-ai chinuit atât de mult să-l pedepsești?".

"Pentru că nu mă mai interesează pedeapsa sau răzbunarea. Îmi pasă de tine."

Strălucirea s-a luminat. Un mic tremur s-a rostogolit prin ea când mi-am trecut degetul mare peste obrazul ei, mâncarea și filmul fiind uitate.

Nu aveam niciun cadru de referință pentru durerea de nedescris din stomac. Era nesfârșită și înfometată, sătulă doar de moliciunea pielii ei sub a mea.

Vivian nu m-a atins înapoi. Dar nici nu s-a îndepărtat. "Ce

facem, Dante?", a șoptit ea.

Degetul meu mare a călătorit spre sud și a trecut pe lângă curba buzei ei inferioare. "Rezolvăm lucrurile așa cum ar face-o orice cuplu."

"Majoritatea cuplurilor nu sunt atât de disfuncționale ca noi."

"Nu este nimic în neregulă cu o mică disfuncție. Menține lucrurile interesante." Am zâmbit la pufnitura ei moale înainte de a redeveni serios. "Mută-te înapoi, *mia cara.* Poți să rămâi în vechea ta cameră, dacă nu te simți confortabil să dormi în a noastră încă." Am înghițit în sec. "Lui Greta îi este dor de tine. Lui Edward îi este dor de tine. *Mie mi-e* dor de tine. Atât de mult."

Vivian trase o răsuflare sacadată. "Chiar crezi că e atât de simplu? Mă mut înapoi și totul se rezolvă?"

"Nu." Eram într-o încurcătură infernală, iar eu nu eram atât de naiv. "Dar e un prim pas." Mi-am îndepărtat mâna și mi-am trecut buzele peste ale ei, doar suficient de ușor pentru a-i fura un strop de gust. "Tu și cu mine, scumpo. Asta e destinația. Și sunt dispus să fac atâția pași câți sunt necesari pentru a ajunge acolo."

CAPITOLUL 40

Vivian

I nu s-a mutat înapoi cu Dante.

O parte din mine a vrut să o facă, dar nu eram pregătită să mă arunc din nou cu ambele picioare atât de repede.

Cu toate acestea, am fost de acord cu o altă întâlnire cu el.

La trei zile după seara noastră de film, am ajuns într-un colț liniștit al Grădinii Botanice din Brooklyn. Era o după-amiază superbă, numai cer senin și soare auriu, iar amenajarea picnicului părea desprinsă dintr-un basm.

O masă joasă din lemn se întindea pe o pătură groasă de fildeș, înconjurată de perne uriașe, felinare de podea din aur și sticlă și un coș de răchită supradimensionat. Masa în sine era așezată cu farfurii de porțelan și un festin de alimente, inclusiv baghete, mezeluri și deserturi.

"Dante", am răsuflat, uimită de complexitatea acestei configurații. "Ce..."

"Mi-am amintit cât de mult îți plac picnicurile." Palma lui a alunecat de la șoldul meu până la partea mică a spatelui meu. Focul mi-a lins pielea, alungându-mi pielea de găină de la priveliștea din fața noastră.

"Te rog, nu-mi spune că ai închis grădina pentru asta."

Majoritatea vizitatorilor au luat un picnic pe una dintre peluzele cu iarbă, dar noi eram chiar în mijlocul unei grădini.

"Bineînțeles că nu", a spus Dante. "Am rezervat doar o parte din el."

Amuzamentul lui în urma gemetelor mele a fost ca un pahar de apă rece într-o zi toridă, iar atmosfera era suficient de confortabilă pentru a mă scufunda în ea în timp ce ne instalam în jurul mesei.

A fost ușor și fără efort, departe de aerul emoționant, dar încărcat, din seara trecută. Aici, aproape că puteam să uit de problemele care ne așteptau în afara limitelor luxuriante ale grădinii.

"S-ar putea să fie cea mai lungă întâlnire la care am fost", am spus. Începuse cu o expoziție specială la Muzeul Whitney, urmată de mimoze la o petrecere exclusivistă de brunch și acum asta.

La suprafață, părea ca orice altă întâlnire fastuoasă, dar am bănuit că Dante avea

un motiv ascuns. Zvonurile privind relația noastră și compania tatălui meu se intensificau. Scoțându-mă în oraș atât de public, el făcea o declarație: relația noastră...

era solidă ca o stâncă (deși nu era așa) și că orice calomnie la adresa mea personală nu va fi tolerată. Legătura mea cu el era cea mai bună formă de protecție împotriva bârfelor vicioase din societate.

Nimeni nu voia să-l enerveze pe Dante.

"O putem face mai lungă." Zâmbetul lui și-a făcut loc în pieptul meu. Dacă era supărat că i-am respins propunerea de a mă muta din nou la el, nu o arăta. Nu mai adusese în discuție această problemă de la dezamăgirea lui inițială. "O excursie de o noapte în nordul statului New York? Am o cabană în Adirondacks."

"Nu forțați nota. O să scot orele în plus de la următoarea noastră întâlnire." "Deci, va exista o următoare întâlnire."

"Poate. Depinde dacă continui să mă enervezi sau nu."

Râsul lui adânc rostit mi-a împrăștiat furnicături pe șira spinării.

"Nu vin des în Brooklyn, dar am venit mai des în vizită de când prietena fratelui meu locuiește aici." O grimasă i-a atins gura. "Ghici cum o cheamă."

"Habar n-am."

"Frunză", a spus el categoric. "Numele ei este Leaf Greene."

Aproape că m-am înecat cu apa. "Părinții ei au un simț al umorului unic." Leaf Greene? Anii ei de gimnaziu trebuie să fi fost îngrozitori.

"L-a ajutat pe Luca să facă "muncă interioară", orice naiba ar însemna asta. Dar nu consumă cocaină și nici nu bea până își pierde cunoștința într-un club de noapte, deci e un progres." Tonul lui Dante era sec.

"Cum stau lucrurile între tine și Luca?". Mi-a spus că vorbeau mai mult, dar nu știam cum stau lucrurile între ei.

Dante a turnat un pahar de ceai cu gheață de mentă și l-a strecurat pe masă spre mine. "Diferit. Nu rău, dar... diferit. S-a maturizat în ultimul an, iar eu nu-mi mai fac atâtea griji că voi primi un telefon pentru a-l scoate pe cauțiune din închisoare în miez de noapte. Am convenit să luăm masa împreună bilunar". O altă grimasă. "Ultima a fost acasă la Leaf, iar ea a gătit un nenorocit de pui tofu."

Un râs s-a revărsat. "Tofu poate fi bun, dacă este pregătit cum trebuie".

"Tofu ca tofu, nu ca pui. *Puiul* ar trebui să fie pui", a mârâit Dante. "Și, în caz că te întrebai, nu, *nu* l-a pregătit cum trebuie. Avea gust de carton mestecat."

Nu m-am putut abține să nu râd din nou.

Publicul credea că suntem încă logodiți, dar momentele private ca acestea îmi lipseau - micile glume și glumițe, detaliile personale, conversațiile despre subiecte banale care, luate în ansamblu, însemnau la fel de mult ca și discuțiile mai importante.

Dragostea nu a fost întotdeauna despre momentele mari. De cele mai multe ori, era ascunsă în momentele mici care le leagă pe cele mari.

Întâlnirea asta a fost una dintre ele. O piatră de hotar pe drumul nostru spre o potențială reconciliere.

Nu eram pregătită să am din nou încredere deplină în Dante, dar poate că într-o zi o voi face.

"Pentru cineva care nu a mai avut o relație serioasă de ani de zile, te pricepi destul de bine la aranjarea acestor întâlniri", am spus după ce am terminat de mâncat. Ne-am plimbat prin grădină pentru a ne dezmorți picioarele și a ne absorbi împrejurimile înainte de a pleca.

În jurul nostru, florile de primăvară înfloreau - liliac, bujori și azalee; lemn de câine, geranium sălbatic și albăstrele spaniole. Aerul era plin de aromele dulci ale naturii, dar eu abia dacă am observat. Eram prea distrasă de parfumul lui Dante și de căldura emanată de corpul său.

Mi-a atins partea mea, caldă și grea, chiar dacă mergeam la o distanță respectabilă unul de celălalt.

"Este ușor atunci când îl cunoști pe celălalt." Răspunsul lui a fost atât dezinvolt, cât și intim.

Inima mea a tresărit o clipă. "Și tu crezi că mă cunoști?" "Îmi

place să cred că da."

Ne-am oprit la umbra unui copac din apropiere, cu trunchiul lui lipit de spatele meu, iar ramurile sale se încordau deasupra capului într-un baldachin de frunze.

Lumina soarelui se strecura prin frunziș, transformând ochii lui Dante în culoarea unui chihlimbar bogat și topit. O umbră de la ora cinci îi ciobisea maxilarul și obrajii puternici, iar întregul meu corp m-a furnicat când mi-am amintit de zgârietura acelei bărbi pe interiorul coapselor mele.

Aerul a făcut scântei, un chibrit aprins într-o baltă de benzină.

Toată căldura acumulată pe care ne-o reprimasem în timpul prânzului a ieșit la suprafață într-un val neobosit. Pielea îmi era brusc prea fierbinte, iar hainele prea grele. O legătură electrică șerpuia în jurul nostru, lentă și sinuoasă.

"De exemplu..." Oare vocea mea a fost întotdeauna atât de înaltă și răsuflată?

"De exemplu, știu că ești încă speriată", a spus Dante cu blândețe. "Știu că nu ești pregătită să ai din nou încredere deplină în mine, dar vrei să ai. Altfel, nu ai fi aici."

Observația lui mi-a străpuns masca de parcă ar fi fost făcută doar din respirații și șoapte.

Încă o bătaie de inimă șovăitoare. "E o presupunere destul de bună."

"Poate." Un pas l-a adus mai aproape. Pulsul meu s-a accelerat. "Atunci spune-mi. Ce vrei?"

"I..." Vârful degetelor lui mi-a atins încheietura mâinii, iar pulsul meu s-a rupt

într-un sprint total. "Orice ar fi, ți-o voi da." Dante și-a încrucișat degetele cu ale

mele, privirea lui

constant. *Fierbinte.*

Cuvintele îmi scăpau, pierdute în ceața care îmi întuneca creierul.

Ne-am privit unul pe celălalt, aerul era încărcat de lucruri pe care voiam să le spunem, dar nu puteam.

Ambra s-a întunecat în miezul nopții. Corpul lui Dante era un studiu în

tensiune, cu maxilarul tare și umerii atât de încordați încât mușchii aproape că îi vibrau.

Următoarele lui cuvinte au fost rostite cu voce joasă și aspră. "Spune-mi ce vrei, Vivian. Vrei să mă pui în genunchi?"

Oh, Doamne.

Oxigenul a dispărut când s-a coborât încet la pământ, mișcarea fiind deopotrivă mândră și supusă.

Răsuflarea lui îmi flutura pe piele. "Vrei asta?" Degetele lui au coborât de la mâna mea pe spatele piciorului meu, lăsând foc în urma lor.

Gândurile mi se încurcau, dar aveam simțul rămas pentru a ști că nu era vorba de sex. Era vorba de vulnerabilitate. Ispășire. *Scutire.*

A fost un moment crucial, deghizat în unul lipsit de importanță și condensat într-un singur cuvânt.

"*Da*." A fost deopotrivă o comandă și o capitulare, un geamăt

și un suspin. Respirația lui Dante s-a eliberat.

Dacă aș fi fost cu altcineva, mi-aș fi făcut griji că cineva ar fi trecut pe lângă noi și ne-ar fi văzut. Dar prezența lui Dante era ca un scut invizibil care mă proteja de restul lumii.

Dacă nu voia să ne vadă nimeni, nu ne-ar fi văzut.

Palmele lui ardeau când îmi despărțeau coapsele.

Abia mă atinsese și deja luasem foc.

Mi-am înclinat capul pe spate, înecată de excitare, de căldură, de poftă și de venerația atingerii lui, în timp ce își săruta drumul pe coapsa mea. Barba lui îmi răzbătea pe piele și îmi trimitea mici șocuri de plăcere pe șira spinării.

"Îmi pare rău." Șoapta dureroasă a trecut peste mine, infiltrându-se în venele mele și instalându-se în oasele mele. Un alt fior m-a străbătut. "Îmi pare rău că te-am rănit..." Un sărut moale la pliul delicat dintre coapsa mea și căldura insistentă. "Pentru că te-am îndepărtat..." Mi-a strecurat lenjeria intimă într-o parte și și-a atins ușor cu limba clitorisul meu. "Pentru că te-am făcut vreodată să te simți nedorită când ești singura persoană pe care am iubit-o vreodată."

Cuvintele lui crude s-au amestecat cu strigătul meu când mi-a atras clitorisul în gură și a supt. Corpul meu s-a arcuit de copac. Mâinile mele s-au scufundat în părul lui și nu puteam decât să mă țin în timp ce el mă adora cu buzele, mâinile și limba lui.

Aspră, dar netedă. Fermă, dar rugătoare. Carnal, dar tandru. Fiecare mișcare trimitea prin mine o altă tresărire de senzație pură.

Presiunea s-a acumulat simultan în piept și la baza coloanei vertebrale. Eram cu respirația tăiată, zburam în aer doar cu emoții și adrenalină.

S-a retras și și-a atins cu dinții de clitorisul meu sensibil. A împins două degete înăuntrul meu, împingând și încolăcindu-se în timp ce eu mă răsuceam cu abandon.

Dante îmi cunoștea corpul. Știa exact ce butoane să apese și ce puncte să atingă, și a cântat ca un instrument fin reglat. Un maestru care dirija o orchestră de suspine și gemete.

Și-a apăsat degetul mare pe clitorisul meu în același timp în care mi-a

atins punctul G. Presiunea a explodat.

Orgasmul m-a zguduit, iar strigătele mele încă mai răsunau în aer când Dante s-a ridicat în picioare, cu pieptul bombat.

Și-a sprijinit mâinile de o parte și de alta a capului meu și a sărutat cu tandrețe lacrimile care îmi alunecau pe obraji.

Nu mi-am dat seama că am plâns.

A făcut o pauză când a ajuns la buzele mele.

Liniștea s-a îngroșat între noi, în timp ce gura lui plutea la un fir de păr de a mea, așteptând. Sperând. Căutând permisiunea.

Aproape că am cedat. Aproape că mi-am înclinat bărbia în sus și am închis răsuflarea dintre noi, în timp ce corpul meu zumzăia din cauza replicilor orgasmului meu.

În schimb, am întors capul. Doar o fracțiune, dar suficient pentru ca Dante să facă un pas înapoi cu o respirație sacadată.

Am făcut un mare pas înainte, dar nu eram încă pregătit pentru încă unul. Eram prea epuizată fizic și emoțional.

"Îmi pare rău", am șoptit.

"Nu trebuie să-ți ceri scuze, *mia cara.*" Degetele lui s-au împletit din nou cu ale mele, puternice și liniștitoare. Ochii lui erau blânzi. "Câți pași sunt necesari, îți amintești? Vom ajunge acolo."

CAPITOLUL 41

Vivian

Dante și cu mine nu ammai vorbit despre întâlnirea noastră din grădină, dar mi-a rămas în minte zile întregi.

Nu din cauza sexului, ci din cauza vulnerabilității. Răbdarea. O privire asupra modului în *care* relația noastră va fi diferită de data aceasta.

Pentru prima dată, am crezut cu adevărat că reconcilierea era posibilă. Poate nu acum, dar într-o zi. Așa cum a spus Dante, vom ajunge acolo.

Ieșeam de la cină în vârful Empire State Building, la a treia noastră întâlnire, când mi-a sunat telefonul.

M-am oprit în mijlocul povestirii despre oferta lui Buffy Darlington de a-i planifica a șaizeci și cincea aniversare. Devenise o clientă fidelă, ceea ce era atât o binecuvântare, cât și un blestem. Așteptările ei erau mai mari decât clădirea pe care ne aflam în acel moment.

Mi-am verificat telefonul, iar pulsul mi-a sărit când am văzut numele apelantului. "Îmi pare rău, trebuie să răspund. Este sora mea."

Era miezul nopții în Eldorra și nu mai vorbisem cu Agnes de când îi spusesem despre confruntarea mea cu tatăl nostru. S-a întâmplat ceva cu ea sau cu Gunnar?

"Bineînțeles." Dante și-a băgat mâinile în buzunare și a dat din cap spre celălalt capăt al punții de observație. "Nu vă grăbiți. Voi fi acolo."

Mi-a fost greu să îl împac pe acest Dante cu directorul general nepoliticos și arogant pe care îl cunoscusem vara trecută, dar nu mai eram aceiași oameni ca în urmă cu nouă luni.

Bătrânul nu ar fi fost atât de răbdător și de înțelegător. Vechiul eu nu ar fi rezistat atât de mult în fața ofensivei sale de farmec. Iar noi, cei vechi, nu am fi fost aici, încercând să reconstruim din molozul relației noastre, când ar fi fost mult mai ușor să abandonăm proiectul și să mergem mai departe.

"Mulțumesc", am spus, cu inima ciudat de caldă.

Am așteptat până când a dispărut din raza de acțiune a urechilor înainte de a răspunde.

"Trebuie să mă salvezi", a spus Agnes fără preambul. "Mama mă *înnebunește*".

Ușurarea mi-a dezlegat nodul de anxietate din piept. "Este ora patru dimineața,

ora ta. Chiar ai sunat să te plângi de mama?"

"Nu puteam să dorm, și da, am dormit. A încercat să ne redecoreze casa, Vivi. *De două ori.* Și este aici de mai puțin de o săptămână."

Potrivit lui Agnes, mama mea se certase rău de tot cu tata când aflase că mă renegase. În prezent, ea stătea la sora mea în Eldorra, de unde am știut că lucrurile erau grave. Ura menajeria de animale a lui Agnes pentru că vărsau foarte mult.

"Ce vrei să fac? Sunt în New York." Am aruncat o privire la Dante, corpul său înalt care se detașa de luminile orașului. "Oricum, nu ar trebui să vorbești cu mine. Tata se va supăra."

"Vă rog. Sunt supărată pe *el,* iar această ceartă este între voi doi, nu între noi." A ezitat, apoi a adăugat: "Acesta este un alt motiv pentru care am sunat. El este aici. În Eldorra."

Stomacul meu s-a prăbușit.

"Încearcă să se împace cu mama și spune că are nevoie de o perioadă de timp departe de birou în timp ce consiliul "discută cum să meargă mai departe"."

Traducere: se gândeau să îl concedieze.

Valoarea acțiunilor Lau Jewels se stabilizase de duminică, dar era mai mică decât ar fi trebuit să fie. Acoperirea negativă a presei a afectat compania.

"Ar trebui să ne vizitezi", a spus Agnes.

Nu mi-am putut stăpâni o batjocură. "Haide, Aggie."

"Vorbesc serios. Trebuie să rămânem uniți ca o familie acum mai mult ca niciodată. Nu să ne certăm.

Ceea ce a făcut a fost îngrozitor, dar este totuși tatăl

nostru, Vivi." "În ce moment nu mai e suficient?"

Dacă eram confuză în privința sentimentelor mele față de Dante, eram de două ori mai confuză în privința sentimentelor mele față de tatăl meu. Voiam să mă împac cu el sau relația noastră era iremediabilă?

Agnes a tăcut. "Dă-i doar o șansă", a spus ea în cele din urmă. "Vă rog. Pentru mine, pentru mama *și pentru* tine. Vorbiți acum că toată lumea a avut ocazia să se liniștească. Chiar dacă nu vă veți împăca, veți avea o încheiere. În plus, mi-e dor de tine. Nu te-am mai văzut din toamna trecută."

"Aceasta este o manipulare emoțională." "Am învățat de la cei mai buni."

"Mamă", am spus la unison. Când venea vorba de călătorii de vinovăție, Cecelia Lau era un călător frecvent cu statut de diamant.

"Când pleacă?" Am privit fix orașul de jos. Dacă aș putea rămâne aici pentru totdeauna, departe de grijile și incertitudinile care mă chinuiau în viața de la sol.

"Luni. Știu că e un preaviz scurt, dar dacă poți veni, mi-ar plăcea să te văd." Vocea lui Agnes s-a înmuiat. "Chiar mi-e dor de tine."

Dinții îmi zgâriau buza de jos. Puteam să respir acum că Balul Moștenirii se terminase și că nu mai vizitasem Eldorra de peste un an. Dar oare eram pregătită să-

mi revăd tatăl atât de curând?

Indecizia mi-a răsucit măruntaiele.

"Și mie mi-e dor de tine", am spus în cele din urmă. "O să văd ce pot face. Salut-o pe mama din partea mea și dormi puțin. Te sun mâine."

Am închis și m-am alăturat lui Dante pe marginea punții. "Îmi pare rău. Chestii de familie." Am suspinat și mi-am strâns geaca mai tare în jurul meu. Vântul se potolise, dar rămăsese o răcoare. "Părinții mei sunt în Eldorra, iar Agnes vrea să îi vizitez. Să vorbesc cu ei despre lucruri."

Dante era o persoană ciudată cu care să discut despre asta, având în vedere trecutul său cu tatăl meu, dar nu știam cu cine altcineva să vorbesc. El era singurul, în afară de tatăl meu și de mine, care înțelegea pe deplin situația. Nici măcar Agnes și mama mea nu știau rolul pe care el îl jucase în problemele lui Lau Jewels, deși erau la curent cu tot restul.

Expresia lui era de o neutralitate studiată. "Vrei să pleci?"

"Poate." Un alt suspin. "Vreau să-mi văd sora și trebuie să vorbesc personal cu mama mea. Dar nu știu dacă sunt pregătită să-l înfrunt din nou pe tatăl meu singură. Pleacă luni, totuși, așa că trebuie să iau o decizie. Repede."

"Ar trebui să pleci."

Capul meu s-a ridicat în sus, surprins.

"Dacă nu o faci, te vei întreba mereu *ce-ar fi fost dacă.*" Luna a aruncat chipul lui Dante în lumină și umbră - linii ascuțite și trăsături îndrăznețe, dar cu o blândețe în ochi care m-a ucis. "Vreau să fii lângă tatăl tău? Nu. Nu cred că merită să aibă de-a face cu tine. Dar am sentimentul că ai nevoie de mai multă încheiere decât cea pe care ai primit-o în Boston. Așa că, din acest motiv, ar trebui să pleci. Să-ți vezi sora. Să găsești ceva claritate." "Bine." Am eliberat o respirație lungă și controlată. "Cred că ar trebui să caut zboruri în curând." Era joi seara. În mod realist, nu aș fi zburat până sâmbătă, ceea ce m-a lăsat cu o zi și ceva în Eldorra.

"Ai putea." Dante a făcut o pauză. "Sau ai putea lua avionul meu." Ochii mei s-au mărit.

"Ai spus că s-ar putea să nu fii pregătită să îl înfrunți din nou singură pe tatăl tău. Dacă vrei, pot să vin cu tine." Vocea lui a devenit moale. "Având în vedere... complicațiile mele cu familia ta, înțeleg dacă nu vrei, dar oferta este pe masă. Poți lua avionul meu oricum. Este mai ușor decât să găsești un zbor în acest moment."

Inima îmi zvâcnea fără permisiunea mea. "Dacă pleci, înseamnă că va trebui să stai în aceeași casă cu tatăl meu." Nu existau hoteluri sau hanuri în apropierea domeniului surorii mele. Era prea îndepărtată.

O umbră a trecut pe fața lui Dante. "Știu."

"Ai fi de acord cu asta?"

"Voi supraviețui. Nu e vorba de mine, *mia cara.*"

Căldura s-a încolăcit jos în stomacul meu. "Și munca?"

Mi-a aruncat un zâmbet strâmb. "Cred că îl pot convinge pe șef să-mi dea o zi liberă." Căldura s-a răspândit în venele mele.

Să merg într-o călătorie pe distanțe lungi cu Dante a fost o idee proastă... dar să mă duc să-mi văd tatăl fără întăriri a fost și mai rău.

"Putem pleca mâine?"

CAPITOLUL 42

Vivian & Dante

V*IVIAN*

Sora și cumnatul meu locuiau în Helleje, un ținut idilic, cu sate frumoase, conace vechi de secole și situri de patrimoniu conservate de stat.
situat la trei ore la nord de Athenberg, capitala Eldorra.

Dante și cu mine am aterizat pe micul aeroport din Helleje vineri după-amiază. Ne-a luat încă patruzeci de minute cu mașina pentru a ajunge la moșia rurală de 30 de acri a lui Agnes și Gunnar.

"Vivian!" Sora mea a răspuns la ușă, imaginea șicului de la țară în bluza ei albă largă și cizmele de călărie. "Mă bucur atât de mult să te văd. Și eu, Dante", a spus ea cu grație.

Am presupus că nici tata nu-i spusese ce făcuse Dante. Altfel nu ar fi fost atât de calmă.

Nu am fost surprins. Tatăl meu nu ar fi recunoscut niciodată de bunăvoie că cineva a fost mai bun decât el.

Dante și cu mine ne-am lăsat bagajele în camerele noastre de la etaj înainte de a ne reuni cu Agnes în sufragerie. Gunnar era în sesiune în Parlament, așa că a fost cu adevărat un weekend în familie Lau.

M-am oprit când am văzut-o pe mama mea stând pe canapea, lângă sora mea. La prima vedere, părea la fel de aranjată ca întotdeauna, dar o examinare mai atentă a scos la iveală liniile de încordare care îi întrezăreau gura și ușoarele pete purpurii de sub ochi.

Un junghi mi-a lovit pieptul.

Ochii ei s-au luminat și s-a ridicat pe jumătate la intrarea mea înainte de a se așeza la loc. A fost o mișcare neobișnuit de ciudată pentru Cecelia Lau, una care mi-a făcut inima să se strângă.

Privirea lui Agnes a făcut ping-pong între noi.

"Dante, ce-ar fi să-ți fac un tur al casei?", a spus ea. "Dispunerea poate fi confuză..."

S-a uitat la mine. I-am dat o mică
încuviințare din cap. "Mi-ar plăcea să fac
un tur", a spus el.
Mama s-a ridicat în picioare pe deplin când au ieșit din cameră. "Vivian. Mă bucur să te văd." "Și eu, mamă."

Și apoi am fost înghițit în brațele ei, iar ochii mă usturau când am inhalat mirosul familiar al parfumului ei.

În casa noastră nu eram foarte afectuoși cu afecțiunea fizică. Ultima dată când ne îmbrățișasem fusese când aveam nouă ani, dar aceasta a fost o îmbrățișare de care aveam mare nevoie amândoi.

"Nu eram sigură că vei veni", a spus ea când mi-a dat drumul. Ne-am așezat pe canapea. "Ai slăbit? Pari mai slabă. Trebuie să mănânci mai mult".

Mâncam fie prea mult, fie prea puțin. Nu exista o cale de mijloc.

"Nu prea am avut poftă de mâncare", am spus. "Stresul. Lucrurile au fost... haotice." "Da." A respirat adânc și și-a trecut o mână peste perlele ei. "Ce dezordine imensă este. Nu am fost niciodată atât de supărată pe tatăl tău. *Imaginează-ți*, făcându-i *asta* lui Dante Russo, dintre toți oamenii..."

Am întrerupt-o cu întrebarea care mă frământa de când am auzit conversația lui Dante cu tatăl meu. "Știai despre șantaj?"

Gura i s-a întredeschis. "*Bineînțeles că* nu." Părea îngrozită. "Cum ai putut să crezi așa ceva? Șantajul este sub demnitatea noastră, Vivian."

"Întotdeauna ai fost de acord cu ceea ce face tata. Am presupus doar că..."

"Nu întotdeauna." Fața mamei mele s-a întunecat. "Nu sunt de acord cu faptul că încearcă să te renege. Ești fiica *noastră.* El nu are dreptul să decidă dacă pot sau nu să te văd sau să te dea afară din familie de unul singur. Așa i-am spus și lui."

Un ghem de emoții mi s-a încurcat în gât la această evoluție neașteptată. Mama mea nu-mi luase niciodată apărarea până atunci.

"E aici?"

"E sus, bosumflat." O încruntare i-a ciupit fruntea. "Apropo de asta, ar trebui să te duci în camera ta și să te schimbi înainte de cină. Un tricou și pantaloni de yoga? În public? Sper că nu te-a văzut nimeni important la aeroport."

Așa, pur și simplu, a dispărut căldura din cuvintele ei anterioare. "Întotdeauna faci asta."

"Ce să fac?" Ea părea nedumerită.

"Critică tot ceea ce fac sau port."

"Nu am criticat, Vivian, doar am făcut o sugestie. Crezi că este potrivit să porți pantaloni de yoga la cină?"

A fost uimitor cât de repede a trecut de la indignare și îngrijorare la critică.

Tatăl meu era responsabil pentru majoritatea problemelor din familia mea, dar un alt tip de frustrare mocnea de ani de zile față de mama mea.

"Chiar dacă nu purtam pantaloni de yoga, mi-ați critica părul, pielea sau machiajul. Sau felul în care stau sau mănânc. Mă face să mă simt ca și cum..." Am înghițit în sec. "Mă face să mă simt ca și cum nu aș fi niciodată suficient de bună. Ca și cum ai fi mereu dezamăgit de mine."

Dacă tot discutăm despre problemele noastre, aș putea la fel de bine să le expun pe toate. Problema șantajului a fost picătura care a umplut paharul, dar problemele din familia Lau se pregăteau de ani de zile, dacă nu chiar de zeci de ani.

"Nu fi ridicol", a spus mama. "Spun aceste lucruri pentru că *îmi pasă*. Dacă ai fi un străin pe stradă, nu m-aș deranja să încerc să te ajut să te îmbunătățești. Ești copilul meu, Vivian. Vreau să fii cât mai bună."

"Poate", am spus, cu gâtul strâns. "Dar nu mi se pare așa. Se simte ca și cum ai rămas cu mine ca fiică și te descurci."

Mama s-a uitat la mine, cu o surpriză autentică strălucindu-i în ochi.

Știam că are intenții bune. Nu era rău intenționat răutăcioasă, dar micile tăieturi și lovituri s-au adunat în timp.

"Vrei să știi de ce sunt atât de dură cu tine?", a spus ea în cele din urmă. "Pentru că noi suntem Laus, nu Logan sau Lauders". A accentuat aceste nume. "Nu suntem singura familie cu bani noi din Boston, dar suntem cei care suntem priviți cu cel mai mult dispreț de snobii cu sânge albastru. De ce crezi că se întâmplă asta?"

A fost o întrebare retorică. Amândoi știam de ce.

Banii au cumpărat multe lucruri, dar nu au putut cumpăra prejudecăți inerente.

"Trebuie să muncim de două ori mai mult pentru a obține o iotă din același respect ca și colegii noștri. Suntem criticați pentru fiecare pas greșit și examinați pentru fiecare defect, când alții scapă cu mult mai rău. *Trebuie* să fim perfecți". Mama mea a suspinat. Cu pielea ei fără cusur și îngrijirea imaculată, de obicei trecea drept o persoană de treizeci și ceva de ani sau de patruzeci și ceva de ani, dar astăzi, arăta ca la vârsta ei împlinită.

"Ești o fiică bună și îmi pare rău dacă te-am făcut vreodată să te simți că nu ești. Te critic pentru a te proteja, dar..." Și-a curățat gâtul. "Poate că nu este întotdeauna abordarea corectă."

Am reușit să râd printre lacrimile care îmi înghesuiau gâtul. "Poate că nu."

"Nu mă pot schimba în totalitate. Sunt bătrân, Vivian, indiferent cât de bine arată pielea mea." A schițat un mic zâmbet la al doilea meu râs. "Anumite lucruri au devenit obișnuință. Dar pot să încerc să-mi atenuez... observațiile".

A fost cel mai bun lucru pe care mi-l puteam dori. Dacă mi-ar fi oferit altceva, ar fi fost în cel mai bun caz nerealist și în cel mai rău caz neautentic. Oamenii nu se puteau schimba în totalitate, dar efortul conta.

"Mulțumesc", am spus încet. "Pentru că m-ai ascultat și pentru că l-ai înfruntat

pe tata." "Cu plăcere."

O tăcere stânjenitoare s-a așternut. Conversațiile sincere nu erau obișnuite în casa Lau și niciunul dintre noi nu știa încotro să se îndrepte de aici.

"Ei bine." Mama s-a ridicat prima și și-a netezit o mână peste rochia ei elegantă de mătase. "Trebuie să verific supa pentru cină. Nu am încredere în bucătarul lui Agnes. Pune prea multă sare în orice."

"O să fac un duș și mă schimb." Am făcut o pauză. "Tata este... va fi la cină?"

Călătoria ar fi fost o pierdere de timp dacă s-ar fi închis în camera lui și m-ar fi evitat tot timpul.

"Va fi acolo", a spus mama. "Mă voi asigura de asta."

Două ore mai târziu, tatăl meu și cu mine stăteam unul vizavi de celălalt la masa din sufragerie, el lângă mama, iar eu între Agnes și Dante.

Tensiunea sufoca aerul în timp ce mâncam în tăcere.

Nu se uitase la mine sau la Dante nici măcar o dată de când intrase. Era furios pe noi. Era evident în maxilarul lui și în întunericul încruntat. Dar orice ar fi avut de spus, nu a spus-o la masă, în prezența mamei și a surorii mele.

Dante mânca languros, aparent neafectat de furia tăcută a tatălui meu, în timp ce biata mea soră încerca să facă conversație.

"Ar fi trebuit să vedeți fața ministrului de interne când pisica regală a alergat pe scenă", a spus ea, povestind o întâmplare de la Balul de primăvară al palatului. "Nu știu cum a ajuns în sală. Regina Bridget s-a comportat bine în legătură cu asta, dar am crezut că secretarul ei de comunicare va face un atac cerebral."

Nimeni nu a răspuns.

Meadows, felina regală a Eldorrei, era adorabilă, dar pe niciunul dintre noi nu ne interesau în mod deosebit aventurile ei zilnice.

Cineva a tușit. Tacâmurile de argint s-au ciocnit cu zgomot de porțelanuri. În adâncul casei, unul dintre câini a lătrat.

Am tăiat în puiul meu atât de tare încât cuțitul a zgâriat farfuria cu un țipăt moale.

Mama s-a uitat la mine. În mod normal, m-ar fi certat pentru asta, dar în seara asta, nu a scos niciun cuvânt.

Mai multă liniște.

În cele din urmă, nu am mai putut suporta.

"Eram mai buni ca familie înainte de a fi bogați."

Trei furci au înghețat în aer. Dante a fost singurul care a continuat să mănânce, deși ochii lui erau ascuțiți și întunecați în timp ce urmărea reacțiile celorlalți.

"Aveam mese în familie în fiecare seară. Mergeam cu cortul și nu ne păsa dacă hainele noastre erau din sezonul trecut sau ce tip de mașină conduceam. Și nu am fi forțat niciodată pe cineva să facă ceva ce nu voia să facă." Insinuarea atârna greu deasupra mesei înghețate. "Eram mai fericiți și eram oameni mai buni."

Mi-am ținut ochii ațintiți asupra tatălui meu.

Am fost mai conflictual decât plănuisem, dar trebuia să spun asta. M-am săturat să rețin ceea ce gândeam doar pentru că era *nepotrivit* sau *nepotrivit.* Eram o familie. *Trebuia* să ne spunem reciproc adevărul, indiferent cât de greu ar fi fost să îl auzim.

"Am fost?" Tatăl meu părea impasibil. "Nu te-am auzit plângându-te atunci când ți-am plătit integral taxa de școlarizare la facultate pentru ca tu să poți absolvi fără datorii. Nu erați preocupați să fiți *mai fericiți* sau *oameni mai buni* când v-am finanțat cumpărăturile și anul în străinătate."

Viciozitatea i-a acoperit cuvintele.

Mânerul metalic al furculiței mi-a săpat în palmă. "Nu spun că nu am beneficiat de bani. Dar faptul că beneficiez și chiar mă bucur de ceva nu înseamnă că nu pot să nu-l critic. Te-ai schimbat, tată." Am folosit în mod deliberat vechea mea adresă pentru el. Suna îndepărtat și ciudat, ca ecourile unui cântec de mult uitat. "Te-ai îndepărtat atât de mult de..."

"Ajunge!" Tacâmurile și porțelanurile au zăngănit într-un déjà vu straniu din biroul tatălui meu.

Lângă mine, Dante și-a lăsat în sfârșit furculița, cu mușchii încordați și încolăciți ca o panteră gata să se năpustească.

"Nu voi sta aici și nu te voi lăsa să mă insulți în fața propriei mele familii." Tatăl meu s-a uitat la mine cu privirea. "Este destul de rău că *l-ai* ales pe *el*" - nu s-a uitat la Dante, dar toată lumea știa despre care dintre *ei* vorbea - "în locul nostru. Noi te-am crescut, te-am hrănit și ne-am asigurat că nu-ți lipsește nimic, iar tu ne mulțumești plecând atunci când familia are cea mai mare nevoie de tine. *Nu* ai dreptul să stai aici și să-mi ții lecții. Eu sunt *tatăl* tău."

Asta a fost întotdeauna scuza lui. *Eu sunt tatăl tău.* Ca și cum asta îl absolvea de orice greșeală și îi dădea dreptul să mă manipuleze ca pe o piesă de șah într-un joc la care nu am consimțit niciodată.

Gura mea avea gust de cupru. "Nu, nu ești. M-ai dezmoștenit, îți amintești?"

Tăcerea era suficient de puternică pentru a-mi face să îmi sune urechile.

Buzele mamei mele s-au despicat într-o inspirație tăcută; ochii surorii mele au devenit cât o jumătate de sfert.

Dante nu s-a mișcat nici un centimetru, dar liniștea lui caldă m-a atins pe lângă el.

"Nu m-ai tratat ca pe o fiică", am spus. "M-ai tratat ca pe un pion. Dorința ta de a-mi tăia legăturile în momentul în care am refuzat să-ți îndeplinesc ordinele este o dovadă în acest sens. Voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru oportunitățile pe care mi le-ai oferit în copilărie, dar trecutul nu scuză prezentul. Iar adevărul este că prezentul tău nu este cineva pe care aș fi mândru să îl numesc părinte."

Mi-am fixat privirea asupra tatălui meu, a cărui față căpătase o nuanță frumoasă de purpură. "Îți pare rău pentru ceea ce ai făcut?" Am întrebat în liniște. "Știind cum ar fi afectează oamenii din jurul tău?" *Cum ne-ar afecta pe noi?*

Mi-am dorit, m-am *rugat* pentru o singură scânteie de remușcare. Ceva care să-mi spună că bătrânul meu tată era încă îngropat acolo undeva.

Dacă a fost, nu l-am văzut. Ochii tatălui meu au rămas împietriți și neclintiți. "Am făcut ceea ce trebuia să fac pentru familia mea."

Spre deosebire de tine.

Cuvintele nespuse au ricoșat în mine, nereușind să găsească priză. Nu m-am deranjat să răspund. Auzisem tot ce aveam nevoie să aud.

DANTE

L-am găsit pe Francis în sufragerie după cină, uitându-se la șemineu. Era primăvară, dar nopțile în Helleje erau suficient de reci pentru a justifica o căldură suplimentară.

"Nu te simți bine, nu-i așa?"

S-a speriat la auzul vocii mele. O încruntare i-a ciupit între sprâncene când și-a ridicat privirea și m-a văzut intrând. "Despre ce vorbești?"

"Vivian." M-am oprit în fața lui, cu un scotch pe jumătate gol în mână, blocându-i vederea focului. "O pierd."

Umbra mea s-a revărsat pe canapea, fiind suficient de mare și de întunecată pentru a-l înghiți cu totul.

Francis m-a privit cu privirea în sus.

Arăta mai mic fără să fie susținut de fanfaronadă. Și mai bătrân, cu liniile de expresie care-i traversau fața și pungile de sub ochi.

Cu o lună în urmă, îl uram cu o pasiune arzătoare, atât de mult încât simplul gând la el îmi încețoșa vederea cu roșu. Acum, uitându-mă la el, simțeam doar dispreț și, da, și un pic de ură rămasă. Dar, în mare parte, furia mea se răcise din lavă topită în stâncă dură și nesimțitoare.

Eram gata să-l las pe Francis Lau în urmă și să merg mai departe... *după ce* am avut o mică discuție.

"Își va reveni." S-a scufundat mai adânc în canapea. "Nu va întoarce niciodată spatele familiei."

"Asta e chestia", am spus eu. "Nu mai sunteți familia ei."

Mi-a fost nevoie de toată puterea de voință ca să-mi țin limba la cină. Aceasta era călătoria lui Vivian și timpul ei de a-și confrunta familia; nu avea nevoie de ajutorul meu. Dar acum că cina se terminase și eram doar eu și tatăl ei, nu mai trebuia să mă rețin.

"Îți folosești familia ca scuză", am spus eu. "Spui că vrei ce e mai bine pentru ei, dar ai făcut ceea ce ai făcut pentru tine. *Ai* vrut statutul și influența. Ți-ai amanetat fiicele unor bărbați pe care abia îi cunoșteau, pentru propriul ego. Dacă ți-ar fi păsat cu adevărat de familia ta, ai fi pus fericirea lor mai presus de dorințele tale egoiste. Dar nu ai făcut-o."

Lucrurile merseseră bine cu întâlnirile aranjate ale fiicelor lui Lau - deși un semn de întrebare încă mai plana asupra relației mele cu Vivian -, dar Francis nu avea de unde să știe cum se vor termina atunci când a făcut înțelegerile.

Purpuriul i-a întunecat pielea. "*Nu* știi nimic despre noi sau despre ce a trebuit să fac pentru a ajunge unde sunt."

"Nu, nu-mi pasă, pentru că nu-mi pasă", am spus cu răceală. "Nu dau doi bani pe tine, Francis, dar *o* iubesc pe Vivian, așa că voi fi scurt și simplu, de dragul ei."

A deschis gura, dar am continuat înainte ca el să vorbească.

"Spui că a plecat de lângă familia ei, când ea este *singurul* motiv pentru care tu

stai aici acum. Dacă nu ai fi fost tatăl ei și dacă ea nu ar fi ținut la tine în ciuda rahatului prin care ai făcut-o să treacă, ai fi fost îngropat sub dracului de moloz al companiei tale. Dar eu nu sunt la fel de drăguț ca Vivian."

Amenințarea blândă a cuvintelor mele s-a încolăcit prin aer și s-a așezat pe suprafața scotch-ului meu.

"Dacă vrea să se împace cu tine în viitor, asta depinde de ea. Dar dacă mai vorbești cu ea în felul în care ai făcut-o la cină în seara asta - dacă o rănești în vreun fel, dacă o faci să verse o singură lacrimă sau îi provoci o singură secundă nenorocită de tristețe, îți voi lua *totul.* Afacerea ta, casa ta, reputația ta. Te voi pune pe o listă neagră atât de amănunțită încât nu vei putea trece nici măcar de portarul de la barul tău de rahat din localitate."

Privirea mea a ars în cea a lui Francis, în timp ce fața lui își pierdea culoarea. "Ai înțeles?"

Poate că furia mea se răcise, dar era încă acolo, la un cuvânt greșit distanță de a izbucni din nou. Eram gata să-l pun pe Francis în oglinda retrovizoare, acolo unde îi era locul, dar dacă o supăra pe Vivian...

Căldura îmi ardea burta, mai caldă decât focul din spatele meu.

Francis s-a prins de genunchi. Vibra de resentimente, dar fără Vivian ca tampon sau ca pârghie asupra mea, nu putea face nimic.

"Da", a spus el în cele din urmă.

"Bine." Zâmbetul meu era lipsit de căldură. "Ține minte, de data asta, ți-am arătat milă pentru ea. Data viitoare, nu voi mai fi atât de iertător."

Mi-am terminat băutura dintr-o singură tragere ușoară și i-am băgat paharul gol în mână ca și cum ar fi fost unul dintre chelnerii la care se strâmbase înainte de a pleca.

Acum șase luni, aș fi dat foc la camera asta nenorocită cu Francis în ea. Dar în seara asta, nu eram interesat de o confruntare sau de o ceartă.

Ura mea față de el aproape că mă costase persoana pe care o iubeam și am refuzat să mai pierd o singură secundă cu el. Nu când era altcineva cu care aș fi preferat să-mi petrec timpul.

CAPITOLUL 43

Vivian

Ta bătaie a venit în timp ce mă pregăteam de culcare.

Știam cine era înainte de a răspunde la ușă, dar asta nu m-a împiedicat să-mi fac o mișcare ciudată a stomacului când l-am văzut pe Dante în picioare pe hol.

Purta același pulover de cașmir și blugi ca la cină.

Nu știam unde se dusese după masă, dar acum era aici, iar vederea lui îmi făcea pieptul să se răsucească de o emoție neașteptată.

Nu realizasem cât de mult aveam nevoie să-l văd, *doar pe* el, până acum. El era singura persoană care mă putea pune la pământ după o zi atât de agitată.

Ne-am privit unul pe celălalt, tăcerea debordând de cuvinte nespuse până când am deschis mai larg ușa în semn de invitație.

Mica mișcare a rupt vraja și amândoi ne-am relaxat vizibil când el a intrat și eu am luat loc pe pat.

"Te-ai descurcat bine acolo." Dante s-a sprijinit de perete, cu o mână băgată în buzunar, în timp ce ochii lui îi găseau pe ai mei. "Ținându-i piept tatălui tău."

"Mulțumesc." I-am oferit un zâmbet mâhnit în timp ce mă așezam pe patul de vizavi de el. "Dar aș fi vrut ca discuția să fi decurs mai bine."

"A mers așa cum trebuia să meargă." Cioburi argintii de lumină a lunii au strălucit în ochii lui Dante. "Acum știi ce fel de om este. Este prea departe, *mia cara*. Nu spun asta doar pentru că am o prejudecată împotriva lui. Dacă aș putea alege, aș prefera să-ți refaci relația cu el și să fii fericită, dar cine este el acum?" Vocea i s-a înmuiat. "Nu merită timpul sau energia ta."

O durere mi s-a instalat în gât. "Știu."

Nu aveam închiderea pe care mi-o doream, dar aveam cea de care aveam nevoie.

"Sunt impresionată că te-ai abținut la cină", am adăugat eu, încercând să destind atmosfera. "Mă pregătisem pentru insulte verbale. Poate câteva amenințări și pumni pentru a menține lucrurile interesante."

Dante nu scoase niciun cuvânt în timpul confruntării. Nu-l mai văzusem niciodată atât de tăcut atât de mult timp, dar am apreciat asta. Trebuia să mă lupt

singură în loc să mă bazez pe alții să lupte pentru mine.

"Mi-am exersat reținerea." Cea mai slabă vârful gurii lui. "După cum am spus, călătoria asta nu este despre mine."

Conștiința a vibrat în timp ce privirile noastre s-au ținut.

Camera mea era suficient de mare pentru a găzdui patru persoane, dar prezența lui Dante umplea fiecare colț, făcând ca marginile minții mele să fie încețoșate și golul din pieptul meu să fie mai puțin gol.

"Vă mulțumesc că ați venit cu mine." Am încercat să ignor felul în care privirea lui mă scălda cu căldură. "Știu cât de ocupată ești și nu poate fi distractiv să stai sub același acoperiș cu cineva pe care îl urăști."

"Nu știu. A fost destul de amuzant să-l văd cum aproape că i se sparge un vas de sânge la masă."

Un râs involuntar mi s-a revărsat pe buze. "Ești oribil."

"Doar pentru cei care o merită." Un alt zâmbet i-a trasat buzele. "Mă bucur să te aud râzând din nou, *mia cara.*"

Zâmbetul meu s-a estompat la înțelesul moale și greu ascuns între cuvintele lui.

O altă tăcere s-a așternut între noi, densă și încărcată de tensiune. Licurici aprinși dansau pe pielea mea, lăsând dâre de electricitate în urma lor. Rochia mea se simțea grea, iar eu m-am deplasat pe pat, încercând să ușurez noua durere care îmi înflorea în stomac.

Ochii lui Dante s-au întunecat la colțuri. Maxilarul i-a ticluit pentru o clipă înainte de a se împinge de pe perete.

"E târziu." Vocea lui era aspră. "Ar trebui să ne odihnim amândoi." A ajuns la jumătatea drumului spre ușă înainte să-l opresc. "Așteaptă."

A făcut o pauză, cu umerii înțepeniți. Nu s-a întors să se uite la mine.

Aerul se întindea tensionat în jurul pieptului meu în timp ce îmi pregăteam următoarea mișcare.

M-am împăcat cu mama, într-un fel. Am găsit o soluție cu tatăl meu. Singura relație pe care o mai aveam de descâlcit era cea a lui Dante.

Se schimbase și se rearanjase în multiple forme în ultimul an. Am trecut de la străini la colegi de cameră, la adversari, la prieteni, la iubiți, la foști iubiți... și lista a continuat. În cele din urmă, va trebui să se termine, iar eu eram cel care trebuia să decid unde se va opri.

M-am ridicat, pulsul îmi bătea mai repede cu fiecare pas, în timp ce mă strecuram între Dante și ușă.

Se holba la mine, cu o expresie indiferentă, dar cu ochii suficient de fierbinți încât să mă ardă fiecare centimetru din mine.

Care a fost problema mea?

Ținând secretă manipularea tatălui meu față de mine? Mă îndepărtează? Încercând să distrugă compania familiei mele? Toate lucrurile care merită furia mea, dar și toate lucrurile care au un motiv.

A fost nevoie de timp și de efort, dar ne-am dat seama. Cred că și tu și Dante

puteți face la fel. "Nu trebuia să fii aici." Timpul lui era cel mai valoros lucru pe care îl deținea. Ochii aceia negri de cărbune ardeau și mai tare. "Nu."

Pulsul meu a devenit un răget. "În această după-amiază, mai multe ziare importante și-au retras articolele despre fraudele de la Lau Jewels." Primisem alertele înainte de cină. "Interesantă sincronizare."

"Interesant, sau coincidență."

"Poate. Dar eu nu mai cred în coincidențe." Cuvintele au plutit între noi în aer și speranță. "De ce ai făcut-o?"

Indiferența s-a topit în ceva mai moale. "Pentru că ei sunt încă familia ta, *mia cara*. Pentru că, dacă aș putea să mă întorc în timp și să-l împiedic pe tatăl tău să mă șantajeze, nu aș face-o. Altfel..." Vocea lui a coborât, doar o fracțiune infimă. "Nu te-aș fi întâlnit."

Cuvintele îmi pulsau în urechi și îmi zumzăiau în sânge. Emoția mi-a blocat orice cuvânt să iasă din gât, așa că am făcut singurul lucru pe care îl puteam face.

M-am ridicat pe vârfuri și mi-am lipit ușor buzele de ale lui.

O respirație a trecut între noi. O bătaie nemișcată s-a întins.

Apoi palma lui era pe obrazul meu, iar gura lui se mișca peste a mea. Ușor și cu disperare, ca și cum ar fi vrut să nu se grăbească să se reîntâlnească cu gustul meu, dar se temea că voi dispărea în orice clipă.

Vârtejuri leneșe de dorință se încolăceau prin mine în timp ce îmi alunecam limba pe a lui și savuram gustul sărutului nostru. Îndrăzneț și bogat, ca o foame condimentată cu dorință și îndulcită cu iertare.

Am gâfâit în gura lui, lingând și explorând, în timp ce ne îndreptam spre pat. Dante deținea de obicei controlul, dar de data asta m-a lăsat pe mine să preiau conducerea. M-a privit, cu ochii închiși și pieptul bombat, în timp ce ne scoteam hainele.

Mâinile noastre se plimbau, inimile noastre băteau în sincronie și sărutările noastre creșteau în intensitate până când căldura a devenit prea mult de suportat.

M-am scufundat pe el, acceptându-l încet, centimetru cu centimetru, până când a fost îngropat complet înăuntru.

Eu.

Am gemut la unison. Mâinile lui Dante mă prindeau de șolduri în timp ce eu mă legănam de el. Transpirația îmi umezea pielea, pantaloni moi și gemete umpleau aerul, iar o presiune delicioasă se acumula în mine, urcând din ce în ce mai sus până când mintea mea era încețoșată de poftă.

Mușchii lui s-au încordat vizibil din cauza efortului de a se abține, dar nu a încercat să preia controlul, în timp ce eu ne călăream până la un orgasm simultan, cu degetele de la picioare încleștate.

A fost prima dată când ne-am întâlnit.

Intimitatea copleșitoare a momentului a declanșat un al doilea orgasm, mai mic, iar replicile încă mă străbăteau când Dante m-a tras în jos pentru un sărut. "Arăți bine în control, *mia cara.*" Râsul lui catifelat mi-a mângâiat pielea în timp ce

cu siguranță ca și mâna lui pe gâtul meu.

"Așa cred și eu." Mi-am frecat buzele de ale lui înainte de a deveni serioasă. "Nu sunt pregătită să mă mut din nou cu tine încă. Încă am nevoie de timp să respir. Dar... vom ajunge acolo în cele din urmă."

"Ia-ți tot timpul de care ai nevoie. Eu voi fi aici." Dante și-a frecat degetul mare peste ceafa mea. "*Per te aspetterei per sempre, amore mio."*

"Spero non ci vorrà così tanto." Am zâmbit la șocul lui. "Vorbesc șase limbi, Dante. Italiana este una dintre ele."

Surpriza lui s-a dizolvat într-un râs. "Ești plin de surprize." M-a sărutat din nou, fața i s-a înmuiat. "*Ti amo*." *Te iubesc.*

Poate că a fost din cauza închiderii mele cu familia mea. Poate că a fost emoția de a prelua în sfârșit controlul asupra vieții mele.

Orice ar fi fost, mi-a dărâmat pereții din piept, iar răspunsul meu a ieșit în sfârșit în șoaptă.

"Și eu te iubesc."

CAPITOLUL 44

Dante

"Pălăria este Scorpion." Vivian a arătat spre un punct de pe cer. "Îl vezi?"

I-am urmat privirea spre constelație. Arăta ca orice alt grup de stele.

"Mmmhmm. Arată grozav."

A întors capul și și-a îngustat ochii. "O vezi cu adevărat, sau minți?"

"Văd stele. O mulțime de ele."

Vivian a scos un oftat pe jumătate gemete, pe jumătate râs. "Ești fără speranță."

"Ți-am spus, nu sunt și nu voi fi niciodată un expert în astronomie. Sunt aici doar pentru priveliște și pentru companie." I-am sărutat vârful capului.

Ne-am întins pe o grămadă de pături și perne în afara complexului nostru de glamping din deșertul Atacama din Chile, una dintre cele mai bune destinații din lume pentru observarea stelelor. După toate rahaturile care au avut loc luna trecută, acesta a fost locul perfect pentru a ne reseta înainte de nunta noastră, pe care am amânat-o pentru septembrie din cauza renovărilor care au durat mai mult decât ne așteptam.

Ne-am petrecut ultimele patru zile făcând drumeții pe vulcani, răsfățându-ne în izvoare termale și explorând dune de nisip. Asistenta mea aproape că se prăbușise de șoc când i-am spus că îmi iau zece zile libere de la serviciu, dar a pus la cale itinerariul perfect pentru prima mea vacanță adevărată de când am devenit director executiv.

Îmi lăsasem și telefonul de serviciu acasă. Echipa mea avea numărul de telefon al stațiunii în caz de urgență, dar știau să nu mă deranjeze decât dacă clădirea ardea la propriu.

"Adevărat. Cred că poți să te limitezi la a fi frumoasă." Vivian m-a mângâiat pe braț. "Cu toții avem talentele noastre..."

A izbucnit într-un țipăt când am răsucit-o și am imobilizat-o sub mine. "Ai grijă cum vorbești", am mârâit, dându-i o ciupitură jucăușă. "Sau te voi pedepsi imediat.

aici, la vedere."

Stelele se reflectau în ochii ei și scânteiau de răutate. "Este un avertisment sau o promisiune?"

Gemetele mele au călătorit între noi, întunecate și pline de căldură. "Ești o tachinare nenorocită."

"Tu ești cel care a început." Vivian și-a înfășurat brațele în jurul gâtului meu și m-a sărutat. "Nu începe ceva ce nu poți termina, Russo."

"Când am făcut-o vreodată?" Mi-am trecut buzele pe linia delicată a maxilarului ei. "Dar înainte de a-i șoca pe ceilalți invitați cu un spectacol pentru adulți..." Râsul ei mi-a vibrat pe șira spinării. "Am o mărturisire."

Inima mea a prins viteză.

Am petrecut o lună pregătindu-mă pentru acest moment, dar mă simțeam de parcă mă clătinai pe marginea unei stânci fără parașută.

Vivian a înclinat capul. "Mărturisire în sensul că ai uitat să ne rezervi plimbările cu calul de mâine sau mărturisire în sensul că ai ucis pe cineva și ai nevoie de ajutorul meu pentru a îngropa cadavrul?".

"De ce te orientezi mereu spre morbid?" "Pentru că

sunt prietenă cu Isabella, iar tu ești înfricoșător."

"Credeam că ai spus că talentul meu arată frumos", am glumit eu.

"Frumos *și* înfricoșător." Un zâmbet poznaș i-a curbat gura. "Nu se exclud reciproc."

"E bine de știut, dar nu, nu am ucis pe nimeni", am spus sec. M-am dat jos de pe ea și m-am așezat drept.

Noaptea în deșert era răcoroasă și limpede, dar căldura mi se lipea de piele ca un costum mulat.

"Slavă Domnului. Nu mă pricep la lopeți." Vivian s-a așezat și ea în picioare și m-a privit cu curiozitate. "Deci, această mărturisire. Este bună sau rea? Trebuie să mă pregătesc mental?".

"Este bine. Sper." Mi-am limpezit gâtul, inima îmi bătea acum cu toată viteza înainte. "Îți amintești călătoria mea în Malaezia de acum câteva săptămâni?".

"Cea de șaptezeci și două de ore? Da." Ea a clătinat din cap. "Nu-mi vine să cred că ai zburat până acolo doar ca să stai o zi. Trebuie să fi fost o întâlnire importantă."

"A fost. M-am dus să o văd pe mama mea."

Părinții mei se mutaseră din Bali și se aflau acum în Langkawi.

Confuzia i-a ciupit o sprânceană între sprâncene. "De ce?"

Știa că eu și mama mea nu aveam o relație în care să renunț la orice ca să o văd.

Părinții mei încă mă exasperau la culme, dar mă împăcasem cu neajunsurile lor. Erau ceea ce erau și, în comparație cu oameni ca Francis Lau, erau niște sfinți.

"Trebuia să iau ceva." Am mușcat glonțul și am scos o cutie mică din buzunar.

Vivian se holba la ea, cu o expresie uimită. "Dante..."

"Când te-am cerut prima dată în căsătorie, nu a fost chiar o cerere în căsătorie", am spus. Sângele mi-a bătut în urechi. "Logodna noastră a fost o fuziune, inelul o semnătură. Eu am ales asta..." Am dat din cap la diamantul de pe degetul ei. "În mod special pentru că era rece și

impersonal. Dar acum că facem asta pe bune..." Am desfăcut cutia, dezvăluind o piatră roșie orbitoare încrustată în aur. Una dintre cele mai puțin de trei duzini existente. "Am vrut să-ți dau ceva mai semnificativ."

Vivian a eliberat o expirație ascuțită, audibilă. Emoția a schițat o imagine vie pe trăsăturile ei, pictând-o cu mii de nuanțe de șoc, încântare și tot ce era între ele.

"Diamantele roșii sunt cele mai rare diamante colorate existente. Doar vreo treizeci de diamante au fost extrase vreodată. Bunicul meu a cumpărat unul dintre primele diamante roșii în anii 1950 și a cerut-o în căsătorie pe bunica mea cu el. Ea i l-a dat tatălui meu, care i l-a dăruit mamei mele..." Mi-am înghițit nodul din gât. "Care mi l-a dat mie."

Inelul strălucea ca o stea căzută pe negrul nopții.

Mama mea o purta foarte rar. Îi era prea teamă să nu-l piardă în timpul călătoriilor, dar îl păstrase în siguranță pentru ziua în care aș fi avut nevoie de el. Era unul dintre puținele lucruri sentimentale pe care le făcuse de când mă născusem.

"O moștenire de familie", a murmurat Vivian, cu vocea groasă.

"Da, una care îmi amintește foarte mult de tine. Frumoasă, rară și foarte greu de găsit... dar a meritat fiecare minut pe care l-am pierdut pentru a ajunge acolo." Fața mea s-a înmuiat. "Am petrecut treizeci și șapte de ani crezând că perechea mea perfectă nu există. Tu mi-ai dovedit că mă înșelam în mai puțin de un an. Și chiar dacă nu am făcut-o bine de prima dată, sper că îmi vei da o șansă să-mi demonstrezi a doua oară." Pulsul îmi bătea cu nervi în timp ce cea mai importantă întrebare din viața mea îmi ieșea din gură. "Vivian Lau, vrei să te căsătorești cu mine?"

Ochii ei erau plini de lacrimi nevărsate. O singură picătură a scăpat și s-a scurs pe obrazul ei în timp ce dădea din cap.

"Da. *Da*, desigur că mă voi căsători cu tine."

Tensiunea s-a dizolvat în râsete și suspine și în ușurare rece și dureroasă. Am scos vechiul inel de pe degetul ei și l-am înlocuit cu cel nou înainte de a o săruta.

Cu înflăcărare, cu pasiune și din toată inima.

Uneori, aveam nevoie de cuvinte pentru a comunica. Alteori, nu aveam nevoie de cuvinte deloc.

Epilog

DANTE

Ziua nunții noastre a răsărit senină și însorită pe apele lacului Como.

Două sute cincizeci de invitați au zburat din întreaga lume pentru a participa la festivitățile de la Vila Serafina, unde lucrările de renovare s-au încheiat exact la timp pentru ca o armată de angajați de la nuntă să se năpustească și să o transforme într-un paradis de lumini, flori și verdeață suspendată.

Ceremonia a avut loc în aer liber, pe cea mai înaltă terasă a vilei, cu vedere la lac. Soarele bătea fierbinte și puternic în timp ce stăteam sub foișor, așteptând să apară Vivian.

"Nu-mi vine să cred că te căsătorești." Șoapta a alunecat din colțul gurii lui Luca. "Nu credeam că se va întâmpla cu adevărat. Știu că ți-am spus să lupți pentru ea, dar eram sigur că te va da afară..."

"Taci din gură", i-am spus prin zâmbetul meu. Camerele de luat vederi se uitau, iar eu voiam ca fotografiile de astăzi să fie perfecte. "Comentariile nesolicitate nu sunt treaba cavalerului de onoare.

Mi-am aruncat privirea peste mulțime, neliniștită. Aproape toți invitații răspunseseră afirmativ. I-am zărit pe Dominic și Alessandra între familia Laurent și familia Singh, iar prietena lui Christian, Stella, așezată lângă regina Bridget și prințul Rhys de Eldorra. În mod surprinzător, părinții mei reușiseră să vină și ei, și renunțaseră la hainele lor obișnuite de plajă pentru ținuta de nuntă potrivită.

Privirea mea a trecut pe lângă Laus. Francis era aici ca însoțitor al Ceceliei, dar fusese lipsit de toate îndatoririle de tată al miresei. În schimb, Cecelia o va conduce la altar. Era o umilință publică umilitoare pentru cineva atât de obsedat de reputația lui, dar trebuie să fi crezut că a *nu* participa era mai rău decât să participe ca invitat al unui invitat.

S-a așezat lângă ginerele său, posomorât, dar tăcut. Vivian se chinuise săptămâni întregi dacă să-l invite sau nu, înainte de a ajunge la compromisul actual. Îi era teamă că mă voi supăra, dar îl împinsesem pe Francis atât de departe în mintea mea, încât nu mai era decât o pată în oglinda retrovizoare.

Atâta timp cât Vivian era fericită, eram și eu fericit.

"Așa ar trebui să fie. Nu ai fi fost aici fără mine", a spus Luca, readucându-mi atenția la el. Mirosea a mulțumire de sine. "Cine ți-a scos capul din fund când erai ocupat să te tăvălești?".

"Sunt pe cale să-ți bag piciorul în fund *dacă* nu taci din gură." Cine

a inventat frații mai mici merită un loc special în iad.

"Tăceți amândoi", a spus Christian din partea cealaltă a lui Luca. "Doamne, frații sunt enervanți. Slavă Domnului că nu am unul."

Bărbați nenorociți.

Kai a fost singurul cavaler de onoare care a avut bunul simț de a-și ține gura.

Își fixase privirea peste arcadă, unde Agnes, Sloane și Isabella stăteau în rochii de domnișoare de onoare roz-roșu.

Isabella a încruntat o sprânceană la el; privirea lui s-a îngustat o fracțiune înainte ca tonurile bogate și maiestuoase ale marșului de nuntă să umple aerul și el și-a îndreptat privirea spre culoar.

Oaspeții s-au ridicat ca un singur om. Toate gândurile legate de frații enervanți și de cavalerii de onoare la fel de enervanți au încetat când Vivian a apărut la capătul culoarului. La naiba, toate gândurile au încetat, punct.

Singurul lucru care exista era ea.

Mi s-a oprit respirația când a mers pe culoar cu mama ei, cu fața strălucitoare și zâmbetul blând când mi-a întâlnit ochii.

Vivian mi-a povestit odată despre un proverb chinezesc care spunea că un fir invizibil îi leagă pe cei destinați să se întâlnească, indiferent de timp, loc și circumstanțe.

Simțeam acum tracul fantomatic al acelui fir, care se întindea între noi și vibra cu promisiunea a ceva ce numai soarta putea oferi.

Obișnuiam să cred că nu am fi fost împreună dacă tatăl ei nu ne-ar fi forțat să ne întâlnim. M-am înșelat.

O parte din mine va găsi mereu drumul spre ea. Ea era steaua mea polară, cea mai strălucitoare bijuterie de pe cerul meu.

O ceață suspectă mi-a încețoșat vederea când Vivian a ajuns la mine. Am clipit la loc. Dacă nu aș fi făcut-o, nu aș fi auzit niciodată de Luca, Christian sau Kai.

Mama ei mi-a dat-o mie. Cecelia fusese supărată când Vivian a refuzat să o lase să își croiască drum în pregătirile de nuntă. Acum, părea suspect de încețoșată.

Se pare că, până la urmă, poseda și alte emoții decât dezaprobarea.

"Vă curățați frumos, domnule Russo", a murmurat Vivian. Mâna ei era mică și moale în mâna mea.

"Aș putea spune același lucru despre dumneavoastră, doamnă Russo." Purta o rochie făcută la comandă și cel mai bun păr și machiaj pe care banii îl puteau cumpăra, dar chiar și într-un sac de pânză de sac ar fi fost cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată.

"Nu sunt încă doamna Russo. Încă mai am timp să-mi trăiesc fantezia de mireasă fugară", a glumit ea.

Un zâmbet răutăcios mi s-a răspândit pe buze. "Îmi place o urmărire bună." Obrajii lui Vivian s-au înroșit la dublul înțeles.

Preotul și-a curățat gâtul, întrerupând conversația noastră șoptită. Am schimbat un ultim zâmbet secret înainte de a ne îndrepta întreaga atenție către ceremonie.

Observațiile preotului, jurămintele, schimbul de inele. Bătăile inimii mele au înăbușit sunetele și mișcările până când am ajuns la finalul ceremoniei.

"Acum vă declar soț și soție. Puteți..."

Am luat-o pe Vivian în brațe și am sărutat-o înainte ca preotul să-și termine fraza.

Mulțimea a izbucnit în urale și fluierături. Abia dacă le-am auzit. Eram prea ocupat cu soția mea.

Soția. Cuvântul mi-a provocat un fior electric pe șira spinării.

"Nerăbdător ca întotdeauna", a tachinat Vivian când ne-am despărțit. Fața ei era înroșită de plăcere și râs. "Va trebui să lucrăm la asta. Răbdarea este o virtute."

"Nu am pretins niciodată că sunt virtuos, dragă. Să păcătuiești e mai distractiv." Un alt zâmbet răutăcios. "După cum vei afla în seara asta."

Rozul a înflorit din nou pe fața și pe pieptul ei.

Zâmbetul meu s-a lărgit.

Niciodată nu m-aș sătura să o fac să zâmbească și să roșească. Era soția mea, partenera mea, steaua mea călăuzitoare.

Și nu aș vrea să fie altfel.

VIVIAN

"Copilul meu este căsătorit. Cresc *atât de repede.*" Isabella a lăsat să iasă un răcnet dramatic. "Încă îmi amintesc când erai o tânără inocentă de 22 de ani, navigând prin jungla din New..."

"Nu mai fi dramatic. Vivian este cu un an mai mare decât tine." Sloane a luat o înghițitură delicată de șampanie. "Câțiva ani, dacă vorbim despre maturitate."

Mi-am înghițit un râs la gâfâiala jignită a Isabelei.

Ziua se transformase în noapte, în timp ce festivitățile de nuntă continuau. Recepția a avut loc în curtea masivă cu ziduri a vilei, sub un baldachin de flori și lumini strălucitoare.

Oaspeții erau încă în formă după ore de băutură și dans, dar eu aveam nevoie de o pauză. Să fii mireasa la o recepție de nuntă era o muncă cu normă întreagă. *Toată lumea* voia să vorbească.

"*Lăsând la o parte calomniile legate de maturitate*", a spus Isabella cu o privire ascuțită către Sloane. "Mă bucur că tu și Dante ați făcut să funcționeze. Acum pot tăia de pe lista mea de dorințe să fiu *domnișoară de onoare în Italia.*"

"Mă bucur că pot să-ți fac visele să devină realitate", am spus sec.

"Și eu. Tot ce a mai rămas este să găsesc un italian sexy care să aibă o aventură de o noapte..." Fraza Isabelei s-a întrerupt la tusea ușoară din spatele meu.

M-am întors și mi-am înăbușit un alt râs când l-am văzut pe Kai. Avea cea mai proastă, sau cea mai bună sincronizare când venea vorba de discuțiile mele cu Isabella, depinde cum priveai lucrurile.

"Îmi pare rău că întrerup o altă conversație... fascinantă." Gura lui a tresărit. "Dar Dante devine neliniștit fără mireasa lui. Vivian, poate ai vrea să-l verifici. A trebuit să spună povestea despre cum a cerut-o în căsătorie de zece ori și cred că e gata să pună pe cineva."

Am aruncat o privire spre locul unde Dante stătea cu un mic grup de invitați, părând plictisit și iritat. Mi-a atras atenția și mi-a spus cu un glas: "*Ajutor!"*.

Mi-am reținut un zâmbet. "Mă întorc imediat", am spus. "Trebuie să-mi salvez soțul." Sloane mi-a făcut semn cu mâna să plec. "Vom fi bine. Bucură-te de noaptea nunții tale." "Felicitări din nou!" a ciripit Isabella, evitând cu atenție privirea lui Kai.

I-am lăsat la conversația lor și mi-am croit drum prin curte. Am ajuns abia la jumătatea drumului când mama m-a oprit.

"Vivian! Ai văzut-o pe sora ta?", s-a speriat ea. "S-a dus la toaletă acum o oră, dar nu s-a întors încă."

"Nu. Poate că e acolo cu Gunnar", am glumit eu.

"*Vivian*. Sincer." Mâinile ei au zburat spre colierul ei. "Nu e o glumă pe care să o faci în public."

"Sunt sigură că e bine, mamă. E o petrecere. Așa că petrece." I-am întins un pahar de șampanie de pe o tavă din apropiere. "Louis Roederer. Preferata ta."

Relația noastră se îmbunătățise de la discuția noastră din Eldorra. Nu era perfectă; așa cum a spus ea, nu se putea schimba complet. Micromanagementul ei m-a scos din minți în săptămânile dinaintea nunții, dar încerca. Nici măcar nu se certase atunci când îi cerusem make-up artistului un ruj roșu în loc de unul neutru, deși mama mea considera că buzele și unghiile roșii erau "nepotrivite" pentru o moștenitoare a societății.

Tatăl meu, pe de altă parte, era la fel de distant ca întotdeauna. Plecase imediat după ceremonie; potrivit lui Agnes, nu mai putea suporta toate șoaptele despre motivul pentru care nu el a fost cel care m-a dat de soție.

Nimeni din afara cercului nostru nu cunoștea motivul înstrăinării noastre și nici nu-l va cunoaște vreodată. Unele lucruri sunt menite să rămână private.

Făcusem pace cu relația noastră tensionată și abia dacă m-am gândit la el când mama a acceptat mita cu șampanie.

"Bine", a spus ea. "Oricum trebuie să vorbesc cu Buffy Darlington. Dar dacă o găsești pe sora ta, spune-i că am telefonul ei. Sincer, nu știu *ce* face..."

M-am desprins de mama și am ajuns la Dante exact la timp.

"Deci, spune-mi cum ai cerut-o în căsătorie", a spus bietul invitat, aparent fără să țină cont de ochiul tremurând al mirelui. "Vreau să aud *fiecare* detaliu".

"Îmi cer scuze că v-am întrerupt." Mi-am pus mâna pe pieptul lui Dante înainte ca acesta să poată răspunde. "Dar pot să îl fur? Datoriile de nuntă."

"Oh, bineînțeles", a spus femeia, agitată. "Felicitări din nou. Arătați minunat".

Am zâmbit și l-am îndreptat pe Dante spre un colț liniștit al curții. "Vă mulțumesc. Bucurați-vă de restul serii."

"Mulțumesc, la naiba", a spus Dante când femeia a dispărut din raza de acțiune. Butonii de manșetă cu înghețată pe care i-am cumpărat-o la Paris au strălucit în timp ce își ștergea o mână pe față, iar priveliștea m-a făcut jenant de fericită. "Acum știu de ce fug oamenii de acasă. Conversația la aceste lucruri este insuportabilă."

"Da, dar sunt sigur că poți găsi *un* lucru care să-ți placă la el." Mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui.

Tensiunea i s-a eliberat de pe umeri, iar încruntarea i s-a destins într-un zâmbet slab. "Poate unul." Mâna lui s-a așezat pe talia mea. Căldura mi-a ars prin rochie și mi-a pătruns în adâncul stomacului. "Canapelele cu homar sunt destul de bune."

"Și?"

"Și..." S-a prefăcut că se gândește la asta. "Florile sunt impresionante. Deși, pentru 120.000 de dolari, ar fi bine să fie."

"Cum rămâne cu oamenii?" Mi-am înclinat bărbia în sus. "E cineva suportabil?"

"Hmm. Este o femeie pe care am privit-o toată noaptea..." Dante și-a coborât capul astfel încât buzele lui să le atingă pe ale mele. "E frumoasă, fermecătoare, are cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut vreodată... dar cred că e măritată."

"Ce... nefericire." Respirația mea s-a întrerupt când palma lui a alunecat pe talia mea, aprinzând mici focuri pe parcurs.

"Foarte." O altă atingere a buzelor lui. "Am auzit că soțul ei este destul de protector cu ea. Dacă mă vede vorbind cu ea, ar putea face ceva necugetat."

"Cum ar fi?" Mintea mea a devenit încețoșată când mâna lui a ajuns pe curbura umărului meu și la ceafă.

"Cum ar fi să o sărut în fața a două sute cincizeci de oameni, la naiba cu buna cuviință."

Dante mi-a prins gura într-un sărut adevărat, iar petrecerea, muzica, invitații... toate au dispărut, șterse de căldura atingerii lui.

Mi-a pătruns în piept și în vene, umplându-mă de căldură din interior spre exterior.

Genul care exista doar atunci când ajungeai la capătul unei lungi călătorii... și găseai acasă.

Vă mulțumim că ați citit Regele mâniei! Dacă v-a plăcut această carte, v-aș fi recunoscător dacă ați putea lăsa o recenzie pe platforma (platformele) pe care o (le) alegeți.

Recenzile sunt ca niște sfaturi pentru autor, și fiecare ajută!

Cu multă
dragoste,
Ana

Pentru conținut bonus Dante și Vivian, accesați acest link:
BookHip.com/HCVAKRD

Ea este opusul lui din toate punctele de vedere... și cea mai mare ispită pe care a cunoscut-o vreodată.

Comandă acum King of Pride pentru povestea lui Kai și a Isabelei.

Păstrați legătura cu Ana Huang

Doriți să discutați despre cărțile mele și despre alte șmecherii amuzante cu cititori care gândesc la fel? Alătură-te grupului meu exclusiv de cititori, Ana's Twisted Squad!

facebook.com/groups/anastwistedsquad

O puteți găsi pe Ana și în aceste locuri:

Website
Bookbub
Instagram
TikTok
Goodreads

Recunoștințe

Pentru cititorii mei - Vă mulțumesc că ați venit împreună cu mine în această nouă călătorie! Scrisul poate fi o profesie singuratică, dar mesajele, comentariile și dragostea și sprijinul vostru sunt cea mai bună companie pe care o pot cere ca autor.

Pentru Becca - Îți mulțumesc că ești masa mea de rezonanță și că ai suportat milioanele și milioanele de DM-uri despre coperte, scene și, practic, despre tot ceea ce-mi trece prin minte. Sunt mai mult decât recunoscătoare pentru tine!

Pentru Brittney, Sarah, Rebecca, Salma, Aishah și Mia - feedback-ul vostru detaliat, reacțiile și comentariile voastre îmi înveselesc întotdeauna căsuța de e-mail (chiar dacă uneori îmi spuneți lucruri pe care nu vreau să le aud pentru binele poveștii). Vă mulțumesc că mă ajutați să îi fac pe Dante & Vivian să strălucească.

Pentru Viola și Aliya - Vă mulțumesc pentru notițele voastre despre poveste, pentru că ați tradus și pentru că v-ați asigurat că nu mă voi face praf în limba italiană (Google Translate nu este întotdeauna cel mai bun prieten al unui scriitor). Dante, Greta și eu vă suntem veșnic recunoscători.

Pentru Amy și Britt - Sunteți niște bijuterii absolute. Într-o zi, NU vom mai avea un termen limită strâns. Vă promit!

Pentru Cat - După atâtea mesaje, iterații și sesiuni de brainstorming... am reușit! Răbdarea și talentul tău sunt cu adevărat admirabile și sunt norocoasă să te am în echipa mea.

Pentru asistentele mele Amber și Michelle și agentul meu Kimberly - sunteți niște vedete și vă apreciez foarte mult!

Lui Ellie și echipei Piatkus - sunt extrem de încântat să lucrez din nou cu voi pentru Kings of Sin! Vă mulțumesc foarte mult pentru că aveți atât de multă grijă de copiii mei de carte și pentru tot ceea ce faceți.

În cele din urmă, pentru Nina și echipa de la Valentine PR - vă mulțumesc pentru munca depusă și pentru că ați făcut ca această lansare să fie atât de ușoară. Sunteți cei mai buni!

xo, Ana